

GLASNIK
PRESVETOGA
SRCA ISUSOVA

**GLASNIK
PRESVETOG
SRCA ISUSOVA.**

S DOPUŠTENJEM
CRKVENIH I REDOVNIČKIH STARJEŠINA.

IZDALI
SVEĆENICI DRUŽBE ISUSOVE
U ZAGREBU.

GODINA XXVII.

ZAGREB, 1918.
TISKARA I LITOGRAFIJA C. ALBRECHT.

GDJE JE ŠTO?

Nakana molitava i dobrih djela.

<i>U sjećnju:</i> Vječni spas umirućih	1	<i>U srpnju:</i> Sloga između radnika i poslodavaca	127
<i>U veljači:</i> Katoličke organizacije	25	<i>U kolovozu:</i> Obraćenje Japanaca	145
<i>U ožujku:</i> Razumijevanje tajne sv. križa	49	<i>U rujnu:</i> Krštenje djece	161
<i>U travnju:</i> Obnova kršćanskog čudoreda ita rata	73	<i>U listopadu:</i> Svećenstvo i svećenički podmladak	177
<i>U svibnju:</i> Prečistlo Srce Marijino	89	<i>U studenom:</i> Povratak odijeljene braće sv. Crkvi	193
<i>U lipnju:</i> Kraljevstvo Srca Isusova u kršć. obiteljima	115	<i>U prosincu:</i> Procvat Ap. molitve	209

Pjesme

<i>U nevolji</i>	51	<i>Raj na zemlji</i>	140
<i>Rajskoj Djeli</i>	95	<i>Rajska Djeko, svrni</i>	179
<i>Hrvatskim boriocima</i>	102	<i>Sveta noć</i>	212
<i>Molitva za mir</i>	114	<i>Slava u visini Bogu</i>	217
<i>Ceznuće</i>	124	<i>Miru</i>	218

Članci o Srcu Isusovu.

<i>Posveća obitelji Srcu Isusovu</i>	6, 30	<i>Srce Isusovo, milino sviju Svetih</i>	63
<i>Molitva, kojom se obitelj posvećuje S. I.</i>	7	<i>Kralj obitelji</i>	77
<i>Program Srca Isusova</i>	13, 31, 64, 79	<i>Osvrt na posvetu obitelji Srcu Isusovu</i>	118
<i>Srce Isusovo, spasenje onima, koji se u te ufaju</i>	15	<i>Obitelji, k Srcu Isusovu</i>	147, 166, 181
<i>Srce Isusovo, ufanje onima, koji u tebi umiru</i>	38	<i>Praktično štovanje Srca Isusova</i>	151
		<i>Jeste li svoju obitelj već posvetili Srcu Isusovu?</i>	212

O Presv. oltarskom Sakramantu.

<i>Poznadeš li ga i ti?</i>	4	<i>Katol. ženo i majko, zašto se često ne pričešćeš?</i>	130
<i>Raj na zemlji</i>	99	<i>Česta sv. Pričest</i>	179, 196
		<i>Ovdje je veći od Salamona</i>	214

Poučni članci.

<i>Bolome srcu</i>	11	<i>Svemir — tajinstvena knjiga</i>	103
<i>Stan Bož. Učitelja</i> 19, 37, 71, 87, 109, 137, 159, 171.		<i>Zadovoljujmo pravdi Božjoj!</i>	113
<i>Iz svagdanjeg života</i>	28, 82, 98, 184	<i>Ljub mo Isusa</i>	125
<i>Dijelit ćemo!</i>	33	<i>Što je ljepeš?</i>	163
<i>Zena ima biti bogoljubna, a to može tako biti</i>	43	<i>Pomožimo Crkvi, pomožimo narodu!</i>	164
<i>Bio baš njegov</i>	55	<i>Razbojnici</i>	169
<i>Prednosti sv. Josipa</i>	60	<i>Dva križa</i>	171
<i>Nevolje koriste</i>	61	<i>Radil!</i>	185
<i>Lijek proti mrzovolji</i>	63	<i>Zar nema pravo?</i>	186
<i>Savremeno junaštvo</i>	93	<i>Mol mo za vjerne mrtve!</i>	195
<i>Djevojke, što će biti s vama?</i>	96, 122	<i>Stovanje mrtvih sada i negda</i>	197
		<i>Jesi likad god mislio na ovo?</i>	215
		<i>Kako ćemo pomoći mlađeži?</i>	218

O vojsci i vojnicima.

<i>Zivotni program invalida</i>	5	<i>U tudini našao majku</i>	78
---	---	---------------------------------------	----

O katoličkim misijama.

Izvanredno obraćenje	58	Protestant o progonstvu katolika u	
Nova vlada i sloboda vjere u Rusiji	76	Meksiku	150

O Majci Božjoj i Marijinim kongregacijama.

Kakva ima biti kongreganistica	17	Don Franjo Bonačić	173, 189
Zbornik — pravnik: Ivan Kitonić	46	Junačka ljubav zbornice prema	
Naši biskupi i Marij. kongregacije	67	kriju	174
Upravitelj i kongregacija	83, 135	Sastanak Marijinih ženskih kongre-	
Svibanjsko cvijeće	91	gacija u Đakovu	191, 203
Zbornik-biskup: Juraj Branjug	138, 157	Marijin Zbor nadom'esta joj dom	224

Nacrti za govore u kongregacijama.

Štivo zbornika	20	Biljka nametnica u cvjetnjaku	
Kuća zbornika	69	Gospinu	110
Razočaranja u kongregaciji	221		

Pitanja i odgovori o Marij. kongregacijama.

1. Mora li upravitelj kongregacije	2. Koje su glavne dužnosti upravi-	
biti svećenik?	biteve?	88
3. Molim gotove propovijedi za Mar. kon.		160

Razno.

Majčini poljupci	30	Vjera i samoubojsva	92
Plod duhovnih vježba	36	Junak	95
Pučke misije u Belici	48	Nemamo dosta svećenika	101
Vjerni pomoćnik	52	Bratovština sv. Izidora	107
Margareta proglašit će se „svetom“	76	Nadb. Stadler i štovanje S. I.	121
Ako Bog dà	155		

Različite vijesti.

„Život bl. Margarete Alakok“	27	Poziv Saveza Djevoj. društava	120
Milosna devetnica	56	Hrvat. katol. ženska Sveza	131
U svetištu Srca Isusova na dan 3. veljače	48	Poziv Sred. Saveza Marij. kongreg.	135
„Kratica uputa u Marij. kongregaciji“	68	Odgovor svima, koji se zanimaju za novicijat Družbe Isusove	170
Plod škole bez vjere	117	Poruke od strane uprave Gl.	186, 202
Poziv Saveza Vojsk. S.I. za Petrovo	120	Sv. Otac o posveti Obitelji S. I.	199

Nove kongregacije.

Orahovica za djevojke	160	Murter za mladiće	160
Karlovac za djevojke	160	Nova kapela za djevojke	160
Karlovac za učenice	160	Vinagora za djevojke	160
Kostel za djevojke	160	Split za srednjoškolce viših razr.	160
Split za srednjoškolce nižih razr.	160		

Naši dopisi.

Bapska-Novak	132	Prezid	10
Bebrina	9	Remete	104, 170
Belica	104	Selca	133
Bistra	9, 104	Split	10, 104, 133
Cirkvena	8	Stražeman	83
Čanak	9, 132	Stubica Gornja	83
Gornja Jelenska	9, 153	Sv. Gora	104
Gradec	20	Sv. Petar Cvrstec	154
Hvar	9	Sv. Nedjelja	104
Koritna	9	Varaždin	153
Kutina	9	Veleševac	154
Madarevo	10	Velika Ludina	10
Magić Malo	10	Voća	104
Marija Bistrica	83, 132	Vojni Križ	10
Mlini	10	Zagreb	182, 154, 170
Osekovo	10, 104	Zajezda	10

Vijesti iz kongregacija.

Daij	22	Novigrad na Dobri	45, 140
Đakovo	72	Sarajevo	141, 141
Gola	86	Split	22, 45, 86, 112, 140
Gospic	176	Travnik	72
Krapina	45	Vrbovec	23
Morović	140	Zadar	176
Murter	192	Zagreb	23, 142

Zahvalnice.

1. Duhovne potrebe.			
Ozdravio na tijelu i duši	48	Povoljno namještena	172
Obratio se i ozdravio od tifusa	172	Sačuvan od kožica	188
U svjetlu smrtnе svijeće	203	Ozdravila od upale pluća	188
Obratio se tvrdokorni brat	220	Otrovala se	188
Velika duševana bijeda	220	Gospa ju sačuvala od ponovne operacije	188
Oslobodile se kužne bolnice	220	Liječnik, komu nije ništa nemoguće	188
2. Tjelesne i vremenite nevolje.			
Ozdravila noga	24	Tri očete pomoći	2 8
Našlo se izgubljeno	24	Na rubu groba	208
Zacijsjelle ljute rane	24	Dobila stan	220
Ozdravio otac	24	3. Obiteljske prilike.	
Sretno obavio posao	24	Dobio željeno mjesto	66
Isprosili si dobra kišu	48	Dijete otečto smrti	84
Sretno položio ispit	48	Žrtve kćerine spasle majku	134
Pomoći u vremenitim potrebama	66	Obratio se domaćin	172
Ozdravio sin od teške bolesti	84	Povratio se na pravi put	177
Prestala srčana bolest	84	Oslobodena nesnosnog stanja	188
Ozdravila č. sestra	106	4. Ratne zahvalnice.	
Ozdravilo dijete od padavice	106	Javio se muž	48
Ozdravio od otrovanja krvi	106	Ostali bez stana	48
Našao izgubljene novce i spise	106	Zahvala vojnika	66
Izmakla sretno sušici	106	Muž sretno iznio glavu	84
Ozdravila od srčane bolesti	134	Srce Isusovo umekšalo vojnika	134
Prestala dugotrajna bol	172	Srce Isusovo pomaže	156
Ozdravila od griže	172		

Broj 1.

SIJEĆNJA 1918.

Tečaj XXVII.

Vječni spas umirućih.

Opća nakana molitava i dobrih djela u siječnju,
blagoslovljena od sv. Oca pape Benedikta XV.

Da ti je, čitatelju, andeoskim očima promatrati s neba ke visine našu zemlju: što misliš, koje li bi točke ponajprije i ponajviše na se svraćale tvoju pažnju? Bez sumnje ona mjesta, na kojima je živi Gospodar svemira pod prilikama kruha. Te točke na zemaljskoj kruglji svijetle se očima nebesnika kao najdragocjeniji dragulji. Tamo se oni žure na poklon.

Iza ovih pak mjesta najviše svraćaju pažnju one točke, nakojima u zadnjim trzajima plaminja iskra ljudskog života. Svratila je ta iskra na se pažnju cijelog neba već onda, kad je stvorenjem vrcnula iz Božanstva; još većma, kad je na sv. krstu zasjala nadnaravnim svjetлом; a rasla je pažnja, kako je tijekom života rasio sjaj. Božanstvo se za nju zanimalo, jer mu je djelo i slika; Andeli, jer im je povjerena štićenica; Sveti, jer im je fragarica. Kad je više ne može tijelo da drži i služi, zažari se u naponu za njih sila, kao žžak, kad u uljanci ponestaje ulja, da to snažnjim plamsanjem kao vikne za pomoć. Koliko će dakle većim zanimanjem cijeli duhovni svijet gledati na taj plamečak ljudskoga duha, hoće li se uzvinuti u carstvo čistog i blaženog duha, ili će ko odurni zadah povećati strahote paklenih prostora?

Citavi je krug zemaljski posut tim drhtavim, dogarajućim svjećicama. U mirno doba čitalo se, da dnevice umire oko 60.000 ljudi, što bi na godinu bilo po prilici 22 milijuna. Citavi dakle jedan jaki narod preseli se u godini dana u vječnost. Svaku sekundu skoro po jedan. Kako se ura glasa sa svojim tik tak, tako brzo i neprestano siječe smrtna kosa ljudske živote. A što bi tek rekao sada u ratno doba, kad ljudske glave padaju ko stotine glavica dijeteline pod ednim zamahom kose; gasnu ko svjećice od zapuha vihra?

Silna množina! A ipak je svaki taj umirući tako važan, kao da je samo za nj' opstojao čitav svijet i svemir. Silno Božanstvo upotrijebilo je neizmjernu svemoć svoju, da stvori i dade dušu djetetu, štono gle izdiše već u utrobi majke; sam Sin Božji umire u neizrecivim mukama, samo da se uzmogne spasiti i zadnji afri čki crnac; Bog Duh Sveti nastanio se i u onom eno siročetu, što zapušteno od sveg svijeta izdiše od gladi pod velegradskim krovistem ili se smrzava u alpinskom negdje klancu. Nad svima se nadvija grozna zbilja, jer im se radi o sretnoj ili nesretnoj vječnosti; za sve svršava rok kušnje, a nastupa vrijeme vječnosti i trajne plaće; kako sad padnu, onako će ležati za sve vjeke.

U samom umiranju vidiš izjednačenu djecu Adamovu pa bili za života ne znam kako daleko po sposobnostima, naobrazbi, staležu i imetku: svakom se tijelo proteže, ruke izvijaju, usne grče, oči lome, uzdah boli provaljuje. Jedna je tek sudbonosna značajka, po kojoj se razlikuju: jesu li djece Božja ili ne? To da postanu, to da ostanu bio im je cilj ž vota; toga plodove da uživaju, imala im je biti sada utješna nada. Na djetinstvo je Božje pozvan cijeli ljudski rod. Svakomu je, pa i ludožderu na australskim otocima, pružena mogućnost, da dobrom voljom i milošću Božjom spozna pravo Božanstvo, da mu se želi pravim načinom klanjati, da okaje grijeha, kojima je to Božanstvo uvrijedio. U dcbroj volji svakog pojedinca ovisilo je, hoće li se glasu savjeti odazvati pa si zaželiti sreću nad ze najslikom srećom; hoće li doprinijeti žrtve, što ih taj glas nutrine njegove traži. Božanstvo je spremno bilo, da svagda pruži pomoć, jer ozbiljno hoće, da se svi ljudi spaše. Baš kao što je sunce na nebu spremno da rasvijetli i ogrije svaki dio zemlje, što se prema njemu okreće: tako je i Božanstvo spremno, da tracima milosti svoje obasja i preporodi svaku dušu; svakoj da dade i uzdrži posinaštvo svoje.

Je li se dakle čovjek zaodjeo tim svadbenim ruhom milosti posvećujuće, je li ga sačuvao do na smrtni čas, postigao je onaj "veliki dar," kako veli sabor tridentinski, dar konačne ustrajnosti. Nade li ga Božji glasnik smrti u milosti posvećujućoj, ne ima, česa da se boji. A deo mu se pratilac milo smiješi i zove ga sobom; nebo mu se otvara; blago mu se lice vječnog Suca ukazuje; Sveti mu radošno u susret izlaze. Kako i ne će? Na njemu raspoznavaju živi odraz ljepote Božanstva, jer nalikuje Bogu, kao dijete ocu svome. Na duši mu ne ima ružnih slika, koje ne bi spadale pred oči čistih stanovnika raja; pamet mu ne nosi grješnih spomena, jer on to iskreno odurava; njegovi su osjećaji samo plemenit. Ne treba da dršće, da se stidi; on stupa među poznate i mile svoje, koje je po slici i pripovijedan već na zemlji poznavao, a sad će evo zaredati od jednog do drugoga, da ih lično pozdravi. U lijepom raju osjećat će se kao kod kuće; taj raj je baština njegova, koja mu pravom Božijih obećanja pripada. Kao što bogataš računa s obveznicama i dionicama kao svojim pravim i sigurnim dobrom: tako i još živilje i sigurnije računa s ovim istinama, činjenicama i nadama umirući pravednik.

Kako je posve drugačije s onim, koji ne ima znaka djetinjstva Božjega. Ona otvrđnula zla volja utisla mu značajku pakla, koju sv. Pismo nazivlje „znak životinje," to jest paklenog zmaja. Kakvog

li će Suca naći oni nesretni vojnici, koje je granata rasrgala upravo kad su psovali Stvoritelja; što li imade očekivati onaj kukavac, koji je mislio u nečistom grijehu naći svoje blaženstvo, a upravo dok je grijeo udarila ga kap? A ne stregi li ti, čitatelju, ako ne baš sam nad sobom, a to nad kojim poznatim i milim ti, da ga jednaka kob ne zadesi?

Kako dakle da osiguraš sebi i drugima milost konačne ustrajnosti? „Zaslužit je ne možeš veli ti Crkva sa sv. Augustinom; ali i spisati je možeš!“ Salomon je dugo pravedno živio, mudre knjige napisao, veličanstveni hram Gospodinu sagradio. Pod starost je ipak duboko u griješi pao. Tko bi znao, je li u milosti svršio? Razloga imamo dosta, da o tom sumnjamo. Sv. Dizma raskajao se tek na križu malo prije smrti. Ustrajao je u skrušenosti, u vjeri u Isusa, u ufanju u njega i ljubavi. Isposila mu Gospod pod kržem, jer je pokazao srca za raspetog Spasitelja, dok ga je njegov drug hulio: „Jedan je da ne zdvojiš; ali samo jedan, da se ne preuzmeš!“ — „U strahu dakle i trepetu valja da radimo za spas svoj.“ Dobar kršćanski život u poniznoj molitvi najbolje je jamstvo za konačnu ustrajnost.

No tijek ljudskog života znade biti tako buran, tako trnovitim zaprekama isprepleten! Kada pač dode na visinu strašnog vodopada, da se surva u poron vječnosti, kako li nateže pakao, da mu žrtva ne umakne, kako li oslabe sile čovječe, da se teško snalaži! Neka budu još vanjske prilike otešcane, da bi na pr. morao povratiti nepravđeno stečeno, ili otpustiti priležnicu, ili popraviti sablazan: kako se teško raspoloži duša za milost konačne ustrajnosti! Pa neka je još svećeniku zabranjeno, da se sam od sebe približi umirućem, kako se to često dogada kraj bezbožne rodbine, ili da svećenika uopće ni ne ima, kako je premnogim našima u zarobljeništvu ili u dalekim misijama: kolike tude duše lebde nad otvorenim raljama pakla! Ako je koji od tvojih milih u takvom položaju, kako ti srce strepi za nj; kako se ogledaš, da ti ga tko pomogne nagovoriti na ispovjed! Želiš s njime pobuditi savršeno pokajanje, tražiš da bi tko vredniji pred Bogom podupro molitvu tveju.

Vid š, kako je tebi tvoj mili na srcu, tako su svi umirući na Srcu Božanskom Spasitelju. Približimo mu se i mi sami, a približimo mu molitvom i postojanjem štovanjem Presv. Srca i druge, da mogne milost njegova na sve djelovati. Kako bljesak strijele rasvjetli i potrese, tako može i milost Bož. Srca da u jednom hipu i u zadnji čas umirućeg prosvijetli i gane na pokajanje. Jedan, koji se već utapljao pri povijedao mi poslije, da mu je u jednom času zajedno sa svješću smrte pogibli bio pred očima i sav život te da ga obuzelo kajanje. Divan je i utješan onaj zaziv u litanijsima Presv. Srca: Srce Isusovo ufanje onima, koji u tebi umiru. U Srcu Isusovu umire, tko živo vjeruje, da mu je On otkupitelj; tko se čvrsto ufa, da mu je Spasitelj priredio stan u vječnosti, tko zahvalnom ljubavlju čezne da se sjedini s njime; tko umire u svačanju Srca Isusova, potpunim naime predanjem u volju Očevu. Do toga pak dovodi postojana pobožnost k tom Presv. Srcu, kako nas uvjera bl. Margareta: „U tom Srcu naći će štovatelji njegovi stalno utočište za cijelog života, a napose u času smrti. O kako je slatko umrijeti, ako smo štovali Srce onoga, koji će nas suditi!“

Jesi li dakle, čitatelju, veledušan te želiš da ti život i djela budu zaslužna za vječnost, onda učini štogod za umiruće, napose moli Presv. Srce za njih. Moleći za umtruće, moliš i za proslavu Gospodnju, pobjedu sv. Crkve; moliš i za svećenike, jer im isprasaš milost, koja im je potrebna, kad pohadaju bolesnike i umiruće; Moleći se za druge, moliš se napokon i za samoga sebe: jer kako ti pomažeš drugom, tako će i drugi tebi.

J. Vrbanek, D. I.

Poznadeš li ga i ti?

Djevojčica od šest godina željela vruće, da joj dopuste pristupiti k prvoj svetoj pričesti. Kad sve molbe nijesu pomogle, dode k župniku pa će ga zamoliti, da joj on dopusti. Župnik će joj tada:

— Ti bi se htjela pričestiti? Ali ti si još odviše mala; ti još valjda niti se znaš, što je sveta pričest?... Ne imajući vremena, da ju pobliže ispita, otpravi je ne uslijavši joj molbu.

Ali mala se ne dade time smesti. Jедног дана župnik će se malko svratiti u crkvu, da pozdravi Gospodina. Tu zateče onu istu djevojčicu, kako se glasno moli, jer je bila sama u crkvi, a nije primjetila, da je netko stupio u crkvu.

— Isuse, dragi! moljaše mala. Gospodin župnik veli, da te ja ne poznam; ali ja te poznam! Ja znam tko si ti: Ti si Sin Božji, koji si se radi nas rodio u Betlehemu, koji si živio na svijetu, lijepo priopovijedao, čudesu činio. Tebe su Židovi uhvatili, tukli, na križ raspeli, pa su te napokon sahranili. Ali ti nijesi ostao u grobu, ti si treći dan ustao živ i zdrav, pa si poslije uzšao na nebo. Eto vidis, da te ja poznam! Daj, molim te, reci ti gospodinu župniku, da te ja poznam pa da te smijem i ja primiti u svetoj pričesti! —

Župnik se pritaja, kao da nije ništa vidio ni čuo. Ne mogaše ipak zaustaviti suza, koje mu potekoše niz lice. Izade iz crkve, a da se nije odao.

Kad bilo navečer, iza krunice u crkvi, opazi župnik opet tu djevojčicu u crkvi, pa ju pozva k себi i zapita je:

— Koliko si danas puta pobodila Gospodina Isusa u crkvi?

— Petnaest puta, Velečasni!

— A što si mu svaki put rekla?

Mala se zastidi, ali se ipak odvraži i reče:

— Govorila sam zlo o Vama... Potužila sam se dragom Isusu, što ste mi rekli, da ga ja ne poznam, a ja ga poznam jako dobro.

— Vjerujem, dijete, da ga poznaš, jer sam čuo tvoju molitvu. Reci roditeljima, da će te pričestiti. Samo ostani uvijek tako dobra i ljubi žarko dragog Isusa.

Djevojčica proplakala od veselja.

Poznadeš li ga i ti?..

M. G.

Svim našim mlijem preplatnicima, osobito povjerenicima, od srca čestitamo Božić i mlado ljetu!

Uredništvo i uprava Glasnika.

Požurite s preplatom i s narudžbama, da se uzmognе ustanoviti stalna naklada Glasniku! Godišnja preplata iznosi K 250.

Životni program invalida.

Jvrtu vojničke bolnice u Milanu sjedio g. 1849. sav ponitten jedan husar. U ratu je bio izgubio desnu ruku. Kad maršal Radetzky posjećujući invalide našao i na njega te razabrao njegovu tugu, ovako ga je utješio:

„Dragi sinko, vidim da si nesreten i da imaš razlog da plaćeš. Budi ipak vjeran Begu svome, kao što si bio vjeran caru, pa će on dati tiši tvojoj utjehi i mir. Pomicli, sinko, da ne može svaki, kako baš ti možeš, sve ufanje svoje staviti u milost božansku. Poslušaj stoga moj očinski savjet: podnesi postojano boli svoje iz ljubavi k drugim ljudima, braći svojoj, kojima ćeš primjerom strpljivosti svoje više koristiti, nego li si koristio samim junaštvom u boju. U času pak, kada se Gospodu Vojska svidi, da te izbavi iz ovih zemaljskih patnja i nevolja, sjedinit ćeš se sa subraćom svojom, što podće pred tobom iz polja časti u dvoranu vječne radosti.“

Doista! Bez ovog vihenaravnog pogleda ne ima život jednog invalida dostačnog temelja ni prave utjehe. Dok još rat traje i koju godinu kasnije, lijepo ga se gleda, jer se svača i cijeni vrijednost njegove žrtve. No iskustvo veli, da nemoćnik postane doskora upućen sam na sebe. Ko bi mislio naći utjehu života u općoj pažnji, što će mu je posvećivati okolina, u pustom ponosu na svoja djela, u ugodnosti drugovanja i zabave kraj čaše: ubrzo bi se gorko razčarao. I onaj, koji imade ili će si osnovati obiteljsko glijezdo, morati će preturiti dosta gorkih časova duševne potištenosti, kad bude naime dnevice gledao, kako ne može zajednici dati ono, što bi morao i želio, a na licima će svojih čitati tugu; a po vremenu možda i odvratnost. Kojega pak ne veže obitelj, mora pogotovo da računa sa slabostima ljudskim, što će ih susretati u kući i izvan nje. Da mu dakle ne dojadi život u takvim prilikama, da dapače ostane miran zadovoljan, treba da okom vjernog katolika gleda u život.

Kad te boli, kad stradaš, kad si odnemaren, da ti srce svisne: što će te uzdržati, ako ne misao: moj Stvoritelj i Gospodar, vodi račun sa mnom. On znade za moje boli, dopušta ih, da se pročistim od zlih sklonosti, da mu zadovoljim za počinjeno зло, da si zaslужim slavu nebesku. Zemaljskom sam vrhovnom gospodaru pokoran podnosio sve nepore do u smrt: zar ne može vječni Gospodar tražiti nešto veću vjernost i ustajnjstvu u životu? U borbi za dom bio sam snabdjeven svim potrebnim, a evo u ovcj životnoj borbi što mi se otvara, još mi je sigurnija pomoći milosti Božje. „Sve mogu u onom, koji me jači“ — dakle i teški život do volje Božje provoditi. Valja samo, da se pouzdano molim, da često primam svete sakramente. Ako sam možda i sakat, još sam ipak živ; dok sam pak živ, mogu dobro misliti, dobro govoriti, ponešto i svojim radom dobro činiti. Svim time mogu se oplemeniti usavrišiti za svu vječnost; mogu štograd i bližnjem koristiti, sebi pred Bogom zasluziti. Dobro je dakle, što mi je život produžen. Uvidam da se pogledom na nebo, što mi ga otvara kršćanska vjera, mogu smiriti i naći nutarnje zadovoljstvo za život. Živjeti kao dobar katolik, to je program moga života!

Invalid.

Posveta obitelji Srcu Isusovu.

Na osvitu dvadesetoga vijeka posvetio je veliki papa Leon XIII. sav svijet Božanskom Srcu Isusovu, da ono bude „kralj i središte sviju srdaca.“ Već prije toga, a pogotovo iza toga posvetile su se mnoge biskupije, pače čitave pokrajine, države i narodi na osobiti način Presvetom Srcu Isusovu. Tako se je, da ne spominjemo drugih dogadaja, u zoru istoga vijeka posvetila sva uzdanica naša, hrvatska mlađež istom poklonu vrijednom Srcu Isusovu. Tako je na pragu strahovitog ovog rata dana 8. prosinca 1914. posvetio blagopojni naš car i kralj Franjo Josip I. sebe, svoju kuću i sve svoje narode Božanskome Srcu u stalnoj nadi, da će mu ono pomoci u ovoj strašnoj borbi. To su isto učinili svi hrvatski biskupi što već isti dan što opet dne 7. veljače g. 1915. Stu smeta, da se učini još zadnji korak, pa da se na osobiti način posveti Srcu Isusovu i svaka katolička obitelj?

U zadnje doba ponestaje u svijetu sve to više žive i praktične vjere, a gdje nema vjere, nema ni straha Božjega; gdje pak nema straha Božjega, tu je otvoren put svakom griješnu. To pomanjkanje žive i praktične vjere uzrok je, da se danas izrodila kultura i civilizacija, da su se današnje države odmetnule od Boga, jedinog izvora svake vlasti i pravice; da je svijetom zavladala oholost života, požuda tijela i lakomost očiju kao valjda nikada prije. Usljed toga nestalo je pravde i ljubavi bližnjega, a ljudima zavladale svakojake opačine.

Hoćemo li, da se tomu zlu uspješno stane na kraj: nema druge, nego da se povratimo opet k Bogu, od koga smo se odmetnuli. A da Bog i opet zavlada čitavim javnim životom država i naroda, treba izlježiti obitelji, od kojih se sastoje države i narodi. Za to pak nema uspješnijega sredstva od pobožnosti k Srcu Isusovu.

Ove misli ponukale su o. Mateo, svećenika Družbe Srca Isusova, misionara u južno-američkoj državi Čile, da povele veliki pokret, kako bi se sve katoličke obitelji širom katoličkog svijeta na osobiti način posvetile Božanskom Srcu Isusovu. Da se ne uvada ništa nova, preporučuje neumorni misionar, neka se u tu svrhu nabavi ukusna slika Srca Isusova, koju neka blagosloví svećenik. Svi članovi obitelji posvećuju se pred tom slikom Presv. Srcu Isusovu ili poznatom posvetnom molitvom Leona XIII. ili onom posvetom bl. Margarete ili napokon posebnom posvetnom molitvom, koju donosimo na koncu ovog članka. Prve dvije spomenute posvete nalaze se u molitveniku „Srce Isusovo spasenje naše“ na strani 417. i 420. Lijepo bi bilo, kad bi se takva posveta obavila javno u crkvi u prisutnosti i s blagoslovom svećeničkim; ali se može obaviti i kod kuće u domaćem krugu. U tu svrhu ako tko nema već lijepe slike Srca Isusova, mogu poslužiti slike Srca Isusova i Marijina, što se dobivaju kod uprave Glasnika Srca Isusova (pet pari takvih slika stoji 21 krunu zajedno s poštarinom.)

Sliku Srca Isusova valja postaviti na osobito časno mjesto u sobi. Pred njom se obavljaju sve obiteljske pobožnosti; pred njom se obnavlja posveta svake godine, ili još bolje: svakog prvog petka u mjesecu. Pred ovom će slikom kršćanska obitelj moli i svoju ju-

tarnju i večernju molitvu, molitve prije i poslije jela. Na ova će sliku umirući upirati svoje oči i u Srcu Isusovu tražiti utjehu u teškoj smrtnoj borbi. Tu će majka govoriti svojoj djeci o neizmjernoj ljubavi Bož. Srca prama nama. Slika ova neka bude vječni znak i živa opomena, da od ove kuće mora daleko da bude psovka, svada, ogovor, nevjera, nepoštenje, pijanstvo i sve drugo, što ranjava neizmjernu ljubav Srcu Isusova. Pred tom će slikom obećati sin i kći, kada ostavljaju roditeljsku kuću, da će svagdje, bili gdje mu draga, živjeti i umrijeti kao pravi kršćani. Pred ovom slikom tražit će obitelj olakšicu i utjehu u svakoj nevolji i blagoslov u svom radu. Riječu: Takva kršćanska obitelj, koja se je jednom posvetila Srcu Isusovu, bit će živa slika svete Nazaretske Obitelji. Imajući vazdu na pameti Srce Isusovo, svi će članovi takve obitelji nastojati, da si prisvoje kreposti članova Nazaretske Obitelji, osobito red, rad, poslušnost, pobožnost, čednost, čistoću, umiljatost, požrtvovnost, mu-kotrpnost, odanost u volju Božju i tako dalje. Razumije se, da će takvi članovi često primati svete sakramente i svoj župi prednjačiti dobrim svojim primjerom. Tada će i Srce Isusovo ispuniti svoja obećanja, dana bl. Margareti, da će imena onih, koji štuju Srce njegovo, biti upisana u tom istom Bož. Srcu slovima neizbrisivim; da će dati mir i slogu u takvim obiteljima, da će ih klijepiti u svakom radu njihovu i blagosloviti i stogod poduzmu.

Povrh toga podijelio je još blagopokojni papa Pijo X. potpun oprost na onaj dan, kad se sva obitelj posveti Srcu Isusovu, ako se članovi ujedno isповjede i pričeste. Isto tako mogu dobiti svi članovi tako pvesvećene obitelji potpun oprost na godišnjicu svoje posvete uz iste uvjete (19. svibnja 1908.) Sada slavno vladajući sveti Otac Benedikt XV. podijelio je oprost od 7 godina i 7 četrdesetica svim članovima obitelji, koji prisustvuju posveti, a 300 dana ako prisustvuju obnovi posvete na godišnjicu posvete.

Posveta kršćanskih obitelji osobito je na srcu Namjesniku Isusovu, sv. Ocu papi. Još Pijo X. reče ocu Mateo: „Ne samo da ovo djelo odobravam nego upravo zapovijedam, da se propovijeda.“ A Benedikt XV. napisa za istoga oca ove riječi: „U naše vrijeme nema i ne može biti svetijega djela, nego što je posveta obitelji Srcu Isusovu.“ Ujedno mu naredi: „Hajde, sinko, širom svijeta i naviještaj svagdje ovo veliko djelo.“

Dodata k meni svi!

I o. Mateo obišao je doista mnogo svijeta putujući po Americi i po Evropi, pišući i propovijedajući te skupštine sazivajući po svim skoro većim gradovima. Rat je kriv, što nije mogao doći i u naše strane. Tako mu je pošlo za rukom, da je već u svibnju godine 1915. bilo oko tri milijuna kršćanskih obitelji, koje su se posvetile Presv. Srcu Isusovu. Kad je slijedeće godine opet došao k svetom Ocu, da ga izvijesti o uspjehu svoje zadaće, reče mu sv. Otac: „Podite, oče, podite po svem svijetu i propovijedajte vazda i neprekidno sveti rat ljubavi. Naići ćete na poteškoće, kao što ste to već i iskusili; ali to je sudba svih dobrih pothvata. Recite samo svakom neustrašivo: To je volja papina, da se ovo djelo spaša širi po svem svijetu na dobro sadašnje ga p okoljenja. Napose neka se propovijeda u Rimu i u Italiji. Sutra ćete reći svetu Misu za me na istom oltaru, kad ja svršim svoju.“

Isti neumorni apostol o. Mateo podastrije svetom Ocu knjižicu „Kraljevstvo Srca Isusova u obitelji“ u raznim jezicima. Dne 25. rujna 1916. piše mu glede toga papin tajnik kardinal Gaspari: „Njegova je Svetost primila knjižice u raznim jezicima „Kraljevstvo Srca Isusova u obitelji“ i radosno gleda, kako se trudite, da raširite pobožnost Srca Isusova u obiteljima. Sveti Otac želi, da bi ovaj sveti i plemeniti početak urođio u svim srcima obilnim plodovima svrhnjaravnoga života te da u obiteljima, gdje je Presv. Srce zavladalo, i njegov duh sve više živi i napreduje, kako bi ih se što više posvetilo i k Bogu privuklo. Sveti Otac šalje Vam od srca apostolski svoj blagoslov za Vaš apostolski rad, a i ja Vam želim sreću u Vašem poduzeću. P. Kardinal Gaspari.“

Dobri i plemeniti narode hrvatski! Tebe, znamo mi to vrlo dobro, ne treba puno nagovorati i mnogo Ti dokazivati, da se i Ti svom dušom i srcem posvetiš Božanskom Srcu Isusovu, izvoru svih milosti i nebeskih dobara. Daj dakle, odazovi se i Ti glasu Isuseva Namjesnika, pa okupi sve članove svojih obitelji, ako je ikakomoguće oko slike ili oltara Srca Isusova u crkvi, a ako to nije moguće, onda barem oko slike Srca Isusova u svojoj kući, a to na godišnjicu posvete svega hrvatskog naroda Srcu Isusovu, a to je ove godine prvi petak u veljači, baš prvi dan toga mjeseca. Gdje se ne bi dalo to izvesti na taj dan, neka se učini sutradan na Svićećnicu, ili slijedeći dan: na prvu nedjelju u veljači. Na te dakle dane neka se sve hrvatske katoličke obitelji nadu u duhu sjedinjene podno nogu Božanskog a Srca Isusova.

Braću svećenike pak lijepo molimo, da svoj vjerni puk na tu posvetu zarana dolično priprave, olakote mu svetu isповijed, popisu sve obitelji u svojoj župi, koje će se tih dana dragovoljno posvetiti Presv. Srcu, te b oj tih obitelji pošalju ovom uredništvu, koje će rado donijeti i kratke opise tih svečanosti.

Velike slike Srca Isusova i Marijina razasili su redom, kojim su na rudžbe stigle, i to samo onima, koji su novac unaprijed poslali, a ostalima se šalje pouzeden. — Slike su velike s vanjskim čistim rubom: 46/34cm; a sama slika: 31/23. cm. Pred ovim slikama može se obaviti posvet obitelji Srcu Isusovu.

Molitva, kojom se obitelj posvećuje Sru Isusovu.

(Odobrena od Pape Pija X.)

Presveto Srce Isusovo! Ti si očitovalo blaženoj Margareti svoju želju da zavlačaš kršćanskim obiteljima; stoga evo dolazimo danas, da priznadjemo otvoreno neograničeno tvoj gospodstvo nad našom obitelji. Hoćemo, da unapredak živimo tvojim životom; hoćemo, da u nama procvatu kreposti, kojima si ti obećao mir ovdje na zemlji; hoćemo, da duh ovoga svijeta, koji si ti odsudio, što dalje od sebe potjeramo.

Zavladaj dakle našim razumom, da priprosto vjerujemo, zavladaj našim srcima ljubavlju, kojom neka plamte bez svakog priudržaja. Zar te ljubavi podržavat ćemo čestim primanjem slike pričesti.

Udostoj se, o Božansko srce Isusovo, biti uz nas, kad se okupimo, blagosloviti naša džihovna i vremenita poduzeća, raspršiti naše brige, posvetiti naše radosti, a nevolje naše ublažiti. Ako bi ikad tko od nas bio tako nesretan, da bi te ražalostio, sjeti se tada, Sreće Isusovo, da si prema raskajanom grješniku dobrostivo i milosrdno. A kad kućne čas rastanka, kada dode smrt i svoju tugu unese medu nas: svi ćemo se mi, i oni, kojima je poči u viečnoat, i oni, koji ostaju, podvrći vječnim odlukama tvojim. Tješit će nas pomisao, da će osvanuti dan, kad će se sva naša obitelj naći na okupu u nebu, da onđe po sve vijeke hvali tvoje veličanstvo i slavi tvoja dobročinstva.

Bezgrješno Srce Marijino i slavni patrijarka sveti Josip neka ti prinjesu ovu posvetu i neka nas na nju sjećaju u sve dane našega života. Da živi Srce Isusovo, Srce našega kralja i Oca našeg!

NAŠI DOPISI.

Brinica. Članice „Djevojačkog društva“ primiše u mjesecu rujnu 49., a u listopadu 59. sv. pričesti. Glavarica Anka Mirković.

Bistra. Savezu je izvješteno, da su članice Djevojačkog društva revne i primaju redovito sv. pričest. Glavarica Marica Franc ković obećaje svakoga mjeseca i u buduće Savez o broju sv. pričesti i inih važnijih sgoda iz Djevojačkog društva izvještaj poslati.

Cirkvena. U mjesecu rujnu primilo je naše mlado društvo 112 sv. pričesti. Glavarica Ana Pavlić.

Gornja Jelenska. Glavarica Teresija Andlarjavlja, da se 5 čestitih djevojaka iz društva udalo. Društvo cvate i lijepo se razvija. U mjesecu listopadu primisimo 70 sv. pričesti.

Hvar. Glavarica „Djevojačkog društva“ gda. Marija Uomančić obavještaje Savez: Društvo je ustanovalo v. o. Michieli prigodom korizmenih propovijedi. — Društvo broji 124 člana. Uz glavaricu su 4 revniteljice. Broj sv. pričeti javljaše dosad u Split, a od sada će svakoga mjeseca Savez u Zagreb. — 30 članica prima Glasnik marljivo ga čitajući u obiteljskom krugu. — Sve imadu molitvicu protiv psovki. Društvo izvrsno napreduje, zaslugom preč. g. kanonika Antuna Dobronića, upravitelja.

Kutina. Glavarica Djevojačkog društva, glica Sofija Štajdohar, odgovara na pitanja okružnici: „God. 1914. dne 4. siječnja započelo je katoličko slavlje duž cijele Moslavine. ČČ. oo. Isusovci držali su misije. Tom zgodom osnivala se pod vodstvom vel. oca Michielia razna društva kao „Vojska S. I.“, „Apostolstvo molitve“, pa i „Djevojačka društva“. Djevojačko društvo u Kutini broji danas 180 članica koje vjerno vrše dužnosti svoje i primaju svakoga mjeseca sv. pričest. Upravitelj društva jest preč. g. žup. i dekan M. Lovacic, glavarica učiteljica Sofija Štajdohar. — Društvo se dijeli u 4 skupine,

svaka skupina ima svoju revniteljicu, koje će u buduće svakoga mjeseca javljati broj sv. pričesti.

Društvo imade svoju zastavu, koju požrtvovno izradiše članice društva iz sela Repušnice. Većina drži Glasnik i imadu ceduljice s molitvicom proti psovki. — God. 1915., za vrijeme Zornica odlikovalo nas veleč. o. Michieli opet posjetom i tom zgodom osnovao „Podmladak Djevojačkog društva.“ Ovo društvo imade sada 58 članica, djevojčice III. IV. go Šta. Imadu dvije revniteljice, pričaju mjesечно sv. sakramente, a stoe pod upravom glavarice Djevojačkog društva. I Podmladak ima svoju zastavicu, sastaju se svaki drugi tjedan, a glavni sastanak imadu zajedno sa Djevojačkim društvom. Na tih sastancima čitaju se sgredna štva, obavljaju prigodne p božnosti, upućuju se u dužnosti. Sastanak se završuje pjevanjem, a sgodinice i zabavicom. — U posljednja 4 mjeseca primile su članice Podmlatka 244 sv. pričesti.

Madarevo. Glavarica „Djevoj. društva“ Katica Santek odgovara Savezu na okružnicu: Društvo je osnovano god. 1916., po velerasnoj gg. Rikardu Fišeru, župniku i Ivani Eileru kapelanu, koji je upravitelj društva. Glavarica je Katica Santek. Društvo imade 204 članice. Razdjeleno je u 6 skupina, sa 6 revniteljica i 2 pomoćnice. Imadu i svoju zastavu i knjižnicu, kojom upravlja gdica učiteljica Iv. Stefanov. — Sveti sakramente primaju svakoga mjeseca. Dom svake članice resi slika Srca Isusova. Društvo prima 55 Glasnika, koji članice čitaju svake nedjelje. Ceduljice sa molitvicom proti psovki umoljavamo, da nam se 210 kom pošalje.

Magić Maia. Učiteljica, gdica. Antonija Galija n želi osnovati Djevojačko društvo. I već je 30 djevojaka sabraša. Imadoše i sastanak, na kome i glavaricu izabraše. Umoljava Savez za naputak i pravila, te 35 medaljica. Božansko Srce Isusovo nagradit će to plemenito djelovanje. —

Mitni. Upravitelj „Djevojačkog društva“, v. g. Fantela odgovara neokružnicu Saveza: „Djevojačko društvo osnovano je god 1919. Osnovane ga su Isusovi pričadi sv. poslana. — Broj 13 članica. — Glavarica društva je Duplica Ane, uz dvije revniteljice. Svake članice dom resi slika Srca Isusova i svaka drži Glasnik, — a za r olitvicu „protiv psovke“ mole, da im se posalje

Osekovo. Članice Djevojačkog društva primile su u rujnu 129, a u listopadu 133 sv. pričesti. Podmladak 62 sv. pričesti u listopadu. Glavarica Marica Handak.

Prezid. Dne 12. kolovoza 1917. osnovano je ovdje Djevojačko društvo. Upisalo ih se do sada 110 a bit će ih i više. Imadu svoju glavaricu i šest revniteljica. Svoje dužnosti vrše točro; osobito je lijepo, što svake nedjelje prije veđernje obavljaju uru klanjanja presv. oltar. Sakramenu. K sv. pričesti pristupaju mnoge često, pače i svaki dan. Župa Prezid broj 2200 duša; od tih je sva sila u Americi, a 300 muškaraca je u ratu, tako te danas broj župa zapravo samo 1400 duša. Pa ipak je broj pričesti dosegao u godini 1916. 10.700, a u temu minulu godine bijaše još i veći. U župu dolazi 148 Glasnika. Presv. Srca Isusova, 20 Naša Gospa Lurdska, 34 Glasnika sv. Josipa, a za društvo sv. Jeronima sabrašo se ove godine 50 članova. Sve se to ima zahvaliti ponajviše revnim djevojkama.

Split. Odbor „Pokrajinskog saveza Djevojačkih društava u Splitu“ javlja broj sv. pričesti, koju su primila „Djevoj. društva“, „Apostolat molitve“, i druga neka vjerna Društva te pobožne duše:

U mjesecu svibnju 3883, lipnju 6290, srpnju 4860, kolovozu 4560.

Vojni Križ. U mjesecu rujnu podjeljeno je članicama „Djevojačkog društva“ 50, a u listopadu 80 sv. pričesti. — Glavarica Anka Božićević.

Društvo Srca Isusova na Rijeci prikazalo je 225 sv. pričesti za iskorenjenje psovke u mjesecu rujnu. Pomladak Vojske Srca Isusova prikazalo je na istu vruku 82 sv. pričesti.

Vel. Ludina. U mjesecu rujnu primisimo 55 sv. pričesti, a u listopadu 60. Glavarica Ana Marušić.

Zajezda. Djevojačkog društva članice primile su u mjesecu listopadu 120 sv. pričesti. Molim, da mi se 32 medaljice pošalju. Magdica pl. Fumić.

Upozoravamo poštovane štoice Glasnika, da su riječenim nekim izdanjima naših knjiga parodi nestasne platna i skropte ureza od ove godine površne. Porisici je začeno osnalaeni kod staze knjige na ulazu 3. Glasnikova omota.

Bolnome srcu.

 nedeljno popodne, o zimske večeri, što li sve vi vidite i čujete diljem našega doma!

„Mama, zima je!“ „Mama, kruha!“ ... A njoj srce puca. Nema ga. Ne dobije.

„Ah, da bi samo on došao, da ga još vidim! Ali iko zna, nije li već mitav!“ ... O jedna majko na primorskom kršu! Tko će te utješiti, da ne svisneš; tko obodriti, da ne kloneš zdvojna?

„Sâm ko pèn samotujem. Ni vode da mi iko podade, e bi namocio koru, pretvrdu za staraèke zube!“ ... Tko će da rumenilom obasja večer života tvega, ostavljeni oče. Tko će da ti olakša zadnj uzdusaj?

„Ne piše mi. Zaboravio na me. Ili da nije poginuo? O tužne li mere! Čija li sam sada?“ ... Magla ti zastire budućnost, o vjerenice! Gdje ćeš naći oslona; od koga li čuti milu riječ?... „Vidjeh suze nejakih, a od nikud utješitelja.“ Propov. 4,1.

Sigurno ima mnogo dobrih ljudi, koji blagom riječi, otvorenom rukom i toplim srcem susreću tugu i priskaču nevolji. Imaš li koga takvoga, ili si ga barem video? Ne počva li mu na licu ozbiljan mir, vedra milina? Gle, to je odsjev neba, traçak miline Božanstva. Ono je iz neizmjernog poklada smilovanja svoga i utjehe presadilo u srce čovječje klicu samilosti.

No tvoje srce ne prestaje krvariti kraj sve utjehe ljudske. Toličko puta ideš u društvo, da se izjadaš, izgovoriš; da čuješ, što li i druge tišti. Kući se vraćaš bez misli, tup, osamljen. To te baca u malodušnost, klonč. Bez jasnog pogleda u budućnost životariš iz dana u dan. Mičeš se za svagdanjim poslom tek kao stroj bez osjećaja. Čutiš tek duboku potrebu utjehe.

„Ja, ja sâm ču vas tješiti,“ veli Gospodin obećavajući Spasitelja. Iz. 51, 12. I zaista! Valjanu utjehu može čovjek samo da kod njega nade. Pravo tješi, tko pomogne snaći se u bijedi, tko razjasni stanje i daje pogled u bolju budućnost; tko pruža i osigurava pomoć, vraća izgubljeno dobro ili ga nadomješta; tko čini da se bijeda lagije snosi.

Takvog utješitelja nam pokazuje sv. Pavao, kad veli: „Ukaza se dobrota i čovjekoljublje Spasitelja našega, Boga.“ Titu. 3, 4. Bog Gospodin ne želi muke čovječje; ta on je „Bog utjehe i smilovanja“ 2 Kor. 1, 3. Kada si je čovjek sam s grijehom otvorio grđno vrlo boli, šalje Gospodin Sina svoga, da mu gorlinu utazi. „Duh je Gospodnji na meni, zato me pomaza i posla, da navješćujem Evanelje siromasima, da iscijem skrušene u srcu, da propovijedam zarobljenima, da će se otpustiti, i slijepima, da će progledati, da oslobođim sužnje, da propovijedam prijatnu godinu Gospodnju i dan nagrade.“ Luka 4, 18. Ovako označuje prorok Spasitelja kao tješitelja svih potištenih, a i on je to sam proglašio prvom zadaćom svojom. Baš bijedni i nevoljni bili su ljubimci njegovi. Oni su to i svatili pa obilno izrabili. U čitavim skupovima gurkaju se oko njega. „I pristupi k njemu narod mnogi imajući sa sobom nijemih, slijepih, hro-

mih, kljastih i drugih mnogih, i staviše ih k nogama njegovima, i iscijeli ih.“ Mat. 15, 30.

A kako ih susreće? Eno do njegovih nogu jedne žene. Kleči, uzdiše, suze lije. Velika je njezina bol, ko što su joj i grijesi. A Isus? Sto osjeća, što veli? „Idi u miru, oprošteni su ti grijesi.“ Čisteći dušu povraća mir, koji je pravi temelj utjehi. On dakle razumije boli ljudskog srca, on ima sučuti s njime, on s temelja pomaže.

Gle njegova dva učenika, kako zamišljeni i žalosni stupaju putem. Misle ipak na Učitelja svoga i govore o njem. Još više misli on na njih. Eto ga k njima i pita ih: „Što ste tako neveseli.“ Dakle ga baš njihova tuga privukla. I nepoznat razjašnjuje im dvojbe, rješava teškoće. To pak čini tako te sami kasnije vele, da im je srce gorjelo od utjeha, dok im je govorio.

Sprovod ide. Nose mladića, jedinu nadu tužne udovice. Susreće ih Isus. Ražali se nad majcom pa će joj odmah: „Ne plaći!“ A kako ne će nevoljna, kad joj sva radost evo u grob ide? Ne tješi ipak Isus pusto, jer će joj evo i povratiti izgubljeno dobro. Pristupi nositeljima, zaustavi ih i reče: „Mladiću! Tebi velim: ustani!“ I ustade i predade ga majci.

„O sretnih li vas, koji življaste u Isusovo doba! Da mogu tako ja k Isusu!“ — glasiš se ti. Ali Isusovo doba traje još danas. On živi i radi s prijestolja svoga na nebu i na oltaru. U svakoj te crkvi čeka, gleda, znade za boli tvoje.

Da imadeš pred oltarom u crkvi poprijevo veliko veliko zrcalo, mogao bi dobrim okom pregledati sve što je u crkvi pred tobom i za tobom. Tako se evo u Isusu kao pravoj Božjoj osobi odrazuje sav svemir. Je li ti otsutan sin, sijug, vjerenik: Isus ga vidi baš kao i tebe, u njegovome se oku sastajete. Štogod ti činiš pred Isusom i za nj, sve to on odmah uzima i primjenjuje onom, za koga si u brizi. Brže od iknjega brzog saopćuje on utjehu, koju biste hotjeli podati milom vašemu. Srce vaše jedna je stanica telefona, srce milog vašeg druge, a Srce Isusovo „središte sviju srdaca“ posreduje. Vjerenici se dogovaraju, da će u isto doba gledati istu svijezdu, pa tako barem u istom pogledu zdržani biti i u daljini. Prazna utjeha; čovjek ih sažaljuje. Al evo u Isusu „Suncu pravde“ na oltaru možeš se doista sjediniti sa otsutnima tvojim; molitvom svojom možeš navrnuti zrake njegove kud hoćeš, da prosvjetljuju i griju.

Neutješljivo ti je srce za pokojnim? Jeli se pričestio prije? Ako jest, evo što ti veli veliki Utješitelj: „Tko blaguje tijelo moje, ja će ga uskrsnuti u posljednji dan.“ Po Isusu ćeš dakle opet primiti milog svoga, pa makar ga i granata raznijela na sunčani prah. Ti dakle imаш sigurnu nadu, da ćeš se opet sastati. Dapače! Primaš li sv. pričest, to se s istim Isusom sjedinjuješ, s kojim su i mili pokojnici u vječnosti sjedinjeni.

No tebe baš to muči, što ne znaš, kako je svršio, jer nije baš mnogo mario za molitvu i sakramente? E, onda čuj! Isus znade i ono, što će se u budućnosti zbiti; s tim on računa baš kao da se evo sad na zbiva. Štogod ćeš ti još učiniti za milog pokojnika svoga, to je Isus već znao dok je tvoj pokojnik još bio na životu. Gledajući na žrtve i molitve tvoje buduće, već mu je onda Isus mogao dati milost pokajanja i oproštenja. Učini dakle revno za nj ono, što ti

srce kaže, pa će nestati tjeskobne zabrinutosti za sudbinu dragih pokojnika. Prinosi zadovoljštinu za uvrede, što ih je on nanio Božanskom Veličanstvu, pa će se po tvojoj revnosti izjednačiti njegov dug.

Kad je carica Friderika zapitala milosrdnice u jednoj bolnici, kako mogu cijeli život provesti u tolikim žrtvama, odgovori joj glavica pokazujući kroz prozor na svetohranište: „Veličanstvo! Ondje je naša jakost i utjeha!“

Već sama misao: Bog je u ovakovoj sniženosti; Bog je za mene **toliko** podnio i još danas podnosi —, to prosvjetljuje i daje bistar pogled u život i rješava zagonekte njegove. „Blago onima, koji se žaloste, jer će biti utješeni;“ „Jao vama bogatuni, jer imate utjehu svoju.“ „Kraljevstvo nebesko silu trpi i siloviti ga otimaju“ t. j. koji se sviladavaju, oni ga postižu: „Tko hoće da k meni dođe, neka se odrekne samoga sebe“ t. j. sjetilnih i grješnih želja. Ova načela sluša duša od Spasitelja iz svetohraništa; ona joj milosno podižu svačanje, pa uvida, da je zemni život kao zora vječnog dana.

„Na pameti mi bio zakon tvoj,
u Gospode, i utješen sam bio.“

Ps 118. Ispred oltara dižeš se mirna pogleda, čvrste volje, spreman na rad i borbu; utješen polaziš kući, jer si iskusio na sebi ispunjeno obećanje: „Dodite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti.“

Tamjan i zlato, Mast dragu nato
uzeše.

Josip Urbanek, D. I.

Program Srca Isusova.

Tako promatra prošlu i sadanju hrabrost Hrvata, mora, pa bio i neprijatelj naš, da kaže: Slava Hrvatima! Prestat će ovaj rat, naši junaci vratit će se u krilo svojih obitelji, muž, otac, brat, sin, zagrlit će svoje mile i drage kod kuće. U domaćoj tišini oni će nastaviti nekadašnji svoj mirni obiteljski život. Ali ovaj vjernik, koji je slavom ovjenčao svoje čelo, kao onaj koji je kod kuće ostao, čuti, vjera mu kaže, da je u vijek vojnik. Kod krsta, kod krizme, primljen je u vojničke redove. Tom se prilikom zakleo Bogu svomu, kao nebeskom Kralju, da će mu biti vjeran, da će do zadnjega daha biti njegov boj, da će vjerno slijediti njegov program. Kao nekoč Petar i on mu kaže: „Slijedit ću te, Gospodine, kamo god podeš.“ Kako je ovaj Kralj predobio Petra dobrotom svoga Srca, tako želi predobiti svakoga od nas. Budući Bog vojska, mogao nas je silom k sebi privesti; nije htio. Otkada je došao na zemlju nazvao se

dobrim Bogom. „Pojavila se dobrota našeg Boga, Spasitelja“, kaže sv. Ivan.

Tekom vremena, očitovao nam je tu svoju dobrotu u novom obliku: pod prilikom Srca. Glasnica ove dobrote, bila bl. Margareta Alakok. Njoj je Bož. Srce povjerilo svoj program i pozvalo ju, da ga oživotvori. Taj se program sastoji od ovo šest točaka.

1. Slika Srca Isusova na narodnoj zastavi;
2. Gradnja crkve u čast Srcu Isusovu;
3. Posveta domovine Srcu Isusovu;
4. Poseban blagdan u čast Presv. Srca Isusova;
5. Pomirba i zadovoljština svakoga prvoga petka u mjesecu, napose naknadna sv. pričest;

Da vidimo, u koliko smo mi Hrvati, izveli ovaj program, i takoliko ga još moramo izvesti.

1. Slika Srca Isusova na narodnoj zastavi.

Na žalost Francuzi nijesu stavili Srce Isusovo na svetu narodnu zastavu. U vrijeme bl. Margerete bila pobožnost Srca Isusova još premao poznata; a kašnje još teže, da bi se uspješno moglo lzaći s ovakvim prijedlogom. Poslije prešla vlasta sasvim u bezbožne ruke. Tako se dogadalo, da je slobodnozidarska vlast Valdeck-Rousseau-silom branila katollicima nositi i u procesijama sliku Srca Isusova, a pogotovo na zastavi. Na to će jedan Francuski biskup: Kad nam ne dadu javno nositi sliku Srca Isusova, mi ćemo je nositi na srcu Francuske; i stavili malu sliku Srca Isusova na svoja prsa, na svoje srce.

Mi uživamo potpuno vjersku slobodu; nema dakle nikakve zaprake, da na našoj hrvatskoj trobojnici javno nosimo sliku Srca Isusova. I doista, tečajem ovoga rata bijasmo u Zagrebu svjedoci dirljivih prizora, kad su naši junaci kretali na frontu: malo ne svaka četa imala po 2 velike narodne zastave: na jednoj je bila slika Nj. Veličanstva cara i kralja, vrhovnog zapovjednika naše vojske, a na drugoj slika Kralja svih kraljeva, slika Božanskog Srca Isusovana jednoj, a preč. Srca Marijina na drugoj strani. Gdje nijesu bile dvije zastave, već samo jedna: na jednoj je strani bila slika Srca Isusova, a na drugoj slika kraljeva. O da je Francuska poslušala poruku Božju! Danas bi povijest sasvim drugačija o njoj govorila. Hoće li o Hrvatskoj pisati bolje? .. U Božjoj je ruci. Žaliti je samo, što nijesu sve hrvatske čete nosile sobom ovakove zastave i s njima polazile u boj. Ne sumnjamo ni najmanje, da je Bož. Srce na osobiti način štitilo one, koji su se pod njegovom zastavom borili. Nadamo se, da će se naći u svakoj takvoj hrabroj četi koji gorljivi štovatelj Bož. Srca, koji će opširno priopćiti uredništvu Glasnika, što su sve dživjele takve čete i narodne zastave sa slikom Srca Isusova.

Prigodom slavlja Srca Isusova video je Zagreb opet mnogo takvih trobojница, ukrašenih slikom Srca Isusova, te imenom župe i „Vojske Srca Isusova“, koja se dič tim barjakom. I ne samo muževi, nego i „Podmladak V. S. I“ imade svoj mali barjak, malenu trobojnici, a na njoj Srce Isusovo. U tom slavlju promatrali stro i barjake raznih ženskih društava.

Pošto je običaj da se barjaci barem muških i ženskih društava razlikuju, to ženska društva imaju sliku Srca Isusova na bijelom

polju: na čistoći srca sja ljubav Bož. Srca Isusova. Ali da se i one odazovu želi Srca Isusova kite svoju zastavu trobojnim uresom, trobojnim vrcama. Vojska Srca Isusova, a tako i njezin Podmladek naprotiv ima Srce Isusovo na bijelom polju narodne trobojnice.

Mišljahu neki, da ovakove zastave znače uvlčitu politiku o crkvu; to bi jahu samo takvi, kojima ne bijaže poznata ova želja Srca Isusova. Pa napokon, zar se u katoličkoj državi ne mora i politika voditi u duhu vjerskih katoličkih načela? Dokle će država koja ne bi tako radila, ostati katolička?

Ustrajajmo dakle „Vojske Srca Isusova.“ Barjak „Vojske“ trobojnica, a na njoj Srce Isusovo. Nek ne bude ni jedne župe, gdje ne bi bilo ove „Vojske“, nijedna župa bez Podmladka Vojske; a svaka Vojska, a svaki Podmladek sa svojim barjakom: i eto ove točke program Srca Isusova izvedena! Rekoh, da imade nekoliko godina, kako seta točka izvada; ne smijemo mirovati, dok se sasvim ne izvede.

(Nastaviti će se).

Srce Isusovo, spasenje onima, koji se u te ufaju.

Vidjeli smo u prekrasnim pohvalama Presv. Srca, da je Presv. Srce jedina žrtva, koja je Ocu omiljela i za naše grijeha pravdi njegovo potpuno zadovoljila. Presv. Srce je dakle jedina nada spasenja svim narodima. Sv. Crkva u ovoj pohvali novo nas sjeća na tu istinu; a ujedno nas sjeća i na to, da Bog naše spasenje traži još nešto drugo, osim neizmjerne zadovoljštine, koju mu Isus pruži osobito raznim gorkostima, poniženjima i mukama svoga Presv. Srca, napokon i samom smrću svojom.

Sjetimo se prema smislu ove pohvale i mi prvo onih poglavitih patnja, što ih Isus u Presv. Srcu svome pretraje za naše spasenje, a onda ćemo promotriti, što moramo mi činiti, da nam Presv. Srce Isusovo uistinu bude spasenje.

Promatranje pregorke muke i smrti Isusove treba da je svakom kršćaninu svagdašnji kruh njegov. Sv. Crkva nam to na više načina praktično pokazuje. Pred oči nam stavlja u križnom putu poglaviti otajstva muke Isusove. Mnogim oprostima, što ih je s molenjem križnoga puta spojila, nuka nas, da ga što češće molimo i izvan korizmenoga vremena. Sama sv. Misa je, kako svaki kršćanin zna živo, ako i nekrvno, opetovanje muke i smrti Isusove. Zato i jest najplodonosniji način slušanja sv. Mise, kad se kod pojedinih dje-lova sjećamo poglavitih otajstva muke Isusove, a osobito smrti, što se u posveti dviju prilika opetuje i predstavlja.

Da nas što češće, da svaki dan sjeti sv. Crkva na muku i smrt Isusovu, izlaže sliku Propetoga ne samo u crkvama, nego želi, da se takva slika ili propelo u svakoj kršćanskoj kući nalazi i poštuje. Zatim je sv. Crkva uvrstila pet poglavitih otajstva iz muke Isusove u žalosnu krunicu, pa želi, da ju često molimo, a samu krunicu da vazda kod sebe nosimo.

Tako je Propelo postalo knjigom Svetaca i sviju pravednika, spasenjem roda ljudskoga, vratima, kroz koja se ulazi u sv. Crkvu.

a odovud u kraljevstvo Božje. Mudrost je to sviju odabranika Božjih, strah i trepet davla, ruglo i sramota mrzitelja Isusovih. Kako sv. Pavao apostol veli: Pozvanim Židovima i Grcima, to jest svima, Krist Božja sila i Božja mudrost. A onima, koji će propasti, Propeti je sablazan i ludost, kako isti sv. Pavao govori, kad piše Korinćima o propetom Isusu.

To nam eto dozivlje sv. Crkva na pamet, kad u prvoj polovici 31. pohvale pozdravlja Presv. Srce kao spasenje roda ljudskoga.

Al odmah u istoj pohvali dodaje sv. Crkva da je Srce Isusovo samo onima spasenje, koji se u nj ufaju. Tko bi to mislio, da će biti i takvih ljudi, koji se ne će ufatiti Presv. Srce neizmjerne dobrote i ljubavi! — Al vidimo točnije, što će to reći ufatiti se u Presv. Srce Isusovo.

Krist Gospodin nam je zaslužio, a Bog nam je obećao, da će nam oprostiti grijeha, da će nam izobilje milosti dati i kraljevstvo svoje; ali ne bezuvjetno. Stoga lijepo kaže sv. Augustin: „Tko te je stvorio bez tebe, ne će te spasiti bez tebe.“ Moramo dakle i mi raditi s milošću Božjom. Tako vjera i ljubav, tako i naše ufanje mora biti djelotvorno. A kako će biti djelotvorna?

Što nas uči Isus? „Ako hoćeš unići u život, drži zapovijedi!“ To je uvjet, to je volja Božja: to je, što nas uči Isus riječju i sjajnim primjerom cijelog života svoga.

Hoćemo li zapitati Isusa s evandeoskim mlađićem, koje su to zapovijedi? To su zapovijedi Božje i sv. Crkve; to su dužnosti našega staleža, u koji nas Bog pozva; to su zahtjevi, zapovijedi naših zakonitih poglavara. Hoćemo li pak, da još obilnije učestvujemo u zaslugama Presv. Srca, treba da pazimo i koliko možemo i izvedemo i ono, što nam Bog po svojim nadahnucima saopće. Kako dakle vidis, kršćanine, onaj se ufa u Presv. Srce, koji ga naslijeduje. I što točnije i revnije budemo naslijedovali to Bož. Srce, to će nam i ufanje svakim danom rasti i jačati na spasenje.

Kako nam Isus poniznošću označuje naše dužnosti, što ih imamo prema Bogu; tako nam blagošću, krotkošću označuje dužnosti, što ih imamo prema bližnjemu, a i prema sebi samima.

Blag je onaj, koji mrtvi i guši svoje požude, koji uređuje svoja nagnuća prema zapovijedima Božjim. A to je poglavita dužnost, što ju imamo prema samom sebi.

Blagost ujedno kazuje kakvi smo u općenju s bližnjim. Samo koji je blag, izvršuje ljubav prema bližnjemu. Samo blag snosi strpljivo uvrede; moli se za uvreditelje; pritiče, kad može bližnjemu u pomoć. A to su dužnosti, što nam ih ljubav prema bližnjegu nalaže.

Gle, kako krasno tumači sv. Crkva ovom pohvalom nauku Isusovu o blagosti i poniznosti! Gle, kako nam na nov način stavlja pred oči, što nam treba činiti da se spasimo! Gle, kako se i ovom pohvalom potvrđuje, što je Isus štovateljima svoga Presv. Srca obećao, da će se za kratko vrijeme uspeti do velike savršenosti; da će se dakle ne samo spasiti, nego i visoki stepen slave postići; naime prema stepenu savršenosti, na koji se budemo u životu popeli naslijedujući blago i ponizno Srce našega Spasitelja. Koliki je to razlog, da ljubimo i naslijedujemo Presv. Srce!

M. K. D. I.

Kakova ima biti kongreganistica.

Kongreganištica, prava kći Marijina ima biti: janje u kući, ptica izvan kuće, andeo u crkvi, ljiljan čistoće i ruža gorljivosti. Pomnjiwo dakle čitajte ovo razlaganje te dobro zapamtite i vršite, pa eto vas dostoјnih pobožnih društava, kojima pripadate.

1. Imate biti janje u kući. Janje, dobro znate, jest znamen krotkosti. Kako je dobro janje! Privinete ga k svojim koljenima, draskate ga, činite mu što hoćete; a uvijek je dobro i mirno. Tako vi, drage kćeri, sa svojim dragim roditeljima, sa braćom, sestricama, služinčadi morate biti uvijek blage ko janje. Zašto ona mrmošenja, srditosti, neotesanosti, odgovori?... O, budite janjeti! Janje je poslušno. Dosta je da mu pastir zazvijzne, i eto ga gdje brza k njemu. Tako vi slušajte slijepo i dragovoljno. Ali, reći ćete: da znate kako je mušičava moja majka, kako su obijesna moja braća, i t. d. A ja vam odgovaram: budite mirne i ljubezljive ko janje, koje baš u času, kad mu se zadire nož u grlo, da ga se zakolje, baš tada liže ruku onoga, koji ga kolje.

2. Morate biti ptice van kuće. Promotrite neka svojstva ovih nježnih životinja. Ptice ne obitavaju u gradu ni posred žamora svijeta, već na otvorenim poljima, visovima, brdima, gorama. Tako i vi, morate ljubiti tihocu i stajati daleko, štogod više možete, od svijeta i od buke svjetske; daleko od noćnih posijela, javnih šetališta i slično. Ptice rijetko silaze na zemlju, već vole letjeti po zraku i počivati po stablima. A ako kadgod stanu na zemlju, to čine prisiljene od nužde, kada ih natjeru glad. Pa pogledajte kako oprezno silaze. S visokog stabla spaže hranu, koja podraži njihov glad, i evo ih s grane na granu, s hvojke na hvojku silaze. Ali ih vidite, kako se plaše, kako strepe i nesjegurne više puta opet se povrate na vrh. Junače se, opet se počnu spuštati na nižu granu, a tada na onu najbližu zemlji. Stanu, razgledavaju... i napokon skoče na tlo; ali i tu su još pažljivije: na svojim nožicama poskakuju, vrte se sad amo sad tamо držeći uspravno vratiti da vide, prijeti li im odakle zasjeda. Napokon, osvjedočene, da im ne prijeti nikakva pogibelj, brzo zgrabe ono sjeme ili crvića; ali ga tu ne pojedu, već hitro zarahnuvši krilima odlete na stablo da ga tu, na sigurnom mirno pojedu.

Eto, drage, što morate i vi činiti, kada ste primciane da se nadete posred svijeta. Pazite najprije da idete jedino iz nužde, te radite uvij k oprezne i plašljive zbog kakve pogibelji. Zaustavite se tek toliko, koliko vam je potrebito, da obavite posao, i ništa više.

Ptice imaju još jedan nagon, a to je, da se ne daju nigda rukom uhvatiti. Vi ste mlade, pa i brze, a jeste li kad god kušale uhvatiti pticu trčući za njom?... Jest, ali ptice imaju krila te se ne hvataju već se love ljepilom, gvožđicem ili mrežicom. Tako mora biti i s vama: nigda ter nigda ne smijete se dati hvatati od nikoga. Mislim, da me razumijete. Ali ako se desi slučaj, da se kojigod nevaljanac usudi približiti vam se: učinite kako i ptice, koje, kad su uhvaćene od grabežljive ruke lovca, upotrebite kljun i pandže, da se oslobođe.

Budite ptice, a među ovima naslijedujte lastavicu, koja je tutanka također sa ukućanima, kod kojih je savila svoje gniazdo. Spomenite se, da okolo vas oblijetaju, željni plijena i krvi, tri velika astreba: vrag, svijet, i tijelo. Jao vama, ako ne pobegnete, kako time ptice, kada spaze po zraku kobca, upast ćete među čampre tih grabežljivaca, koji će vas strašno izmrcvariti. — — —

3. Budite **andeli u crkvi**. Stoji pisano: Gdje je Bog, tu su i Andeli njegovi. A u crkvi imamo bitno i istinito prisutnog Isusa Krista, koji živi u Svetohraništu od oltara. Ondje dakle stoje Andeli i mu se klanjavaju. I sa kakvim počitanjem stoje oko onog oltara, zastruči krilima svoje lice iz poštovanja! Tako i vi, drage kongreganistice, kćeri Marijine, morate tražiti i naći utjehu u crkvi; morate stati odjevene i pokrivene, kako naređuje Apostol naroda, sa najvećom čednošću i svetim srahom. Andeli izgaraaju od ljubavi prama svetotajstvenom Isusu, a vi ne budite mrzle, mlake, pred onom peći ljubavi. Ljubite Isusa, govorite mu jezikom srca, napojite i nasitite se njegovom prisutnošću. Slijedite žarkost Serafina, kada pristupate, a nadam se često k stolu euharističnom.

4. Morate biti **ljiljan čistoće**. Pogledajte ljiljan kako se visoko podigao nad svojom stablikom, kao da se stidi zemlje! Gledajte ga kako je bijel! Tako vi, sramite se ružnih grijeha sjetila; podignite se na sv. čistiju ljubav. Budite bijele: ljubite naime nada sve krepost sv. čistoće, krepost koja nas pretvara u duhovna bića na zemlji, čini nas sličnim Andelima na nebu. Osim toga ljiljan je cvijet jako nježan; ako ga se dotaknete, sahne. Tako je sa sv. čistoćom. Stoga ćuvajte odveć nježne savjesti upogled vašeg djevičanskog ljiljana. Ćuvajte se i od najmanjih mrlja. Uvijek se spomenite, da pri ovoj kreposti nema sredine, već ili čistoća Andeoska, ili mana davolska.

5. Napokon, drage, hotio bih, da svekolike budeste ruže, ali ne onake ruže, koje zimi cvjetaju, blijede, jako blijede, već kao one svibljanske rumene ružice. Ruža, sa svojim krasnim živahnim bojama, jest znak žarkosti, gorljivosti. Budite dakle ruže, to jest gorljive u bogoljubnosti, pri molitvi, bogate krepostima. Mlade ste, sada je vas najbolji, da darujete vaše srce milom Bogu. Ali kako nema ruže bez trnja, tako bih htio, da budeste i vi ruže sa trnjem trapnje. Mnogo vam preporučam ovu krepost koja je čuvarica svih ostalih. Ako ne možete činiti orakvu pokoru, kakvu činiše Sveci, priučite se barem često činiti cvjetiče samozataje, poniznosti, uzdržljivosti, da budeste prave ruže među trnjem.

D. D. T. Split.

Stan Božanskog Učitelja.

1. Božanski Učitelj: Nalazim se na vratima i kucam... Ljubljena dušo, pazi na moj glas i otvori mi srce svoje, Ljubav moja kuća na srce tvoje. Njezina tajna snaga dariva ti onu dobru želju; osuđuje onaj neobični odvrat od svjetske taštine, kao i vruću želju, da me ljubiš i ništa drugo ne tražиш osim mene.

Duša: Dobri moj Učitelj! Kucaj, kucaj i nadalje — kucaj dotle, dok se sva vrata srca moga ne rastvore. Nastani se u mojoj duši, neka se ova ne otkriva nikome drugom osim tebi.

Vježba: Vjernost svetim nadahnucima.

Otvori mi, dušo ljubljena, sestro,
zarućnice moja!

O dušo, da bi ti znala, tko je ovaj,
koji preko svih zapreka k tebi dolazi!

2. Božanski Učitelj: Dušo draga, znaj da će ti samo po križu pokloniti život.

Kćeri moja, uzaludno se boris sa mnom. Moja je ljubav jača od tvog oklijevanja. Želim ti samo sreću; ali, ali da je dobijes, potrebno je, da se upoznaš s križem: Po njemu ćeš naći put do tvoga srca. Nevolje i patnje otvorit će ti oči i upoznat ćeš bijedu svijeta, pa ćeš osjetiti, da je vrijedno samo k Bogu se priljubiti; — i bit ćeš sigurna i mirna, ako mu ostaneš vjerna.

Duša: O moj dobar Učitelju! Udi u moju dušu! Spravan sam podnijeti tuge i nevolje, što mi ih šalješ, samo ti nađi zgodan ulaz u srce moje i sasvim ga osvoji.

Pozdravljam, ljubim i grlim križ, pa makar on kako težak bio, i samo jednu želim: da me sjedini s tobom.

Vježba: Podloži se Božjoj volji u trpljenju.

Isus je najdraži i najmiliji, zato bi ga svatko rado primio. Ali Isusa prati siromaštvo, ponizanje i prijegori svake ruke: a od toga svi bježe.

Štivo zbornika.

Piše: Josip Predragović, D. L.

„Paz i na čitanje.“ (I. Tim. IV. 13.) — U Španjolskoj je živio ponosit i smion vitez, odlična roda. Ne može se reći, da je vodio griesan i raspušten život, ali je ipak bio odan svjetu i njegovim lastima. Kod obasjedanja jednoga grada bude teško ranjen. Za samotnih časova zatraži u bolnici kakovu knjigu. Dadoše mu knjigu o životu Isusovu i svetaca. Pročita knjigu drugu i treću. Za čitanjem slijedilo je ozbiljno, duboko i dugačko razmišljanje. Sto se dogodiiza toga? Bolesnik ozdravi, posveti mač svoj nebeskoj Kraljici i započe život savršeno svetosti. Taj čovjek bijaše veliki sveti Ignacije, utemeljitelj reda Družbe Isusove. Koliko blagoslova donese često jedna samo knjiga! To je tek jedan primjer između hiljada i hiljada, kako je dobra knjiga kadra čovjeku sreće oplemeniti, te ga privesti k pravome kršćanskemu životu, da, i na vrhunac savršenosti.

Badnjak g. 1843. zasjekao se stanovnicima St. Galena duboko u pamet. Na oči silnome mnoštu imao je poginut Petar Vaser od Gamsa — ubio je nekoga od svoga roda. Prijе vještanja pripovijeda kukavac uzrok svome zločinstvu. „Straus“ me je upropastio“ krične nešretnik. „Ja sam prije rado moko, pa sam živilo sretno i zadovoljno. Ali zle knjige, koje su mi dopale u ruke, potkopaše naskoro moju vjeru. Malo po malo, napose posljednje godine doveđe me to čitanje do tice, da sam držao, da je vjera samo strašilo, kojim se hode svjetu utjerati strah u korist. Pravda Božja, nebo i pakao bijahu za me povska izmišljotina. To je evo uzrok mojoj nesreći.“

Rdavo štivo — put k vješalima; dobro štivo put u nebo! Ah ne mislim, da kongreganisti drže, čitaju rdave ili ča protuvjerske knjige, o ne. Nego da se što više zagriju za zdravo i dobro štivo, upitao bih pojedince samo ovo: Zborniče, zbornice, a što čitati ti?

I. Ništa. Jedva bi mogao vjerovati. Nu ako je ipak odista tako, jer čujem, da se ispričaše: oviše sam opterećen brigama i poslovima, nemam kad da tražim kakovu knjigu, ili ako i imam vremena, čitanje me ne veseli ili... onda nemogu, a datinakovinkem sa sv. Augustinom i Uzmi, čitati! Uzmi dobre knjige u ruke, pa ib pomno čitaj. Ta tko umije čitati — u kongregaciji Marijinoj hvala Bogu nema obično analfabeta (nepismenih ljudi) — pa nikada ništa ne čita, taj kod zdravini očiju slijepo ili tek na sreću ko aca po svijetu. »Ne manjka danas ni hrvatskim stocima dobrih hrvatskih knjiga«, pisao je u »Vrhbosnic« jedan ugledni hrvatski zbornik, »nego dobrim hrvatskim knjigama manjkaju hrvatski stoci.« Zar i u kongregacijama Marijinim? Ili što da zbornik ne drži Glasnik Presv. Srca Isusova, to jedino glasilo svih hrvatskih kongregacija Marijinih, da ne čita knjige Društva sv. Jeronima i drugih dobrih hrvatskih knjiga? — —

Molitva e list na Boga dobra knjiga list od Boga. Posegnimo svrhnaravarskim gladom, svetom rekao bih znaličnošću za listom, ſtam ga Bog po dobrim knjigama, časopisima i novinama daje! Dobre su knjige добри prijatelji, koji se s nama pouzdano razgovaraju, koji s nama svoje tajne izmjenjuju, koji nas uče, pute, opominju, koji nam pružaju savjet i utjehu. Čemu blago, ako leži u zmlji zakopano, no li koristi bogata riznica, kad se njom ne služimo? A to isto vrijedi i za dobre knjige.

Oj svjeće zora i u Hrvatskoj, budi se svijest i želja za čitanjem, ma da i nije još tolika, kako bi se možda htjelo i očekivalo. Ali misle se, kroči se naprijed. Zbornici valja dakako da prednjače. Potrazi si knjigu, koje će te u vjeri i krijeponi i bodriti — nabožno štivo; koje

* Straus je napisao pod naslovom „Život Isusov“ knjigu punu pogrda na bolanskoga Spustića. Tu je knjigu Petar čitao i našao u njoj sramotnu svoju smrt.

če ti dati savjete u zvaničnim poslovima — poučno štivo; koje će ti zasladiti život i olakšati ga — zabavno štivo. Samo ne zaboravi: šteta je, ako ništa ne čitamo, ali ne manja, ako tratimo dragocjeno vrijeme čitajući samo zabavne knjige i lakrdije.

2. Svašta. Jesam li pravo razumio? Čini mi se kao da hoćeš reći: Ja čitam, što mi baš pod ruku dode. Dakle i dobro i rđavo? Dakle bez reda i bez izbora? Vaj, mnogi ter mnogi u širokom svijetu uistinu rade tako. A plodovi? Zbrka pojmove, smjesa pravih nazora i krivih načela, protuslovija u glavi, magluštine pred očima, ratvratnost u srcu — glava i srce kao košarice, pune i cvjeća i kopriva.

»Ako se i namjerim na što bezvjersko i nečudoredno, ja sam dosta jak, mene ne sablažnjava.« Koliko se puta dogodilo, da su pali ljudi, koji su bili u krepstvu kao cedri libanonski! Nije moguće po žeravici hodati pa se ne ozeti, otrova piti pa se ne otrovati, čudavih se posuda doticati i ruke ne okaljiti: isto tako nije moguće strast ma ugadati pa se ne okljeti grijehom. Zborniče, ako ti je stalo do spasa duše, onda se moraš kaniti sablažnjiva štiva. Ni doba ni krepstvu ne stite od ludosti. »Neka se čuvaju štiva i prizora, koji ne doliku e kongreganistci« (kongreganisti), jasno veli 35. pravilo.

Neka gospoda prekoravaša je češće svoga muža, što se n'je htio kaniti čitanja svakakvih knjiga. Nu on bi joj odgovarao: Nemaj brige za me; ja čitam samo da mi vrijeme prode, a poslije opet sve zaboravim kao da nijesam čitao. Kad se jednoč opet tako izgovaraš, reče mu kćerka: Oče dragi, reci mi, što si u nedjelju jeo? Otac stane misliti, ali se nije mogao nikako domisliti. Dobro, oče, reče kćerka, ti si stina zaboravio, ali si se ipak u nedjelju najeo i ta ti je hrana zdravljje uzdržala. Uzmimo da doista zaboravio što si nevaljalo čitao, ipak ti je trovalo dušu. Otrov zla štiva djeluje lagano, ali sigurno. Otrov ostaje otrov pa bio i u zlatnoj časi.

Kada je video filozof Averoes, kako se u njegovu rednom gradu šire zle knjige i pobleno gramzi za rđavim štivom, zavapi bolno: »Propade moj rodni grad Kordova!« Oj pažite zbornici, što čitate, jer bi vam se inače moglo dogoditi što se dogodilo i gradu Perzepoli. Stanovnici se toga grada klanjali vatri, pa ih je ona i uništila. Zborniče i budi oprezan u izboru štiva!

3. Katoličko. Samo ono, što oplemenjuje mastu i čud, što uistinu prosvjetljuje. Sv. Filip Neri potiče, da čitamo pisce i žica, koji pred svojim imenom imaju »sv.« Oni bijaju nekoč, što smo mi sada: slabi, u raznim borbama, teškim kušnjama, pokajani i, a i grješnici. Njihovi primjeri, njihove riječi djelovat će na nas u svakom stanju i u svakom času našega duševnoga života. Oni stoje uzduž naše staze kao naši vode i učitelji.

Slavne uspomene muž, odličan vođa njemačkih katolika te izvrstan rodoljub Windhorst prilikom jednoga katoličkog sastanka izreće ove znamenite riječi: Ne bi bilo zgorega, kad bi šesta crkvena zapovijed glasila: Zločestih listova ni spisa ne čes čitati. Zacijselo je zbornik Marijin kao prvo načelo glede čitanja to si usvojio. Djeca tmine neka se zabavljaju s takim plodom, djeca svjetlosti, zbornici, ne će ga, jer je otrov. Zborniče, budi željezanu tom pogledu. Knjiga, koja dira u vjeru i koja se ogrješuje o čudoređe, ne smije nikada biti u tvojim rukama; s njom u vatru, da nikoga ne okuci. Ne čitaj knjige nijedne, koja tjera u lice rumen od stida, mijedne, koje ne bi mogao imati u ruci, kad bi te zatekla smrt.

Vijesti iz raznih kongregacija.

Dalj. Kongregacija djevojaka. — Dne 5. kolovoza prošle godine bilo prvo primanje u našu kongregaciju. Veleč. o. Duro Benetić došao iz Vukovara s lijepom četom, u kojoj su bile zastupane sve vukovarske kongregacije. Prijе podne propovijedao domaći župnik, a poslijе podne o. Duro. Primljeno je 58 djevojaka.

Ela Menrath, tajnica.

Split. Kongregacija svećenika. Četvrti sastanak naše kongregacije obdržavao se 21. listopada prošle godine. Preč. g. upravitelj držao govor o molitvi. Molitva je potrebna svima, osobito dušobrižnicima, a navlasti katehta da za dobar uspjeh u duhovnom radu. Stavio nam na srce Apostolstvo molitve. Nastojnik prof. Pavao Butorac pošao na svoje prvašće određiste kao kateheta c. i k. vel. gimnazije u Kotoru; stoža je tajnikom imenovan veleč. Dinko Tresić, žup. pomoćnik i koralni vikar grada. Nakon toga raspravljaljalo se još o nekim dnevnim duhovnim pitanjima, napose o sredstvima, kako da se stane na kraj strahovitoj poski medu mlađeži.

Tajnik.

Kongregacija klerika. Na svršetku 1903. držao je u našem sjemeništu dubrovačke vježbe Isusovac Antun Bašić. Na koncu vježba izjavljuje vel. otac, da bi najbolji plod duhovnih vježbi ovdje bio, kad bi se ustanovila Marijina kongregacija, u kojoj bi se na osoblju način mogli posvetiti svećenički kandidati iskažujući Mariji sinovsku svoju ljubav. Taj prijedlog napuni velikim ushitom mlađe Božje odabranike, i oni puni mlađenackog žara i poleta s velikim odusevљenjem pristupe k svojem upravitelju zavoda, da im donusti ustanoviti ovo divno društvo Prečasni upravitelj, a s njime i sve starješine objeručke ili primije i pohvališe, njihov naum, te im još obećaše u svemu svoju pomoć. Presvjetli blagopokojni biskup Filip F. Nakić odobri također tu plemenitu namisao i posebnim dekretom ustanovi kanonički kongregaciju te opredijeli posebnu sobu u sjemeništu, u kojoj se podiže lijev oltar s ikonom Neoskrvnejene. Kasnije taj oltar presvjetli biskup Vicko Palunko blageslovi, i od tada se na njemu može služiti sv. Misa. Da još više soba bude odgovarala pravoj kapeli, kupilo se nekoliko klup za klečanje, slike, ormara i t. d. Dan svećanog otvora i primanja članova bio je blagdan Očišćenja Marijina, g. 1904. Kongregacija nosi ime Neoskrvnenog Začela bl. Dj. Marije pod zaštitom sv. Alojzija.

Kongregacija je u svom početku brojila 18 članova i 15 kandidata. Imala je nekoliko sekcija, dačku knjižnicu i štediono društvo „Pčelica“. Kad se pak iza nekoliko godina ustanovila u sjemeništu dačka katolička organizacija, sve sekcije, knjižnica i „Pčelica“ budu pripojene ovom društvu, a rad se kongregacije ograničio samo na sastanke, akademije i na izlete.

U ove tri ratne godine odu nam u vojsku 18 članova. Taj je gubitak to većima zboru škodio, što su to bili stariji i vredniji članovi. Na početku prošle školske godine spala je kongregacija na samih 12 članova i 8 kandidata, a na koncu godine imadeša 17 članova. Držali smo 18 sastanaka i isto toliko sjednica vijeća. Na sastancima bi nam veleč. gosp. upravitelj zbara držao govore o različitim krepostima dobrog Pastira i njegove preciste Majke, te apologetska predavanja. Na Blagovijest, kao na svetkovine Pokroviteljice našega zavoda imali smo izvanredni svečani sastanak s ovim rasporedom: 1. Uvodni govor nadstojnika J. Naranče VIII. r. 2. Rudić: „Iskra srca“, krasnoslovio Matija Blašković, II. pobočnik VI. raz. 3. „Povijest, važnost i svrh Marijinih kongregacija uopće“ referira Vj. Stella, I. pobočnik, VIII. r. 4. Pavelić: „Pred slikom Neporočne; krasnoslovio Pavao Grabovac VII. r. 5. „Zbirka narodnih poplijevaka“ udara tamburaški zbor „Mosorska vila“. 6. O ugledu bl. Dj. Marije govori M. Alajbeg, tajnik V. r. 7. „Zdravo Djevo“ pjevaju sv.

Također smo na osobiti način proslavili krasni Marijin mjesec svibanj. U lijepo urešenoj zbornoj kapeli češće smo se sastajali, Mariji se molili i pjevali, te joj prinašali naše skromne „cvjetiće“. Kao kruna cijele svibanske pobožnosti bio je na koncu mjeseca svečani sastanak. Evo i njegova rasporeda: 1. M. Blašković: „Dodi Kriste“; krasnoslovio D. Tomašić. 2. O Euhoristiji, referirao M. Alajbeg. 3. „Kraljici svibnja“ svoju izvornu pjesmu krasnoslovio M. Blašković. 4. Zaključni govor Marijinog mjeseca držao drug Juraj Kaštelanac. 5. „Marijo, svibnja kraljice“, pjevaju sv. Poslije sastanka dijelili smo sličice svetaca, uspomene Marijinog mjeseca. Da se pak odužimo uspomeni pokojnih članova naše kongregacije, imali smo dne 16. studenoga 1916. titu sv. Misu u našoj zbornoj kapeli, preko koje su sv. članovi pristupili k stolu Gospodnjem. Također se i zborna blagajna istakla priličnom svotom, ako uzmemu na um, da članovi ne plaćaju nikakve članarine. Tako smo na početku godine sakupili do 14 K., u

svibnju 10 kruna, prvi put nam Apstinentsko društvo u sjemeništu darova 21 krunu, kasnije 45 K, na čemu im od srca zahvaljujemo. Veličasni don Štanko Banić darova nam 25 kruna, kojemu također srdaćno zahvaljujemo. Kapelica nam obiluje svatim: cvjećem, palmama, krunama, svjećama, sagovima, zavjesama i t. d. — sve zasluga člana V. Zviježdića, VIII. r. On se uvelike zauzeo, da se nabavio kip našeg zaštitnika sv. Alojzija, te je u tu svrhu i sam darovao 10 kruna, a 8 K darovaše starješine zavoda. Znajući pak dobro, da čemo najbolje poslužiti Mariji, ako njezinog Božarskog Sina uzlijubimo, ustanovismo euharističnu sekciju, kojoj stavljam za temelj čestu (svagdano) sv. Prćest. Glavna služba sekcije je ova: svaki se dan moraju po dva člana pričestiti i pohoditi Euharističnog Isusa uz posebnu narjecu. U sekciiju su ušli dobrovoljni svi članovi i kandidati zbora. Još treba spomenuti, da kongregacija ima devet dobrotvora, čija su imena u posebnom okviru izložena u kongregaciji. Pripravljali smo se, da što svećanijom akademijom proslavimo blagdan našeg zaštitnika sv. Alojzija, ali zatvor škole nam stvar osujeti.

Vjekoslav Stella I. pobočnik.

Vrbovec. Dne 14. listopada 1917. blagoslovio se novi barjak djevojačke Marijine kongregacije. Marijive savjetnice sabraše u župi 700 kruna, a jedan prijatelj dodade 100 K i tako se mogao barjak naručiti. Na svečanost došla procesija iz susjednog Gradeca pred koju je domaća kongregacija izašla u sret. Nadstojnica Franca Mikinec pozdravila goste, a odzravi joj joj prelijepo djevojka Marica iz Gradeca. Došlo i osam kongreganistica sa svojim upraviteljem g. Horvatom iz Vrapča. Nadstojnica Vrapčanska Barca Kruhonja pozdravila također lijepim govorom svoje sestrice. Došla procesija i iz Lovrečine sa svojim župnikom g. Koritnikom. Preč. o. Wimmer kanonik iz Zagreba izrekao je prekrasnu propovijed o značaju barjaka i Marijinih društava. On je odslužio i svečanu sv. Misi poljanicu uz svečanu podvorbu prisutnih svećenika, a poslije Misu poduzeo blagoslov barjaka. Kumovala mu Anica Balija, supruga općinskog upravitelja i bilježnika Stjepana Balije, koji je ujedno i predsjednik vatrogasnog društva, pa je i ovo u potpunom broju prisustvovalo svečanosti i poslije blagoslova imalo mimohod ispred blagoslovjenog barjaka.

Iza sv. Mise priredile su domaće kongreganisticke svojim gostima čednu akademiju pod vrednim nebotom s ovim programom: 1) Proslov o svrsi i djelovanju Marijinih kongregacija: tajnica kongregacije Katarina Jambrač. 2) Oda "Bogu" od Preradovića, krasnoslovila Anica Blaža. 3) Život i smrt sv. Janje. Igročak u dva čina. Izvela djeca škole Poljana pod vodstvom Anke Čulinović. Igralo je 11 učenica upravo prekrasno. 4) "Andeo" od J. Hranilovića. Krasnoslovila Marica Sanjković. 5) Klevetnikom Hrvatske od A. Šenoe. Krasnoslovila Franciska Bašteč. 6) Sa božića. D. klasmira Katarina Turk, barjaktarica. 7) Smrt Petre Svačića od A. Šenoe. Krasnoslovila Margareta Katanec. — Program obilan, pa ipak nije umarao. Sve su si osvjetile lice. Pokazalo se i opet, kako se i na selu dade prirediti lijep duževni užitak.

P.

Zagreb, kongregacija gradančki. Jedna vrlo radina i revna kongregacija jest kongregacija gradančki u Zagrebu. Sad je upravo godina, kada je počela i gde, koliko uspjela već u prvom ljetu. Dugo su morale čekati, dok su dobile upravitelja, ali mjesu klonule duhom, nego su se dvije godine same sastajale, te obavljale molitve, kako je u kongregaciji običaj. Napokon dobiše upravitelja u osobi v. o. Franje Hamerla D. I. Oi nove godine 1917. počeli su redoviti sastanci.

Sai im je glavna briga bila, da se štodostojnije priprave za onaj sretni dan, u koji će se posve prikazati Majci Božjoj kao prava djeca njezina. Osavnuo je i on: glavna svetkovina njihova zabora: Sedam žalosti Majke Božje. Presv. g. biskup Lang primio ih je svećano u zbor.

Kako su se onda sa svih strana sabirali prinosi za katolički dački dom, ne htjedeš ni naše gradanke biti zadnjje; a pošto nije bilo mnogo novaca u kasi, priredile na Duhove ugodnu zabavnicu u Djetičkom domu. Njihova su djeca krasnoslovila i razne vježbe izvadala, što su ih naučila u zabavništu a na koncu predstavljale su gospođe Šljivi prizor. Usjeh svega: 400 kruna za dački dom.

A sad im pušne pred očima nova osnova poput sjajnog svjetla: Barjak. Rat je, i kongregacija, makar i ženska, jest vojska, koja se pod bijelom zastavom svoje nebeske zaštitnice junački bori proti sotoni i njegovoj crnoj četi. No odakle novci u ovo skupo vrijeme? Na dan sv. Antuna počele su sakupljati filir po filir, novčić po novčić za barjak. Prigodom hodočašća u Remete priredile su šaljavu tombolu, koja je također unišla 70 kruna.

A još jednu predstavu za barjak! Revna prefektica, gospoja Cukovečk sama se je latila pera, te je sastavila savremen igrokaz: „Pričuvnik i njegova obitelj.“ A sad uči i vježbaj se, trči amo i famo, dok se sve priredi. Baš na sv. Martina imale je biti predstava. Ali kada je lijevala cijeli božji dan. Tko će nam doći? Kad mi tamo, cijela velika dvorana gradanske strejlane dupkom puna svjeta. A hvala Bogu i Majci Božjoj vrio je dobro uspiješa ova predstava. Bilo je smiješa dosta, ali i pobude i ganuća, da su suze tukle. A dobi ak? Preko hiljada u kruna za barjak. Sad se ne bojimo više.

No ne samo kod zabava već što je glavno i u vršenju svih svojih zborničkih dužnosti sve su zbornice savjesne i neutrudive.

Na sastanku ne manika nikad nijedna, osim da joj bolest ne da iz kuće; isto tako pristupaju svake srijede zajednički i u potpunom broju k sv. pricesti. Dobar duh zamjenjuje se u njihovim obiteljima i rodbinama.

Zbornik.

Zahvalnice.

Zahvalna ozdravljenica.

Hrvatska. — Ozdravila mi nogu uz pomoć Presv. Srca Isusova, komu sam se zavjetovala, da će držati tri Glasnika: jedan sama, a dva druga za dva daka, koja će mi gosp. kateketa predložiti. Šaljem još iz zahvalnosti i 10 K Svetištu Srca Isusova, a Božanskom lječniku na vjeke da je hvala i slava!

Našio se Izgubljeni.

Slavonija. — Pred par dana izgubila sam jednu stvar, koja mi je bila veoma draga, jer sam dobila na dar. Stoga puna nade obratim se našoj miloj Majci Mariji, Presv. Srcu Isusovu i svetom Antunu obecavši, da će odmah poslati 10 kruna za kruh siromaka. I nakon osam dana izgubljena se stvar našla i meni povratila. Stoga neka bude hvala i slava Presv. Srcu Isusovu, našoj miloj Majci i sv. Antunu, koji su se udostojali primiti moje smjerne molbe. Zahvaljujem Presv. Srcu Isusovu na mnogim dragim primiljenim milostima uime cijele obitelji naše.

Zacijeljene ljudi rane.

Otok Krk. — Pred par mjeseci počela sam čutići teške bol na nogama, koje boli se u par dana razviše u veoma opasne i otvorene rane. Odmah sam potražila lječničku pomoć, ali uzalud! U nevolji obratih se Presvetom Srcu Isusovu i Mariji Djevici Lurdskoj te uz druge pobožnosti i molitve započela sam petnaest Subota obecavši i javnu zahvalu. I žudenu milost ja sam dobila još prije nego li sam se nadala! U sedmici između osame i devete nedjelje moje se rane nenadanu zatvorile, i ja

sam podpuno ozdravila. — Ovim nek bude čast, hvala i slava Presvetom Srcu Isusovom i miloj Majci Mariji!

Ozdravio otac.

Dalmacija. — God. 1915. obolio mi je otac od upale pluća, da je bila izgubljena svaka nuda, da će ozdraviti. U toj nevolji sjetih se Presv. Srca Isusova, koje nikoga zapustilo nije, ko mu se pouzdano utekao. I sjetih se mnogih zahvalnica u Glasniku i počnem devetnicu i obecavši K 5 — za Svetište Presv. Srca Isusova, preporučivši se devetnicom bl. Dj. Mariji i sv. Antunu. Ne prode mnogo, a moj otac na čudo svih potpuno ozdravi. Neka bude hvala i hiljadu puta hvala Presv. Srcu Isusovu, bl. Dj. Mariji i sv. Antunu!

Sretno obavio posao.

Hrvatska. — Ja sam predplatnikom na Glasnik Srca Isusova od godine 1893. Čitao sam u istom Glasniku, kako su mnogi u svojima duševnim i tjelesnim potrebama pomoći dobili, i kako su njihove molbe bile uslišane pa i ja sam se više puta obratio sa molitvom Srcu Isusovu pa mi je bila molba uslišena. Tako sam i ove godine imao obaviti jedan posao pa nijesam znao, kako ni s kim će ga obaviti. Utečem se dakle k dobromu Ocu nebeskomu, te presvetom i precistom Srcu Isusovu i Marijini; i bila mi molitva uslišena, posao sam svršio onako, kako se nije sam ni nadao. Isto kličem iz mog zahvalnog srca: Neka bude slavljen naš dobar otac Bog nebeski i nek se slavi po svem svetu presveto Srcu Isusovo i Marijino! U ime zahvale šaljem 10 K.

Sadržaj: Vječni spas umirudiš 1. — Poznadeš li ga i ti? 4. — Životni program invalida 5. — Posveta obitelji Srcu Isusova 6. — Molitva, kojom se obitelj posvećuje Srcu Isusovu. — Naši dopisi. — 9. Bojnone Srca 11. — Program Srca Isusova 14. — S. I. spasenje onima, koji se u te ufuju 15. — Kakva imala bila kongregantica? 17. — Stan Bož. Učitelja 19. — Stivo zbornika 20. — Vlijesti iz raznih kongregacija 22. — Zahvalnice 24. —

GLASNIK
PRESVETOGA
SRCA ISUSOVA

Broj 2.

VELJAČA 1918.

Tečaj XXVII.

Katoličke organizacije.

Opća nakana molitava i dobroih djela u veljači,
blagoslovljena od sv. Oca pape Benedikta XV.

Ujednom od svojih zadnjih službenih javnih govora reče inkukotrpnji Papa Pijo IX. dne 13. ožujka 1877. ove znamenite riječi: „Evo razloga, zašto je toliko zla u Evropi: Moli se, ali se ništa ne radi; mnogo se traži pomoći s neba, ali se ne čini ono, što Bog očekuje. To je naopako. Dok tako radimo, ne možemo pravom očekivati ono što molimo. Vi lim, da se u mnogim mjestima, u mnogim kraljevstvima sva nada stavlja u molitvu; svatko nekako neustrpljivo pita: kada će biti kraj ovim nevoljama? Kada? Znate li, kada? Ja ću vam kazati: Kad našoj pobožnosti u crkvi budu odgovarala naša djela izvan crkve.“

Danas su više manje ista vremena, kao ona u doba Pija IX.; u neku ruku još i teža. I danas se doista mnogo moli; i danas se čuje na sve strane samo jedno pitanje: kada će prestati taj kravati rat? Kada će prestati ta skupa vremena? Kad ćemo već jednom moći veselo odahnuti? ... Mudri odgovor velikoga Pape vrijedi i danas: Onda, kada našoj pobožnosti u crkvi budu odgovarala naša djela izvan crkve; to će reći: Onda, kada se ne budemo samo molili te skrštenih ruku očekivali pomoći s neba, već kada budem o sve učiniti što je u našoj vlasti, da se s temelja popravimo. Radi naših grijeha stigla nas je pravedna kazna Božja; radi naše pokore pohodit će nas neizmjerno milosrde Božje.

Ali, ah! gdje su te naše pokore, gdje su te naše suze radi grijeha naših?! Ima suza dosta; ali da li teku radi grijeha?... Nadali smo se, da će dugotrajni rat poniziti obole glave i umekšati okorjela srca. Nažalost prevarismo se. Mnogi i mnogi postadoše gori, nego što su prije bili; mnogi opet gledajući samo zlo oko

šebe, podože također po zlu. Ah, koliko je danas bezbožnosti, koliko nevjere, koliko odurne sebičnosti i lakomosti, koliko bezdušne lihve i nebratske ljubavi, koliko bračne nevjere i nepoštenja, koliko prkosa i neposluha, koliko krada i zlobnih šteta! Tako bi izbrojio sva zla, što danas zavladaju selima i gradovima?! —

Da, ide se i u crkvu; ide se i na misu; primaju se i sveti sakramenti; ali se uza sve to i nadalje psuje, prokljine, bližnjemu koža dere s tijela preijeranim cijenama, u potaji nepošten život sprovodi, ljencari... Drukče se s Bogom govoru u crkvi, drukče izvan crkve; drukče se svijet ponaša u crkvi, drukče izvan crkve: našoj pobožnosti u crkvi ne odgovaraju naša djela izvan crkve...

Ovako ne smije ići dalje. Sveti Otac vruće želi, da se katolici prenju iz svoga mrtvila, da se dadu na rad, na ozbiljan, ustrajan rad. Teška su danas vremena. Sotona sa svojim pomagačima radi danas više no ikada prije: zar samo mi da očekujemo čudesna s neba? Pomozi si sam — stara je riječ — pa će ti i Bog pomoći. Radiši Bog pomaže. Učimo se od neprijatelja Božjih i naših, kako treba raditi: Oni se dogovaraju, oni se udružuju, organizuju. I nijesu zadovoljni samo time, da ih se nekoliko u jednom mjestu složi u kakvo društvo, već sva društva pojedinih mjeseta u jednoj državi sačinjavaju jedno veliko društvo s jednim glavnim vodstvom, komu se pokoravaju svi. Pače ni to im nije dosta: i ovakva velika društva pojedinih država sačinjavaju jedno najveće svjetsko društvo, to će reći društvo, koje obuhivača cijev svijet, sve države i sve narode. Tako vam je to provedeno kod tako zvanih slobodnih zidara, tako kod socijalista. Slobodnozidarska organizacija najveća je i najpogibeljnija po Crkvu. Samo pomoću tako ogromne i dobro provedene organizacije mogli su slobodni zidari, kako to sami priznaju, prouzročiti ovaj strašni rat. Socijalisti opet rado bi pomoću svoje velike svjetske organizacije, da iz ovoga rata izvuku što veću korist za se. Svi se dakle spremaju, svi se udružuju, svi se sastaju i dogovaraju: a katolici? Miču se doduše i oni; ali ne nažalost kod nas... Mi i opet čekamo, da nas drugi gurne, samo da nas ne gurne — na stranu, da mu ne smetamo...

Žalosno je kod naših Hrvata, što mi gotovo i nemamo nikakvih katoličkih organizacija. Sto je kod nas društava, to su malo ne sva više manje u tudim rukama, a ne u katoličkim. I što je još neoprostivije: mi takva društva podupiremo na svoju sramotu i propast; a kad se tko makne, da, nas na temelju čistih katoličkih načela okupi i u bojne radeove svrsta, onda se svi dižemo na njega i jadikujemo, što unosi tobož smutnju u naše narodne redove, što cijepa i tako slabe i ograničene naše sile, što otudaju tobož tolike druge od sebe i t. d. Kad ćemo jednom progledati, kamo to vodi?

Ne pomaže jadikovati. Učinimo što možemo: okupimo barem ono malo što imamo. Mi imamo gotovo u svakoj župi bud kakvo vjersko društvo, n. pr. bratovština Srca Isusova, svete Krunice, svetog Škapulara; imademo Apostolstvo molitve u raznim oblicima, napose u obliku Vojske Srca Isusova, Djevojačkog društva i njihovih Podmladaka, Društva revniteljica Srca Isusova; imademo ovdje ondje po gdjekoji Marijinu kongregaciju; imademo dosta trećih redova sv. oca Franje; imademo i nekoliko konferencija sv.

Vinka Paulskoga i t. d. I to je nešto, akoprem je malo, veoma malo. Unesimo u ta društva što više života i rada; učinimo sve što možemo, da barem članovi tih društva ne budu drukči u crkvi, a drukči izvan crkve; da samo mole, a da ništa ili tek samo nešto rade.

Članovi ovih vjerskih katoličkih društava neka budu dobar kvas a svojoj obitelji, u svom selu, u svojoj župi, općini. Kako će to biti? Veka svatko najtočnije vrši pravila svoga društva. Nije dosta dati se upisati, pa koji put više na godinu primiti svete sakramente. To je malo, odviše malo. Ima i drugih pravila, a među ovima je svakako su i ona veoma važna koja nam na srce stavljuju, da točno i savjesno vršimo sve svoje kršćanske i staleške dužnosti, da budemo svima na izgleđu, da zapriječimo zlo, gdje god možemo, a unaprijedimo svako dobro, kad nam se za to prilika nadade; da se međusobno iskreno i djelotvorno ljubimo, a to znači, da bližnjemu u nevolji od srca rado pomažemo, a ne da ga je dublje u nevolju turamo.

Članovi ovih i drugih sličnih vjerskih društava ne smiju nikad u svoja usta uzeti dvojčenu ni nepristojnu riječ, a kamo li ružnu psvoku ili kletvu; članovi ovih društava ne smiju nedjeljom i blagdanom bez potrebe i dovoljnog razloga ostati kod kuće bez mise ili bez nevolje hodati po gradovima i sajmovima; članovi ovih društava ne smiju se za svaku tlicu pravdati po sudovima, svadati po selu, odvraćati glavu od svojih često puta samo umišljenih neprijatelja, a miti od pravih; članovi ovih društava moraju svoju djecu uzgajati kako treba, a ne puštati im sve na volju, da im poslije nitko živ ne može stati na kraj; članovi ovih društava moraju iskreno i djelotvorno poštovati svoje starije, a ne prezirati ih, odgovarati im, prkositi im, ne slušati ih; članovi ovih društava ne smiju biti gluhi i slijepi, kad ih se ponuka, da za koju dobru svrhu i dublje posegnu u džep, a do potrebe i sami zasuču rukave; članovi ovih društava ne smiju u svojoj kući trpjeti takve novine, časopise, listove, knjige, u kojima se ruglu izvrgava sveta vjera i Crkva katolička, napada svećenstvo ili ismješivaju katoličke pobožnosti i djela bogoljubnosti. Naprotiv, članovi ovih društava neka podupiru samo dobru katoličku štampu, neka budu članovi samo dobrih i pravih katoličkih društava; ako ih u njihovu mjesta nema: neka ih osniju.

Evo, tako će naš katolicizam biti djelotvoran, tako će naš život odgovarati našoj vjeri, tako ćemo biti potpuni katolici ne samo u crkvi već i izvan crkve. A kad Gospodin bude bio, da mu ne vičemo samo dan na dan: „Gospodine! Gospodine!“ već da „i volju njegovu vršimo:“ tad će nam se smilovati i skratiti dane teške kušnje i otrti suze s očiju naših i pomoći nam u svim potrebama našim.

U današnje doba velikih križeva nači će svatko veliku utjehu i melem ranjenoj duši, kad pročita „Život bl. Margarete Alakok.“ Tu se vidi, koliko vrijedi križ, kršćanskom strpljivošću podnesen, te kako ga stoga valja visoko cijeniti. I svaka druga bogoljubna duša, koja teži za kršćanskom savršenošću, bila u svijetu ili u samostanu, ne će ovu knjigu lako pustit iz ruke. — Stoji K 2—a naručuje se kod Uprave Glasnika Srca Isusova u Zagrebu.

Iz svagdanjeg života.

1. Pitanje: Okolina mi se moja izrugiva radi molitve i draži me, što tobže nosim skupular. Katkada me to vrlo ogorči. Da li ih je slobodno zato tužiti na sud?

1. Odgovor: Većinom je takovo izrugivanje nepromišljeno peckanje, kojim se želi lako umna u lađarija i neotesani odrasliji pozabaviti na tudi račun. Grijeh je to i roti ljubavi bližnjega; pa ako tko tako nastavi, kad već vidi, da je bližnjemu vrlo zao, može mu biti i teški grijeb. Proti životu i zdravlju bližnjega ogrješuje se, veli katekizam, i onaj, koji bližnjega ljuti te mu život ogorčuje i prikrcaje.

No ne rijetko zadijevaju tako oni, koje savjest grize, što i sami ne slijede glasa Božjega, kako vide, da to drugi čine. Praveći šalu iz svetih stvari, truju svoje vlastito shvaćanje, postaju sve tuplji za dobre poticaje dok na koncu ne padnu u opačine i otvrdu u njima. Dogodi se ipak, da i iz prave pakosti, iz odvratnosti prema Gospodinu Bogu i svetoj vjeri, iz zavisti, što drugi nastoji oko dobra, hoće da odvrate dejlade od dobrog puta. Takovi dakako teško grieše i često u nepokori svršavaju.

2. Na sud ići radi toga ne bi bilo ni pametno ni korisno. Takova spočitavanja nijesu ni sramota ni uvreda. Nasuprot, svaki iole pošten čovjek barem u srcu visoko cijeni takvoga, koji rado moli i u crkvu ide, a pri tom savjesno vrši sve svoje dužnosti. Prije biste došli na slab glas radi svoje nestrpljivosti i naglog jezika. Riješiti se sličnih uzremirivanja čovjek jedva može, jer nas sv. Apostol uvjerava: »Svi, koji hoće da pobožno žive u Kristu Isusu, progonstvo će trpjeti« (2. Tim. 3, 12). Usutkati ćete ih najlaglje, ako vide, da vi ne marite za njihove riječi, ili barem da se radi njih ne uzremirujete. Vježbajući se u tom, bit ćete dionicima obećanja Spasiteljeva: »Blago vama, kad vas usprogne i sva zla reknu na vas lažući radi mene. Veselite se i radujte se, jer je plaća vaša velika na nebesima« (Matej 5, 12).

2. Pitanje: Sirotinji se sa svih strana čini mnogo nepravda. Socijalisti vele, da tomu mogu samo oni pomoći, jer traže za sve jednak prava. Je li slobodno pristati uz njih?

Odgovor: 1. Komu se čini nepravda, neka se prituži višoj vlasti; neka pita za savjet svećenika, učitelja, svog narodnog zastupnika, neka dade u novine. Kršćanstvo ne traži, da puštamo gaziti po sebi. No ako od nikud pomoći, a sam se ne može obraniti, nema druge već valja trpjeti očekujući pravdu i plaću od vječnog Suka. Bezbroj će takovih mučenika za pravdu primiti zadovoljstvu tek na Božjem судu.

2. Socijaliste mnogo obećavaju, a malo daju. Vele, da traže jednak prava za sve; ali u koliko je taj zahtjev opravдан, imadu ga i drege stranke; u koliko je pak besmislen i nemoguć, ne će ga ni oni provesti. Svi ljudi imadu jednakopravo, da vode čovjeka dostojan život, pa mogu od države tražiti, da im to osigura. No lijencina i marljivi ne imadu jednakopravo na istu hranu, isto odijelo, isto štovanje, isto uzdržavanje. Pijanac i trijezan ne imadu jednakopravo da budu na primjer narodni zastupnici kao i naobraženi, pošteni rodoljubi. Razlike u naobrazbi staležu, imetu i t. d. temelje se na slaboj ljudskoj naravi i dok je nje bit će i tih razlika i posljedica za život (laglji, teži...), što odatle potječe. Pomoći se samo može, ako svaki opremljenje samoga sebe, svoju narav, kako mu katol. vjera pokazuje. Po njoj se opreke glade i moguća jednakost provodi, kako to može vidjeti u crkvi, a napose kod sv. pričesti.

3. No socijalisti ne samo da ne koriste, nego i škode. Neprijatelji su čovjeku pojedincu, jer tko s njima drži, gubi — kako to svagdanje iskustvo dokazuje — mir savjesti, pada u opačine i gubi dušu. Neprijatelji su obitelji, jer uče da muško i žensko može skupa živjeti i bez sakramenta ženitbe, pa se razidi kada i kako hoće. Neprijatelji su Božji, jer ne samo da ne priznaju njegovo pravo na čovjeka i svijet, nego niječu i njega samoga, a s njime i prekogrobnii život i vječnu plaću njegovu. Prema tomu ne priznaju ni Crkvu ni božansku zadatu njezinu. Pravom stoga zabranjuje sv. Crkva svakom katoličku da se njima pridruži i njihovog se nauka drži; a koji je ne sluša, ne smatra ga više svojim članom.

4. Čuvati se dakle valja socijalista. Ne vjeruj njihovim riječima, nego sudi razumom svojim i drži se nauka svete vjere. Ne čitaj njihovih novira, ne polazi njihove sastanke, nego crkvu; ne stupaj u njihova društva, nego se pridruži kršćanskim socijalima, gdje ih ima, a gdje ih nema, nastoj da osnuješ njihovu organizaciju. J. V. D. I.

NAŠI DOPISI.

Čanak (Lika). U ovom malem ličkom mjestancu nije bilo do sada nikakvoga vjerskoga društva. Nije to ni čudo, jer već dugo godina nije ova župa imala svoga vlastitog dušobrišnika. Tek u jesen godine 1915. poslao nam je presvetiji gosp. biskup. — Presveto Srce Isusovo mu platilo — vlastitoga duhovnog pastira, koji je poslagano počeo da pripravlja tlo za osnutak kakvoga vjerskoga društva. Najprije je na poziv hrvatskih biskupa osnovana u lipnju 1916. Vojska Presvetog Srca Isusova, a zatim njezin Podmladak. Upisao se lijepe broj članova (u Vojsku 50, u Podmladak 25). Podmladak obavlja sv. ispunjaj i presv. pričest svaki mjesec, s Vojska po nekoliko puta na godišnju. Oni članovi Vojske, koji budu užeti u vojništvo, redovito se prije polaska ispunjavaju i pričeste, a to čine obično i kada dođu kući na dopust.

U kolovozu 1916. osnovano je ovdje i Djevojačko društvo Presvetog Srca Isusova, koje broji do sada 92 članice, i koje polaze redovito svaki mjesec (izbor dana po volji) na sv. ispunjaj i presv. pričest. Svaka djevojka ima svoj društveni znak, koji nosi, kad ide k sv. ispunjaju i pričestima i u drugim svečanim zgodama. Osnovano je također i društvo Revniteljica Presvetog Srca Isusova za žene, koje također češće dolaze k sv. ispunjaju i pričestima.

„Glasnik Presvetog Srca Isusova“ drži u Čanku svih 10 još grd. 1916. nije držao nitko, a nadajmo se, da će se ove godine broj pretplatnika umnožiti.

Oršdec. — Djevojačko društvo osnovano je kod nas prigodom pučkih misija g. 1916. Broji 150 članica. Glavarici društva Mariji Bagun pomažu četiri revniteljice, a ovima opet druge, za svako selo župe po jedna. Revniteljice sastaju redovito svakog mjeseca po jednput na dojvor, a u nedjelju iza toga drži se sastanak cijelog društva. Na sastanku im se tumaće pravila, pođaju savremene pobude, opomene, savjeti, ohave molitve i ispljera po koja jesma. Ne propusti se napose nikad izmoliti „Pohvale Imenu Božjemu“ kao naknada za kleteve i pswake. Članice se naizmjence ispunjavaju i pričešćuju svaki mjesec. Za istarsku djecu, što su sada za rata smještena u Križevačkom kataru, sabrale su lijepe kolicićne žita i nešto novaca. Prisustvovalo su s im procesjama, ponimice ovoj u čast bl. Marka Križevčanina; a bile su i Vrbu na posviti barjaka Tamošnje Marijine kongregacije. Kad je umirovljeni njihov g. žu.lik koji ih je većinom krsno slavio svoju 50 godišnjicu misništva, a sadarji 25. prirediše im ljepe akademiju s proslovom, pjesmama i ig okazom „Ruža Garić“ pod ravnateljem 66. sestara.

Korit-a župe Semeljačke u Slavoniji Naše Djevojačko društvo dobilo je u barjak. Fotografiju Društva i barjaka šaljem u priviku. Kun-a Lijaka bla je supruga domaćeg učitelja.

Savez djevojačkih društava priopćuje stigle podatke o primanju naknade sv. pričesti u mjesecu studenom u pojedinim društvinama, kak slijedi: Bistra: 95; Crkvena: 144, (u listopadu 86; Gornja Jelenska: 33; Hvar:

u pros. 200; Kutina, Podmladak: 53, Djevojke: 107; Madarevo: 278; Remete, od Uskrsa do Božića 400 (37 članica). Sela 85, (u listop. 75, u prosincu 85); Vel. Ludina, 105; Vrdinska: 65, (u listop. 90, u prosincu 70); Zajezda: 150. (u listop. 80).

Posveta obitelji Srcu Isusovu.

Pri završetku ovoga broja Glasnika doznajemo, da je Nj. Preuzvišenost nadbiskup zagrebački dr. Antun Bauer izdao posebnu okružnicu o posveti obitelji Srcu Isusovu u cijeloj nadbiskupiji. Posveta se ima prema toj okružnici obaviti prve nedjelje u veljači dana 3., poslije svete Mise pred izloženim presv. Otajstvom. Obitelji, koje bi toga dana bile razložito zapriječene, posveti će se slijedeće nedjelje, dne 10. veljače. Imena obitelji zabilježiti će se u posebnu knjigu, a broj tako posvećenih obitelji priopćiti duhovnom stolu. Za valjanu posvetu dosta je, primjećuje Natpastir, ako na nju pristane i ako joj prisustvuje glava obitelji.

Vrlo nis veseli ova okružnica gorljivoga Natpastira, jer ne sumnjamo ni najmanje da će ova posveta urođiti obilatim plodom u svim katoličkim obiteljima, koje se budu na taj način sasvim izručile svemogućoj zaštiti Botanskoga Srca Isusova. Diploma i slika Srca Isusova sjecat će obitelj na ovaj čin vazda, te će biti svakom članu neprestana opomena da svakom svojom nišlju, riječu i djelom nastoji vazda ugoditi presv. Srcu Isusovu, a prema tomu da mu se valja čuvati svega, čime bi mogao to presv. Srce ražalostiti i uvrjetiti. Razumije se da kde samo od sebe, da se u takvij kuti neće nikad odigravati nikakvi sablažnjivi prizori, kao svade psovke, kletve, neposluh prkos, zloba, neviera, neumjerenost, rasprnost, lijenost, ogovor i t. d. Naprostiv svatko, tko u takvu kuću stupi, opazit će ne samo po slici Srca Isusova već još više po vladanju svakog člana obitelji, da je ta obitelj dosta posvećena Srcu Isusovu.

U samom Zagrebu obaviti će ovu posvetu preuzv. Gosp Nadbiskup osobno u svetištu Srca Isusova kod večernje pobožnosti. U carskom Beču posvetila su se Srcu Isusovu sva ženska katolička društva na Tri Kraja ove godine. Posveti je prisustvovalo i Nj. Veličanstvo carica i kraljica Zita.

Majčini poljupci.

Kasno je; noć je — vrijeme, da djeca podu na počin. I dolaze redom, da zaželete ocu i majci »Laku noć!« Majka ih sve potrudu grli i ljubi; ali kada pred nju stapi djevojčica od 13 godina, zagrlju ju nekako puno nježnije i izljubi više nego ikoje drugo dijete. Djevojčica se sama čudila, sto je to danas. Ta nije bila ni bolja ni marljivija od drugih. Čudila se tomu i druga djeca, pa nekako zavidno pogledala na svoju sestricu.

Ali odrasli u kući nisu se tomu ni najmanje čudili. Ta je kćerka imala za koji dan poći na operaciju. Ona sama nije o tom još ništa znala; ali je to značala majka, koja ju nježno ljubi i već sada dršće pri pomisli, kako će operacija uspjeti. I svi domisliše: Drago dijete! Kad ugledaš nesmiljeni nož u ruci liječnikovo, kad protueš od straha i zadršćeš: sjeti se tada ovih majčinih poljubaca, i bit će ti lakse!

Ovako postupa često puta s nama dragi Bog: Vidjeći unaprijed, kakva nas kušnja čeka, pripravlja nas kroz izvanrednom utjehom, da nam olakša onaj križ i zasliđi onu gorčinu. Ne zdvajajmo stoga, kad nas kušnja snade, već se sjetimo nježne ljubavi očinskoga Srca Isusova.

Program Srca Isusova.

(Nastavlja se.)

2. Gradnja crkve u čast Srca Isusova.

Gospodin je objavio bl. Margareti kako živo želi, da se Bož. Srcu njegovu isakuju javna počast, i to u vlastitim crkvama, Presv. Srcu njegova posvećenima. Dao je pače i samom francuskom kralju Ljudevitu XIV. poručiti, neka mu u svom dvoru podigne prostorije, u kojima će izložiti sliku Presv. Srca te mu pred njom zadovoljiti za premnoge grijeha i uvrede, što se nаносе ovom Bož. Srcu upravo na kraljevskim i kneževskim dvorovima.

Djevojačko društvo u Koritni.

Za to je obećao izvanredne milosti francuskom kralju. Ali ovaj se nije odazvao pozivu milosti Božje. Međutim se našlo drugih bogoljubnih duša, koje su se odazvale želji Isusovoj, kako to svjedoči bl. Margaret u svom listu, upravljenom njenoj nekadanjoj glavarici m. Greyfié u Semuru. „Vajme, premila majko — p'še joj — da znate, kolika me radost obuzimlje, kad vidiš, kako raste i kakve plodove donosi pobožnost k ovome Presv. Srcu: svak hrli k njemu kao k izvoru spasenja; svjetovne su mu osobe podigle kapele i osnovale misne zaklade za sve prve petke u mjesecu!“

Poslije smrti Margarete umnožalo se javno štovanje Presv. Srca još više. Ipak do gradnja velikih crkvi nije došlo, dok nije sveta Stolica napokon odobrila samu pobožnost. Danas imade sva sila crkvi, posvećenih Presv. Srcu Isusovu, da o manjim kapelama i ne govorimo. Francuzi su na brdu Mučenika podigli veličanstvenu crkvu, koja je do sada već milijune stajala, i još nije posve dovršena. Mi

imademo u Sarajevu lijepu crkvu Srca Isusova, koja služi i kao pravostolna crkva i kao župska. A tko ne zna za zagrebačku crkvu Srca Isusova? Što je sarajevska za svu Bosnu, to je zagrebačka za svu Hrvatsku i Slavoniju; središte, oko koga se usredotočuje sva ljubav i štovanje, što se iskazuje Bož. Srcu Isusovu. To je crkva, koja se u Zagrebu najviše posjećuje, u kojoj se najviše i najradije sveti sakramenti primaju, u kojoj domaći i strani svećenici najradije svetu Misi služe, kamo se svaki stranac najradije svraća; to je crkva u kojoj Presv. Srce regbi na osobiti način izvanredne darove, navlastito iskrenog obraćanja, dijeli.

Ako još spomenemo, da je do sada u našim stranama barem 15 velikih crkvi podignuto u čast Presv. Srcu, a većih i manjih kapela do blizu 80, tad će svatko priznati, da se i ova točka programa Srca Isusova kod nas dobrano izvela. A nema si mnje, da na započetom putu ne ćemo sustati, kad se jednom priliike promijene i dodemo do željnoga mira.

3. Posveta domovine Srcu Isusovu.

God. 1903. radilo se u francuskoj komorci o crkvenim redovima. Ustane radikalac Massé pa će svojim drugovima: „Opća svrha svim tima redovima jest — pobožnost Srca Isusova. Svi ti redovi nijesu drugo no političke organizacije, kojima je svrha u puku širiti pobožnost k Srcu Isusovu kao neophodno nužno sredstvo, da se Francuska spasi.“ A jer po sudu toga gospodina Francusku ne treba spasavati, to ona ne treba ni Srcu Isusova ni crkvenih redova!

Zaista možemo biti tome zastupniku zahvalni na dragocjenom priznanju, da je pobožnost k Srcu Isusovu i po суду samih be božnika najsgurnije sredstvo, da se spasi narod i domovina od nevjere i nečudoreda. To smo mi doduše znali i bez njega; ta sam je Gospodin tražio od bl. Margarete, da poradi, kako bi se cijela Francuska posvetila Bož. Srcu njegovu. Na žalost Francuska se i toh poruci Božoj oglušila, a zato su ju i stigle kazne, kojima nemile posljedice traju još i danas.

Što međutim nije učinila Francuska, učnile su poslije mnoge druge druge države; dok napokon nije Namjesnik Isusov na zemlji, Leon XIII. izvršio ono, što je još Pijo IX. namjeravao: posvetio namine sav svijet Bož. Srcu Isusovu. Mi smo Hrvati sretni, da ni u tom pogledu ne zaostajemo za drugima, paće, da donekle dug ma još i prednjačimo. Hrvatska se je mladež prva k o takva posvetila Presv. Srcu Isusovu g. 1900.; a tu je posvetu međutim novo nadšla mladost svečano obnovila deset godina kasnije.

Pojedine biskupije posvetile su se već odavna Presv. Srcu, a god. 1915. posvetiše naši natpastiri uz sudjelovanje državnih oblasti sav hrvatski narod kao takav Bož. Srcu Isusovu. Plodove te posvete osjećamo svi. Tko nas još uvi ek n kon tolik h ratn h grozota drži i krije, tko nas hrani i odjeba, tko je po rsio i snove naših neprijatelja, da upravo Hrvatsku rascijepaju i uniste, ako ne ovo Srce, koje nas je tada primilo pod možnu svoju zaštitu? U to Bož. Srce mi se i danas nepokolebivo ufamo, da će nam i slijе rata ovutanibolji danj, u prvom redu za procvat svete vjere i kršarskog življenja, a onda i za narod i za domovinu Hrvatsku kao takovu.

Milina je promatrati narod, kako je svom dušom odan u volju Božju, kako neograničeno pouzdanje i u najtežim časovima ima u to predobro i premilosrdno Srce, a kako opet ovo nipošto ne škrtari sa svojim darovima. Tko ne zna danas za pobožnost k Presv. Srcu Isusovu? Gdje je ta crkva kod nas, koja ne bi imala ni kipa ni slike Srca Isusova? Rijetko će se naći već i kuća, koja ne bi imala kakvu takvu sliku toga Bož. Srca. A 46.000 Glasnika Srca Isusova, što svaki mjesec zalazi u tolike obitelji? Zaista valja priznati, da se je u zadnje vrijeme među nama ova pobožnost tako raširila, kako jedva gdje drugdje.

Neka samo i nadalje majka okuplja svoju dječicu oko slike Bož. srca neka se samo i nadalje roditelji sa svojom obitelji u svim potrebama duše i tijela, obitelji i gospodarstva zaufanu utječu tomu nepresahljivom izvoru svih dobara. Ta to je Srce, koje jedino može čovjeka utješiti, koje mu jedino može pomoći; To je Srce, koje najbolje poznaje nevolje i jade naše te ima smilovanja s nama. To Srce zasljužuje svu našu ljubav i štovanje. Ne smije stoga među nama biti nijedne kuće, nijedne obitelji, koja ne bi bila posvećena tomu Bož. Srcu i u kojoj se ne bi ovo Presv. Srce usrdno štovalo. Neka to svatko znade, čim nam u kuću stupi — po slici Srca Isusova, koja treba da resi svaku kuću; neka to svatko znade po našem držanju, po našem govoru, po našem poslu i odmoru. Sve naše misli i želje, sve naše riječi i djela neka su zdržena sa Presv. Srcem Isusovim, neka budu njemu mila i draga. Tada će se potpunoma ostvariti i treća točka programa Srca Isusova: bit čemo uistinu, a ne samo na oko posvećeni i izručeni Bož. Srcu.

(Nastavit će se).

„Dijelit čemo!“

Matek: A što čemo dijeliti?

Jurek: Crkvena imanja.

Matek: Pa šta će to dati biskupi?

Jurek: E, ne će se to njih ni pitati! Naši će zastupnici stvoriti takav zakon, da će vlast morati razdijeliti crkvenu zemlju među siromašne seljake i radnike.

Matek: U to ja ne vjerujem; jer takav bi zakon bio nepravedan; sirotinji ne bi pomogao, a cijelome bi narodu vrlo mnogo škodio.

Jurek: „Zašto bi bio nepravedan? Narod je zemlju dao Crkvi, pa ako je ustreba, može je i natrag uzeti.“

Matek: A gdje se među poštenim svijetom tako radi, da nekom što pokloniš, pa mu poslije natrag uzmeš? Tko primi dar, ima na nj takvo pravo, kao da je ono i kupio. Povrh toga crkvena dobra nijesu darovana ovom ili onom svećeniku, niti pripadaju svećeniku kao privatnoj osobi. Ta dobra darovana su Gospodinu Bogu, da se njemu čast i poštovanje iskaže; darovana su i nabavljena za Crkvu, da ima čime promicati štovanje Božje. Odakle popravak crkvi, odakle odijela i ine potrepštine za službu Božju, ako ne iz crkvenog imanja? Otimati stoga crkvena imanja mogu samo bezvjerci; jer oteti Bogu posvećenu i prikazanu stvar jest grijeh svetođra, a to ne će i ne smije učiniti nijedan katolik, nijedna katolička vlast.

Jurek: Dobro; Crkve istina trebaju; ali ono valja razdijeliti, što pripada svećenicima i biskupima.

Matek: A od česa će se oni onda uzdržavati? „Tko oltaru služi, od oltara valja da i živi,” nareduje Apostol. Priznaješ li, da Gospodina Boga valja štovati, kako je on sam naredio, onda treba da bude i svećenika, koji će služiti sv. Misu, dijeliti sv. sakramente, tumačiti nauk Božji. Dok to oni čine, valja da budu opskrbljeni potrebnim za život. Ne mogu oni biti cijeli dan u crkvi, u kancelariji u školi, opremati bolesnike i ukapati mrtve, a usto još orati i sijati i žeti! Zašto se to ne traži od druge gospode, već samo od svećenika? Oni se dakle uzdržavaju većinom iz crkvenog (nadarbinskog) imetka

Jurek: E, ali oni imadu i odviše!

Matek: Koji su to i koliko ih ima da laglje dišu? Dva ili tri biskupa, još koji desetak svećenika i — gotov si za sve hrvatske krajeve. A zar misliš da je ono propalo za narod, što koji ima suviška od svagdanje kore kraha? Tko je podigao zavode za mladež, tko sjemeništa u svakom biskupskom gradu, tko ih ponajviše uzdržaje silnim troškom, ako ne baš oni svećenici, koji mogu od svakdanjeg uzdržavanja štograd otkinuti? Tko najviše podupire znanstvene i dobrotvorne ustanove, nego baš svećenici? Tko pomaže toliku sirotinju, tko one stotine obitelji, kćima treba potpore, a stide se prosjačiti, tko ako ne baš biskupi i imućniji svećenici?

Na službenoj listini veleposjednika veoma je malo biskupa i svećenika, ali je bezbroj svjetovnjaka svih vjera i staleža; a gledi, kako su rijetki oni, za koje se znade, da mnogo žrtvuju za opće dobro! A zar niješ čuo za ona $3\frac{1}{2}$ milijuna kruna, što ih u javne svrhe razdijelio nadbiskup Posilović? A tko bi izbrojio one stotine hiljada za koje znade sam Bog? I i ne znaš, da je i biskup Krapac za kratko vrijeme svoga biskupovanja $1\frac{1}{2}$ milijuna razdijelio? A tko ne zna, kako velike svote ne svake godine već svaki mjesec daje sadanji nadbiskup zagrebački? Eto, tko ima, taj i daje.

Jurek: To čine i drugi!

Matek: Koliko ih je takovih i kako pomažu! Koji li od hrvatskih imućnika razmjerne tako malo troši za svoju osobu, a toliko mnogo daje za narodne i dobrotvorne svrhe, kako baš hrvatski biskupi?

Jurek: Time vrše samo svoju dužnost.

Matek: No dobro, to je zhak da su ta imanja baš u pravim rukama, pa da ih valja njima i dalje pustiti. Neka samo svaki svoju dužnost vrši kako svećenici u tom pogledu, i bijedi će biti brzo pomoženo.

Jurek: Ne čine ipak svi tako i toliko, koliko bi mogli.

Matek: A zar ti znaš, koliko koji može? Riješke su takve pojave, jer se većinom svećenički imetak i dohodak pretjerano ocjenjuje. Trgovcu nitko ne vidi njegovih 50% i više; a svećeniku svak hoće da zna, kako se obogaćuje iz vinograda, iz polja i t. d. A ipak trgovac gradi kuće, ostavlja bogate baštire, dok svećenik umire većinom siromah, i ako što ima, ostavlja crkvi, školi, sv. Jeronimu, i t. d. Katkada svećenik dobije baštinu svojih roditelja pa odatle ima nešto više, a ne iz crkvenog imetka. Gdje je pak to pravo, po kom bi i to sve morao dati drugima?

Jurek: Te ponizujuće „milostinje“ mi više ne čemo! Neka se podijele imanja pa ne će više biti sirotinje. Svaki će živjeti svoj na svome, zadovoljan i ponosan.

Matek: Koliko tvrdnja toliko djetinjarija! Zar misliš, da zbilja ima toliko tih imanja? Tako su govorili i u Franceskoj i Italiji prije nego su oteći Crkvi imetak. Pa što se zbilo? Franceski se radnici još sveudilj bore za svoj opstanak; sirotinja prosjači baš ko i prije, i to opet kod onih istih biskupa i svećenika, koji su je prije darivali krunom i više, a sada mogu tek novčićem. Italija je pak ostala i nadalje najsiromašnja država u Evropi. Misliš li da bi vinograde i lijepo obradena crkvena polja dobili radnici i seljaci? Prodalo bi se, a kupio bi tko bi imao novaca. Siretinja ga nema. Na mjestu vinoograda sv. Ivana bio bi ljetnikovac tvorničara W.; na polju sv. Dujma bio bi maslinik odvjetnika N., i t. d. Znamo mi, kako je to već drugdje i to. Kad su slobodni zidari htjeli oteti crkveni imetak prije desetak godina u Francuskoj, procijenili su n. pr. jedno imanje na tri milijuna. Kad je pak bilo prodano, u saboru se pitalo, kud odoše toliki novci, a ministri moradoše priznati da se pretjerano procjenjivalo, da su troškovi likvidacije bili veliki i da je od tog imanja dobila država samo — četvrt milijuna.

Jurek: Al i mi moramo živjeti!

Matek: Pamećnom i poštenom radniku znat će država i bez sveotgrdnog grabeža osigurati oristojan život. Nevaljancima ne će pomoći ni carevo blago. Da se danas ujutro sve na jednakom podijeli, na večer već ne bi svi jednakom imali. Pijanac bi zapao kod krčmara barem 10 kr., razuzdani potrošio bi i više, kartaš bi proigrao sve što je dobio. Pijančeva žena morala bi prosjačiti ko i do sada; razuzdanog bi u bolnici morale njegovati redovnice ko i do sada; kartašu bi država morala davati badava grob ili tamnicu — baš ko i do sada. Djeca pak jednog drugoz i trećeg pala bi na teret ne samo državi, nego i ljudima dobra srca — ko i do sada. Podjelba crkvenog imetka ne bi dakle digla ponos i čast ljudsku, ne bi ukinula potrebu milostinje.

Jurek: Oviše mudruješ.

Matek: Nije to nikakvo mudrovanje, nego su to pametni razlozi, kojima eto ni ti ne možeš ništa prigovoriti.

Temeljitiye bi se nevolji pomoglo, da vlada naseli domaći živalj u opustjeloj, a plodnoj Slavoniji, da se isuše tolike slavonske močvare, da se naspe i uredi obala Save, da se pošumi kras, da se uredi ribarstvo i voćarstvo u Dalmaciji i Hercegovini. Nada sve i prije svega pak da sva javnost složno s Crkvom uznastoji, e da nauk pravog Obnovitelja i jedinog Usrećitelja ljudi — Krista Gospodina — zavlada u svem javnom i privatnom životu naroda.

Jurek: Govorio ti što ti drago, imanja će se ipak dijeliti! Jer odakle će se platiti državni dug? Bolje, da se namiru iz crkvenog imanja, nego da mi plaćamo toliki silni porez.

Matek: Istina je, dug je strahovito velik — oko 60 milijarda! Ali ga valaj ne će namiriti ni sav crkveni imetak. Da se sav unovči, što ga u našoj državi imade, ne bi ni jednu milijardu pokrio. To znači, da bi ti brate mjesto 60 kr. poreza platilo ipak 59! Samo bi uz to prokletstvo Božje pratilo gospodarstvo i tvoje i državno

Pametni pak ljudi znajušto to znači. Kad je osamdesetih godina prijetio našoj državi bankrot, pa ga vrli ministar Dunajevski uklonio, otvoreno je i javno u saboru rekao: „S Božjom pomoći — pogibelj je minula!“ Te si pomoći svakako ne bi osigurali oni, koji bi u današnjim kud i kamo težim prilikama posegnuli za Bogu posvećenim stvarima. U ostalom: drugi imadu kod i kamo veći imetak: za što se o njima šutiš?

Jurek: S tobom ne može čovjek na kraj.

Matek: S tobom još manje, jer niti pametne stvari iznašaš niti na razložan odgovor paziš.

Jurek: Ne zamjeri žuri mi se. S Bogom!

Matek: Sretan put i tebi i svima; koji tako misle kao ti, da nam ne pravite novih smutnja, gdje je i previše starih! V.

Plod duhovnih vježba.

Pred nekoliko godina obavila je Marijina kongregacija gospodica u Pampeloni (Španjolska) duhovne vježbe. Veoma je pobudna obveza kojom se je javno obvezala pred presv. Sakramentom u Crkvi Sv. Dominika:

Mi Marijine kćeri grada Pampelone i druge osobe, na broju nas 3.000, koje smo obavile duhovne vježbe, stvaramo ove odluke:

Obvezujemo se, da ne ćemo čitati nikakve knjige, koja piše proti katoličkoj nauci, vieri ili kršćanskom moralu. Obvezujemo se, da ne ćemo čitati bezvjerske, nečudoredne ili protakatoličke novine, niti ikakav ist, što ga Crkva zabranjuje.

Obvezujemo se, da ne ćemo pomagati niti potpisati niti oglasima niti na ikoji drugi način zločestu štampu, koju odsuđujemo od svega srca. Odlučujemo, da ćemo se boriti i raditi proti njoj, da i drugi slijede naš primjer. Mi hoćemo bez buke, ali ustrajno i odvažno boriti se za dobru štampu a proti zločestoj. Zato ćemo upotrebiti vrlo dobro oružje, upliv uistinu kršćanski, što ga svaka katolička žena mora vršiti u društvu, kao majka obitelji, kao kćerka, kao zaručnica. Ovaj upliv, dar je Božji, što ga moramo upotrebiti za visoki cilj. Mi ga želimo svakako dobro upotrebiti, na slavu Božiju, na spas duše, jer ćemo morati o njemu dati strogi račun.

Moramo javiti, da nijesmo došle do ovih odluka samo iz revnosti, koja se pobudila u nama ovih duhovnih vježba, nego i po primjeru mnogih španjolskih društava, a navlastito po članovima Apostolstva molitve u Burgosu ...

Neka nam dragi Isus, po zagovoru svoje bl. Majke podijeli milost, da budemo vjerne ovim odlukama.

U ime svih Marijinih kćeri i Vijeća kongregacije: Upravitelj, Gremersindo Iraizoz. — Presjednica, Carmen Goichoechea. — Tajnica, Narcisa Mencosy Ezpeleta. — Blagajnica, Camino Orbaiz.

Ovo pismo bje poslano svim Španjolskim Kongregacijama, da bi svaka primila ove odluke i prikazala bl. Djevici del Pilar, prigodom narodnog hodočašća u Saragossu. Mi ga, kao osobito praktično na početku godine, stavljamo svim hrvatskim zbornicima toplo na srce.

M.

Stan Božanskog Učitelja.

3. Božanski Učitelj: Evo se približuje vrijeme i dani spašenja! Nijesi sve učinila, kćeri moja, ako si samo pristala uz glas milosti moje i otvorila mi vrata srca svoga; potrebno je, da upoznaš sve svoje bijede i ta otkriješ i trag njihov.

Onaj, koji čini zlo, ne podnosi svjetlosti; no ti, koja me želiš ljubiti, ne boj se upoznati tamno, žalosno stanje unutarnjosti tvoje, jer tim ćeš jedinom načinom popraviti srce.

Prosvjetli, Gospodine, prosvjetli
dobro siromašnu dušu moju!

Okljaštri, Gospodine, sve suhe i neplodne grane — sve slaboće moje!

Duša: Božanski Učitelju! daj mi milost, da upoznam tebe i sebe! Božansko svjetlo vjere neka me rasvijeti, pa će tako sigurnije stupati u sjeni tvojih zapovjedi.

Vježba: Ispituj svagdano svoju savjest, da iskorjeniš grijeh.

4. Božanski Učitelj: Ja će odsjeći sve grane, što ne daju ploda. Draga kćeri moja, dopasti mi, da ja u tebi sam radim, popravljam te, jer te ljubim. Zato te samo toliko mučim, da te jednom okrunim.

Ove grane, što ih bez milosrđa siječem, to je sve ono nepotrebno, što zauzimlje mjesto u srcu tvome, te potamnjuje milost moju. Zrake moje ljubavi dotle će ti paliti srce, dok u njemu ne unište sve nevjernosti tvoje. Ja sam Bog ljubomorni, — moja ljubomornost pak znak je nježnosti moje.

Duša: Moj božanski Učitelju, prekini, iskorjeni, skri, učini od mene što te je volja — samo, molim te, ostani sa mnom; za to sam ti spravna žrtvovati volju svoju i sve što posjedujem.

Vježba: Prikazi Bogu sve žrtve svoje i moli, da ti otcijepi srce od svijeta, te bude što čistije.

Srce Isusovo, ufanje onima, koji u tebi umiru.

Tko umire u Presv. Srcu Isusovu? Nije li onaj, koji je i živio u Presv? Srcu. A lako je pogoditi, tko živi u Presv. Srcu.

Godine 1621. u ljetnoj žegi mjeseca kolovoza ležaše u Rimu na smrtnoj postelji mladić od nekih 20 godina Bolničar mu reče jednoga dana, da će mu skoro kucnuti zadnji čas, jer da svakim danom postaje slabiji. Tolika radost napuni srce ovoga mladića na ovu vijest, da je, sabravši sve svoje sile zagrljio bolničara i očitovao mu: „O sretne i ugodne vijesti, što mi ju izrekosti! To mi je najmilija i najugodnija, što sam ju ikada u svom životu primio!“ Bolničaru nato potekle suze, a bolesnik će n u: „Zašto plačete? Vi me ljubite, a plačete nad mojom srećom!“

Bolesni mladić bijaše sv. Ivan Berchmans. On se eto od srca veselio, što će skoro doći k onomu, koga je u životu svom jedino tražio, komu je život svoj posvetio. Njegovo je ufanje i sva ljubav bila Presv. Srce Isusovo, akoprem još nije znao toliko o pobožnosti Presv. Srca, koliko mi.

Reći će ti i drugi događaj, u kojem ćeš vidjeti, da u Presv. Srcu umiru ne samo sveci, nego da se u Presv. Srce moraju ufatiti i svi grješnici, te i oni jednom blago u njemu umru.

Visoki činovnik, koji uz sva plamenita svojstva srca svoga 50 godina nije ni crkve pohadao ni sv. sakramente primao, razboli se ozbiljno. Budući da je malo nade bilo da će ozdraviti, započne mu pobožna supruga sa kćerima moliti se Presv. Srcu Isusovu i Preč. Srcu Marijinu za milost obraćenja, jer joj se suprug nikako nije mogao da odluči, da primi sv. sakramente. Više mjeseci činio se, da badava mole. Napokon zadnjega dana mjeseca Presv. Srcu posvećena obavi bolesnik veoma skrušeno veliku ispovijed i tako životom vjerom i pobožnosti primi sv. pričest i sv. pomast, da je u velike razveselio svoju obitelj. Šesti dan poslije toga umre.

I ovaj je u Presv. Srcu umro, premda nije u njem i po njem živio. Sudovi Božji su veliko bezdno, kako Mudrac govori.

S Presv. Srcem živi i u njem umire, tko čvrsto vjeruje u Krista te se nada svemu, što nam je Bog obećao, a Krist Gospodin zasluzio. To će reći biti loza živa na životu trsu, Kristu. S Presv. Srcem živi i u njem umire, tko je s njim sjedinjen u ljubavi, tko je u posvećujućoj milosti Božjoj. To je poglaviti vez, iz kojega izviru sve svrhunaravske pomoći.

Tko je tako sjedinjen s Presv. Srcem, taj će sve to većma primati u se duh Presv. Srca. S njim će čuvstvovati, živjeti po onoj sv. Pavla: Živim ja, ali ne ja, jer živi u meni Krist. Tko je ovako-sjedinjen s Presv. Srcem u životu svom, taj će u Presv. Srcu i umrijeti, taj će osobito u času smrti svoje biti pun ufanja u Presv. Srce.

Zašto je baš u času smrti potrebno ufanje u Presv. Srce? Jer je čas smrti najvažniji od sviju časova našega života! Nije to bez razloga, da se svaki čovjek straši smrti. Vjera nam doduše ublažuje strahotu smrti; ali u drugu ruku i povećava strah smrti. Bezvjerci, koji nijesu nikad o vjeri čuli i obično mirno umiru, jer ne znaju, što će to reći umrijeti. Al vjera nam na vanredni način rasvjetljuje

znamenitost sadašnjega i budućega života. Kazuje nam, tko je Bog i što je sve za nas učinio; uči nas, da je Bog isto tako neizmjeran u pravednosti, kao što je u ljubavi i u milosrđu; da će nas odmah, čim se duša rastavi od tijela, suditi te nas ili nagraditi ili kazniti za svaku misao i djelo i nakanu, kojom smo sve u životu svom činili. Uči nas vjera, da je isto tako strašna nesrećna vječnost, kako je krasna i utješna blažena vječnost.

Znamo iz praktičnoga života, da su i pravednici i veliki prijatelji Božji puni straha bili na času smrti. Bl. je Margaretu blizu smrti toliki strah spopao, da se svom nadom utekla Presv. Srcu i molila ga, da joj se smiluje, jer da će inače propasti.

Ne bismo mogli naći silnjega zaštitnika u toli ozbilnjrom i znamenitom času našega života, nego što je Onaj, koji će nas suditi. Zato kaže i bl. Margareta, da nema veće utjehe na času smrti od one, da smo bili revni štovatelji Srca Onoga, koji će nas suditi.

Ima još i drugih okolnosti smrti, u kojima nam jedino Presv. Srce može prižiti najizdašniju pomoć. Nečisti duh vreba svaki dan, kako bi ulovio našu dušu, kako nas opominje sv. Petar. To većnije i silnije će nas napastovati u času smrti, jer zna, ako mu sada izmaknemo, da nas više strmoglaviti ne može. Tko će nam u smrtnom času pomoci, kad nam budu sve sile klonule? Kad budemo u smrtnoj kušnji i to možebit od svakoga ostavljeni?

Tko bi mogao očutjeti utjehu, što će je oni u tom strašnom času očutjeti, koji su za života svoga ljubili, štovali i naslijedovali Presv. Srce?! Kako je utješno, kad putujemo u krajeve, u kojima još nikada njesmo bili, gdje nikoga ne poznamo, a gdje moramo ostati, ako sklopimo unaprijed prijateljstvo s onim, koji je gospodar one zemlje.

Nitko još od nas nije bio u vječnosti i ne zna kako je тамо. Objava Božja nam doduše mnogo o tom govori, ali ujedno i to kaže, da u¹ o nije čulo, oko nije vidjelo, srce nije očutjelo, što je u vječnosti. Kolika je to utjeha imati srdačnog, ljubeznog prijatelja u toj nedokučivoj vječnosti! A Isus nije običan prijatelj, on je kralj kraljevstva nebeskoga. Nitko u to kraljevstvo ne će unići osim onaj, koji je Isusa ljubio i s njim u prijateljstvu živio, ili barem umro.

Blaž. Margareta je između drugih i ovu odluku učinila: „Ja se posve izručujem Presv. Srcu Isusa Krista, da me tješi ili žalosti prema svojoj volji, a da se ni u čem ne protivim. Ja se smatrajam, da sam njegova žrtva, koja je vazda njemu posvećena. Ja se ni uz što ne vežem, osim samo uz ljubav i volju Isusovu.“ Tko je ovako, ili barem slično raspoložen, taj je stavio svu svoju nadu u Presv. Srce. Taj živi s Presv. S'cem i umire u njem.

S kim si, onakav si, veli i poslovica. Hoćeš li da umreš u Presv. Srcu, moraš u njem i s njim i živjeti. Hoćeš li da ti bude ufanje na umoru, treba da ti bude i u životu. Smrt je odjek života. Tako uči i sv. Pavao primjerom i riječju svojom kršćane: „Nijesam scijenio da što znam među vama, osim Isusa Krista, i to Propetoga“ (1. Kor. 2. 2). To je uistinu pravi kršćanski život, što nam Presv. Srce zasladije. Na taj život nas silno privlači. To je poziv, s kojim k sebi doziva cijeli svijet: „Dodite k meni svi, koji radite i koji ste opterećeni, i ja ću vas okrijepiti“ (Mat. 11, 29):

Pučke misije u Belici i u Sisku.

Belica u Međumurju. Zabrinut za duševno spasenje svojih župljana zamolio je župnik u Belici prečasno Starještvo kolegija Družbe Isusove u Zagrebu, da mu pošalje dva svećenika, koji će u njegovoj župi držati pučke sv. misije, kojih ovđe još nikad nije bilo, i poslao je: veleč. oca Vinka Michiella iz Zagreba i veleč. oca Šrećka Dragičevića iz Dubrovnika. Misije su trajale od 18.—25. studenoga prošle godine.

Već dan prije sv. misija, u subotu navečer, učili su oci misionari narod pjevati Zlatnu Krunicu i djecu od sv. pričesti do 14. godine, kako se moraju ponašati kod sv. pričesti. Svaki dan u 9 sati ujutro i u 3 sata popodne držali su krasne propovijedi, koje su dolazili slušati i mnogi ljudi iz susjednih župa. Isповijedali su svaki dan od 6 sati ujutro do podne i poslje jedopne iza propovijedi do 7 sati. Radi boljega reda ispo- vijedala se u pondjeljak prije podne djeca, u utorak djevojke, u srijedu mladići, u četvrtak i petak muški, dočim su se žene mogle isповijedati svaki dan poslije podne, u subotu svi bez razlike. Da sv. misije urode što trajnijim plodom, organizovali su oci misionari cijelu župu. Osnovali su najprije za dječake od sv. pričesti do 14 godine »Podmladak Vojske Srca Isusova proti psovki«, upisalo ih se 120; onda za djevojčice od sv. pričesti do 14. godine »Podmladak Djevojačkog Društva Srca Isusova« (160); za odrasle djevojke »Djevojačko Društvo Srca Isusova« (također 160); za mladiće i muževe »Vojska Srca Isusova proti psovki« (120); a za žene »Revniteljice Apostolstva Molitve«, upisalo ih se 400. Dječaci, djevojčice djevojke i žene dobile su svoje društvene znakove — medaljice Srca Isusova s vrpčama. Svaki član Društva dobio je tiskanicu s molitvama za iskorjenuće psovke. Oci misionari su svaki dan pozivali vjernike na primanje česte sv. pričesti za iskorjenuće psovke, tako da je u vrijeme sv. misija bilo do 6.000 sv. pričesti.

Cilj sv. misija bio je: Kraljevstvo Presv. Srca Isusova u župi Belica. Da taj cilj postignu, učinili su oci misionari sve što se dalo. Već u subotu, na dan svojega dolaska u župu složili su u crkvi pred lijepim velikim kipom Srca Isusova više stuba, koje su djevojke okitile lijepim cvijećem i mnogim svijećama, što su gorjele, dok se pjevala Zlatna krunica. U svojim su propovijedima često pobudivali vjernike na štovanje Presv. Srca Isusova.

Upisavši oci misionari vjernike u pomenuta već Društva, raširili su Glasnik Srca Isusova — onih dana preplatilo se 147 obitelji na Glasnik — jer prema pravilu Djevojačkog Društva dužna je svaka djevojka svake nedjelje da barem četvrt sata čita nešto iz Glasnika Srca Isusova, glasila svoga Društva, a prema pravilu Revniteljica Apostolstva Molitve dužna je svaka žena nastojati, da se u njezinoj kući čita svake nedjelje »Glasnik Srca Isusova«. Razumije se po sebi, da su u istu svrhu dobro došli i drugi nabožni listovi.

Da postignu svoj užvišeni cilj — Kraljevstvo Srca Isusova u župi — upriličili su oci misionari i svečanu procesiju zadnjeg dan sv. misija u nedjelju 25. studenoga. Ta je procesija bila svečana proslava Presv. Srca Isusova, svečanost, kakove župa Belica još nikada nije doživjela. To veliko slavlje Presv. Srca Isusova bijaše kruna sv. misijama. Da ovo slavlje bude što svečanije, došao je toga dana na molbu potpisanoj presvjetli gospodin biskup Dr. Dominik Premuš, koji je u 10 sati služio sv. Misu uz asistenciju petorice svećenika. Poslije sv. Mise pošla je

selom do kapelice Žalosne Majke Božje veličanstvena procesija, a vodio ju je presvij. g. biskup. Svaka kuća okićena cvijećem, slikama i sagogira Djevojačko Društvo imalo je na procesiji svoju zastavu, na njoj napravljeno veliko srce od metra, iskićeno cvijećem i sa zlatnim natpisom: »Djevojačko Društvo Bož. Srcu Isusovu u Belici 1917.« Četiri mladića vojnika na dopustu nosili su pred svećenstvom veliku iskićenu sliku Srca Isusova. Pred tom slikom nosile su djevojke u bjelini 4 velike kite evijeća, a pokraj slike nosilo je šest djevojaka u bjelini dva vijenaca od 4 metra. Da je na toj procesiji, koja je brojila do 4.000 ljudi, bio najlepši red, ima se zahvaliti brizi oca Michielia, koji je između članova »Vojske« izabrao više redatelja. Pred kapelicom Žalosne Majke Božje bi je podignut nastojanjem opć. načelnika i bilježnika lijep slavoluk. Pred tom je kapelicom procesija stala. Na oduševljene i dirljive riječi, koje je otac Michieli ovdje govorio, mnogo se oko orosilo suzom. Tu se pod vrednim nebom otac Michieli ljubazno oprostio s velikim mnoštvom naroda. Tu je narod svećano obnovio kršni za-vjet; sveto obećao, da će cijeli svoj život štovati Presv. Srce Isusovo, Majku Božiju, odrekao se kletevi i oprostio bližnjemu svaku uvredu. Iza toga o. Michieli molio je posvetnu molitvu Presv. Srcu Isusovu, a cijeli narod za njim. Poslije posvetne molitve podijelio je biskup papinski blagoslov.

Kada se procesija vratila u crkvu, otpjevao je biskup »Tebe Boga hvalimo« za sretni svršetak svetih misija i za zahvalu, što je Gospodin Bog iz pogibelji živo a oslobođio našega premilostivoga apostolskoga kralja Karla. Poslije blagoslova s Presvetim oltarskim Sakramenton blagoslovio je biskup veliki misionski križ.

Vjernici su župe Belice vrlo zahvalni, a i cijeli svoj život bit će zahvalni velečasnim ocima misionarima, koji su od rana jutra do kasne večeri požrtvovno i neumorno radili za spas duša vjernih, te ih po-crstvima sre okupili pod zastavu Presvetoga Srca Isusova. Oni sami ispovjedili su tih dana oko 2.000 duša. — U nezaboravnoj zahvalnoj uspomeni ostat će vjernicima i presvjetilji gospodin biskup Dr. Dominik Premuš, koji ih je svojim biskupskim pohodom počastio i uveličao svećenu proslavu Presvetoga Srca Isusova — Dao Gospodin Bog ovim svim misionarima obilje dugotrajna ploda!

Pavao Košak, župnik.

Sisak. — Župa sisacka broji kojih 13 000 vjernika, a u svemu ima samo tri svećenika. Župnik je s veće strane odsudan na kancelarijski posao, kapelan na opskrbi bolesnika i na ukope, a vjeroučitelj na škole: pučku, gradnsku i šegrtsku t takvim prilikama pravo je čudo, da se može toliko rađiti u duhovnoj pastvi, koliko se radi. U župi nije bilo pučnih misija već 56 godina, pa je naravno, da se osjetila potreba tih misija danas vite nego ikada.

Gosp. župnik sa svojim pomagačima učinio je sve što se dalo, da misije uspiju; i nije požio svoga truda. Pozvao je narod u sisackim mlinama, poslao je posbne pismene pozive u filijalna sela, mnoge odličnije osobe u mjestu pozvao je također pismeno, i tako je zanimanje za misije danomice raslo.

Misije su otpočele u nedjelju dne 16. prosinca prošle godine, i trajale do 23. prosinca od nedjelje do nedjelje. Obzirom na mjesne prilike, valjalo je prijepodne okupiti vjernike sa selâ, a poslije rodne posjeti domaćima. Već prije dan zamoli ravnateljstvo šegrtske škole, da bi se šestnaest držala propovijed u 3 sata poslije podne. Toj se želji smjesta udovoljilo. Uspjeh te propovijedi bijaše taj, da su se svi

šegrti, koji su došli u pratnji svojih učitelja — njih go — upisali u Vojsku Srca Isusova. Poslije toga svi su se lijepo ispjedili, a sutradan ujutro poslušali propovijed i primili svetu pričest.

U ponедјeljak okupiše se prema rasporedu djeca sa selâ, a poslije podne dječaci građansko škole i gradske djevojke. U utorak ujutro djevojke sa sela, a poslijepodne djevojčice pučke i građanske škole; napokon u sri edu poslijepodne dječaci građanske škole i gradski muškarci. Sva se mlađe svrstala u Poimladak Vojske Srca Isusova, dotično u Podmladak Djevojačkog društva, a odrasli u Vojsku, dotično u Djevojačko društvo. U Podmladak djevojačkog društva upisalo se iz pučke škole 60 djevojčica; broj za mjesto dodože malen, ali razlog je u tome, što se u Podmladak ne primaju djeca, koja nijesu još bila kod svete pričesti, a prošle godine poradi mjesnih prilika nije bilo prve pričesti. Iz građanske škole upisalo se 130. U Podmladak Vojske stupilo je iz pučke škole 120, a iz građanske škole 80 dječaka. Odredilo se, da Djevojačko društvo prima sve sakramente nedjeljom, razdijeljeno dakako u skupine, a Podmladak petkom. Tako će svake nedjelje i svakog petka biti lijep broj gostiju kod stola Gospodnjeg.

U Vojsku Srca Isusova stupilo je 71 građanin. Na primjedbu jednog misjonara, da je Gospodin imao 72 učenika, a ne 71, odmah se prijavio još jedan, da broj bude potpun! Muževi sa sela odazvali se također u lijepom broju, tako te Vojska broji 290 članova. I žene se lijepo odazvaše; u Društvo revniteljica Srca Isusova upisalo se do 200. I glasilo ovih društava našlo je lijep broj pretplatnika: Već otprije zalazio je Glasnik Srca Isusova u 90 primjeraka u Sisak, sada se pretplatilo 150 novih, a bit će ih bez sumnje i više. Tako se i u Belici za vrijeme misija pretplatilo 147, a poslije je g. župnik naručio još 200 novih. Ne će Siščani sigurno zaostati za njima. Tako je sva župa organizovana u Apostolstvu molitve pomoći spomenutim društavima; tako će Bož. Srce Isusovo, nadamo se, zavladati sasvim ovom brojnom župom.

Pri koncu misija zeprijetila pogibelj, da će uslijed sniježavice u orat izostati zaključna procesija. Tu su pomogle svete duše u čistilistu, kojima se prikazalo mnogo Zlatnih krunica, da omoguće svojim zagovorom procesiju; i omogućile su je. Procesija bila sjajna. Kažu, da su prvi puta, otkako Sisak postoji, doživjeli ovakav red na njoj. Prigodom obnove krsnog zavjeta u crkvi obrekoše svećano svi, da će odsele redovito dolaziti k misi svake nedjelje i blagdana, da od srca oprastaju svima neprijateljima, a i druga obećanja, primjerena mjesnim prilikama rado učiniše. Na koncu: papinski blagoslov, Tebe Boga hvalimo, blagoslov misijonskog križa i oproštaj.

Na Glasnik se može u svaku dobu godine pretplatiti pa se dobivaju svi izasli brojevi, u koliko ih bude bilo u zalihi. Prvi je broj već s av raspačan pa se ne može više dobiti. Tko ga ima možda suvišna kod sebe, molimo, da nam ga povrati.

Najbolje bi bilo, kad bi, gdje to mjesne prilike dopuštaju, svi pretplatnici jedne župe dobivali Glasnike preko župnog ureda kao povjerenika. Time bi se i upravi olakšala otprema i pretplatnici bi svi u isto vrijeme Glasnike dobili. Molimo, da se ovo, gdje to lako može biti, uvaži.

Uprava Glasnika Srca Isusova.

Žena ima biti bogoljubna, a to može lako biti.

Prije nego li vam dokažem opravdanost prve tvrdnje, pitam vas, drage kršćanke, što je žena bila prije negoli je dragi Isus došao na ovaj svijet da ustanovi svoje kraljevstvo to jest svoju Crkvu? Da bih u potrebu najstrašnije i najcrnije boje, ne bih vam mogao vjerno narisati užasno poništenje i zapostavljanje ženske. Žena bijaše u ono doba jedna žrtva čovjeka silnika, nepravednika i okrutnika. Smatrala se kao najgora stvar; s njom se postupalo ko s nerazumnozvijeri. Još vas pitam: Što je sada žena ondje, kamo nije doprla luč sv. vjere katoličke? Moj Bože! U istom su položaju kao u netom opisanom. N. pr. u Kini kada se rodi žensko dijete, nastane velika žalost u obitelji, a otac, više puta jednostavno baci žensko dijete ili ga prodaje ili ga naprsto ubije. U Africi, ako putnik upita kakvu ženu za put, eda proslijedi svoje putovanje, ona mu odgovara: Ja vam ne smijem kazati, jer sam — ženska . . . Riječ je to jadne ropkinje, koje označuju njezino neznanje i poništenje. U Americi, gdje nije doprla luč naše svete vjere, žena mora obavljati sve poljske poslove, a čovjek se služi s njome kao mi s volovima. U mnogim krajevima Istoka ne će da prime novac (n. pr. španjolski), na kojemu su utisnute slike kakve ženske.

Eto, drage kršćanke, što je bilo i što je sada sa ženom izvan vjere katoličke! Eto što biste i vi bile, da se nijeste rodile od kršćanskih roditelja, u kršćanskom mjestu.

Ponesite se duhom unatrag devetnaest stoljeća. U jednom zabitnom kraju Judeje, u malenom gradiću Nazaretu, bijaše jedna siromašna šesnaestgodišnja djevojčica, nepoznata očima svijeta, ali poznata očima Božjim zbog svoje duboke poniznosti i zbog svojeg neoklanjanog djevičanstva. Arhaneo Gospodnji uđe u njenu sobicu te joj navjesti da je određena da postane Majkom Božjom. Ona izgovara „Neka bude!“ a Riječ se utjelovi u njezinoj prečistoj utrobi: Djevica zače po Duhu Svetom. Porodi se Isus Krist, a ona ga njiše i doji, sve mu čini kao najnježnija majka. Isus je slušao pravi njezin sin sve do svoje tridesete godine. Pod križem ona dijeli duševne muke sa svojim Božanskim Sinom i prikazuje ih Ocu

nebeskom za otkup roda ljudskoga. Napokon bi uznesena na nebo dušom i tijelom i uvrišena na vrhuncu slave; postaje kraljica neba i zemlje. Uzvišenje Marijino bijaše uzvišenje žene u kršćanstvu. Od onoga časa čovjek ju ljubi, časti i poštije kao svoju pravu drugaricu. Komu dakle, o kršćanke, dugujete svoju čast i dostojanstvo? Vjeri katoličkoj. Potom je jasno, da vam je sveta dužnost, te budete bogoljubne to će reći: iskreno odane sv. vjeri.

Žena lakše može biti bogoljubna negoli čovjek. Čovjek, određen da gospoduje svijetom, lako postaje ponosit, ohol, pa mu je teško doprinijeti žrtve, koje mu nalaže vjera. Ova traži od njega najprije žrtvu njegovog razuma; a čovjeku, koji po svojem nagonu traži razlog svemu, da sve razumije, teško je podvrići svoj um istinama, koje ne može da razumom dokuči. Vjera mu nalaže nadalje, da priznade Boga svojim gospodarom i da mu se ponizno moli, a kad skrivi, da skrušen traži od njega oproštenje i onako, kako je on sam to naredio: po sv. isповijedi. A eto, oholu čovjeku to je teško, nesnosno. Eto zato se tako rijetko vidaju veće čete mrkih bojovnika, nadutih pravnika, prevezanih političara, premudrih tobož učenjaka u isповjedaonici i kod presveti eharistične gozbe. Ali što kažem? Kad bismo mi svećenici iz naših crkvi odstranili ženske, prečesto bismo ostali sami u njima.

Sve to, što je za čovjeka kao neka poteškoća da vrši svoje vjerske dužnosti, to je baš ono što čini, da je ženska bogobojazna, i odana vjeri. I ženskoj vjera nalaže da vjeruje u vjerske istine; ali je ženska od naravi skromnija, čednija, poniznija, i stoga milosti Božjoj pristupačnija, pa su joj zato vjerske istine utješljive, pristupačne jer joj je srce nježno i umiljato. Vjera hoće, da se klanja Bogu. Djetešcu rođenom u staji na slami: a koji je predmet sladi za žensko srce? Vjera joj prikazuje Boga puna ljubavi, milosti i dragosti u javnom životu, a srce se žene širi, tješi, blaženo biva. Vjera joj predočuje Boga raspetoga, a kako je žena odveć čujiva i stoga više podložna boli i nježnom osjučaju, te lako sklona na plać: zato ona nalazi u Bogu raspetome balsam svojim bolima i ždimama. Vjera predstavlja ženi vrhunac ljubavi božanske u eukarističnom Bogu prikazuje joj preljubežljivo Srce Isusovo... Eto, zar dakle ne vište, da žena, koja malo mudruje, a mnogo ljubi, ne samo ne nalazi ozbiljnju zapreklu ili poteškoću u vjeri, već naprotiv veoma lako i rado prigrilje vjerske istine i dužnosti, budući da tako ugadaju njenom piemenitom srcu? Evo, s ovog gledišta, žena lakše može biti nabožna negoli ponositi čovjek.

Druga poteškoća za čovjeka jest molitva. Ali žena je priučena da molbom štograd postigne od čovjeka. Ona ovisi o čovjeku nakon prvog grijeha: „Bit ćeš pod vlasti muževljevoj“ (Postanak 3, 16). Njoj dakle nije teško sklopiti ruke i moli i se Bogu. Boga predobromu i preljubežljivom Ocu, koji je zajamčio, da će nam sve dati, što ga zamolimo.

Napokon ispovjed plaši čovjeka. Ali za ženu, osim što je veliko sredstvo da si očisti dušu u krvi -neoskrvrenjoj Jezuca Isusa Krista, jest i jedna potreba srca. Ili zar nije slatka stvar ispričati svoje boli i jade, kada se nade jedno čeljade tako ustrpljiv nas sasluša, srce, koje je kadio da nas razini, sažali i s nama

na neki način tugu dijeli? A to baš biva u isповijedi. Tako sveta isповijed, ne samo da nije za žensku nikakvo strašilo, nego je prava potreba i najprivilačiviji magnet za čutljivo srce njezino

Kada je Spasitelj Isus svršavao djelo spasenja umirućim je pogledom tražio s križa, ne bi li opazio kakvo milostivo lice podno križa, i video je jednog čovjeka i tri žene. Na kalvariji vi ste bile bolje zastupane, o ženske! Ondje neka bude vaše mjesto, a tada će i Kalvarija biti predznak raja, gdje bi takoder moglo biti više ženskih negoli muških. — —

D. D. T.

Vijesti iz raznih kongregacija.

Krapina. Djevojačka kongregacija. — Može se reći, da je ova kongregacija žarište svega duhovnog života u velikoj župi krapinskoj. Kongregantice pokazuju veliki mar i odusevljjenje u primanju presvete criste. Njihov ljetni primjer djejuje i na ostale župljane tako, da i među njima sve više raste broj čestih, pač i svakidašnjih svetih cristi.

Redoviti zbornički sastanci drže se točno svakoga tjedna, i to u četvrtak, u 7 sati ujutru u kapeli bl. Dj. Marije Jerusalimske na Tršćom Vrhу. — Najprije se služi sveta Misa (obično pjevana), a ako je tiha sv. Misa, onda se pod njom moli sveto čislo. Postaje sv. Mise drži velečasni gospodin kapelan Juraj Grujčić, udešen pema prilikama i potrebama kongreganistici. Potom slijede litanijski i ostale molitve, običajne u Marjinim zborovima.

U korizmi 1917. bile su posebne duhovne vježbe za cijelu kongregaciju, koje je držao preč. gosp. opat i župnik Vukovićski. Svake nedjelje i blagdana uzvećivanju kongreganistice sl. žbu Božju lijepim i skladnim pjevanjem u župnoj crkvi, te se pod sv. Misom gotovo sve cricešćuju. — Kongreganistice marijivo rade i za dobro štampu, saku plijaj i preplatu za Glasnik Presv. Srca Isusova, i za druge poučne i nabožne časopise i knjige osobito za društvo sv. Jeronima. — Dne 14. siječnja 1917. osnovana je posebna protialkoholna sekcija koja broji 21 članicu. Redoviti sastanak imade sekcija svaki mjesec, a vodi ga pročelnica sekcije. — Kongregacija imade i vrlo lijepu knjižnicu, koju mnogo upotrebljavaju te se zdravim i solidnim štivom opremlenjuju srce i duša.

Ima kongregacija i dva začasna člana, a to je gospoda Ida pl. Kiepac. Velika je to prijateljica naše kongregacije. Mnogi dar u novcu i inače posvjeđuju njezinu naklonost kongregaciji. Svojim savjetom poukom, a najviše ljetnim primjerom što ga kongreganistcama daje, doprinijela je ta bogoljubna duša mnogo do napredka i ugleda ove kongregacije. — Drugi začasnji član jest velečasni gospodin Karlo Grujić bivši krapinski kapelan. Kod osnivanja kongregacije radio je on mnogo, a i kasnije se je svojom darežljivošću i inače pokazao veliki prijatelj naše kongregacije.

Novigrad na Dobri. Kongregacija djevojaka i mladića proslavila je blagdan svoje glavne zaštitnice „Bezgrješni začetak bl. Dj. Marije“ zajedničkom sv. cristi i svečanim primanjem novih članova, što ga je obavio veleč. g. Josip Lattinger, župnik iz Zarsja, uz prigodni govor upravitelja, domaćega g. župnika. Primljeno je 20 članica u djevojačku i 1 član u mozačku kongregaciju. Lijep je dojam učinila na brojni narod Marijina družba, kad je u povorci od 100 članova pod novim barjakom dozilala u crkvu i tu zauzela svoje mjesto. Sam obred primanja, premda je ovdje već poznat, jednako dirljivo djejuje na sve prisutnike. O da bi se sva hrvatska mladež čvrsto i stalno okupila pod barjakom Bezgrješne!

Split. Svećenička Marijina kongregacija. Na 25. studenoga blo redoviti sastanak. Preč. Upravitelj držao govor o koristi i potrebi svagdanjeg, osobito prije sv. Mise, razmisljanja. Svi mjesni članovi određiće svaki za sebe primati „Glasnik presv. Srca Isusova“ te se preporuči i ostaloj gg. članovima da iste učine. Takoder se preporučilo, da se potakne i školska mladež na primanje bogoljubnih listića kao „Glasnik presv. Srca Isus“, „Našu Gospu lurdsku“, „Isus prijatelj malenih“ itd., a za dva zadnjia razreda srednjih škola „Hrvatska straža“.

Zbornik-pravnik.

Ivan Kitonić pl. Kostajnički.

(* 1561. † 1619.)

Ivan Kitonić radio se godine 1561. u Hrvatskoj. Otac mu je bio pošten građanin iz Kostajnice, otkuda je po svaj prilici utekao, iza kako je g. 1556. Kostajnica i sva okolica na Uni pala u turske ruke. Majci mu bilo ime Margarita, a braći: jednomu Pavao, a drugome Ivan. Više je nauke polazio na isusovačkom sveučilištu u Gracu, i tuj je stupio g. 1587. u kongregaciju Marijinu. U naukama se je odlikovao i dobio naslov meštra plemenitih znanosti i mudroslavlja; ali osobitom se ljubavlju dao na pravne nauke. U ono se je doba mnogo hrvatskih porodica preselilo u Ugarsku i nastanilo u željeznoj županiji, gdje ih ima još i danas. Tuj nalazimo i Kitonića. Kao uman p'voslovac izašao je doskora na glas. Dne 13. travnja 1590. povišen bi po kralju Ferdinandu II. u plemstvo zajedno sa svojom majkom i braćom, te sa sinovima i kćerima svoga brata Pavla, dobivši kao plemić niziv Kostajnički.

U cijelom životu Kitonićevu jasno izbija, kako je on kao zbornik živo nastojao, da svoje zvanične dužnosti vrši što savjesnije: kao odvjetnik da miri, koliko je samo moguće, da bude pravedan i nepristran, da katolička načela visoko cijeni.

Jos g. 1602. boravi Kitonić u Ugarskoj, otkuda je iz Kamerca (Szombathely-a) pisao svome prijatelju Mihalju Freisingeru, gradskome sucu u Kisegu, radi neke pravde nagovarači ga, da se na miran način nagodi. Nu sljedeće godine već je opet u Hrvatskoj, jer je bio imenovan odvjetnikom zagrebačkoga kaptola.

Što je Kitonić prisililo, da je ostavio Ugarsku, to nam razjašnjuje darovnica grada Varaždina od g. 1606. Radi mnogih zasluga i dobro vođenih parnisa gradskih daruje mu grad najprije gradsko zemljiste i obveza se, da će mu besplatno sagraditi kuću; zatim pokloni vinograd i četiri rali zemlje; ujedno ga imenova počasnim građaninom grada Varaždina. Osobito su značajne riješi u tom darovnom listu, gdje vele građani, da je Kitonić čovjek učen, pravoznaranac, pobožan i debar katolik (»virum doctum, Iurisperitum, piumque et Catholicum hominem«). Iz spomenute darovnice razabiremo, da su ugarsi buntovnici i Turci za Bočkajeve bune — erdeljski velikaš Stjepan Bočkaj stupio je na čelo protestanata i nametnuo se kraljem Ugarske i Erdelja, a Turci ga pomagahu — našega Kitonića iz Ugarske ne samo protjerali nego i sav mu imetak oteli, te je stoga bio prisiljen pobjeti u Hrvatsku. Iz Ugarske dođe Kitonić sa svojom suprugom Jelisavom i kćerkom Suzanom u Hrvatsku i nestani se u Varaždinu dobivši kao odvjetnik mnogo posla u čitavoj Hrvatskoj. U isto doba bijaše već tskovo povjerenje stekao u Hrvatskoj, da je g. 1605. na saboru hrvatskom izabran za poslanika na ugarski sabor, a g. 1606. s podbanom Mrnjavčićem, (od g. 1605.—1608. nije hrvatska imala bana), za člana ovoga poslanstva, što je imalo u Beču od strane Hrvatske ugovoriti mir s Bočkajem. Taj mir bi sklopljen u Beču 23. lipnja 1606., a potpisao ga od strane Hrvatske Kitonić i polban Mrnjavčić. Kao poslanik dobije od hrvatskih staleža naputak, da pri ugovaranju traži za kraljevinu Hrvatsku iste slobode, koje će dobiti Ugarska osim vjere, jer Hrvati ostaju kod svoje vjere katoličke, a druge vjere u svoju zemlju ne puštaju; da traži zadovoljštinu poradi šteta, što je nanijela zemlji carska vojska i kakove točke

imadu se uvrstiti u ugovor mira. Kada se g. 1607. vrati Kitonić sa svojim drugom podbanom Mrnjavčićem iz Beča, podnese saboru potanko izvješće o sklopljenom miru. Bočkaj bude priznat vojvodom erdeljskim, a u Ugarskoj bude proglašena ravnopravnost rimokatoličke i protestantske vjere. A u Hrvatskoj? Živom apostolskom riječju ističe Kitonić uime čitavog kraljevstva, da je u kraljevini Hrvatskoj jedina i prava vjera katolička, a o kakovim povlasticama za protestante ne će Hrvati ni da čuju.

Kao što prije građ Varaždin tako g. 1607. nagradi Kitonića zagrebački kaptol s dva mala imanja, što su spadala pod Varaždinske Toplice. U darovnom listu kaptola spominju se i sin mu Nikola i kći Suzana. Dvije godine kasnije (g. 1609.) spominje se u jednoj listini kralja Matije II. već kao ravnatelj kraljevinskih rasprava (*>causarum re-*

Marijina kongregacija u Krapini.

galium directore). Kao takav vodio je više znamenitih parnica, među kojima spominjemo umno vodenu pravdu kr. fiska radi Božjakovine proti Nikoli grofu Zrinjskom starijem g. 1616. Malo kasnije nosio je naslov odvjetnika sv. krune ugarske.

Dugotrajanu boljeticu svoju — bolovao je od podagre (kostobolje) — ustrpljivo je snosio te odan u volju Božiju preminuo plemeniti zbornik 20. prosinca 1619. Nešto prije smrti izdao je u latinskom jeziku dva pravnička djela, plod mnogogodišnjeg iskustva, koja su mu u Ugarskoj i u Hrvatskoj ime veoma proslavila. U njima tumaći praksu kod kraljevskih, županijskih i crkvenih sudova. Oba su djela uvek zajedno tiskana i to 8 puta, prvi put u Trnavi 1619., što dokazuje vrijednost njihovu; a od g. 1742. zajedno s ugarskim zakonikom. *J. Predragović D. I.*

Kalendara Sreća I. i M. za ovu godinu imademo još samo veoma malo. Molimo, da nam za nj novac nitko ne šalje unaprjed; slat ćemo ga svakom pouzećem, dok zaliha traje; tko ga ne dobije — znak je, da je sav raspaćan.

Zahvalnice.

Ozdravila na tijelu i duši.

Otok Krk. — Teška živčana bolest me je bila spopala radi koje sam ipjela ne samo tjelesno nego još više duševno. Sasyin uništena zdrajala sam o milosrdju Božjem i o svojem spasu. Po savjetu svog isповједnika obratila sam se Presvetom Srcu Isusovu i Djelnicu Lurdskoj i obećala najaviti to u njihovim Glasnicima! I eto, oni me i pomogli! Ja sam sada i tjelesno i duševno podpuno zdrava, a to imam zahvaliti Presv. Srcu Isusovu i miloj Majci Mariji! O duše, koje muče teške tjelesne, a osobito duševne nevolje, tražite si pomoći u otvorenom Srcu milog Isusa i u preč. Srcu nebeske nam Majke!

Isprosili si dobru kišu.

Hrvatska. — Bila kod nas suša velika i žega nepodnosiva, da je zemlja pucala, jer kiše ne bijaše tri mjeseca. Molili smo, postili smo, a kisi ni traga. Dode netko na misao, da dademo odslužiti svetu Misu u čast Presv. Srca Isusova, ne bi li nam se smilovalo i kišu nam poslalo. Nade se dobra duša, koja je sabirala dragovoljne darove za misnu nagradu. Svijet davao rado; ali se našlo i takvih, koji su se rugali i govorili, da nas je već i Bog zaboravio. I eto, došao g. župnik u naše selo, — bilo to 1. srpnja 1917. — da nam rekne svetu Misu. Dan kao i svaki drugi; oblačku ni traga. Prikazasmo svoje molitve, svete sakramente, pjesme i Misu Bož. Srcu na čast, moleći ga usrdo, da nam dade plodnu kišu. Malodušni i opet govorili: Kako će padati kiša iz vedra neba? Ali kod Boga ništa nije nemoguć: Jedva sveta Misa počela, a već se stale kapljice spuštaju. Kad bilo prikazanje, a ono udari obilna kiša, da su nam se oči od radosti i zahvalnosti suzama orosile. Još i poslije sveće mise padala obilna kiša dobar sat tako, da je svu zemlju dobro nakavila, pa jeiza nje sve oživjelo i zazelenilo se. Optjevali smo odmah u crkvi „Tebe Boga hvalimo“, a sada i po Glasniku kličemo: Neka je do vijeka hvala i slava Presv. Srcu Isusovu, koje svojih ne ostavlja!

Javio se muž.

Slavonija. — Bila sam u velikoj brizi radi mojega muža, koji mi je pisao

sa ruskog ratišta skoro svaki dan, a najednoč prestao pisati. Dugo vremena nije mi se javio niti sam znala za njega je li živ ili mrtav. U velikoj tugi svojoj utečem se devetnicom Gospo Lurdskoj, i kada sam dovršila ovu devetnicu, dočarila je svetkovina Učenjenja Blažene Djevice Marije, i odma počnem moliti ponovno devetnicu Velikoj Gospo i Presvetom Srcu Isusovu, da mi pomognu te saznadem, što je s njime. I obećam zahvaliti se u Glasniku, te poslati pet krune za svetište Srca Isusova i pet krune za gradnju crkve Gospe Lurdske na Rijeci, ako budem uslišana. — I eto, već sutra dan dobijem list od mojeg muža, da je zarobljen. Stoga se zahvaljujem Srcu Isusovu i Gospo Lurdskoj te šaljem obećane darove.

Ostall bez stana.

Slavonija. — Bila sam u velikoj nepriliči skupa sa mojim roditeljima, jer svoje kuće nijesmo imali, a ova kuća, u kojoj smo stanovali, prodana je. Novi gaza ove kuće dode i otkaže nam stan, a u cijelom selu stana nijesmo mogli naći. Muž mi je na bojnom polju, otac i majka star; već sam počela zdjavati. Sjetim se Presvetoga Srca Isusova, da ono nikoga ne ostavlja, koji se k njemu pouzdano utječu, i počnemo devetnicu, ja i moja majka. I nijesmo ni dovršile devetnicu, a jedan gaza ponudi mojemu ocu, da mu proda kuću. I otac se s njime pogodi. Tu sam uvidila, da nam je Presv. Srce Isusovo pomoglo, po zagovoru Majke Božje i sv. Antuna. Zato im budi neizmjerna hvala! Šaljem putem pošte 2 krune na dar za proširenje Glasnika.

Sretso položio ispit.

Slavonija. — Počeo sam učiti, da o praznicima proučim gradivo za slijedeći razred te da položim ispit početkom nove školske godine. Bilo mi vrlo teško. Preporučao sam se mnogo Presv. S. Isusovu i prečistom Srcu Marijinu te obećao zahvalnicu. Oboden počnem ozbiljno učiti te sam uz pomoć Božju sretno položio ispit.

Zato kličem: Budi hvala i slava Presv. Srcu Isusovu i prečistom Srcu Marijinu uvijeke!

Sadržaj: Katoličke organizacije 25. — Iz svagdansnjeg života 28. — Naši dopisi 29. — Posveta obitelji Srcu Isusovu 30. — Majčinstvo poljupci 30. — Program Srca Isusovu 31. — Dječak čemo 33. — Plod duhovnih vježba 36. — Stan Bož. Učitelja 37. — S. I. utrige otmisa, koji u tebi umira 38. — Pučke misije u Belici i u Sisku 39. — Žena ima biti bogoljubna 43. — Vrijesni iz raznih kongregacija 45. — Ivan Kitonik Kostajnički 45. — Zahvalnice 48.

GLASNIK
PRESVETOGA
SRCA ISUSOVA

Broj 3.

OŽUJAK 1918.

Tečaj XXVII.

Razumijevanje tajne svetoga križa.

Opća nakana molitava i dobrih djela u ožujku,
blagoslovljena od sv. Oca pape Benedikta XV.

Križ! To je mala riječ. Nu ova rječica krije u sebi ponajveću, ponajčasniju, ponajplodniju i ponajblženiju tajnu. I stoga je vrijedno, da cijeli mjesec usred korizme i usred užasnih posljedica najstrašnjeg rata molimo Presveto Srce Isusovo, ne da nas pouči da razumijemo ove predivne tajne svetoga križa.

Ponajveća je tajna, jer do danasnjega dana ostala je ona zagonetka, sakrivena svim mogućnicima zemaljskim i svim mudracima svjetskim. Slabo su ju razumjevali u Starom zavjetu, premda ju Bog bijaše prorekao u primjeru mјedene zmeje i u raznim proročanstvima Davidovim i Isajinim, po kojima se proreklo, da će Sinu čovječjemu probosti ruke i noge, i da će Bog zavladati s drveta. Prijatelji mukotrpнog Joba i samа Žena njегova nijesu te tajne ni malo razumijevali. Ni Žena starog Tobije nije s početka došla do razumijevanja te tajne. Dapače i sami Apostoli u školi Krštovoj kako su lagano i sporo dokucivali ovu središnju tajnu kršćanstva, dok nijesu bili prosvijetljeni odozgor puninom darova Duha Svetoga! Još na zadnjem putovanju svomu u Jeruzalem, kavkih 14 dana prije gorke muke svoje, Spasitelj je učenike svoje jasno opominjao na ovu tajnu križa i porekao im: „Evo, idemo gore u Jeruzalem, i sve će se svršiti, što su proroci pisali za Sina čovječjega. Jer će ga predati poganim, i narugat će mu se, i bićevat će ga, i popljuvat će ga, i pošto ga budu bićevati, ubit će ga, i treći će dan uskrsnuti“ (Luka, 18, 31. sl.). A značajne su riječi, što ih je evangelist Luka odmah pridometnuo: „A oni, kaže, ništa od toga ne razumješe; i besjeda ova bijaše od njih sakrivena, i ne razumješe, što se kazalo.“ Kako je to moguće?

Isus je govorio običnim aramejskim jezikom, to jest, materinskim jezikom apostola; nije upotrijebio nijedne tude ili preveć učene i nepoznate riječi. Pa ipak „oni ne razumješe, što se kazalo.“ To će reći: Nijesu mogli shvatiti tajne svetoga križa, p' emda im je Spasitelj baš ovu tajnu križa svoga i križa našega od početka svoga javnog života toliko stavljao na srce te ju primjerom života svoga neprestano osvjetljivao. Jasno i bistro im je govorio: „Tko hoće da pode za mnom, neka se odrekne sama sebe; neka uzme križ svoj svaki dan na sebe, i tako neka p' de za mnom. I tko ne nosi križa svoga, nije dosto an mene“ (Mat. 16, 24; Luka, 9, 23; 14, 27).

Upravo rije takove opomene bijaše Isus već odavna upozorio Petra i druge i čenike, kako će on morati puno trpjeti u Jeruzalemu sa strane židovskih starješina i književnika te vrhovnih svećenika, koji će ga ubiti, a on će treći dan uskrsnuti. „I uzevši ga Petar, poče ga odvraćati: Daleko to budi od tebe, Gospodine! Ne će to biti od tebe.“ No čujmo dalje, kako je Isus upravo radi toga oštro ukorio Petra: „A Isus obrnuvši se reče Petru: „Idi od mene, sotono! Ti si mi sablazan, jer ne misliš ono, što je Božje, nego ono, što je ljudsko“ (Mat. 16, 21—23).

Ovdje nam Spasitelj ujedno otkriva i uzvišenost ove tajne svetog križa i razlog, zašto ljudi ne shvaćaju te tajne, dok se od pukih ljudskih misli ne uzdignu do Božjih misli. Bog je u svojoj premudrosti od svega vijeka odabrao tajnu križa Sina svoga i križa našega, da se otkupimo od grijeha i da dodemo do vječnoga spasa. Drugim riječima: Bogu se svijelo povodom predviđenih grijeha i zala naših prirediti najveće dobro, najveću slavu svoju i najbolji lijek te vječno spasenje svih skrušenih i u volju Božju odanih ljudi. Neuredna sklonost za uživanjem i bijeg od križa upropastili su sav rod ljudski te vpropašćuju i danas pojedince. Ljudi, dok „inije samo što je ljudsko“, zapostavljaju i preziru „što je Božje“, kao da nijesu u prvom redu styreni za slavu i službu Božju. Ta se neurednost ljudskih misli i želja prije i kasnije strašno osvećuje; jer ostavivši Boga, jedino pravo i trajno „vrelo vode žive“ i sreće vjekovite, ljudi sami sebi kopaju „čatrno raspuknule, koje ne mogu zadržati vode“ (Jer 2, 13). Pa kako onda da ne bi ozadjneli i sve više skapavalji od žede? Okrenuti od sunca pravde, kako da ne bi hodali po tmini i sve više lutali stampoticama bezakonja i unutrašnjeg nemira kao i izvanskih nevolja, nužnih poslije lica prekršenog reda Božjega? Proti toj neurednosti ljudskog čeznuća za srećom Bog je izumio divni lijek, koji će po sebi kadaš biti unapredak odoljeti i ljudskoj pohoti i vražjoj napasti: ljubav križa, ljubav samih vremenskih nevolja Boga radi.

Ali kako ćemo ljubiti, što nas muči i peče i žeže i tišti? I toj je neprilici Bog u premudrosti svojoj doskočio po tajni križa Sina svoga. Doista, zar da se ne cijeni, ne časti i ne ljubi ono, što je Sin Božji od svega vijeka sebi odabrao, što je svom dušom priglio od rođenja svoga, od neprijatne štale betlehemske do najmučnije smrti na drvetu križa? Zar da nije ponajčasnija ova tajna križa, koja je diljem života Isusova predmet svega čeznuća njegova, gdje veli: „Krstom (kravim svetoga križa) imam se krstiti; i kako mi je tjesno, dok se ne izvrši“ (Lk. 12, 50). „Pogledajmo dakle (i mi po riječima sv. Pavla) na začetnika i svrši-

telja vjere naše, Isusa, koji je namjesto predložene si radosti pretrpio križ, prezrev ozloglašenje (pred ovim svijetom) i tako sjede ob desnu priestolja Božjega" (Hebr. 12, 2). Što može biti časnije na ovom svijetu nego postati što savršenijom slikom i prilikom raspetog Isusa, primivši začasnu odoru i slavodobitno oružje križa nje-gova? Stoga Crkva toliko časti sveti križ Isusov kao i svaku sliku njegovu. No i svaka muka naša Bogu za ljubav strpljivo podnesena kao da je čestica križa Kristova te vrijedna jednakne časti. Na to nas sam Spasitelj upućuje, kad ističe muke naše u školi svojoj dičnim imenom „križa”, te nas bodri, da vjerno nosimo „križ svoj” za njim.

Nu kome čast svetoga križa Kristova malo vrijedi, toga neka barem dragocjeni i blaženi plodovi ovog križa primame te ga zavoli. U ovom pogledu Crkva ispoređuje sveti križ Kristov sa rajskim stablom, komu nema para, u lišću, u cvijeću i plodu. Da-pače što je god blaga nebeskoг u bogatoј riznici Crkve, sve je to plod spasonosnog drveta križa Kristova. Ko će izmjeriti sve plodove slike misne žrtve i svetih sakramenata, sve zasluge Kristove i Svetaca njegovih, sve milosti, što ih Bog neprestano dijeli i pruža svim ljudima? Eto, sve je to sazrelo kao slatki plod na drvetu križa Kristova. I viečno blaženstvo svih odabranika Božjih spada na ove plodove, jer o svim zapečaćenim odabranicima Božjim rekao je Duh Sveti: „To su oni, koji dodoše iz velike nevolje i oprase i obilježiše haljine svoje u krvi Jaganača“ Božjega (Otkriv. 7, 14). Križ ie doista ono životno drvo, što se prema istoj knjizi Otkrivenja (22, 1—2) diže usred grada Božjega kraj rijeke vode Žive, bistre poput kristala, koja izvire od prijestolje Božjega i Jaganičeva. Ovo drvo životno nosi dvanaest plodova, svakog mjeseca donosi plod svoj, i lišće toga drveta služi zdravlju naroda.

Bože daj, da nam ljubav svetog križa Kristova zasladi barem donekle teške žrtve i rane užasnoga rata! Barem štovatelji Božanskog Srca neka ne spadaju među neprijatelje križa Kristova. U Srce je Isusovo od prvog časa njezina života duboko zasadeno ljubav k svetom križu. Stoga i na slici Srca Isusova prikazuje se po uputi samog Spasitelja križ, kako je izrastao iz ljubavi toga presvetoga Sreća. — Već se je apostol Pavao morao tužiti: „Mnogi hodaju, kako sam vam često govorio te sad i kroz plač govorim, kao neprijatelji križa Kristova, a svršetak im je propast“ (Fil 3, 18—19). No isti je apostol također pisao na utjehu prijateljima svetog križa: „Riječ je o križu istina ludost onima, koji propadaju; onima pak, koji se spasavaju, to jest nama, sila je Božja“ (1 Kor 1, 18).

I. B. D. I.

U nevolji.

Ako te je pritisnula bijeda
te ti srce ljuta bola svija:
digni oko k nebeskoj vedrini
svojoj vječnoj, svetoj otadžbini.
Iz nje slatki razljězu se glasi,
da si dijete Oca nebeskoga,
koji vazda milo gleda na te,
kojeg' Srce žarko kuća za te,

pa se nedaj slomiti od vaja,
već mu krepko odbijaj udarce.
Srce svoje s nebesima veži,
Dušom svojom prema nebu teži.
Nebo će ti ranam dati ljeka
Blagi melem na klonulo srce,
Ter u nadi kuća pomladeno
Sve do na prag budućega vjeka.

I. T. D. I.

Vjerni pomoćnik.

U jednoj župi rotenburške biskupije živjela starica udovica se bolesnom kćerkom. Kućica prezadužena, u Štaciji jedva jedna koza jer im nedavno dvije kravice jedna za drugom krepale. Kćerka već godinu i godine prikovana na krevet Skrajnje siromaštvo, a ipak su obie dobre volje. Starica se promeđe kako može, zasludi gdje što može; bolesna pak kćerka snasa svoj križ, da joj se diviti moras.

Početkom ožujka osjetiše nailuđe. U kući više ni začiće brašna, ni zrna soli, ni kopljice začina, ni novčića gotovine. Vrelo maličine zaslužbe presušlo. Do sada je plela iz vune dječje kapice po 30 filira od komada, ipak je bilo neto. Sada vise kraj sveg moliskanja ne možni da zarade dobije. I uljanica, što je dosada u čest sv. Josipu gorjela, ugušivala se, jer već ne smogaće ulja; iste žigice spadoše već na dvije. Tako je bilo 17. ožujka.

18. ožujka nije više mogla majka da spremi za objed. A ipak se ne potuži ni majka ni kći nikome, a ma ni jednom riječicom. Ni istome župniku — koji ovo i priopoviđa — a koji ih je nosiočivao u bolosti, ne rekose ni rijeći o svojoj bijedi. Samo sv. Josipu, na koga je opomenuo dušobrižnik bolesnicu i potaknuo je, da mu na čest obavi devenicu, njemu samome izjadaše svoju bijedu, od njega očekivšu pouzданo pomoć. Pa i pomogao je sv. Josip, i još kako!

Dne 18. po podne donese najprije jedno dijete vrećicu brašna i jednu krunu, što im poslaše njegovi roditelji; koji sat kasnije eto pune zdjele brašna od druge obitelji. A tek na sam dan sv. Josipa! Jedan dobročinitelj iz vana poslao župniku 120 kruna da ih uruči ovoj obitelji na taj dan. Povrh toga uruči svećeniku jedna osoba, koja se za svih 17 godina bolesti nije ni najmansje zanimala za ovu bolesnicu, 6 kruna pri pomoći. A sve se ovo dogodilo — ponovno naglašuje župnik — da nijedan jedini dobročinitelj nije ništa znao o skrajnoj bijedi ove obitelji.

Ne ličini ti se ovo gotovo nevjerojatno? A to nije bilo prvi puta, da je zagovor sv. Josipa pomogao ovoj obitelji upravo neobičnim načinom. Da, othraničitelj Isusov imade još uvijek moći, da pomegne onima, koji ga čistim srcem i potpunim pouzdanjem ustrajno zazivlju. „Sb.“

Čudnovato ozdravljenje po sv. pričesti.

Godine 1914. slavile redovnice sv. Klare u samostanu Corpus Domini u Forliju u Italiji vanrednu svečanost. Te se naime godine navršilo ravnih 700 godina, kako im se osnovao red. Sestr Mariju Serafinu od presv. Srca nista evo već treću godinu sušica u dušniku i žestoka upala porebrice, a da i ne govorim o strašnim črovima u zatiljku. Neprestano kašljše, a nemilosrdna sušica oduzela joj i govor. Mirno ležala na svom krevetu strpljiva redovnica; jednu je željlu imala: da i ona sa svojim sestrama prisustvuje svečanoj ponočki, koja će u nizu svečanosti biti u noći od 18. na 19. ožujka. Zamoli dakle poglavariču, da joj to dopusti, ali ova je jednastavno odbije radi njenja slabšma zdravila. Po više put zamoli, i napokon joj dopusti, da bude kod svečane službe Božje. Pod sv. misom mučio ju neurestano kašalj, tako da su je sve sestre sažaljavale.

Kucnu i presestni čas slike slike pričesti, koju i sestra Serafina pobožno primi. I gle u taj čas presta svaki kašalj. Zapjevaše na koncu mise „Tebe Boga hvalimo“; otvor i ona usta i zapjeva sva začudena jer joj se eto povratio i izgubljeni glas. Tko da opis sva njezina „slatka“ čuvstva“ radosti i zahvalnosti što je tako čudesno ozdravila?

Cijenite sv. pričest i pristupajte joj s velikom pobožnošću i još većim pouzdanjem, pa ćete se povratiti obogaćeni svakovrsnim milostima, jer je pre-milostivo i veoma darežljivo Presveto Srce Isusovo. (Iz Američkog Glasn. 1915 br. 11.) B-n.

Srce Isusovo, milino sviju Svetih!

Jzadnjoj pohvali ističe sv. Crkva ljepotu i dobrotu Presvetog Srca, kojom sve pravednike k sebi privlači. Uistinu Isus je bio slast i milina pravednika, koji su lice njegovo gledali, dok je bio na zemlji.

Patriarsi i Proroci

vidjeli su njegovo lice po objavi Božjoj. Cijeli Stari zavjet bio je ufanje i čeznuće za Isus m. Ovo ih je ufanje i čeznuće opravdalo. Isus sam govori židovima: „Abraham, otac vaš, radova se, da vidi dan moj; vidje i obradova se“ (Iv. 8. 56). Abraham je kličao od veselja, kad je pomislio, da će se od potomstva njegova roditi Spasitelj. A tko će opisati slast i veselje, što je Abraham sa svim pravednicima uživao, kad je u pret-paklu ugledao dušu Kristovu, a treći dan uskrsnuloga Isusa! Abraham je među prvima iskusio, kako je milo i dobro Srce Isusovo!

Isajia prorok, na čelu sviju proroka, kako krasno piše o Isusu! Sv. Jeronim kaže, da bi Isajiju trebalo nazvati evangelistom, a ne prorokom, jer tako krasno i jasno piše o njem, kao da opisuje prošle dogadaje, a ne buduće. Krasnim slikama predstavlja kreposti njegova Presv. Srca, njegovu čudotvornu moć, kojom će tvoriti bezbroj čudesa; osobito pak njegovu blagost i poniznost. Bit će satven kao cij, a ne će otvoriti ustiju svojih, nego će šutiti kao jagnje kad ga strži i vode na klanje. Ne će, veli, prelomiti ni satrvene trske, niti ugasiti stijenja, što tinja. Opisuje, da će tolikom ljubavlju raspaliti ljudе, te će divlji lavovi postati kao pitomi velovi: zajedno će, veli, lav i vol slamu jesti. Uistinu tako opisuje milinu i slast Presv. Srca, kao da ga je vidio i s njim poput Apostola opčio.

A kolika istom slast i milina bijaše Isus onima, koji ga

Licem u lice

gledahu! Apostoli i narod nemogaše se zadosta nagledati i naužiti Isusa. Na jedini poziv Isusov ostaviše sve svoje siromaštvo, da ga slijede. U kolikom sirotuštu i vjernosti su vršili svoju apostolsku službu! Svi su, izuzev sv. Ivana, kao mučenici umrli za Isusa, a i Ivan bi, da ga Bog nije čudom iz bačve vreloga ulja neozlijedena sačuvao.

O sretnoga muža, komu je dano
Boga gledati!

Narod je slijedio Isusa kao ovce dobrog pastira. Gladan i žedan ide za Isusom u pustinji tri dana. A ne bi ga još ostavio, da ga Isus nije otpustio. Kakva milina, kolika ljubav je to bila, kojoj nitko, koji je dobre volje nije mogao odoljeti. Većma je privlačilo Presv. Srce njegovo srca ljudska, nego što privlači magnet željezo; jer ne samo da ga židovi rado slušahu, nego i pogani, koji čuše za njega.

Presv. Srce Isusovo je slast i milina

Putnikā.

Pozvao je sve k sebi: „Dodite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni, i ja će vas okrijepiti“ (Mat. 11, 29). Jedino u Isusa je jakost i utjeha, što svi putnici trebaju na putu u vječnost. Koliko je odabrana četa Kristova progutala u naslijedovanju Presv. Srca rugla i sramote. Kako su mogli svu tu gorkost i sramotu svladati? Milinom i slasti Presv. Srcu! Sv. Franjo Ksavarij u apostolskom radu i patnjama moli: „Još više, Gospodine, još više!“ Tolikom je utjehom obilovao, da je molio Isusa, neka stavi granice svojim milostima, jer da ih nije zaslužio. Sv. Peregrinu je započela nogu trunuti uslijed rane, što je zadobio, a on je tako strpljivo i odano u volju Božju podnosio, da su ga prozvali drugim Jobom. Sv. Ignacije znao je reći, da je slada kapljica octa Isusova od svega meda ovoga svijeta. Milina i slast Srca Isusova osladuje sve gorčine ovoga svijeta.

Srce Isusovo će biti milina i slast

Blaženih na nebu.

Presv. Srce je već ovdje na zemlji prava milina i slast sviju pravednika; kolika će slast istom na nebu biti, kad Isus bude otkrio sve blago Srca svoga i dopustio i ospособio blažene, da ga licem u lice gledaju!

Prorok zove tu milinu što će blaženi gledati: Rijeka slasti. Sv. Pavao: „Oko nije vidjelo, niti je uho čulo, niti je u srce čovječje doprlo, što pripravi Bog onima, koji ga ljube“ (1. Kor. 2, 9). Bl. Margareti nije Isus mogao onu milinu i slast svoga Srca pokazati, kakva je uistina, jer ona to još ne bi mogla gledati; pa ipak, kako piše o Presv. Srcu?

„Jednom — riječi su njezine — kada bijaše izložen presveti Sakramenat, očutjeh, kako sam s neobične sabranost svih svojih čutila i svih sila rekla bih kao u unutarnjoj nekoj zabiti. Isus, slatki moj Učitelj dode k meni slavan i sjajan, sa pet rana svojih, što sjahu poput pet sunaca. Od presv. Tijela njegova na sve strane probijao plamen, a najviše iz poklona vrijednih prisiju, za koje se činilo, da su ognjena peć. Iza toga prsi se otvorile, a ja mogoh vidjeti preljubezno Srce Isusovo, što je bilo živo vrelo plamena onoga. U isti čas dade mi vrhovni Gospodar upoznati nedokučiva čudesna čiste ljubavi njegove i do kakvog ga je previška dovela ljubav spram ljudi.“

Vele, da se je sv. Augustinu, kad se odlučio, da na molbu prijatelja Severa napiše knjigu o nebeskom blaženstvu, ukazao sv. Jeronim, te ga zapitao: Možeš li Augustine, stisnuti u šaku svoju

kruglju zemaljsku, ili izgrabiti more u malu luknjicu? I time isčesnu. Htio mu je reći, da se nebesko blaženstvo ne da opisati. To je sv. Augustin i sam priznao, kad je o blaženstvu nebeskom napisao ove tri izreke: „Gledat čemo, ljubit čemo, slavit čemo.“

Kad je kraljica Saba vidjela red, što je vladao na kraljevskom dvoru Solomunovu, i čula njegovu mudrost, nije mogla da nade rijeći, kojima bi izrazila čuvstva, što je u srcu svom oči tjelesa. Što će blaženi očutjeti u srcu svom, kad bude Isus digao koprenu, što sada pokriva milinu i slast Srca njegova s naših očiju? Uistinu ne možemo više zasada reći, nego što je rekao sv. Augustin: Gledat čemo, ljubit čemo, slavit čemo slast i neizrecivu milinu Presv. Srca! Ovu milinu i slast Presv. Srca neizmjerno će povećati vječnost. Nije to pravo blaženstvo, govori sv. Augustin, što će se svršiti. Milina i slast Presv. Srca trajat će i napajat će blažene na vijeke. Mi se veselimo i tražimo užitke, što obično za nekoliko časova traju. Kako ne bismo dakle težili za toliko golemom slasti i milinom, što će na vijeke trajati?

Sv. Augustin govori, da je toliko divno blaženstvo nebesko, te kad bismo hiljadu godina trpjeli i patili, da samo jedan sat možemo u nebu biti, da bi nam hiljadugodišnja patnja bila obilno nagradena. A Bog, veli on, u neizrecivoj dobroti svojoj obratno radi: Za maleni trud, daje vječnu nagradu.

A tko nam je to zasluzio? U tom se upravo očituje dobrota, ljubav i milina Presv. Srca, što nam je neizrecivim patnjama svojim, zasluzio, da uvijek uživamo milinu i slast njegova Presv. Srca. Hoćemo li se dakle oglušiti pozivu toga Bož. Srca, kad nas ljubezno pozivlje: „Učite se od mene, jer sam blag i poniran srcem, i naći ćete mir dušama vašim“? (Mat. 21, 19)

Matija Kulunčić D. I.

Bio baš njegov.

Po neravnom putu koracao umoran vojnik. S čela mu ciro vruči znoj, jer je sunce nemilo pripeklo. Najedno poposta putnik pa će onako sam za se reći:

— Težak li je ovaj križ, što mi ga je dobri Bog naprtio! Znam doduše, da se bez križa ne može biti na ovom svijetu, a još manje doći u nebo; ipak, ovaj, koji je meni poslao, čini mi se pretežak za moja pleća. Ako sam i vojnik, nije sam ipak ni ja od željeza. Ah taj vojnički život! Kako je težak, kako naporan, kako nesiguran danas! . .

I pokroči do prvog drveta pokraj puta, da u njegovu hladu malko odahne i otpočine. Umor ga brzo svlada, i on zaspri ko zasklan. Umorni živi dade se odmah na posao. Tako mu se u snu pričini, da ga zaokružuje nekakvo neobično svjetlo i napekon da vidi samoga Gospodina Isusa, koji mu reče blago i milo:

— Sinkol! Ti reče malo prije, da ti je tvoj križ pretežak: bi li htio koji drugi?

— O da, Gospodine! Siromah sam, u godinama sam; kod kuće mi gladuju žena i djeca; jadovni imetak propada mi, jer nema nikoga, koji bi me nadomjestio. Ti znaš najbolje, kako smo, i dok sam bio kod

kuće, puno oskudjevali i jedva kraj s krajem sastavljali. Teško mi je stoga . . .

— Podi sa mnom!

I putnik se nade najednom — sve dakako u smu — pred nekakvim vratima. Gospodin mu reče:

— Tu su uuuutra svi križevi, koji ljudima otvaraju vrata nebeska. Odloži svoj križ, pa si odaberi slobodno, koji hoćeš.

Putnik doista skine svoj sa sebe i odabne. Potom otvori vrata i unide u tajinstvene prostorije, pune i prepune svakojakih križeva. U prvi mah gotovo se uprestao, kad ih je ugledao; a onda se malko odvazi, pa će ih izbliže i pozornije promatrati, da si odabere takav, koji mu ne će biti oviše težak, a koji će ga ipak sigurno dopratiti do nebeskih vrata.

Pregleda ih ponovo; uzima ih u ruke, mjeri ih okom, okreće ih na drugu stranu; ali — nijedan mu nije po volji. Taknuo se križa grizodusja, križa porodičnih razmirica, križa zavisti, križa bolesti, križa crne nezahvalnosti, križa nesreće ljubljenih osoba: svaki mu se činio većim i težim od njegova. Napokon videti, da si ne može naći, kakav bi želio, reče Gospodinu:

— Ali, Gospodine, zar doista čovjek ne može drugaćije u nebo, nego samo ako nosi kakav križ?

— Ne može. Tko hoće, da mene slijedi, mora nositi svoj križ, kako sam i ja nosio svoj.

Ne bijaše druge, valja i opet tražiti. I traži ga dugo i dugo, a ne može nikako da nade onaj pravi.

Napokon uzdahne duboko i pogleda nijemo Gospodina, kao da mu hoće reći: Ne mogu nikako da nádem takav, koji bi meni pristao. Sta da počнем?

— Pogledajder onaj tamo! odgovori mu Gospodin, i pokaza mu jedan, odmah do ulaza.

Putnik pode onamo, podigne križ sasvim lako i reče:

— Taj bi bio za me, Gospodine! Smijem li ga uzeti?

— Slobodno!

I putnik ga zadovoljno pridigne i naprati na pleća. Ali . . što je to? Ta to je onaj isti križ, što ga je prije nosio! To je baš njegov prijašnji križ!

Dok se čudio i snebivao — razbudi se, protare oči, i zahvali se Gospodinu, što ga je tako ljubezno podučio, da bude zadovoljan sa svim, što mu Bog šalje i nikad se više ne tuži ni na što; jer Bog najbolje znade, što je za koga najprobitačnije. *M. G.*

Milosna devetnica.

Sv. Franjo Ksaver u jednom je viđenju obećao ocu Mastrelli-u D. L, a obećanje je i čudom potvrdio, da će svaki, tko njemu u čast obavi Devetnicu, te se u to doba ispojedvi i pričesti, zadobiti svaku milost, koju od njega traži, samo ako je to u skladu s voljom Božjom. Ova se devetnica k sv. Franji Ksaverskom zove s toga „milosna devetnica“. Mi na nju sjećamo čitatelje, jer se obično obavlja od 3.—11. ožujka, na koji je dan sv. Franjo Ksaver, ovaj veliki čudotvorac i apostol Indije i Japana bio proglašen Svecem. Molitve za tu devetnicu mogu se odabratи по volji. Tko ima molitvenik „Srce Isusovo spasenje naše“, naći će i uputu i molitve u III. izdanju na strani 507.—514, a u IV. izdanju na str. 517.—524.

U svetištu Srca Isusova na dan 3. veljače.

Prijedlog, što je iznesen u I. broju ovogodišnjega Glasnika (na str. 8.) nije ostao bez odziva. Prvi naš prvostolnik i metropolita, zagrebački Nadbiskup izdao je, kako smo to jur u broju 2. (str. 30.) oglasili, posebnu okružnicu, kojom pozva svoje vjernike najbrojnije hrvatske biskupije — preko područi milijun katolika! — da prve nedjelje u veljači, t. j. dana 3 istoga mjeseca posvete sebe i svoje obitelji zaувijek Presv. Srcu Isusovu.

Ta posveta ima biti prema želji sv. Benedikta XV. početak obnove praktičnoga kršćanstva, što ga je današnji bezbožni svijet zanemario; početak obnove kršćanskih obitelji, a po obiteljima i obnove država i naroda. „Ta će posveta biti“, pisa preuzv. gosp. Nadbiskup, „javno ispunjavanje vjere, a po tom priznavanje i čašćenje Boga, na koga toliki bezumnici zaboraviše i koga nam hoće iz srca i iz svijesti na sve moguće načine da izbrišu: bit će čvrst temelj, na kojem ćete duhovno obnoviti i sebe i svu svoju obitelj; bit će to ožbiljan početak, da odlučno krenete stazom praktičnog kršćanstva; bit će to najbolje jamstvo za vas i za svakog člana vaše obitelji, navlastito djecu, da ne ćete nikad odnemarivati svojih kršćanskih dužnosti, već da ćete vazda u kući i u javnosti živjeti kao pravi katolici, kao prava djeca svog nebeskog Oca.“

Premda je ta očinska riječ preodličnog Natpastira dosta kasno oglašena, ipak je u Zagrebu, a nema sumnje i u svoj nadbiskupiji, sve dobre oduševila. Koliko je kratko vrijeme dopušalo, poduzele su se smjesta sve nužne priprave, da se vjernici o posveti dobro poduče, a sama posveta dostojno pripravi.

U Svetištu Srca Isusova oglasila se posveta 14 dana prije, pa onda opet 8 dana prije. Ovaj se put potanko progovorilo narodu o važnosti ovoga svetoga čina. Neumorne zagrebačke kongregacije, što su podignute i sjeni Sv. tišta, ponudili svojim upraviteljima odmah svoje usluge. Ta je kongregacija Bezgrješnog Začeća odlučila prirediti za sve same viših i odličnih zagrebačkih krugova posebnu trodnevnicu u kapeli kongregacija, kojom će se prigodom dva puta dnevno propovijedati i tako svim temeljito razložiti bit i svrha ove posvete; a uz to upozoriti odlični zagrebački ženski svijet i na drugo goruće pitanje: na prijeku potrebu katoličke ženske organizacije. Zbornici gradanske kongregacije ponudiše se, da će dijeliti posvetnu molitvu narodu pri izlasku iz crkve u nedjelju dne 27. siječnja, a tri dana prije posvete, da će rado preuzeti pisarsku službu te u sakristiji upisivati obitelji, koje se budu prijavile za posvetu, i ispuniti sve diplome. Ostali opet obrekoše, da će agitirati što više mogu među katoličkim obiteljima. Nj. Preuzvišenost gosp. Nadbiskup dao je o svom trošku štampati dovoljan broj upisnih araka, koji se mogu zgodno prema njegovoj okružnici uvezati u posebnu knjigu, da se tako za sva vremena u župskom arkviku sačuva uspomena onih katoličkih obitelji, koji će se rečenoga dana ili kasnije posvetiti Presv. Srcu Isusovu.

Trodnevnicu za odlični ženski zagrebački svijet držao je o. Krus (D. I. profesor u Innsbrucku). Prisustvovalo joj je preko stotinu osoba

koje su na Svijećnicu sve pristupile k sv. pričesti, a većina njih u nedjelju sa svojim obiteljima posvetila se Bož. Srcu Svima je onih dana lijep izgled dala preuzv. gospoda banica i presvij. gosp. majka banova. Obje odlične dame prisustvovali su i u nedjelju u ime svojih obitelji, koje su se također s drugima posvetile, svečanoj posveti Srcu Isusovu.

U nedjelju dne 3. veljače pristupilo je u Svetištu Srca Isusova preko 1200 osoba k Stola Gospodnjem, većinom članovi obitelji, koje su se toga dana imale posvetiti Srcu Isusovu. Poslije podne rekao je o. Michieli D. I. vatrenu propovijed o posveti. Potom je Nj. Preuzvišenost gosp. Nadbiskup uz sjajnu pratinju i povorku pristupio k oltaru, koji je sav plamsao u žaru električnoga svjetla. Tu je blagoslovio najprije diplome, onda izmolio litanijske Srce Isusove. Sad se rasvjetili sva crkva, preuzv. gospodin Natpastir izmolil posvetu molitvu, a dolične obitelji, poredane pred svetištem i u kapeli Majke Božje, ponavljaju riječ po riječ za njime. Iza toga se na koru pjevala pjesma u čast Srca Isusova. Onda je slijedio „Tantum ergo“ i „Genitor“ s molitvom i blagoslovom. Napokon je sav narod pjevao „Dobrodošli nek se ori“, a međutim su zbornici gradanske kongregacije dijelili pojedinim obiteljima njihove diplome. Prva je dobila preuzv. gospoda banica, koja je sa svojom svekrvom klečala na posebnom klečalu pred svetištem.

U svemu se toga dana posvetilo 607 katoličkih obitelji Presv. Srcu Isusovu u zagrebačkom Svetištu, ne računavši ovamo druge zagrebačke crkve. Kako je bilo drugdje po nadbiskupiji, nadamo se, da ćemo moći izvestiti u broju 4. Glasnika.

Neka Bož. Srce milostivo primi pod svoje okrilje sve ove obitelji, a ove bile mu vazda vjerne!

Izvanredno obraćenje.

Katoličke Misije njemačke (1917. stud.) pripovijedaju o vrlo zanimljivom obraćenju jednog muslimana na otoku Javi. Tu se vidi, kako Bog katkada neposredno djeluje na dušu.

Misionar o. Groenewegen D. I. (Holandez) baš se je vratio jedne večeri kući u Multilan. Sav je bio umoran. Posjetio je taj dan Ralibavang (pet sati daleko), gdje ima 200 katolika u nekoliko brdskih seoca. Pohodio je bolesnike, pokrstio nekoliko djece, blagoslovio nekoliko novih kućeraka i potražio gradilište za školu i kapelicu. Kod toga valjalo se puno penjati po trropskoj vrucini. Htjede dakle da malo počine. Kadli mu najave nekog Javanca, što je sintića doveo u misijsku školu.

Nek nam otac Groenewegen sam pripovijeda dalje:

Bio je lijep čovjek, veli on, činovnik kod (državnog) upraviteljstva opijuma u Djatinom-u. Vrlo uglađeno ponašanje njegovo namah je svratilo na se moju pažnju. Imao je nešto na srcu, što je važnije bilo od upisanja sintičeve.

„Ja sam katolik“ počeo Jvanac odjednom, a s takvim uvjerenjem, da sam se začudio.

„Nijesam još pokršten, ali vjerujem. Sve vjerujem kao katolici, a rado bih primiti sv. krst.“

»Pa odakle vam ova vjera vaša?« pitam ga.

»To je djelo Duha Božjega.«

»Znate li molitve?«

»Da, sve.«

»Dajte, molite Očenaš!«

Uistinu sve je znao. A ipak još nikad nije bio u kojoj katoličkoj crkvi i jedva je kad govorio s kojim katolikom.

Pred godinu dana Božja ga milost potakla, da piše ovamo i zamoli katekizam i molitvenik. Iz njih je uči. Odvije je daleko stanovalo, a da mogne ovamo doći u crkvu.

Kao činovnik dobio je samo dva dana dopusta. Kući mu trebalo gotovo cijeli dan putovati. Zato htjede da već sutra ujutro u 8 sati ode. Valjalo je dakle smješta započeti s ispitom za krštenje. Snebivao sam se, kako je točno znao odgovoriti: o stvorenju, o istočnom grijehu, o okupljenju itd.

Kad sam ga zapitao, ko da mu je to tako dobro protumačio, odgovorio bi što i prije: »To je djelo Duha Božjega.«

Reče mi, da je čitao i Sv. Pismo. Pomislih, da su ga vajida protestanti poučavali. Zapitah ga dakle o Bi. Gospo, o Papi, o presv. oltarskom Sakramentu. Ali sasvim je točno znao, da je Gospa prosta od istočnog grijeha i naša najmoćnija zagovornica u nebu.

»A koje glava Crkve?«

»Prije apostoli, a sada Papa.«

»Koje je bio glava apostola?«

Isprrva je malo zapiniao. Tuđe ime mu je smetalo. Ali kako spomenuh ime sv. Petra, doda smješta: »Baš on, koji se prije Simon zvao.«

Dolazio je na red presv. oltarski Sakramenat. Upravo je diralo u srce, kako ovaj musliman — koji još nije nikada imao sreće da kleći na podnóżju oltara — točno razazne, da se pod prilikama kruna prema pravu Tijelo Isusovo, a pod prilikom vina njegova presv. Krv.

O sv. isp. vijedi znao je, da treba grijehu svećeniku povjeriti itd.

Kako sam se uvjeroio, da toliko znade, a tako vruće želi da postane kršćaninom, nijesam mogao a da ne reknem poput sv. Petra: Što može još prijetiti da se nepokrsti?! Namah se sve spremilo za sv. krštenje. Kratko sam ga još pripravio. Onda smo se zajedno molili. Sav je sretan bio, kad sam ga još iste večeri pokrstio. Nadjenuo sam mu ime Emanuel (Bog s nama).

Onda sam poštjenika vodio crkvo.n. Protumačih mu sve: oltar, pritresnu klupu, ispovjedaoniku, križni put itd. Neizmjerno mu je drago bilo, da će sutra prvi put u životu pribivati sv. misi — pače da će se prečestiti! Kako je pazio na svaku riječ! A onda sve se nehotice okrećao prema svetohranistu. Oči su mu se sjajile punе čeznuća . . .

Nikad ne vidjeh, da milost Božja tako očito djeluje kao u ovome čovjeku.

Sutradan primi Emanuel pun strahopočitanja prvu sv. pričest. Već je u 5 sati bio kod sv. misi i pobožno je pratio. Onda cesta u crkvi, da uzmogne i misi u 6 sati pribivati.

Sretan i presretan vrati se kući s čvrstom odlukom, da će i sve svoje učiniti dionicima iste sreće.

K.

Prednosti sv. Josipa.

Časna službenica Božja Marija od Isusa Agreda ostavi nam u svom djelu „Duhovni grad Božiji“ divne misli o sv. Josipu.

Doznaš sam o objavi i za nekoje osobite prednosti, koje Svemo-guci udijeli sv. Josipu radi njegove svetosti, da pomogne onim, koji ga budu na dostojač način kao svog zagovornika zazivali. Evo tih prednosti:

1. Po njegovu zagovoru isprosit ćemo si krepost sv. čistoće i pobedu u pogibeljnim sjetilnim napastima.

2. Izmolit će nam velike milosti, da se ostavi no grješnoga življenja i vratimo se u Božje prijateljstvo.

3. Njegovim posredovanjem stekti ćemo milost bl. Djevice Marije i pravu pobožnost prema njoj.

4. On će nam isprositi milost dobre smrti i u zadnjoj borbi braniti će nas od sotone.

5. Zli dusi dršcu, kad čuju ime sv. Josipa.

6. Po njem zadobit ćemo tjelesno zdravlje i pomoći u raznim potrebama.

7. Njegovim zagovorom isprositi će si roditelji blagoslov u odgoju djece.

Ove i druge milosti udjeljuje Gospod onima, koji ga po zagovoru sv. Josipa, zaručnika naše Kraljice, na lijep i dostojan način za to za prose. Ja bih pak svu vjeru djeca sv. Crkve zamolila, da budu veliki štovatelji sv. Josipa. Tada će oni te milosti na sebi samima iskusiti, ako se budu za njih dostoјno pripravili.

Buljan D. I.

NAŠI DOPISI.

Moslavina. — Broj članica, koje primiše sv. Pričest u mjesecu prosincu: „U Ludini 140; u Madarevu 145; u Vojnomre Križu 95; u Bistri 99; u Bebrini u studenom 51, a u prosincu 81; u Osekovu 142 djevojke; a iz Pomladka 74; u Kutini: Pomladak u prosincu 238 sv. pričesti.

Dalmacija. — Broj sv. pričesti u Milinima od srpnja do 21. prosinca: primilo je Djev. Društvo 246 a Pomladak 86 sv. pričesti; u Murteru 71; u Prislinu 1030 (djeca).

Rakovci (Slavonija). — Za poslanu okružnicu iz Saveza zahvaljuje se glavarica i odgovara: Društvo su osnovali oo. Isusovci prigodom sv. poslanja. Imade nas 50 članica; glavarica im je Marica Bernić, a revniteljice: Franika Bendulić i Jelka Miličić u mjestu — a u Camagojevcima Delta Lovrić i u Golincima Tonka Černik. Objeća već budućega mjeseca javiti broj sv. Pričesti Sliku Presv. Srca Isusova imade svaka članica, u opće svaka kuća.

Belica. (Medumurje). — Naše „Djevojačko Društvo“ broj 266, dijeli se u 5 skupina; 3 su skupine u selu Belici, a 2 Gardinovcu. Svaka skupina imade po 1 revniteljicu. Glavarica Juršić Monika. Revniteljice u Belici: Krnjak Julija, Kovacić Jelena i Ovčar Anastazija. Revniteljice u Gardinovcu: Odeljan Jelena i Hajdarovića Elizabeta. — Sve članice nastoje držati se društvenih pravila i često primaju sv. pričest. U prosincu primiše 734 sv. pričesti. — Svaka drži i čita Glasnik.

Da nas v. g. župnik, što više potakne na često primanje sv. pričesti tu-maćio nam je, i čitao poslije zornice iz Glasnika (1917.) „Katekizam o čestoj Pričestu, za velike i male.“ Ujedno je odredio u prosincu uru klanjanja Presv. Oltarskom Otajstvu, i tako čeno odsele činiti svakoga mjeseca, da Presvetome Srcu Isusovu zadovoljimo koliko možemo za nanesene mu uvrede. Za vrijeme klanjanja molimo Zlatnu krunicu i pjevamo pjesme u čast Presvetome Srcu Isusovu i presvetom oltarskome Otajstvu. Imademo u društvu i pjevački zbor, kojim upravlja Obadić Ana. Upraviteljica Pomladka Djev. Društva Požgaj Jelena.

Hvar (Dalmacija). — Glavarica Djev. Društva, Marijanka Domanić,javlja: Prispjela nam je toll željena zastava, krasno izradena. Na sv. Tri Kralja bio je blagoslov zastave i tom zgodom držao je Mgr. Anton Dobrinčić, upravitelj društva lijep govor. Mjeseca prosinca primile su članice 90 sv. pričesti.

Nevolje koriste.

Zalosni smo; teška nas ova ratna vremena odveć tište; već nam klečaju koljena i mi padamo pritisnuti svojim teškim križem nevolja i boli. Ne klonimo, već se pridignimo, da svoj križ i opet ponesimo, dok nam ga providnost Božja ne olakša ili ne oduzme.

Ako nam se križ čini odviše velikim, sjetimo se, da je milost Božja, koja nas krije, još veća; ako nas boli, poletimo k svojoj Majci, k svetoj Crkvi, i tu pred svetohraništem tražimo utjehe i olakšanja. I kao što bura i oluja sile mornara na ustalasanom moru, da potraži utočište u mirnoj luci: tako treba da i nas patnje prisile, te potražimo utjehe u tijoj molitvi.

Tisuće je ona utješila i zasladiла im teške jade, pa će i našu bol ublažiti.

Suze nam teku, mi dršćemo pred svakom poteškoćom; ali bez borbe nema pobjede, bez junačkog hrvanja nema dičnog vjenca; nema dana bez noći, ljeta bez zime. I kao što seljak plagom siječe i reže zemlju, da pripravi tlo za sjeme, te ono pusti korijenje i uzraste: tako i bijede i nevolje moraju kao uzorati unutrašnjost naše duše. Ako se saja ne obnovimo, ako sada ne posijemo, sada ne počnemo lijevati suze pokorničke, kad nas tišti tuga i žalost: kad ćemo se skruštiti? U sreći je čovjek rastreseniji i bezbrizniji, nego li u nesreći; u sreći čovjek prije zaboravi na Boga nego u nesreći. Nevola nanovo oživljuje revnost i pobožnost, a zabludjeli duh vraća se pomalo u se.

Zlato zadrži i u vodi svoju ljepotu; a baci li se u vatru, još se više zablista. Ako nasuprot bacimo trvu u vodu, istrune, a u vatri lijepo gori i grije. Posve slično biva s pravednikom i grješnikom. Pravednika krepst ne potamni ni kad uživa radost i ugodnost — biš kao zlato zaronjeno u vodu. Kuša li ga Bog u ognju nevolja, tada još sjajnije zablistaju njegove kreposti i opet poput zlata u vatri. Kako posve drugačije biva s grješnikom! Kao s onom travom: U sreći trune, a nevolje skrše i unište njegovu bahatost.

Ne dajmo dakle, da nas sadanje nevolje odveć ponište. Uopće ako hoćeš, da budeš veseo i sretan, ne teži niti za srećom niti za ugodnoću, nego nastoj da budeš ravnodušan prema tome, inače će ti škoditi i sreća i nesreća. Govori vazda s Jobom: „Gospodin dao, Gospodin uzeo; kako se Gospodinu svijđelo, tako se dogodilo“ (Job. 1, 21).

Oče, budil volja tvoja!

Onda će te nevolje krijepliti, a ne slabiti; i na tebi će se ispuniti ona sv. Pavla: „Nevolje račaju strpljivost, strpljivost kušnju, a kušnja nadu“ (Rim. 5, 3 i 4). I kao što jako stablo bura ne isčupa, nego ga još više učvršćuje, tako muke i križevi ne reše pobožnu dušu, nego ju učvršćuju u strpljivosti, a njene krepoti poprime novi čar i milinu.

Pa i sama nam naša savjest svjedoči, da muke i боли pomažu našem pravom boljku i sreći. Kako se mnogi raspuštenjak smiri, mnogi ljenivac postane pravim revniteljem, mnogi od onih, koji nikada nijesu išli u crkvu, iza nesreće, sprovadaju gotovo čitav dan u kući Božjoj. Hoćemo li dakle prigovorati Gospodinu Bogu, što nas je strahom doveo do pobožnosti, što nas je prisilio, da mislimo na spas svoje duše?

Ali, reći ćeš; ipak je odviše mučno i dosadno živjeti uvijek u strahu i stisci. Istina, Bog bi još danas mogao naše stanje poboljšati, ali on nas tako dugo ostavlja u nevolji, dok nas ne pročisti, dok naše obraćenje ne bude potpuno, dok naša pokora ne bude stalna. Zlatar žari zlato tako dugo, dok ne vidi da je posve čisto. Isto tako dragi Bog ne ugasuje žara nevolja prije, negoli nas posve pročiste. Baš kao što svirač ne će prenapeti žica, da ne bi pukle, ali ih ne će ni odveć popustiti, da ne bi ružno svirale: tako i nas Bog ne pušta u neprestanom nepovrijedenom miru, da se ne bismo odveć zalijenili; ali nas ne ostavlja niti u neprestanim mukama, da ne bismo postali malodušni.

Pustimo dakle jedino njemu, da odredi, kad imaju prestati naše muke i mislimo samo na to, kako ćemo se molitvom i pokorom posvetiti. Naša je zadaća, da po nevoljama napredujemo u kreposti; a kad će nevolje prestati, to je stvar Božija. Mnogo više nego mi, želi on, da se ugasne ovaj organj; ali čeka na naš popravak. Nije uvijek zima, nije uvijek ljeto, nije uvijek bura, nije uvijek tišina, nije uvijek noć, nije uvijek dan. Tako će se i naše patnje pretvoriti u sreću i veselje, ako u svim svojim križevima budemo Boga hvalili.

To se veoma lijepo opaža u životu Majke Božje. Kolika briga, kad ju sv. Josip htio napustiti; kolika opet radost, kad Bog šalje Andela k sv. Josipu i spasava joj čast. Kolika muka, kad u Betlehemu nije našla stana, a kolika radost, kad se pastiri poklonili dijetetu i pripovijedali, kako im se ukazali Andeli i kako su čuli njihov rajske pijev. Kolika radost opet, kad su sv. Tri kralja došla s darovima i pripovijedali o čudesnoj zvjezdi; kolika opet žalost, kad se raznijela vijest o ubilačkoj osnovi Herodovoj i Andeo potaknuo sv. obitelj na bijeg u Egipak, u nepoznatu zemlju, s još malenim Isusom, bez ikakovih putnih sredstava.

Kolika žalost za Mariju, kad Isusa nije 3 dana našla, a kolika radost, kad je vidjela, gdje se književnici i zakonoše dive velikoj mudrosti njezina Sina. Kolika muka, kad je vidjela muku Kristovu, kad je i njezino srce proba mač boli po proročanstvu Simeonovu; a kolika radost poslije njegova uskrsnuća, kad ga je vidjela onako blažena i preobražena. Kolike napokon patnje, poniženja, križevi i nevolje na ovoj zemlji, a kako veliko blaženstvo i slava gore na nebu. Dok je živjela na zemlji bila skoro nepoznata ženska; u Svetom Pismu jedva gdje god da se i spominje; a sada Kraljica Andela, Kraljica svih Svetih, Kraljica neba i zemlje!

Eto kako se moramo tješiti u nevolji; eto nam divnog primjera u blaženoj Gospoj. Iza zime dolazi ljeto, a iza bure nebo se vedri. Pa ako i ne očutimo tako jake promjene boli i radosti u ovom životu, svakako ćemo klicati jednom u krasnom nebu i puni veselja hval ti dragom Bogu, što nam je dao da puno trpiš na ovoj zemlji. Muke su nas potakle na bolji život, muke nam pribavile neuveli rajske vjenac, zato ćemo onda biti veseli, jer eto kratka bijaše bol, a sada je vječna nagrada.

N. B. D. I.

Lijek proti mrzovolji.

Ljasnu jesen ležao je u Odesi, ruskoj luci, naš parobrod lošnjani A. M. T., spremjan na odlazak. Noć je prošla kisna, snježica prši također čitavo jutro. Nebo je tamno, u daljinu magla; more se lijeno diže i srušta, »mrtvo more« kao da najvešta da u daljinu ono vlada.

Šećem palubom i promatram. Korak po korak dođem do pramca i pogledam na kopno. Starice od kojih 80 godina sabire po zemlji pšenici, što se i strusila kod krcanja. Pobrano stavlja u malo sito i dijeli nečist od zrnja. Zdravo i čisto zrnje dobije časno mjesto u toroci, a nečist se izbacuje. Stojim i promatram je. Žalosno lice pr. rode odrazuje se i u mojoj duši. Lijeno gibanje mora ulijenlo i mene, pa se nagnuh na ogradu, ruke metnute u džepove; desna mi prevrće 25 kopejaka — zadnje od ruskog novca, što mi ovđe preostade. Ne znam, u što bi ga potrošio, a parobrod će do 3 sata otici. Evo zgode, da učiniš djevo ljubav! Podem oprezno po blatu do starice i dadem joj svoje blago. Ona ne reče ni rijeći, nego metne ruke na oči i zaplače. Ja se odmah okrenem i podem isto tako oprezno natrag. Starica zaplakana i dalje plče, a moje srce, prije suždeno i tužno, razved i se i napuni utjehom i radosti. Starica polako otare suze, pet do šest se puta nakloni i sjedne. I ja joj klimnem glavom i odem za svojim poslom, a i ne više lijem i turobam nego pun svježine i volje za rad.

Cuo sam jednom, da neki, kad su turobni, uzimaju malu dozu morfiuma: možda bi im tjelesno ili duhovno djelo milosrđa bilo bolji lijek protiv melankolije, tugaljivosti i mrzovolje?

M. D.
pomer. poručnik.

Kalendar Srca Isusova i Marijina g. 1918. sav je raspaćan te se ne može više dobiti. Tko ih ima možda suvišnih, molimo, da nam ih povrati.

Prva dva broja ovogodišnjeg Glasnika ne mogu se više dobiti. Drugi smo broj stampali za 1500 istisaka više, pa ješ nije d. tekao svim nošnim pretpisima. Ovaj je broj stampan za daljnjih 1500 istisaka više tako te slikekupna mesečna naklada iznos: 48.000. Prema tome narudžbe se primaju samo od broja 3. i daje. — Tko ima suvišnih primjeraka od broja 1. i 2., molimo, da nam ih povrati. Uprava Glasnika S. I.

Djevojke iz čestitih obitelji koje osjećaju poziv za redovnički stalež, a htjele bi se posvetiti Božanskom Srcu Isusovu: misijama, odgojem i njegovanjem ratne siročadi, neka se prijave karmeličankama Bož. Srca Isusova u Zagrebu, Žaverska cesta 31

Program Srca Isusova.

(Nastavlja se).

4. Blagdan Srca Isusova.

Svrhu ovoga blagdana označio je Gospodin sam u trećoj objavi od 16. lipnja 1675. kadno se miloj učenici svojoj gorko potužio na ljudsku nezahvalnost, koju mu u presv. oltarskom Sakramentu nezahvalni ljudi „pokazuju svojim prezirom, nepristojnošću, svetogrdem i hladnoćom svojom“ te pridodao: „Zato od tebe tražim, da prvi petakiza osmine tjelevske bude posebna svetkovina u slavu mojojmu Srcu. Na taj dan neka se prime sv. pričest i neka se Srcu mojemu svečanom otpriješnjom povrati čast, provrijedena uvredama, što su mu nanesene za vrijeme, dok je bilo izloženo na oltarima.“ Dakle pomirba i zadovoljština, to je svrha ovoga blagdana. Na Tijelovo pokuzu On nama svoju neizmjernu ljubav, na ovaj blagdan treba da mi njemu pokažemo opet svoju. Tako se blagdani Tijela i Srca Isusova lijepo upotpunjaju.

Božansko Srce Isusovo ima da bude kralj i središte svih kršćanskih srdaca, svih kršćanskih obitelji, svega svijeta. Ono ima na to potpuno pravo, jer je budući s Riječju Božjom bitno sjedinjeno, doista kralj srdaca, oltar na kom se Ocu nebeskom prikazuje najmilija žrtva; iz njega je nikla Crkva, po kojoj nam pribavlja život vječni i zajamčuje trajno sjedinjenje s njime.

Srce Isusovo kralj je srdaca svojom veličajnošću, jer u sebi nosi sva srca; kralj je srdaca svojim moći, jer upravlja sa svim srcima po svojoj volji; kralj je srdaca svojim sveznanjem, jer poznaje sve tajne srca našega. Pravi je to okrunjeni kralj, a kruna mu je ona sveta rana na Srcu, što nam svjedoči o neizmjernoj ljubavi njegovoj spram nas, kojom nas je ljubio i poslije svoje smrti. Kralj je to, koji ima neograničeno pravo na nas, jer sve imadenio po njemu: on nas je stvorio, on otkupio, on s nama ravna i upravlja vodeći nas do svrhunaravskoga cilja našega. A da li ga ljudi doista priznaju svojim kraljem? Barem oni; koji su mu se posvetili, ne smiju na to nikad zaboraviti.

Ovo je Bož. Srce oltar, na kojem se prikazala vječnom Ocu najmilija žrtva, samo Bož. Srce, sam Spasitelj. Na ovaj oltar postavimo i mi svoja srca, jer ih ovdje prima i sluša, kako to čitamo u Psalmu 83. Iz njega je nikla Crkva. Iz boka Adamova nikla je Eva; iz Isusova boka, nikla je Crkva. Ovaj nam je bok i danas otvoren, da se Crkva može dičiti svojim izvorom. To je srce Crkve, koje bdiye, kad ona počiva. Sv. Pismo kaže da su prvi kršćani imali jedno srce i jednu dušu, jer je Srce Isusovo živjelo u njima i oni u Srcu Isusovu, ono ih je ujedinjivalo.

Čovječe je srce kao vatrica, koja se brzo ugasi, ako se ne potakne. Treba dakle, da se ovo srce kadikad podsjeti na posvetu, kojom se jednom posvetilo Bož. Srcu; treba ga potaknuti na revnost, na žarku ljubav prema ovom klanjanju vrijednom Srcu; treba da i druge na to potakne; a za sve je to najpodnesniji poseban dan, posvećen ljubavi Srca Isusova vječnim svečanim činom: Evo zašto je Bož. Srce tražilo veliki blagdan.

Prvi blagdan, skromni bogoštovni čin obavio se g. 1685. u novicijatu Margarete, kada se ona sa svim svojim novakinjama posvetila Bož. Srcu. Slijedeće godine podigli su na taj dan u samostanu Parayskom već i oltar Bož. Srcu u čast, te se pred njim eljela redavnička zadruga klanjala ovom Srcu. Godine 1689 u samostanskoj Crkvi u Dijoru, odslužila se dopuštenjem nadbiskupa Langes-a prvi put posebna sv. Misa po novom obrascu na čest Bož. Srca. Godine 1697. obratio se red od Pohodenja na sv. Stolicu, da bi dozvolila posebnu sv. Misu i Službu o Presv. Srcu Isusovu. Godine 1699. bje svečano proslavljen blagdan Srca Isusova u Marsilji, g. 1713. u Autun-u, g. 1718. u Lionu. Iza Marsilje posvetila se većina gradova Provence, kojima je harala kuga, Bož. Srcu s odlukom, da će što svečanije slaviti blagdan ovog Presv. Srca. 117 nadbiskupa i biskupa, te kraljevi Poljske i Španjolske, 900 crkvi svjestovnoga, 223 redovničkog svećenstvom, 349 bratovština Srca Isusova zamolio je sv. Stolicu, da bi potvrdila blagdan Srca Isusova za cijeli svjet. Ovoj su se molbi priključili kasnije Stanko I. i August III. poljski kraljevi, francuska kraljica Marija Šarlota, Klement Franjo, knez Cleve-a i Berg-a, 148 biskupa, nadbiskupa i redovničkih generala, 1090 bratovština. Molitelji su sada predstavljali velik dio katoličke Crkve. Odlukom od 6. veljače 1765. odobri napokon sv. Stolica blagdan Srca Isusova s posebnom Misom i Službom, ali samo za kraljevinu Poljsku. Istom godine 1856. protegnuo je Pio IX. ovaj blagdan na svu Crkvu.

U hrvatskim stranama postao je blagdan Srca Isusova jedan od najomiljelijih. Ako i nije moguće, da se svagdje proslavi vanjskim sjajem, a ono je toga dana obično puna crkva i pun Stol Gospodnj; a to baš i jest ono najvažnije, što Gospodin od nas na taj blagdan očekuje.

Poznato je, kakvim se slavlјem slavi blagdan Srca Isusova u Sarajevu, kamo je prije rata znala dolaziti sva Bosnu i slavonska Posavina, a u novije doba i u Zagrebu, kamo dolaze iz Hrvatske, Medumurja i Slavonije. U Zagrebu traju svečanosti po više dana. Prije blagdana drži se javna trodnevница; na sam blagdan u petak izloženo je presv. Otajstvo cijeli dan; svete mise redaju se od 5 sati do podne; sv. pričesti bude na hiljade. To je dan, što ga slave s veće strane sami zagrepčani. U nedjelju pak dolazi svijet iz okolice i iz daleka. Prostrana crkva, u koju može stati preko 4.000 osoba, toga je dara daleko premalena. Vjernici se stoga kod misa neprestano izmjenjuju. Poslije podne drži se svečana procesija s presv. Otajstvom, u kojoj znade sudjelovati do 10.000 pobožnog naroda. To je dan pravoga slavlja za Bož. nsko Srce Isusovo. Ratno vrijeme nije ni najmanje potamnilo ovo slavlje. Nema doduše u crkvi i pred crkvom svečanog nakita, kao prije, mnoge župe uslijed putnih poteškoća moraju ostati kod kuće; ali je zato nutarnja proslava to srdačnija i nježnija, a dokazi ljubavi i žara to očitiji.

Za ovim središtim ne će zaostati bez sumnje ni pojedine župe, kako se to već u mnogim opaža. Toga dana treba da pokažu svi štovatelji Presv. Srca, koliko ga doista ljube i što su sve pripravni za nj učiniti i podnijeti.

(Svršit će se).

Zahvalnice.

Svaku zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom te pridodati točnu adresu, inače se ne može uvrstiti. — Svome občanju udevoljava svatko, ake zahvalnicu u rednštvu posalje, makar je ono i ne oglasio. Za oglaš zahvalnica ne plaća se ništa, a dragovoljni miodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

Pomoć u vremenitim potrebama.

Bosna. — Ovoga ljeta bila nam je zaprijetila pogibao, da će nam se oduzeti ono, što je nama bila jedina materijalna pomoć u ovim tako teškim danima za život. Pomoći nije bilo od nikuda, niti nam je tko mogao pomoći do Boga. U tome za nas tako zdvojnog času pristupim k slici Bož. Srca Isusova i zamolim ga vrucće, da nam se smiluje i da nam ono pomogne, jer jedino ono može nas te nesreće izbaviti i niko drugi. I obećam, ako Bož. Srce Isusovo u liši molitvu moju, da cu se u njegovom Glasniku zahvaliti, i zaista Srce Isusovo uslišilo je molitvu moju, i sada zahvalna srca vršim svoje obećanje zahvaljujući se Božanskom Srcu iz dubine srca.

Dobio željeno mjesto.

Dalmacija. — Bog me obdario sa sedmero djece. Dok je bilo mirno vrijeme mogao sam sa svojom platom i prištednjom držati troje djece daleko od kuće na nauku, te mi je jedna kći već svršila škole i postala učiteljicom. Jedno dijete opet mi prispjelo za nauk. No uslijed strašne skupoće, koja je zvlada nijesam mogao ni ono dvoje više uzdržati na nauku, a kamo li da treće dadem, pošto se sada plaća za hranu četvorostruko više nego u mirno doba.

U blizini grada umre jedan učitelj. Kad se u oziku otvorio natječaj za mjesto natjecao sam se i ja, e da uzmognem iz tog mjeseta slati djecu na srednje škole u bližnji grad, dok bi se hraniла kod kuće. Osim mene natjecalo se za to mjesto dosta učitelja. Premda sam bio najstariji između natjecatelja, ipak nije bilo nade, da uspijem, kako mi je pisala jedna osoba, koja je dobro znala, kako stoji stvar. Nu što se čini nemoguće kod ljudi, Božjom voljom postaje moguće. Ja se utečem Srcu Isusovu i izmolim devetnicu Presv. Srcu Isusovu, te se na njegov blagdan ispuvijedim i pričestim. Osim toga izmolim devetnicu bl. Gospu od Pompeja, sv Josipu i sv. Antunu Padovanskому, te obećah neke mi odare za njihova svetišta. I gle čuda! Uza sve poteškoće imenovaše me privremano doduše učiteljem u onom mjestu, ali meni je ipak time u velike pomoženo. Presv. Srcu i nebeskim pomoćnicima do vijeka da je hvala! Nije prošlo nego malo dana, a drug mi javlja, da sam na sjednici mjesnog školskog vijeća bio stav-

ljen treći u trojci za to mjesto. E to, što se prvo činilo nemoguće, sad se činilo moguće i stavljalio u moje srce tračak nade. Na sjednici c. k. kotarskog školskog vijeća uza sve protivštine bio sam predložen prvi za to mjesto između trojice izabranih od mjesnog školskog vijeća. To je sada uljevalo još veću nadu u moj sretan uspjeh. Kad je pak bilo konačno, da o tome odluci c. k. pokrajinsko školsko vijeće, nastane razna mnijena glede popunjavanja tog mjeseta i bude zaključeno, da se ne obavi to imenovanje, već da se to odgoditi, dok se tu ustanovi mjesno školsko vijeće i to ne sastavi trojku. Nu ja ne gubim uhyvanja.

Zahvala vojnika.

Hrvatska. — Dopalo i mene, što i tolike druge: da sam morao ne samo svoje s'love poslati na vojsku već još i sam uzeći pušku u ruke. Za sve to vrijeme nijesam prestao moliti se Bogu i zazivati Presv. Srce Isusovo i Majku Božiju. Kaže mnogi: Moram psovati; solatuj ē i Bog prije oprostiti. Nije istina, i ljuto se varaju, koji tako govore. Psovati ne mora nitko, a moliti se mora svatko, jer bez Boga nema ništa. Ili zar mislite da je Bog kao čovjek? Da soldati doista smiju sve?! Bog je pravedan i nepristran; njemu je svejedno, bio tko mu drago: svatko će dobiti, kako je zaslužio. Nemojmo se u tom obmanjivati, jer se s Bogom nije šaliti!

Ele, kod jedne navale primim i ja, što je Bog za me odredio, pogodi me tako zvano dum dum tane u desnu ruku poviše laktu. Što takvo tane pogodi, rastgra; a eto na veliko čudo: moju ruku nit je rastrgalo, niti su boli bile tako strašne, kako znadu biti. Doprudnem tom prilikom i ropstva. Ne ču spominjati, što sam sve prepali u bolnicame i drugdje. Reći će samo, kako su mi bijeli rukav operirati, a ja se bojao, da će mi je odrezati, pa nijesam ništo dao. Rana nekako zarašla, pa me odustigli kao napola invalida. Dodata u Dansku. Tu sam išao i na rad, kad me ruka opet zabilo. Prijavim se, a liječnici kažu, da se mora operirati. Igle, sada me prošao svaki strah pred operacijom. Izvadiše mi kuglu kao liješnik veliku, koju sam preko 14 mjeseci nosio u ruci. Odonda boli prestale, ja sam sretno došao kući, i sad Vam evo tom rukom pišem i hvalem slatko Srce Isusovo, koje me je u svim mojim nevoljama krijeplilo i pomagalo.

Naši biskupi i M. kongregacije.

Prema zaključku I. sastanka hrvatskih upravitelja Marijinih kongregacija od prošle godine obratio se je „Središnji savez Marijinih kongregacija“ u svoje vrijeme hrvatskim biskupima posebnim pismom, kojim ih je zamolio, da u smislu primljene rezolucije preporuče svom svećenstvu Marijine kongregacije. Molbi „Središnjeg saveza“ odazvao se među prvima presvij. gosp. biskup porečko-puljski dr. Trifon Pederzoli. Iz ljepe njegove okužnice, upravljene dne 2. prosinca 1917. svećenstvu, vadimo ovo:

„Primismo izvještaj o I. Sastanku Hrvatskih upravitelja Marijinih Kongregacija, držanom u Zagrebu 3. i 4. srpnja 1915. Budući da Nam se u velike svida, što je na tom sastanku lijepo i shodno zaključeno za raširenje i procvat Marijinih kongregacija ne možemo, a da veleć. svećenstvo ne upozorimo od kolike su važnosti Marijine kongregacije za sve kršćane, svake dobe i svakoga staleža, a poglavito za mladež obojega spola. U isti mah potičemo svoj veleć. kler, da nježno njeguje kongregaciju, neka se sve više širi i bujno cvjeta.“

„Ovo je tim važnije, što proživljujemo vremena vrlo tužna. Ovamo opća iskvarenost silnu nanosi štetu kršćanskoj svetosti, dok crna neka tama, strašnim ovim i dugotrajnim ratom umnožena, još više zastire srca ljudska te ni samih vjerskih istina regbi ne vide; a onamo opet čovjek neprijatelj spasu ljudskome sije toliki kukolj po pšenici na njivi Gospodnjoj. S toga treba da bdijemo i u prvom redu mladeži, kojoj prijeti najveća pogibao, da otvorimo luku, gdje će se spasiti, a to je Marijina kongregacija. Ovdje će nam mladež pod zaštitom Majke Božje, odvjetnice kršćanâ, koja je varke vražje i sve budnje razgnala, očuvati vjeru, čisto će i uskrajno živjeti, obranit će se od kuge iskvarenosti; a Blažena će ju Djevica ljudko privesti k Isusu u presv. Sakramantu, da tude crpe potrebitu jakost.“

„Uvede li dušobrižnik u svome narodu kongregaciju Marijinu, pa je pomno i s ljubavlju vodi, divne će plodove ubrati u svakoj grani svećeničke djelatnosti.“

„Mi od srca želimo, da se u župama i kapelanicama, gdje se — kako doznajemo — čita „Glasnik Presv. Srca Isusova“ što ga Isusovci u Zagrebu izvrsno ureduju, a koji je ujedno glasilo hrvatskih Marijinih kongregacija, posvuda osnuje Marijina kongregacija.“

U tu svrhu neka se veleč. gg. svećenici sporazume s uredništvom rečenoga Glasnika, gdje se mogu dobiti i „Opća pravila Marijinih kongregacija“, pa i ostale nužne upute, da se valjano osnuje kongregacija Marijina.“

Tako je i zagrebački nadbiskup i metropolita dr. Antun Bauer, okružnicom od 31. lipnja 1917., oglašenom u br. 6. „Službenog vjesnika“ g. IV vrlo toplo preporučio kongregacije svom svećenstvu. Neke misli zaslužuju, da ih ovdje iznesemo.

„S nemalom zabrinutošću“, piše Nadbiskup, „gledamo budućnosti u susret. Dugotrajni rat ostavlja za sobom sve to više pustoši i razvalina ne samo materijalnih već i duševnih u srcima naših vjernika. Vi najbolje, predraga bračo, znadete, kakve su u tom pogledu danas prilike na selu i u gradu: mladež bez jake očinske ruke, bez stege i posluha, prkosna, tvrdoglava, lijena, tašta, mekoputna; slabe i neiskusne ženske glave u mnogo i mnogo slučajeva nestalne, mlijutve, neradene, gizdave, propošne, sablažnjive; nemoći straci prepusteni sami sebi, s pravom se smučaju nad novim naraštajem. A šta će biti, kad se iza mira povrate kući foliki, koji su proljevajući čovječju krv gotovo sasvim podivljali i otpulili za sve svrhunaravsko, plemenito i uzvišeno? Ne prijeti li velika nesloga i razdor mnogim obiteljima, prava propast mnogim nedužnim ženama i nevinoj dječici? Ne će li time biti uzdrmani vjerski interesi u svojim temeljima?“

„Na očigled takve pogibelji ne smijemo stajati skršenih ruku, već nam valja zarana poduzeti protumjere i upotrebiti sredstva, kojima ćemo s jedne strane odvratiti od svoga stada ovoliku duhovnu pogibelj, a s druge strane opet raspiriti što jači oganj apostolskog žara i ravnosti, nesebične ljubavi bližnjega i praktičnog života.“

Potom preporuča Nadbiskup kao jedno od najboljih sredstava Marijine kongregacije, te nastavlja: „Rado se toga odazivljem molbi „Središnjeg saveza M. K.“, to radije, što iz neposredne blizine svaki dan promatram rad 20-terih kongregacija zagrebačkih. Otvoreno mogu reći: što je god u ovo zadnje doba bilo znakova vjerskog života i rada u Zagrebu, pače i izvan Zagreba, sve je to poteklo od kongregacija kao takovih ili od kongreganista, koji su kao članovi drugih društava unijeli u ova praktični vjerski život i rad.“

Istiće napokon, kako svećenstvo mora Marijinim kongregacijama kao i ostalim vjerskim društvima, njihovoj skrbi povjerenim, „posvetiti osobitu pažnju, ne žaleći pri tom ni truda ni vremena.“

Kratka uputa u Marijingu kongregaciju. Izao „Središnji Savez Marijinih kongregacija“. Zagreb 1918. U 32° str. 32. Cijena 30 fil. Naručuje se kod istog Središnjeg Saveza M. k. Zagreb, Palmotićeva ul. 33. Manje od 25 komada ne može se naručiti, a šalje se samo pouzećem ili za unaprijed poslani novac. (K 8. — s poštarinom).

Gdje se god bude osnivala nova Marij. kongregacija, ili gdje članovi već postojeće kongregacije premašo je poznaju: tu se preporučuje ova brošurica, da se uruči svakome članu i kandidatu. U njoj je sve navedeno, što treba da znaju osnivači nove M. kongregacije, kako da pri osnutku postupaju, što sve da pripreme, gdje mogu dobiti potrebne stvari i sl. Toplo stoga preporučujemo ovu knjižicu svima, a navlastito aspirantima i kandidatima kongregacija.

Kuća zbornika.

Piše: Josip Predragović.

„Vi ste građani Svetaca i ukućani Božji“ (Efes. 2. 19). — Već je podneseo tome, što sam na stolu prijatelja-zbornika vido ljevušnu, pristalu sliku. Slika potiče iz gospodarske slikarske škole beruronskih benediktovaca. Sprijeđa vidimo tri osobe, najbolje, što su ikada živjele. U sredini Božansko djetetice sus, počiva na krilu premile majke svoje, s lijeva kleći ohranitelj Kristov, dobro sv. Josip — prvi zbornik Sve troje podiže u vatrenoj molitvi sreća svoga k nebu. Veličanstvena, uzvišena, ali zajedno i varenodno praktična ideja cijele slike i zgodno i lasko je izražena u onom zlatinom: Mol i radi! Prava je to slika kršćanske obitelji, slika kuće kongreganista.

I. Moli. Spasitelj je središte. I zaista, gdje nije Krist, Spasitelj žarište i središte, tamo obitelj propada, kuća će biti nesretna. Ili nije li tomu tako? Imade boli u kući t. zv. domaćih križeva, imade boli, koji izvana dolaze. A u jednom i u drugom slučaju vrijedi ona: Za Isusa, trpjeti kolika li utjeha, s Isusom trpjeti kolika obrana! Sve troje: Isuso Marija i Josip, mole, moče vruće. O kako je molitva potrebita! »Kao što je drveću, cvijeću i biljuč, veli sv. Ivan Zlatousni, »voda nužna, tako je i nama molitva. Kako će ono ostati bez soka i osušiti se, isto će tak i naša duša biti bez molitve suha i pognuti se k zemlji kao dugo ne-nakvašen cvjetak.« — »Ko zna dobro molitve, uvjersava nas sv. Augustin, »znaće i dobro živjeti.« Gdje se u kući svaki član obitelji moli prije i poslije jela, u utor, kad ustane i navečer, prije nego legne: to je dobra kuća, tuj se dobro živi.

Mlada kongreganistica revno polazila sastanke Marijinog zbara i ponomo slušala, I govorio upravitelji o molitvi, kako je časna po čovjeka i potrebna. Preporučivao osobito jutarnju i večernju molitvu i praktično upućivan, kako ju valja obavljati. A djevojčica slušala i pamtila. I kod kuće stala dijelom izvadati, što je na sastanku čula. Doskora pozove i marju sestraru, da se s njom zajedno moli. I molile su za jedno jutrom i večerom. Tada će mala mamici: »Kada se složimo mi, zar ne bi htjela s nama i ti?« Majka ne može da odabiće nevinu prošnicu: od tog dana molile su sve tri zajedno. Još jednoga valja predobiti. »Dragi tata, odvazi se revna zbornica gdje je mama s nama, i jecom tvojom, moraš da si i ti; ne će škoditi ni tebi, ako s nama zajedno ovriši svakidašju molitvu; čula sam u kongredaciji, da je Bogu naimiliće, kad se u kući vrši zajednička molitva.« Otac se oazao — »sada vrši jutarnju i večernju molitvu zajedno cijela obitelj.«

Dolje na onoj slici slovima napisano je: »In sabbatho« (u subotu). Sto to znači, nije teško pogoditi: Nedjelju i blagdan je valja svetkovati. Inače bit će ponедjeljak — nedjelja, nu kakova? Jednoga dana, a bila je nedjelja, pode sin s molitvenikom u ruci u crkvu. Susretne ga otac i upita: »Kamo ćeš? — »Na misu«, odvrati sin. »A kakovu misu, nadoveže otac, »misu je za tvoju majku i tvoje sestre; ti ćeš sa mnom na posao.« Dijete obori oči, i kad ih podigne, zasija sruza. O suza u oku djeteta tako je lijepa! Ali, oče zar je zaovijed samo za moju majku i za moju sestru? To su ludorije, ludorije! dobaci otac. »Ei onda je ludorija i ona druga zapovijed: Poštui oca i mater!« — Riječ sinovlijeva pogodi kao strijela iz vedra neba oca u srce. Promijeni se i uvidi, da roditelji moraju Boga stovati, hoće li da ih djeca stuju. Naredne nedjelje pode zajedno sa sinom na misu.

U dnu slike odozgor na dvjema pločama urezano je deset zapovijedi Božijih — podloga kršćanskome životu. Gdje se u kući ne obdržaje zakon Božji, kako će se tamo obdržavati zapovijedi oca i

majke, gospodara i gospodarice, kako li zapovijedi i na redbe svjetovnog poglavarskstva? Velika je bila sila vjere u sv. Grgura Čudotvorca. On reče gori: Pomakni se natrag, i to se dogodi. Još je veća moć dobrog primjera, i ona proizvadja čudesa. Obdržajemo li radu zapovijedi Božje? Sve?

Uz ploče plamsa svjetiljka — plod molitve i obdržavanja zakona: posvećujuća milost. Jest, to je plaća, nagrada. Jeste li vidjeli kap rose na travci ili cvijetu kako li se cakli, kad je obasja zraka sunčana. Ona kap rose kao malo sunce! Tako je i u dušom u posvećujućoj milosti. Za to miljem i slašću počiva oko Božije na ovakovoj duši; jer duša u posvećujućoj milosti ima na sebi nešto Božansko. Ako je imademo, molitvom je čuvajmo i umnožajmo; ako smo je izgubili, molitvom je tražimo i prosimo!

II. Radi. Desno na slici ustave nam se oči kod raznog stolarskog oruda, strug, pila, dlijeto. Dalje: lan, poviesmo, preslica — to je za Mariju, Muž mora raditi. Spasitelj radi, Marija radi, Josip radi. Muž mora raditi, on je glava obitelji. I žena mora da radi. Zaposlena domaćica kolikim napastima izmakne, od koliko se griješka čuva.

Ko se podaje besposlici, toga napastuje stotinu đavola; ko je u poslu, toga narastuje samo jedan — lijenos. »Ko se sam ne zsbavlja«, veli sv. Jeronim, toga zsbavlja đavao.« Kao što ptica ima dva krila, stvorena za ljet, tako ima čoviek dvije ruke stvorene za rad. U mnogih je ljudi tajna njihove veličine sakrita u mrljivosti i radu. Lijepo veli pjesnik (Shakespeare): Više cijenimo patuljka, koji je budan, nego pospane divove. Zanatlja što se muči oruđem svojim, dak, što se kini kojigom svojom, putnik, sto guta dim u željeznici ili prašinu na cesti, učenjak, što se zgrbio na knjižurinom, da odgonene zastarjele listine, seljak, što se prignuo, da sadi sjeme, svećenik, što se uspeo, da sije riječ Božiju: svi, ma kako njihovi staleži razni bili, svi rede. Zborniče, radi i ti! »Brate, raditi valjs, dok se može«, govorio bi hrvatski ugledni zbornik. Zbrniče, vrši li savjesno zvanične dužnosti svoje? Je li tvoja kuća — kuća rada?

Odozgo sjače na slici: Pax multa diligentibus te. — Veliki mir onima, koji te ljube. Nagrade rada — mir. Mir, što nam ga daje u srce i dušu Knez mira po zagovoru »Kraljice mira«; onaj mir, što su ga Andeli već za rođenja Kristova naviještali: Slava Bogu na visini, a mir ljudi u na zemlji; onaj isti sveti i slatki mir, što ga je donio Spasitelj na dan slavnog Uskrsa: Mir s vama, mir svoj dajem vam. Isti ovaj mir zrcali se na očima ukućana, odrazuje se s lica njihovih — uzajamna ljubav i sloga veže ih sve.

Na vrhu slike prozor s neba, a kroz prozor gledaju dolje Andeli. Kuća molitve i rada jest prizor za andele i ljude!

Moli i radi; radi i moli; Kao što Jakov, vidjet ćeš, gdje s neba u tvoju kuću na ljestvicama silaze i ulaze Andeli; izlaze noseći tvoj rad, silaze darujući te utjehom i mirom; izlaze noseći tvoje molitve, silaze djeleći ti milost i blageslov; a jednom će sići, da te ponesu u kuću Božju, u veličajni rajske stan, u vječno prebivalište mira i blaženstva.

Kod „Središnjeg Saveza Marijinih kongregacija“ u Zagrebu, Palmotićeva ulica 33, može dobiti priručnik „Kongreganist.“ koji služi jednako za muške kao i za ženske, pošto je „Kongreganistica“ sasvim raspačana. Cijena je „Kongreganistu“ 1— K., k tomu poštarnina.

Tu se dobivaju i veoma ukusne diplome preč. Kaptola Vrhbosanskoga 25 komada — a manje se ne može dati — 20— K. — Šalje se oboje sa m o pouzećem ili za unaprijed poslani novac.

Stan Božanskog učitelja.

5. Božanski Učitelj: Izbrisat će vase pogreške i ne ču se sjecati grijeha vaših.

Kćeri moja izabrao sam troje srce sebi za stan, ali u njemu ču se tek onda konsčno nastaniti, kad ga očistim i od najmanje praštine. Srušit će sve zapreke, koje se protive čistoći moje ljubavi, i tražit će od tebe uvijek nove žrtve. Tko me želi posjedovati, treba da žrtvuje sve meni za ljubav.

Duša: Božanski Učitelju! osloboди me svih zapreka, što mi prijeće, da se sjedinim potpuno s tobom; operi i pročisti dušu moju; ostavi u njoj samo želju, da tebi omilim i da ti služim do smrti.

Čistoću ljubim i tražim čista srca;
ne trpim nikakvu neuredost.

Bez moga križa nema pravoga oslona, samo on pruža trajnu sigurnost.

Vježba: Obnavljam neprestano odluku, da ćeš se boriti sa svojom glavnom manom.

6. Božanski Učitelj: Tko želi poći za mnom, neka se odrekne samoga sebe, i neka uzme križ svoj, i slijedi me.

Kćeri moja, sada, kad si već moja, naučit će te, što treba da trpiš imena moga radi. Stalni spomen na moju muku bit će slatki melem tvojim nevoljama. Spomeni se; moja se milost čuva u trnju trpljenja, pa kao što je potreban oslon slabim stabljikama, tako je i tebi potrebna pomoć moja. Pružit će ti je u križu. Ovaj uz tebe, čuvat će ti vjerno sve darove od mene primljene; u sjeni njegovo donijet će oni plod svoj.

Duša: Dobri moj Učitelju, predajem se slijepo u tvoje ruke. Ti najbolje znaš, što mi treba. Pa ako je nužno, da ljubav k tebi bude skopćana s trpljenjem, tad te molim: daj mi križ svoj! Otvaram mu rado već unaprijed srce svoje, samo mi daj milost, da ga prigrlim onako, kao što si ga ti grlio, te jednom dobijem vijenac vječne slave.

Vježba: Odluci, čim se probudiš, da ćeš rado primiti sve kušnje preko dana.

Vijesti iz raznih kongregacija.

Dakovo. Ove smo godine malo prekrojili euharističku sekciju, uveli smo još deklamatorsku i pjevačku. Euharistička nam je sekcija žarište napretka i pobožnosti uopće. Tijekom godine primile smo 2.805 sv. pričest. Deklamatorska i pjevačka sekcija priredile su ove godine 4 akademije. Najuspjelije nam je bila ona u slavu Neoskog njene dne 8. prosinca prošle godine.

Na drugi dan Duhova priredile smo u zajednici sa trećorcima veliku procesiju u obilježju prošteniste Drogotin, da od Kraljice mira isprosimo izmučenoj i patnjočkoj Hrvatskoj mir i sretnu budućnost. Procesiji je prisustvovalo preko 2000 duša. Dne 4. prosinca izgubimo milu družicu Katicu Pavić. Otpratismo ju do vječnog počivališta, a na grobu joj u ime svih reče zadnji Zbogom naš vč. g. prezesa. — Ima nas dama u kongregaciji 37 članica. Maleni smo dakle broje n. ali uspjeh dosadanjeg rada daje nam dosta pobude, da ne sustanemo na pojedincima molitvama.

Ružica Šarčević prefekta.

Marija Grgačević tajnica.

Travnik. — Sekcija za katoličke misije. — Na I. sastanku hrvatskih upravitelja Marijinih kongregacija, koji se je obdržavao u Zagrebu dne 3. i 4. srpnja prošle godine, među ostalim bi jednodušno prihvaćena rezolucija, u kojoj se napose preporuča osnutak sekcija za katoličke misije i za „Apostolat sv. Ćirila i Metoda.“

Ovomu pozivu, među prvima se odazvala travnička kongregacija seminara döne gimnazije. (Kongregacija vanjskih gimnazijalaca u Travniku osnovala je takvu sekciju još početkom ove školske godine). U krasno uspjej općoj skupštini zabora dne 6. siječnja osnovala je tu sekciju. „Kalendar Srca Isusova i Marijina“ za g. 1919. donijet će o tom, ako Bog dà, opširan, zanimiv i poučan izvještaj. Ovdje iznosimo samo rezolucije, koje su se u onoj skupštini stvorile, jer su, osim prve, tako sastavljene, da bi s malom preinakom i drugim kongregacijama mogle služiti kao „glavna pravila sekcijske za katoličke misije.“

Evo ih dakle:

- Opća skupština kongregacije Bl. Djevice od Andela pozdravljene obdržavana dne 6. siječnja 1918., na blagdan Bogojavljenja, kao na glavnu svetkovinu misije: s veseljem prihvata prijedlog nekih revnih zbornika, da se u kriku zabora našega osnuje sekcija za katoličke misije.

- Po želji Spasitelja svijeta i u duhu sv. Majke Crkve — sekcija za katoličke misije obuhvaća u svom radu sve misije širom svijeta tropće.

- Kako u prvom redu djelo sv. Unije, pojmenice sjednjenje s rasstavljenim braćom Slavenima, zasluzuje najživljje zanimanje svakoga Hrvata katolika: to će sekcija naša po mogućnosti osobitu pažnju posvetiti „Apostolat sv. Ćirila i Metoda.“

- Sredstva, kojima će sekcija za katoličke misije raditi za svoju užvišenu svrhu, jesu poglavito ova: molitva i sv. pričest, sakupljanje rabljenih poštanskih maraka i razglednica, prinosi što vlastiti što od drugud, i misionska sijela.

- Sekcija za katoličke misije ima svoju posebnu organizaciju pod vodstvom vč. upravitelja i pod nadzorom vijeća.

- Prvi članovi sekcije biraju između sebe pročelnika, tajnika, a po potrebi i drugih službenika.

- Samo zbornici mogu biti pravi članovi sekcije: no i svi ostali, bilo zbornici bilo kandidati, pozivaju se, da u tako svetoj stvari po silama sudjeluju; pače i drugi seminarci döne gimnazije mogu se k sastancima i predavanjima pripustiti kao dobrodošli gosti.

- Kongregacija ovlaštuje odbor sekcije, da iz sredstava zborničke blagajne nabavi zapisnik, jedan časopis o misijama i što bi inače trebalo.

- Glavni je zaštitnik sekcije sv. Franjo Ksaverski kao pokrovitelj svih misija; a drugotin su zaštitnici naši slavenski apostoli sv. Ćiril i Metod.

(K. Z.)

Sadržaj: Razumijevanje tajne sv. kriza 49. — U nevolji (pj.) 51. — Vjerni pomoćnik. Ču dozvole uzdravljenje po sv. pričest 52. — S. I. milino svjaja Svetih 53. — Bio baš njegov 55. — U svetištu S. L. na dan 3. veljače 57. — Izvanredno oručenje 58. — Prelazak sv. Josipa. Nišl dospal 59. — Nevolje koriste 61. — Lijek proti mrzovolji 61. — Program S. I. 64. — Zahvalnice 65. — Nišl biskupi i Marijinske kongregacije 67. Kuća za smrta 67. — Stan Bož. Učitelja 71. — Vijesti iz raznih kongregacija 73.

GLASNIK
PRESVETOGA
SRCA ISUSOVA

Broj 4.

TRAVANJ 1918.

Tečaj XXVII.

Obnova kršćanskog čudoređa iza rata.

Opća nakana molitava i dobrih djela u travnju,
 благословљена од sv. Oca pape Benedikta XV.

Da li ti se dobri čitatelju, vinuo uzdah, kad si pogledao naslov mjesecne nakane? Ta koje plemenito srce ne uzdiše od boli i želje, kad gleda i osjeća, što se sve zbiva. Staro je već iskustvo, da ratovi iskvare narode. Ali u kojoj se to mjeri dogada sada? To nijesu samo prestupci i grijesi kao prije, nego se opačina upravo bani. Danas se više ne ide po zlu samo iz slabosti, nego je, čini se, nestalo već i smisla za poštenje. Veličina zla doista odgovara veličini rata.

O Gospodinu Bogu stvorili si mnogi pojam, kao da je on samo osiguratelj dobre žetve i dijelitelj svake ugodnosti; a kad on sada ratnim bićem opominje, da valja i njemu dati čast, što ga pripada, sada takovi ne će ni da znaju za njega. Ugled roditelja i pretpostavljenih vrlo je pao kod mlađeži i podčinjenih. Mnogi su si stariji tome doduše sami krivi, ali cno nepočitanje nižih ne prestaje time biti zlo. Zloraba vlasti i kojekakove tražbine te nepravedne cijene u trgovini otupile su smisao za pravdu i raširile ogorčenje. Laži političara i novina uz tolike druge potamnile su u mnogima smisao za i. tinitost. Kianle i uniranje, te neprestana bijeda umanjila je osjećaj samilosfi, a teško ovo stradanje pobudit će u premnogima skrajnu sebičnost i neobuzdanu želju za užitkom, kad će misliti da im je moguće. Cijena ljudskome životu je u očima mnogih vrlo malena pa će razbojstva, krvave osvete, zlostave i otimачine prije porasti nego li se umanjiti. Uzmeš li još druga zla, kojih i sam više vidiš nego ja, onda ti se doista žalostan pogled otvara u budućnost.

Da pogledaš u široki svijet još bi se više zabrinuo, a kamo li da ti odlane. Jedni hoće, da se nezakonitoj djeci dade čast i pravo zakenite djece, pa tim ruše i zadnju ogragu stida i poštenja. Drugi bi htjeli djevojkama pomoći da stvore živi pakao od više žena u kući jednog muža. Treći misle, da je i ono dva sata vjeronauka u školi, što ih svećenik ima, da nauči djecu strahu Božjem, još previše. Četvrti si zabili u glavu, da će ono par tisuća crkvenog imetka platili sve miljarde duga i sve stradalnike tako snabdjeli, da ne će više trebati raditi. Pa i još dalje u svijetu ne samo da ne ima mira ni povjerenja među narodima, nego se ne drže ni oni ugovori i obveze međunarodne, što su ih prve glave ustanovile i potpisale.

Eto dakle prežalosnih posljedica rata. Osjećaj i smisao za pravdu i poštenje duboko je pao i kod pojedinaca i u javnosti. Kad uz to pomislis, da su u tisućama kuća stvorene takove prilike te je gotovo nemoguće za života jednog ili drugog ženidbenog druga zl' popraviti; da su si milijuni ljudi stekli zle navade, kojih se je vrlo teško ostaviti; da je pokvarenost strahovito zahvatila i mladež, koja će zapravo sačinjavati buduće društvo; da su napokon tude i svi uvjeti, kako će se sva ta zloča ne samo podržavati (štampom, zabilješkama i t. d.), nego uslijed neizljječivih bolesti još i više širiti, — onda ti lako dođe uzdah: uzmi me Bože prije, da ne gledam sve to gore iza ovoga zla! —

Zaista dosta žalosti da se zanislim, ne ipak toliko da zdvojimo. Ima j' š i u narodu samom i u vodstvu narodnom onih starih poštenjaka, koji se ne pokloniše zlatnom teletu, koji poznaju snagu duha, koji vjeruju u Boga. Dovi nadu pravi put, sve bi brzo na bolje poslo. Zakonodavstva, sabori imadu silni utjecaj na narodni život. Dobri zakoni, kada se strogo provedu, mogu u kratko vrijeme ukloniti mnoga zla i nevaljanštine. Po njima se stvara novo javno mšljenje, po njima se lako iznova probuduje smisao i osjećaj za sve plemenito. Kad bi uz to upravnici i prosvjetitelji narodni, svom sragom pregnuli, da se ti dobri zakoni izvrše, brzo bi povenuo korov i iskrčen b' drač iz narodne duše.

Prva i glavna bi bila potreba, da ti narodni pravaci i stari poštenjaci nadu pravi put iz zla. Našli bi ga pak, da se povrate na ono raskršće, s koga je prije više desetaka godina zakrenuo narodni život na lijevo p:tem prije čovječnosti, prazne naravnosti i samog tvarnog dobrostanja. Zakoni o odgoji narodnoj (školama, štampi, prosvjetnim društvima, popravilištima, kaznionama i t. d.) imadu u posljednje doba pred očima, da čovjeka učine samo naravski dobrim čovjecom. Zakoni, koji ureduju pravne odnosa, oslanjaju se samo na silu i kaznu, a ne na savjest. Zakonima pak gospodarskog smjera jedino je mjerilo pusti novčani dobitak a ne osvrću se na svestrano dobro čovječanstva, koje je u prvom redu na duševnom polju. Kiko su u svem tražili samo „čovjeka“ i „narav“, tako su ga i naši. „Čovječanstvo je bolesno“ — vare prvi učenjaci svijeta. Dakako da je bolesno još od prvoga čovjeka i njegovog grijeha. To vam je uvijek govorila Crkva, pa joj ne htjeste vjerovati. Sada vidite, da je sam „naravni čovjek“ bolestan na samoj „naravi“ svojoj. Bolestan mu je um, jer je potamnilo spoznaje Božanstva i duševnih vrijednota; bolesna mu je volja, jer popušta nižim težnjama a odnemaruje više; bolesno mu je srce, jer mu je

istrov sjetilnosti zarazio krv i živce da više nema smisla za pravu ljepotu.

Natrag dakle na onaj desni put, na kom vas susreće veliki lječnik čovječanstva, Krist Gospodin, kojim vam dovikuje: „Ja sam put, istina i život.“ Sve čudorede odraz je samo one Božanske Mudrosti, koja je smislila, kako će udesiti vladanje ljudsko, da bude po Boga i čovjeka časno i samom čovjeku korisno. Ta Mudrost kao druga osoba Božanstva postala je čovjekom i zato može reći, da je sama „istina“, sam „život“, jedino pravi „put“ k sreći čovječanstva. „Drugog temelja nitko ne može postaviti, osim onoga što je već postavljen — Isus Krist“, veli Apostol (1. Kor. 3, 11). Tko dakle želi obnoviti poštenje u svijetu, taj toga ne može temeljito učiniti, ako ne gradi na Isusovoj nauci.

Kada ti čitatelju kažeš: „Da me nije Boga strah, već bi bio ovo ili ono učinio — osvetio bih se, zdvojio bih“, i slično — onda otkrivaš valjani temelj poštenja. Strah Božji, a još više ljubav Božja, želja za vlastitim usavršenjem i vječnom srećom: to su misli i sile, koje drže čovjeka na putu poštenja, kad bi pored ljudi možda i mogao zlo učiniti. Ali tu silu imas samo Isusu da zahvališ. On jedini pravo uči: „Pazite, da pravdu svoju ne činite pred ljudima, da vas oni vide; inače ne ćete imati plaće kod Oca svojega, koji je na nebesima“ (Mat. 6, 1). On želi i zapovijeda da sva dobrota izlazi iz dobra, iskrena srca, iz srca koje ljubi i s radošću dobro čini i žrtvuje se. Isusova nauka i milost diže čovjeka iz puste i slabe naravi u određeni mu svrhunatavni red.

Isus jedini određuje pravom mjerom dužnosti prema Stvoritelju, prema Božjim namjesnicima, poglavarima i vlasti, prema braći drugim ljudima, njihovom životu, duši, poštenju imetku; on jedini pokazuje pravi način života i svakom čovjeku za sebe. Bez Isusa i njegove ljubavi uzalud će nastojati ljudi, kako bi pomogli radništvu, invalidima, sirotinji. Kruh sám, bez ljubavi i brige za dušu, može baš tako malo pomoći bijedi ljudskoj, kako malo može i žandar sa oštricom svojom da očuva svijet od nepoštenja. Na njega se doduše oslanjaju moderni zakonodavci, ali se ovo pokazalo, da je on preslabi propovjednik čudoreda.

Crkva dakle kao čivarica Kristova nauka i djeliteljica njegove milosti mora opet doći do uplivne riči. Namjesnika Kristova valja da se sluša, kaš označuje i daje lijek bolesnom čovječa istvu. To bi trebali da uvide oni, kojima je povjerenja straž za čudorede naroda. A jer se već sada osnivaju razni odbori za prelazno stanje i za upravu iz rata, stvaraju se zakonske osnove i pripremaju odredbe, za to vala već sada moliti Gospodina, neka bi baš te ljudi prosvijetlio, da uvide uzroke zla, da stave sjekiru zlu na korjen, da polože duboki i jaki temelj narodnom razvitku priznavši Isusa svojim putem, istinom i životom.

No i radom svojim, najviše dobrim kršć. životom doprinijet će svaki u svome krugu, da se čudorede opet obnovi, kao što miris cvijetnog voćnjaka izjednačuje i nadvladava zadah truleža, tako će i krepost dobrih katolika izjednačiti i nadvladati nevaljanštinu drugih.

Josip Urbanek D. L.

Bl. Margareta Alakok proglašit će se „svetom.“

Na Bogojavljenje ove godine odobrila su se i priznala dva nova čudesna ozdravljenja, što ih je Bog učinio po zagovoru bl. Margarete Alakok, a koja su bila potrebita, da se »mila učenica Srca Isusova« uzmogne proglašiti »svetom.«

Tom prilikom rekao je sv. Oiac Benedikt XV. u kratkom svom nagovoru:

»Kraljevstvo Srca Isusova bit će osigurano, kad se budu sve obitelji posvetile Božanskom Srcu i kad budu svi savjesni ispunjavati dužnosti, što ih ova posveta sobom donosi. Mi se nadamo, da nije daleko dan, kad će se bl. Margareta moći proglašiti »svetom«; što će još više doprinijeti da se pobožnost k Srcu Isusovu raširi. Po zori se prosuđuje dan; pa budući da Mi u vele važnoj pobožnosti, što ju obitelji goje spram Presv. Srca Isusova, pozdravljamo zoru onoga željno isčekivanoga dana, kada će svi priznati Božansko Velicanstvo Isusa Krista, ponavljamo pouzano i veselo rijeći sv. Pavlu apostola: 'Oportet istum regnare! — On treba da vladai!'

Sredinom veljače održana je u Rimu druga opća sjednica sv. Zbora za Obrede, na kojoj je konačno zaključeno, da se sada sigurno (»Tuto procedi potest«) može pristupiti k svečanom proglašenju bl. Margarete »svetom.« Nadamo se, da će to biti još tijekom ove godine.

Radosna ova vijest odjeknut će veselo po svuda, gdje se štuje Bož. Srce Isusovo. Razumije se, da ćemo i mi po svim selima i gradovima nastojati da taj dan što svečanije proslavimo.

Preporučujemo ponovno i ovom prilikom knjigu: »Život bl. Margarete Marije Alakok«, što ga sama napisala po nalogu svog isповједnika, a koja se dobiva kod Uprave Glasnika Srca Isusova u Zagrebu za 2— K. Naručiti valia pouzećem ili novac unaprijed poslati.

Nova vlada i sloboda vjere u Rusiji.

Kad je »Sveti sinod« (vrhovna uprava crkve grčkoistočne) prvi put zasjedao iza revolucije pozdravil novi nadprokurator (nadstojnik) sakupljene biskupe. Reče, da je udario sat slobode i za njihovu crkvu. A da bude očito, da mogu odsada sami slobodno i neovisno od carskog papinstva ravnati, zapovjedi — neka prijestol carski iz dvorane zasjedanja iznesu,

»I katolicima su dali takve slobode, kakve jošte nikad nijesu u Rusiji imali.

Biskupa iz Vilne Roppa carska je vlada bila izagnala iz njegove biskupije. Sv. ga Otac učini sada metropolitom t. j. prvim biskupom u Rusiji. A vlada nije nimalo smetala sv. Ocu.

Piše nam ugledni otac D. I. iz Poljske, daoci Isusovci, koje je ruska vojska iz Galicije u Rusiju odvukla, posve slobodno mogu raditi, sv. misu služiti, propovijedati itd. što prije nije smio nijedan katolički svećenik. I pučke misije javno priređuju, gđje hoće. Izljeću čak na Krim, jer i тамо ima nešto katolika. Kuću su redovničku s dozvo-

tom vladinom uredili u Berdičev-u, u kijevskoj guberniji. I svi se smjeli sastati; neki su bili čak u Sibiriji. Istina sigurnost života nije baš toliko — kako to biva u vrijeme revolucije. Ali sloboda vjere da je uistinu potpuna. Drugo je dakako pitanje, kako će se konačno urediti sve stvari u Rusiji pa i vjerske. To da se ne može proreći.

Dosada je bilo zabranjeno katoličkim svećenicima, da išo rade za inovjerce. Misija nije smjela biti. Sada će smjeti obraćati bilo kršćane bilo pogane svjetovni i redovni svećenici. Sad će biti Poljaci, koji su u Sibiriji izagnani i tamo se naselili, sjeme katoličanstva. Njihove će župe moći postati središta rada misijskog. I Bog će njihovu krv i suze bla-gosloviti.

I. Kraliček D. I.

Kralj obitelji.

Moran vraća se otac s posla u krug svoje obitelji. Žena ga milo pozdravlja, dječica mu radosno izlaze u susret, služa stoji spreman svima na uslugu. Ako ga je ne znam koja neugodnost vani zadesila, tude, u svome obiteljskom svesti, osjeća se laglje; ta on je tu gospodar.

Ali, prijatelju, tko te je osigurao, da si i ostanan vlastao srcem žene svoje; da je rastanak vrš bio samo čeznuč za što skorljim sastankom; da se pročišćenom i savršenijom ljubavi i u većoj nježnosti sastajete? Tko, ako ne Krist Gospodin, koji po Apostolu svome zapovijeda: „Žene, ljubite muževe svoje i budite im pokorne kao Krist.“ Njegov glas dopire do savjesti, njegova milost snabdijeva jakošću, pa joj je tako bilo moguće kraj svih pogibelji ostati vjernom. A tko tebi, ženo, jamči, da ćeš uz ljubljenoga supruga uživati sreću do svoje ili njegove smrti? Samo i jedino Krist Gospodin, koji svojim božanskim ugledom zapovijeda: „Što je Bog sastavio, čovjek neka ne rastavlja!“ Nijedno zakonodavstvo, nikakova prosvjeta ne jamči ti toga, jer pružaju tek naravna sredstva, a slabosti ljudskoj nije to dostā. Tko je onaj, koji vama obadvajma, kraj svih pogrešaka i slabosti vaših daje ugled, da vas djeca moraju slušati, slijediti, pomagati? Nije li to jedini Krist Gospodin, koji riječju i primjerom svojim dječja srca po svome uobičjuje?

Tko dakle osigurava one odnošaje, štano čine od triju i više osoba jedna zajednicu — obitelj, tko joj stavlja temelje opstanku, razvitku i sreći, nego baš Isus? U njegovom se Bož. Srcu rodila misao savršene obiteljske sreće, ono ju je zaželjelo sljedbenicima svojim, ono je odlučlo, da je novim uredbama i pomoći (svetim sakramentom ženitbe i t. d.) osigura. Iznad tebe dakle, prijatelju, koji si gospodar obitelji, imade još veći gospodar tvoje obitelji, to je nežn zakonodavac, nežn usrečitelj — Krist Gospodin. On je kralj tvog obiteljskog svetišta.

To su mu širom katoličkog svijeta već premnoge obitelji priznale. Na najodličnije mjesto u kući stavile su sliku Srca njegova, pred njome se Bož. Veličanstvu prikazale, njega si dragovoljno odbrale zaštitnikom, pomočnikom, uzorom. „Kao što je srce središte i žarište života, da tako reći sam život, tako neka bude od sada Isus u sredini našoj, srce srdaca naših, život obitelji naše“ — rekao

je prigodom takove posvete vijećnik vrhovnog sudišta brazilijskoga Bulhoes Pedreira. „Ovom posvetom želimo svečano zasvjedočiti — reče isti uzorni katolik — da će Isus ovdje živjeti, vladati, gospodovati.“

Jest, to je zapravo svrha posvete obitelji Presv. Srcu, što su je i širom hrvatskih krajeva već mnogi učinili. Porošti kumire: oholosti, taštine, putenosti, pohlepe, lijenosti, a učvrstiti prijestolje Spasiteljeve nauke i kreposti: blagost, čistoću, radinosti . . . Isus valja da zavlada u srcu svakog člana obitelji, po Isusovoju nauci valja da se ravnja njihov međusobni odnošaj. Samo u onoj obitelji može biti sreće, gdje su si članovi iskreno odaoi, gdje nema pretvaranja, gdje su svi pripravljeni da slabosti snažaju, a od srca žele unaprijediti jedan drugoga u dobru. Ta značajka nutarnjosti, duševnosti jest bitno potrebna, nju izrazuje i obuhvata — ljubav.

Koje ti je pak sredstvo tako sposobno, da nas sjeća na tu nutarnjost, da nam razvije smisao za nju, da nas unaprijedi u njoj, kako je baš štovanje i ljubav Presv. Srca? Ta sam pogled na nje-govu sliku opominje oca na blagost, majku na požrtvovnost, djecu na poslušnost, sve skupa na ljubav. Tako Presv. Srce svojom božanskom ljubavi diže u svrhunaravni red, podržaje i usavršuje ljubav obiteljsku, milošću pak svojom jamči, da članovi ono i djelom izvedu, što im ljubav nadahne. I tako baš ljubavljvu kraljuje Presv. Srce u posvećenim mu obiteljima. Da li i u tvojoj? . . . J. V.

U tuđini našao majku.

Imao sam jednog prijatelja, koji je strašno grdio sve misnike, a bio je gimnazijalac. Prije nekoliko mjeseci sastao sam se epet s njime. Vojnik je, bolestan je i gladan. Posli smo stoga obojica u obližnju kuću, da kupimo ili dobijemo što za jelo. Ali gazda reče: Nemam! Zadosmo još u četiri kuće; svsgde uzalud. Reknem na to: Hajdemo se pomenuti u crkvicu pa ćemo natrag pod »zelte«. Nije mu bilo baš najmilije, ali ipak pode. Pomolih se vrucše baš pred oltarom »Neoskrnjene« i kad se poslije nešto ogledam po crkvi, eto ti ugledam sterijeg svećenika. Pozdravim ga sa »Hvaljen Isus«, a on mi ljkupko odzdravi. Vidio je, da smo mokri, pa nas odmah pozva u svoj obližnji dvor. Posli smo za njim ko ovčice.

U predsjelju odložimo, a on zapovijedi kuharici, da spremi čaj. Poslije toga smo se i obilno nabranili. Kad smo se osušili i okrijeplili, podosmo na određeno mjesto. Sjetim putem prijatelja na prijašnje kletve proti svećeniku, a njemu navale suze. — —

O da znadu toliki nerazumnici, kako je tuđem svijetu same svećenik »majka«, prestali bi ružno pogrdjivati svećenike!

Bojna pošta 20. II. 17.

D. B. gard. lovac.

Malenkost je duduše, što je naš prijatelj iskusio, ali pokazuje, kako bi se mnogome led na srcu otopio, kad bi s bližega promotrio srce katoličkog svećenika.

Na poštanskim doznačnicama slobodno je sada pisati, osim gdje je još uže ratno područje. Molimo stoga, da se na njoj odmah napiše, u koju se svrhu novac šalje, a ne na kartama i u listovima, koji neuredno dolaze.

Uprava Glasnika Srca Isusova.

Program Srca Isusova.

(Svršava se).

5. Pomirba i zadovoljština svakoga prvoga petka.

Sto silno boli Bož. Srce Isusovo, to je neharnost ljudi prema njegovoj ljubavi. U odluci, kojom se sv. Terezija proglašila svetom, čitamo: kad joj se ukazao Isus, ovako joj govorio: „Sada, kad si moja zaručnica, ti ćeš revnovati na moju čast, za moju slavu.“ Od onoga dana čujela bi Svetica veliku žalost, kad bi vidjela, da se vrijeda neizmjerno dobro njezino i ne bi ništa propustila, čim bi mogla naknaditi uvrede, što mu se nanose. Na to bi upravljela svoje pokore, svoje molitve, svoje suze. Ot-kada se bl. Margareta posvetila Bož. Srcu, dijelila je Isusovu tugu i žalost. Uvijek su joj bile pred očima one riječi, kojima se Bož. Srce potužilo na neharnost ljudi, navlastito prema njegovoj ljubavi u presv. oltarskom Sakramantu. „Gle ovo Srce, što je toliko ljudi ljubilo, te nije ništa propustilo, nego se iscrpilo i uništilo, samo da im po-kaže svoju ljubav. A za hvalu ne primam od većine ljudi nego nezahvalnost, koju mi u tom Sakramantu ljubavi pokazuju svojim prezirom, neprijetnošću, svetogrđem i hladnoćom svojom.

Žarka je želja Bož. Srca, da se nade duša, koja će mu naknaditi za ove uvrede u presv. Sakramantu i žao mu je, što ih malo imade. Ovo je Bož. Srce I otvorise im se oči i prepoznaše ga. reklo bl. Margareti: „Izgara me goruća želja, da me ljudi štuju u presv. Sakramantu, a teško mi je naći koga, koji bi se trsio ugasiti ovu moju želu, podavši mi kakvu zadovoljštinu.“

Tko goji u svom srcu ljubav prama Bož. Srcu, čuti, da ga ova ljubav vodi k Isusu u presv. Sakramantu, da se s njim što uže spoji i da tako razveseli Bož. Srce. „Silno me veseli“, reče ovo klanjanja vrijedno Srce bl. Margareti, „kad me ljudi žele primiti u presv. Sakramantu, i svaki put, kad se u kojem stcu probudi ova želja, gledam, da ga ljubazno privučem k sebi.“ A najviše ga tješi, kada sa sv. pričesti nastoje naknaditi uvrede, što mu se danomice nanose. „Neka klanjatelji moga Srca pokažu svoju ljubav tako, da se pričesti s nakanom, da nadoknade uvrede, kojima je nasićemo moje Srce.“

Traži Bož. Srce Isusovo, da se ustvari sveti ovina njemu u čast i da se kod ove svečanosti „svetom pričešću i naknadnom molitvom nadoknade uvrede, koje prima, kad je izložen na oltarima.“

Ova naknada treba da odgovara neprestanim uvredama. Neprestano se vrijeda Bož. Srce, dakle neprestano neka mu se pruža i naknada. Božansko je Srce nadahnuto neke revne duše, da mu se prikažu kao naknadne žrtve navlastito svaki put, kad budu svjedoci uvrede Božje, u petak iza tjeleske osmine i u prvi petak u mjesecu (ovako čitamo u spisima bl. Margarete). Tumačeći O. Croisei misao blaženice, dodaje: »Premda su ove vježbe naznačene za opredijeljene dane, ipak nisu tako vezane samo na te dane, kao da se ne bi mogle obaviti i u svakom drugom dobu.«

„Jednoga dana, kad je bio izložen presv. Sakramenat“, pripovijeda bl. Margareta u svome životopisu, „prikazao mi se moj mili Učitelj, i pokazujući mi svoje prelijubežljivo Srce reče mi: „Učini mi ovu ljubav: naknadi mi koliko možeš za nezahvalnost ljudsku, koji su tako hladni za sva moja nastojanja, da im činim dobro... Najprijeti ćeš me primiti u sv. pričesti kad god ti dopusti poslušnost, ma kakvog tetra trapljenja i poniženja stajalo; ti ćeš ga primiti meni za ljubav.“

Koji je bio bliži povod ovom koraku Bož. Srca? God. 1617. rodio se u Parizu Antun Arnauld, koji posta doskora glavni pobornik i širitelj pogibljnih janzenističkih načela. Na glas je došao svojom raspravom »O čestoj sv. pričesti«, koju je izdao g. 1634. U ovoj se raspravi pokazuje veoma pobožnim, ali silno pretjeranim. Takve uvjete traži od onih, koji idu na sv. pričest, da čovjek zdravlja i da se radije udaljuje od sv. pričesti negoli približava. Blažen čovjek, načelo je Jansenista, koji iz straha pročitanja prama Božjem Veličanstvu ide samo jedanput na godinu na pričest; a još blaženiji onaj, koji s istog strohopočitanja ide jedamput svakog 10 godina! Po tom načelu najsvetiji bi bio onaj, koji ne bi iz strahopročitanja nikad isao na sv. pričest! Nažlost Jansenisti su uspjeli svojom lažnom pobožnošću, pa su se i same pobožne duše udaljile od sv. pričesti. Jausenizam se raširio po cijeloj Europi, zavladao navlastito francuskim svećenstvom i redovništвом. Taj se zloduh proširio i po susjednim zemljama, pa dobro i do nas tako, te mu se i danas opažaju tragovi. Naravno da je ovo moralo silno boljeti Bož. Srce, koje je željelo, da Euharistija bude kruh naš svagdanji, kojim se najviše hrane ljudi, i da je moralo tražiti zadovoljštinu, za takvu hladnoću, nemarnost i nezahvalnost. Sada lako svačamo, zašto je Bož. Srce stavilo u svoj program naknadnu sv. pričest.

A zašto je željelo, da se ova naknadna pričest obavi navlastito svakog prvog petka u mjesecu? Jer je petak onaj veliki dan, tisuć puta blagoslovjeni dan, za kojim je čovječanstvo težilo 4000 godina; to je onaj dan, koji je više od 30 godina bio uviček pred očima Bož. Spasitelja kao predmet goračih želja njegovih; dan u koji je pravdi Božjoj dana dostoјna zadovoljstvije za sve grijehе i uvrede svega svijeta. U ovaj dan svijet se je s Bogom pomirio pakao je svladan, križ je postao nebeskim ključem, skrušeni razbojački primio proštenje, tako da su svi dužnici dobili nadu, da će im grijesi biti oprošteni. Toga dana dalio nam je Bož. Srce Isusovo svoju premilu Majku, Božu Majku, za majku, toga je dana probodeno Srce Isusovo iz or Bož. Izbavili, a iz njegove rane izašla je Crkva, izašli su sv. sakramenti. Toga dana otvorio nam je Isus svoje Srce, da nam буде utočište, obrana i nepresačivo vrelo svakoga dobra. Već punih 19 vijekova ovaj je dan središte, oko kojega se vrti sav preporođeni

svijet. Apostoli navještahu u ovaj dan propetoga Sina Božjega; mučenici se vesele u ovaj dan proliti svoju krv, da se miješa s krvljem Isusovom. Djevice se posvećuju svom nebeskom Zaručniku, koji im se u ovaj dan prikazuje ljepši negoli u koji drugi; veliki zločinci uzdišu za oprostom i dobivaju ga po žaslugom ovoga dana. Nekrvno posvetilište obnova je one krvne žrtve, što je Bogu prikazana upravo u petak. Križ, što se bliješti na našim spomenicima, propelo, što resi naše kuće: sve nas to sjeća na ovaj dan, kao dan Srca Isusova.

Kako su se katolci odazvali ovoj točki programa Srca Isusova? Dosta je čitati tolike Glasnike u raznim jezicima. A kako smo ju izveli mi? U svim našim sjemeništima, velikim i malim, u prvi je petak dan zajedničke sv. pričestvi. Isto se tako u taj dan pričešće mladež objega spola i u drugim katoličkim zavodima. Slično bivai po župama, širom hrvatskih krajeva. U mnogim mjestima, navlastito po selima, gdje su kuće rastrekkane i veoma udaljene od župne crkve, što se ne obavlja u prvi petak, obavlja se u prvu nedjelju. I ne samo da to biva u župama, gdje su uvedene bratovštine ili koja druga pobožna društva Presv. Srca nego i onima, gdje nema nikakvih pobožnih društava, a kamo zalazi Glasnik Srca Isusova, sastaju se pobožni štovatelji Srca Isusova za zajedničku molitvu i pristupak u sv. sakramentima. U taj se dan pjeva ili moli zlatna krunica, u crkvi ili kod kuće; u taj dan djevojke društava kite oltar Srca Isusova, u taj dan cijela se obitelj sastaje, te se u obiteljskom krugu čita za $\frac{1}{4}$ sata nešto iz Glasnika Srca Isusova, tako da svaki onaj dan čuti u svojem s cu veći žar, veću ljubav prama Bož. Srcu Isusovu. Moramo biti od Srca zahvalni Bož. Srcu, što smo navlastito ovu točku njegova programa dobro shvalili i prema prilikama upravo krasno izveli.

Međutim ne varaimo se: nije baš svuda tako. Ima još uvijek ne samo kuća, već i čitavih sel, pače i župa, gdje se ovo Presv. Srce još uvijek premalo poznaće i ljubi. Hiljade su i hiljade Hrvata, koji ga dapaće danomice ljuto vrijedaju. Ne mirujmo, dok ne postignemo, da ga svatko od nas upozna i uzljubi! Prednjačimo u tu svrhu svima ponajprije svojim dobrim primjerom, kod kuće i u crkvi; gledajmo, da Glasnik Srca Isusova zade u svaku katoličku kuću; posvetimo svoju obitelj, ako već nišesmo, Presv. Srcu; ukrasimo svoju kuću lijepom, ne kakvom god, slikom Srca Isusova. U svim svojim potrebama utičimo se ovom životu vrelu milosti; u nj se vazda ugledajmo, za njim se što više provadžimo — tad će zavladati nama carstvo ljubavi Srca Isusova

V. Micheli D. I.

Prvi tri broja ovogodišnjeg Glasnika ne mogu se više d'obiti Broj treći štampau je za 3.000 ispisaka više spram broja prvog, pa još nije došao svim pretplatnicima. Nestaćuće papira i sitna skupoza uzrok su, da se nijesmo odmah u početku usudili dovećati nakladu. Ali obzirom na neprestane nove narudžbe povisujemo je s ovim brojem onet za 2.000 ispisaka, tako te sada sveukupna mjesecačna naklada iznosi ravnog 50.000 ispisaka. — Prema tome odsele se narudžbe primaju samo od broja 4. dalje. Budući da papir za ovu povećanu nakladu stoji puno više od prijašnjeg, to lijepo molimo, da nam se i za ovih 9 b. ojeva posluže potpuna pretplata od 250 K. a naši neumorni добри povjerenici da nam pribave dovoljno novih pretplatnika, kako bi se sva naklada raspala. — Suvrste istiske od broja 1. 2. i 3. molimo natrag — Kalendar S. I. i M. sav je raspaćan.

Molimo ponovno, da se Glasnici, gdje je to ikako moguće, naručuju preko župnog uređa ili preko gorljivih povjerenika, jer nam pisane adresa kod ovako velike naklade zadaje silan posao, a pretplatnicima prouzrokuje neurednu dostavu.

Uprava Glasnika S. I.

Iz svagdanjeg života.

3. Pitanje: Dospijem da se pričestim tek oko 11 sati. Ne svećenik me odbije veleći, zašto nijesam prije došao. Jeli grijesim ako ne primim?

Odgovor: Ne. No ako se radi o uskrsnoj sv. pričesti ili o pričesti, koja vam je vrlo nužna, da se očuvate od grijeha, dužni ste je zatražiti u takvo doba, kad je možete primiti. U tu svrhu valja kućne poslove prilagoditi višim obvezama i potrebama duše.

Ali ne mislite, da i svećenik odmah ne znam kako grijesi, što tako postupa. On mora djeliti sv. sakramente, kad ih vjernik razložito traži. U prosudivanju, da li se »razložito« traži, može svećenik pogriješiti; ali vjernik nije zvan da ga sudi ili odsuđuje. On će odgovarati Bogu i poglavarima; nama pak ne može Gospodin smjernost i strpljivost velikom milosti naplatiti. Odsudivati naprotiv svećenika u sebi i pred drugima, vrlo je pogibeljno i veoma loša svjedodžba za vjersko svačanje. Pravo pobožni ljudi ostaju skromni i ponize se pred Gospodinom, koji će im sve to uračunati.

4. Pitanje: Jedan moj rođak kaže, da mu je miliće i laglje o Božiću se isповjediti, pa tako već mnoga godina ne pristupa o Uskrstu sv. sakramentima. Može li se i tako?

Odgovor: Kod vašeg je rođaka postigao davao barem nesto. Kad ga već nije mogao odvratiti uopće od sakramenata, ajde da sagriješi barem time, što ih ne prima u pravo vrijeme. Zar je zaboravio drugi dio trkvene zapovijedi, koja veli: »Svake se godine najmanje jedanput isповijedi i o Uskrstu pričesti!« Ovaj drugi dio ostao je i on i svih koji tako čine, dužan Gospodinu Bogu, pa će mu biti ko teret na duši doklegod ne okrene o Uskrstu primati sv. sakramente.

Baš u uskrsno vrijeme kad nas je Spasitelj otkupio mukom i smrću svojom, valja da se okoristimo time, te si operemo dušu presv. Krvljom, njegovom i oknjepimo se njegovim presv. Tijelom. Baš o Uskrstu, kad Spasitelj slavi slavlje nad davлом, treba da se i u nama ostvari pobeda njegova nad grijehom. Baš o Uskrstu, kad započinje preslavni život Isusov, a s njime i nov život u prirodi, valja da i mi započnemo iznovice život milosrđa. Hvala je vrijedno, i dobri to kršćani i čine, da i o Božiću i više puta preko godine, napose k većim blagdanima pristupe k sv. sakramentima. A i nitko ne može radi svoje udobnosti mimoilaziti crkvenu zapovjed.

5. Pitanje: Molim, koliko samo mogu a ipak me salijeću kadikad svakojake misli, da ne znau, što bih počela.

Odgovor: Imaj vazduha Boga pred očima, koji sve vidi i sve zna, te komu ćeš polagati strogi račun za sve. Pazi na svoja čutila, osobito na oči i na uši. Ako se ne možeš udaljiti od onih, koji ne paze na svoje riječi, nastoj barem svoju pamet zaokupiti drugim mislima. Uz to se češće preporuči Bogu pobožnim strjelovitim molitvicama. Čuvaj svoj duševni mir, i već se ništa, ma kakve napasti bife i ma kako dugotrajale. Baš ta dugotrajnost najbolji je znak, da sotona nije postigao, što je htio, inače bi te pustio na miru. Napokon pristupaj, često k svim sakramentima, osobito k sv. pričesti.

J. V. D. J.

Velike slike Srca Isusova i Srca Marijina mogu se još uvijek dobiti kod Uprave Glasnika Srca Isusova. Pet pari stoji s postom 21.— K. Šalje se samo pouzećem ili valja novac unaprijed poslati.

NAŠI DOPISI.

Stražemam, Slavonija. — Dne 3. veljače ove god. obavila se i u našoj župi posveta obitelji Presv. Srca Isusovu. Do toga dana dolazili su vjerujeci i upisivali sebe i svu svoju obitelj na upisni arak. Toga pak dana, prije sv. mise razložio je još jednom veleć. gosp. župnik vrijednost posvete lijepom propovijedu. Nakon svršetka sv. Mise pročitala su se imena upisanih, koji su bili pozvani da pristupe bliže k žrtveniku, gdje je već i školska mladež klečala pred presvetim Otajstvom, pod stijegom svojim, što ga resi slika Presv. Sreća Isusova. Tada je gosp. župnik govorio posvetnju molitvu, a puk ju pozavljao glasno i jasno. Za vrijeme posvete zvonilo je veliko zvono, u znak svećanosti. Nakon posvete i blagoslova sa Presvetim, zapjevala su djeca i puk himnu Presv. Sreća Isusovu „Do nebesa nel se ori“, da pjesmom utvrde zavjet, da će živjeti i boriti se kao pravi katolici.

Sv. Gora — Přílram, Česka. Eto već smo treću godinu u Českoj. Ali između nas bjegunaca nije bilo mnogo tako sretnih, koji bi imali stalne pobožnosti u hrvatskom jeziku, kao mi u Přílramu. Blizu grada je brežuljak — Sv. Gora. Na tom brežuljku je krasna crkva bl. Dj. Marije, najpoznatije hodočastno mjesto u Českoj iz XVI stoljeća. Tuk crkve je samostan č. o. Redemptorista, koji se skriva za naše duševne potrebe, a osobito č. o. Dinko Trčka, rodom iz Moravske, koji obavlja s nama nase pobožnosti u nedjelje i blagdane, isporijeda nas i našim bolesnicima dijeli sv. sakramente, djecu i pravila na prvu sv. pričest. On nas je pripravio i za posvetu naših obitelji Presv. Sreća Isusovu.

S radošću pridružili smo se i mi k obiteljima u našoj domovini i posvetili svoje obitelji Presv. Sreću u nedjelju 3. veljače, i to ovako: Na Svjećeniku bila je skupina sv. isporijeda, u nedjelju sv. pričest, a posle podne kratka propovijed o plodovima pobožnosti Presv. Sreća, pjevane litanijske na čast Sreća Isus. pred izloženim presv. Otajstvom s "Svatohorský Zdrávas". To je: iznad svečanista je čudotvorni kip Majke Božje, što svećenik postavi na oltar; dječaci dvoglasno pjevaju "Zdravo Marijo" na odjomke, a puk odgovara: „Budi milostiva, moli za nas, Djevice Marijo! Na svršetku primi svećenike čudotvorni kip, i dade njim blagoslov, a puk ljubi odijelo Majke Božje (kip je odijeven).

Lako možete misliti, kako je bio taj dan za nas sretan među tolikim danima tuge i nevolje, što smo ih kao bjegunci sproveli daleko od svoje domovine! Posvetili smo se Sreću Isusovu, jedino: nadi našoj! A Ono nama dalo zato dar, da se možemo skrijeti dana povratiti! Krasnog li putovanja u dragu domovinu u ime Sreća Isusova i pod zaštitom Majke Božje! — Usvemu se posvetilo 13 obitelji, većinom iz Medulina, a neke i iz Ližnjana i Pule.

Stubica Gornja. Česta i svagdašnja presveta Pričest hvala Gospodnju, sve se više širi. Poslijek dekreta blagopokoj nog pape Pija X. došla je često i svagdašnja presveta Pričest u gradove i selia, u gospodske kuće, kao i u seljačke kolibice. I naša je župa usrećena, hvala Isusu u presvetom olt. Sakramenu, tom nebeskom pobožnošću.

Već je od prilike godina i po, što i ovdje mnoge revne duše za svoj spas za slavu presvetoga olt. Sakramenta dolaze često, a nekoje i svaki dan k stolu Gospodnjemu. Osim mjesечnih presvetih Pričesti, obvezatnih za Djevojačko društvo — oko 100 mjesечно, — imade ih mnogo, koje dolaze na sv. pričest svakih 14 pa i 8 dana. Međutim je mnogim dušama i 8 dana predugo čekati da prime Zaručnika svojih duša, pa dolaze više puta u tjednu, a nekoji i svaki dan na sv. Pričest.

P. S.

Marija Bistrica. Pred godinu dana osnovali smo muško društvo „Vojska Sreća Isusova“ protiv psovke i kletve. Opaža se, Bogu hvala, da članovi ove „Vojske“ shvaćaju svoju zadaču. Psovke i kletve nestaje, a pobožnost se k Presv. Sreću sve više razvija. — Ottakda pak postoji kod nas ovo muško društvo, porodila se želja za društvom i u ženskom svijetu. Želji smo udovoljili osnovavši ljetos na Svjećeniku „Djevojačko društvo Presv. Sreća Isusova za naknadnu sv. pričest.“ Pristupilo je u društvo 207 ponajboljih djevojaka. Kako je lijepo bilo čuti, kad su se ove po našim č. sestrama dobro odgojene djevojke zavjerile pred presv. Sakramentom Božanskom Sreću, da će mu ostati vjerne do groba, štovati ga i slijediti njegove kreplosti! Pod istom večernjicom pjevale su članice društva Litanijske Sreće Isusove pod ravnjanjem revnoga organiste g. Španovića. Osim djevojaka upisao se i lijep broj žena u društvo „Revniteljica Apostolstva molitve.“ — Drugi pak dan t. j. u nedjelju, posvetilo se na koncu sv. Mise više od 160 obitelji Božanskom Sreću Isusovu. M. Papic, kapelan.

Zahvalnice.

Svaku zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom te pridodati točnu adresu, inače se ne može uvrstiti. — Svome obecanja udovoljava svatko, ako zahvalnicu u rednijem posalje, makar je ono i ne oglasilo. Za oglas zahvalnice ne plaća se ništa, a dragovoljni mlobardi upotrebljavaju se za razširenje Glasnika.

Ozdravio sin od teške bolesti.

Kranjska. — Upravo uoči Svetih teško mi se razbolio moj od dvije i po godine sinčić: preokrenula mu se utroba. Odmah istu večer odnesem ga k liječniku u Šant Vid; ali on mu nije mogao pomoći ništa, već me je odmah tu večer poslao u Ljubljani u bolnicu. Sva žalosna i nevoljna utečem se odmah Presvetom Srcu Isusovu te sam odmah začela devet dana moliti devet Očenaša i triput na dan jesti samo kafu i kruh. U ovoj crkvi dala sam odslužiti jednu svetu Misi i dvije sam svjeće zaporigla pred Fresvetskim Srećem Isusovim; još sam dala nešto milostinje te na više mjesta zamolla, da se mole za mojega sina. Premda mi se je svojta mogu muža na sve ovo rugala, ja sam u svemu ustrajala te evo danas imam mojeg jedinog sina doma skoro posve zdrava. Osamnaest dan su ga u bolnici operirali, a osmih dan iza operacije dali su mi ga doma. Dok živa budem u Glasniku ču biti upisana i nikad te nikad ne u zaboraviti ovu veliku milost. Hvala udi do vijeka Presv. Srcu Isusovu, jegovojoj presvetoj Majci te sv. Josipu n sv. Antunu.

Muž sretno iznio živu glavu.

Slavonija. Bila sam u velikoj brizi radi mojega muža, koji mi se sa talijanske fronte običavaju javljati skoro svaki dan bilo sa listom ili sa dopisom com. Najednoč proču e se glas selom, da je moj muž pao u boju i da je poginuo. Taj mi strašni glas tako potrese čitavim tijelom, da nijesam znala što da počнем od velike žalosti. I doista prestadoše pisma; nije mi se više mužjavljao. A ja tužna, što da počнем, komu da se utečem u svojoj tuzi i nevolji? Odma počnem moliti devenčnicu Kraljici presv. Ružarija. Devenčnicu dovršim, ali od muža nikakova glasa. Započnem ponovno devenčnicu Presv. Srcu Isusovu i drugu devenčnicu Kraljici presv. Ružarija. Kad god pogledam na sliku Presv. Srca Isusova molim Gospodina, da mi pomogne. Tako se i na Mariju Gospu pomolih pred slikom Pompejske Djevice lato sutra dan dobijem list od mojega muža, da je bio u velikom okršaju i pogibelji života i da se je na slgorov blžene Djevice Marije i Pretegovu presvetu Majci presv. Srca Isusovu, koje je neprestano živao u pomoći, sretno živ i zdrav navio iz velike pogibelji; i meni javlja se i ja kod kuće zahvaljujem Majki

Božjoj i Presvetom Srcu Isusovu. U znak moje zahvalnosti šaljem pet kruna za proširenje Glas. Srca Isusova, i od svega srca zahvaljujem Presv. Srcu Isusovu i Majki Božjoj za primljene mnoge milosti.

Dijete oteto smrti.

Dalmacija. — Moi mali sinčić od dvije godine po nesreći dobije u ruke nekakve otrovne kaplice te ih pojpije. Namah smo za to doznali po nešto starijem djetetu. Dijete, koje je popilo otrov, počelo odmah bacati, a istodobno padalo u nesvijest. Nije druge nego brže do liječnika, do kojega je trebalo 2 do 3 ure vožnje. Po putu dijete i opet padne u nesvijest, i osta onesvješćeno jedan sat od prilike. Zabrinuti radi toga mi njegovi roditelji, i vedeći, da ga nećemo donijeti živa do liječnika, ute osmo se Bogu i Svecima, a mnoze Bož. Srcu Isusovu, i obecamo učinili jednu devenčnicu, ja njezina majka sa svagđanjem sv. pričešću, i javnu zahvalu u Glasniku, hudem li uslišana. I zbilje, nije me nuda prevarila, jer je Gospodin čuo naše uzdahе i uslišao molbe.

Na veliku radost našu dijete se na jednom preobrazi i po Božjoj milosti oživi i razabra, tako da kad smo došli do liječnika bilaše već prilično veselo. Liječnik, kad je razumio, kako se je zabilo, čudio se, da je dijete ostalo živo. Zato i dubine srca zahvaljujemo Božanskemu Srcu Isusovu, Majci Božjoj i ostalim Svecima, koje smo u pomoći zazivali na ovoj velikoj milosti.

Prestala srčana bolest.

Hrvatska. — Blo to još godine 1913. kada sam očutila tešku bol na srcu. Liječniku nijesam htjela, jer sam uvijek mislila, da će mi to proći ali kad tamo evo već sada i četvrtu godinu što tako trpi. Uto dode mojoj sestrini na pamet te se prepriati na Glasnik Srca Isusova. I ja počnem čitati taj Glasnik i nadam u njem više zahvalnica pa se odma dosjetim, jađ svojih i odmah se preporučim Srcu Isusovu i Marijinu i obecam, da ču devet tjedana moliti krunicu kao devenčnicu, te da ču pomoći javno oglasiti u Glasniku, a sam Glasnik da ču preplaćivati, dok mi god bude moguće. I eto čuda: za par dana prestale dugogodišnje boli sasvim. Za ovu veliku milost hvala i slava Božanskom Srcu Isusovom i Marijinom!

Upravitelj i kongregacija.

Upravitelj je duša kongregacije; on treba da ju oživljuje i nadahnjuje.

Upravitelj ima da nadahnjuje kongregaciju jakim duhovnim životom, koji teži na više. Kongregacija treba da je duhovna, crkvena udruga; a sva njezina vanjska pojava odraz nutarnjega života njezina. Samo ne odviše svjetskih taština!

Upravitelj treba da kongregaciju nadakne apostolskim djelovanjem.

Kongreganisti treba da sami rade; koliko se samo može, od njih valja da izade prva pobuda i prvi korak k djelima bogoljubnim i karitativnim. Lijepo reče jednom zgodom neki upravitelj kongregacija: „Upravitelj ima da potakne svoje ljude na to, te misle.“ Žato će saslušati, što oni predlažu i što poduzimaju. Neka dopusti, da se o tome raspravlja; nada sve pak neka dopusti, da kongreganisti sudjeluju, kada se izvodi ono, što je od njih predloženo. Kongreganisti neka rade za svoju kongregaciju; onda će ju zavoliti.

Upravitelj treba da uzgoji kongregaciju za apostolski sitni rad. Neka se dakle ne poduzimaju samo takva djela, što ih ljudi vide, te su vele lijepa, privlačiva, časna, svjetinu zadivljuju i taštini pogodnju. Primanje u kongregaciju dakle valja tako udesiti; te se živo dcjmi svih prisutnih; isto budi rečeno i za posvetu zastave i za zajedničko hodočašće i slično. Ali opet je glavno, da se kongreganisti potaknu, te svaki od njih radi u svojoj okolini i svim sredstvima, kojima raspolaže.

Upravitelj će gledati, da ovo apostolsko djelovanje bude snažna pomoć svećeniku; zato neka je u živu nom saobraćaju sa župnikom. Kongreganisti neka su pomoćnici župnikovi najprije onđe, kamo svećenik sam ne može da dospije; onda u takovu poslu, za koje mu ne dotječe vremena; napokon i u onome, što svećenik može da obavi i preko svjetovnjaka, sâm će pak svoje dragocjeno vrijeme upotrijebiti za dugo što važnije, što ne mogu obaviti svjetovnjaci.

Prema tomu ne će se kongregacija takmiti s drugim društvinama, što možda postoje u istom mjestu; ona je naprotiv rasadište, koje takvim društvinama daje najokretnije članove. Kongreganisti imaju

da unesu život u župu među svjetovnjake potičući, počimajući ili suradjući nesebično, poglavito ondje, gdje je dobra stvar u pogibiji.

Sekcije neka su vježbalište i nadopunjak katoličkog rada; gdje pak nema ni jednoga društva, tamo će tu prazninu ispuniti kongregacija sa svojim sekcjama, nastojeći — ako se ćele može — da se uvede udružni život.

Ovim će putem kongregacija biti rasadište potpunih kršćana i pouzdanih apostola — laika.

J. C. D. I.

Vijesti iz raznih kongregacija.

Split, kongregacija višeškolaca (gimnazijalaca i realaca). — Krivnjom vanjskih prilika bila ova naša kongregacija već sasvim zamrla. Prošle godine oživjela je znova. Dne 11. travnja 1917. sastade se devet višeškolaca pod č. otaca Iusovaca, koji su odlučili preuzeti vodstvo te kongregacije. Sestajali smo se svake sedmice sve do konca školske godine, a tada na Alojzijevo obavljeno prvo svećano primanje. Preko praznika nastojasmo, da ostanemo međusobno barem u pismenom saobraćaju, a i druge svoje zborničke dužnosti da savjesno vršimo, navlastito gledje primanja svetih sakramenata. Početkom školske godine pridružilo nam se nekoliko novih drugova te mogasmo osnovati dvije nove sekcije: euharističku i literarnu. Ona prva imade redovite s. o. sastanke svake treće nedjelje, a ova literarna svake prve i treće. Na zajedničkim sastancima govorale nam o. upravitelj o raznim savremenim pitanjima, od odgoju čeličnog značaja, o modernoj kukavštini i t. d. Na literarnim sastancima govorio je jednou drug Š. R. o. novinstvu; drugi put o. upravitelj o. I. sastanku upravitelja u Zagrebu i prihvaćenim na njemu rezolucijama; a drug D. T. deklarirao je Kranjčevićevu pjesmu „Hanibal zadnja zdravica.“ Na trećem sastanku govorio o. upravitelj o postanku svijeta, uvez osobito u obzir materijalističko shvaćanje, a na četvrtom je drug K. čitao lijeputu critcu iz dačkoga života. Poslije svakog predavanja razvije se mala rasprava.

Za blagdan Gospina Zateča pripravismo se posebnom trodnevnicom. Prvi dan te trodnevnice bilo je prvo primanje u novu kongregaciju niže škola ca i ustoličenje njihova magistrata; drugi dan bijaše ti ista proslava za našu kongregaciju, a treći za kongregaciju gospoda i gospojica. Na sam blagdan bijaše zajednička sv. pričest svih ovdašnjih kongregacija, a poslije podne zajednički svećani sastanak prije spomenutih kongregacija i još svećeničke i gradanske, sa ustoličenjem novoga vijeće gradanske kongregacije. — Sada nas imade 16 zbornika i došta kandidata.

Vinko Foretić, VII. g.

Svećenička kongregacija. — Na 27. siječnja bio prvi ovogodišnji sastanak svećeničke Marijine kongregacije. Preč. upravitelj držao govor o izvršnosti, važnosti i koristi pobožnog moljenja svećeničkog časoslova. — Preporučeno je svim članovima naše kongregacije, a osobito upraviteljima kongregacija, te istim kongregacijama, kao što i njihovim članovima, da se pretplate na „Glasnik Presv. Srca Iusovova“ kao na svoje službeno glasilo. — Određeno je, da naša kongregacija jede izreći svetu Misu za preminulog člana velik don P. Bonacci-a, te molimo da ga se i ostali članovi sjetu u sv. Misi. — Predloženo je, da se upriliči zavjetno hodočašće za mir k „Gospoj Sinjskoj.“ Tajnik.

Gola, kongregacija djevojaka. — Kongregacija je osnovana god. 1916. sa 21 članicom; danas broji lijep broj od 112 članica. Dvije su nam se već preselile u vječnost. Imademo ih udaljenih iz sela Gotalova jedan i po sat daleko; ali ne gledaju ni zimi ni daleki put već revno dolaze k sastancima i k zajedničkoj prijesti. A više put i u tjednu dolaze da dijele s nama blagogu Gostu. Imalemo svoju knjižnicu i lijep broj dobrih knjiga. Svaka od nas drži Glasnik, iz kojeg učimo mnogo toga, što nam je potrebno. Šrimo dobre knjige i izvan društva. Za blagdan naše zaštitnice sv. Agneze pripravile smo se s malom zabavom „Smrt sv. Janje,“ igračom u 2 čina, s proslovom u čast sv. Janje. Čist prihod iznio je 500 K, što namiljenismo stročadi naših invalida i u ratu paših jenaka. Na njih nas sjedi ona Kristova: gladna nahraniti, gola zgodjeti. Ponovile smo zabavu na Svićeniku i sutradan u nedjelju po treći put. Čist prihod bijaše drugi put 700 K, a treći put 460 K. Narod nam je darovao dobra srca, jer je namijenjeno sve u dobre svrhe. Neka Bog blagoslov i dalje naš rad!

Nadstojnica.

Stan Božanskog Učitelja.

7. Božanski Učitelj: Metni me kao pečat na srce svoje.

Kćeri moja, divi se mojoj ljubavi i nježnosti: odabrah stan na vratima srca tvoga; tu će se postaviti e da bolje pazim na nj. Srce će ti moje biti utočiste i štit, koji e te braniti od neprijatelja. Jest, kćeri moja, moja će te ljubav čuvati; ali je potrebno, da ni ti ne zaboraviš mene; budi mi vješna, svagdano me više ljubi i znaj, da je sve, osim mene, taština.

Duša: O Božanski Učitelju moj, ujedini tako svoje Srce s mojim, da nas ništa ne rastavi. Neka jedino Tvoja ljubav kraljuje u meni; tako će duša moja dostojava postati, da te poslije ovog progonstva na zemlji

Dušo ljubljena, što se plašiš, kad
ja vrata čuvam?

Ja sam izvor vode žive, što opla-
duje sve vrline.

savršeno ljubi u vječnoj domovini. Tako budi!

Vježba: Često moli ojelo ljubavi.

8. Božanski Učitelj: Dodite k meni žedni, i pijte vode žive - što će vam ju dati.

Kćeri moja, ti si me izabrala za svoje jedino blago, pa evo ti zato otvara'm riznice svojih milosti. Moja krv bit će ti napitak, ona će zalijavati neprestano zemljiste tvoje duše da u njoj niknu sve one kreposti, koje će te učiniti svetom. Krv će te moja ojačati u borbama i izvojevat će ti sjajnu pobjedu.

Duša: O Učitelju, neizmijerno mogući i darcžljivi, što mi je činiti, da upoznam nepresahlo vrelo ljubavi tvoje??

Otvaram dušu svim darovima tvojim, a ti joj budi milostiv.

Vježba: Često prikaži nebeskom Ocu krv Božanskog Sina njezova u naknadu za ljudske grijeha.

Pitanja i odgovori o Marijnim kongregacijama.

Pitanje: 1. Mora li upravitelj kongregacije biti svećenik?

Odgovor: Upravitelj Marijine kongregacije mora biti svećenik. To izrijekom kažu pravila još iz godine 1587, to veli list o generalu Družbe Isusove Vitelleschija od god. 1636, tako se čita u t. zv. „Zlatnoj buli“ pape Benedikta XIV. od g. 1748, tako u dekretu sv. Zbora za oprostu od 23. lipnja 1885. u raznim listovima generala o. Martina, u dekreta sv. Zbora Sabora od 10. svibnja 1910. i napokon sa raznim mjestima novih „Općih pravila“ od god. 1910. Ne bi se ipak protivilo ovim propisima, kad bi u kojem posebnom slučaju, gdje je svećenik upravitelj preopterećen drugim zvanicima poslovima, sam sebi odabralo koju pouzdano svjetovnu osobu, bio to muškarac ili pače i ženska, koja će ga kod raznih sjednica i dogovora zastupati. Razumije se, da je takav zamjenik sasvim ovisan o upravitelju te da na svoju ruku bez znanja i izričite privole upraviteljeve ne može ništa u kongregaciji poduzeti. Tako se n. pr. čita, da je u Kalkuti upravitelj uzeo jednu č. sestru za svoju zamjenicu u tamašnjoj ženskoj kongregaciji, jer da sam ne može doći na sastanak ili na vijeće. Dakako, da takva pouzdana osoba mora biti sama prožeta duhom Marijine kongregacije; inače joj može biti samo na štetu.

Pitanje: 2. Koje su glavne dužnosti upraviteljeve?

Odgovor: — Upravitelj se mora prije svega brinuti, da kongregacija ne samo ne sade sa svoga pravoga puta, već da i pravim svojim putem uvijek i uvijek naprijed kroči. (O. General Martini 15. ožujka 1898.) Svrlja je Kongregacija sveta; pa stoga, budući da je „ta svrlja duhovna, a kongregacija sama budući da je škola kršćanske savršenosti“, to valja „daleko od nje držati sve, što bi njezinom duhu moglo škoditi... treba brzo paziti, da ne prestane biti Bogu posvećena korporacija, te da se s vremenom ne posvetovnjači.“ (O General Wernz 8. pros. 1910, a slično već prije i o. general Anderledy 21. stud 1891.)

Upravitelj je u kongregaciji jedina zakonska kanonska glava pa stoga ravnava i upravlja njom posve autoritativno, držeći se pri tom ipak kako općih tako i posebnih pravila prema uputu i savjetu svojih prepostavljenih. „Opća pravila“ propisuju, „neka se kongreganti rado pokoravaju naredbama i savjetima upravitelja svoga“ (§ 44). Benedikt XIV. opominje zbornike, neka se ne ustručavaju brzo i spremno pokoravati se nalozima upraviteljevin u svemu, što se tiče uprave kongregacije. I opet u buli „Laudabile Romanorum“: „Zbornici su dužni i obvezani izvršiti sve što se odnosi na upravu, brigu i ravnjanje duhovnih i materijalnih dobara kongregacije, a što će odrediti... upravitelj.“

Upravitelj je duša i srce kongregacije; duša, koja joj daje život i rad; srce, u kojem je usredotočeno sve, što spada na kongregaciju. Bez njega ne može ništa ni vijeće ni pojedini članovi vijeća ni sva kongregacija zajedno. Oi članove prima, isključuje; on im drži poduke, daje opomene, pobude, savjete; on ih prima, pohada, bolesne tješi, mrtve pokapa, za žive i mrtve molitve i žrtve Bogu prikazuje. Bez znanja upraviteljeva ne samo da se Vijeće ne može ni sastati, nego on sam prema Općim pravilima treba da je po mogućnosti kod svake sjednice osobno prisutan (§ 54); s njim treba da se vijećnici u težim stvarima još prije Vijeća porazgovore i posavjetuju (§ 52), bez njegovog obodrenja ne vrijedi nijedan zaključak Vijeća, m. kar se primio jednoglasno (§ 50), jer vijećnici imadu samo savjetujući glas (§ 56). Ipak razboriti upravitelj ne će ništa poduzeti, a da se prije ne posavjetuje s članovima Vijeća.

Na izričitu molbu o. generala Anderledija dopustio je Leon XIII. 23. lipnja 1885, da upravitelj može ne samo za primanje novih članova, radi veće svećanosti nego i za izvršivanje drugih svojih dužnosti, kojega drugoga svećenika mjesto sebe deligirati (n. pr. upravitelj župnik da delegira svoga kapelana).

Sadržaj: Obnova kršć. čudoreda iz rata 73. — Bl. Margaretu bit će „Sveta“. Nova vlast i sloboda. Vjere u Rasiji 76. — Kralj obiteli 77. — U tudiini našao majku 78. — Program S. I. 79. — Iz svakodnevnog života 82. — Naši dupli 83. — Zahvalnice 84. — Upravitelji i kongregacija 85. — Vjesnik ře raznih kongregacija 86. — Stan Bož. Učitelja 87. — Pitanje i odgovori 88.

GLASNIK
PRESVETOGA
SRCA ISUSOVA

Broj 5.

SVIBANJ 1918.

Tečaj XXVII.

Prečisto Srce Marijino.

Opća nakana molitava i dobrih djela u svibnju,
blagoslovljena od sv. Oca pape Benedikta XV.

Veličanstveni nam se ukazuju vrhunci gora u žaru sunca, kad zapada. Njihova visina, vrelnost i golema sila napunja nas udivljenjem. Rijetko se tko nađe, da im se približi. Koji se ipak odvaže, osjete u neposrednoj blizini još većma srušnost svoju; ali ih i ne rijetko iznenadi dražest prodomica i proplanaka, štono se steru podno golijetnih visina. Milina se razlijeva srcem na pogled raznolikog cvijeća u najživljim bojama, na osjet čistog gorskog zraka, na pomisao: sve ovo kako jest iz ruke je Božje. I zaželi si čovjek, da tu ostane dugo, dugo.

I uzvišenost svetosti Marijine, ako ju samo bistrim umom i u svjetlu vjere promatraš napuna te, čitatelju, iskrenim udivljenjem. Ta dostojanstvo njezino, krepost njezina, moć njezina izdižu je iznad sviju stvorova. „Ništa ti, o Gospo, nije jednako — veli sv. Anselmo — ništa nije tebi ravno; sve izvan tebe ili je pod tobom ili nad tobom; nad tobom jedini Bog; pod tobom sve što nije Bog. Tko da proze, tko da dokuči tu tvoju uzvišenost!“ — „Temelji svetosti njezine „položeni su na vrhuncima svetim“ — veli sv. Crkva. Po tom i ostaje bl. Gospa našem poimanju uvijek nedostiživo biće. Mi si je volimo zamišljati samo, kako je usvišenu vidjesmo na oltarima. Pa ako se baš radi o tom, da si je predočimo, kako je sada u nebu, onda valja da si svim sjajem svijeta pomognemo, a da ju ipak pravo ne dokučimo.

Ali ona nas sama opominje: „Blaženi, koji se drže puteva mojih.“ Valja je dakle pogledati i u zemnome životu, kojim je došla

do slave svoje. Tude bismo pak mogli krovom stazom poći, kad bismo si Gospu predočivali kao onim sjajnim vijencem oko glave urešenu, Andelima sveder vidljivo praćenu, Božjom svemogućnošću od svakog stradanja očuvanu; ili kako u općenju sa Božanskim Sinom svojim uživa samu slast, kako sve već unaprijed znaće pa je ništa neugodna ne iznenaduje.

Jest, imade izvanrednih pojava i u običnom životu Gospinom, kao što je i ona sama izvanredno biće svojim odlikama tjelesnim i duševnim, naravnim i vrhunaravnim. No to su sve darovi Božji, to je više nagrada svetosti nego svetost sama; to je više ures njezin, a ne ona sama u svetosti svojoj. Dapače ni sama milost, što ju je primala za svoj duševni napredak, premda je tako potrebna, da čovjek ne može a ma baš ništa spasonosna bez nje, ipak ni ta milost ne čini sama za se svetosti Marijine. Velikom je nju učinilo sudjelovanje s milošću, dakle dar Božji i vlastito nastojanje.

Ovo sudjelovanje pokazuje se najbolje u svagdanjim poslovima i suprotivštinama. Bolesti vjerovatno da nije imala; ali ju drugo trpljenje nije poštedito. Zimu je čutjela i žegu, glad i žeđu, umornost od teškog rada, tjeskobu i žalost, sve to tim jače, što je nježnijeg Srca bila. Napasti kakove od tijela nije imala, kako nas uči sv. Crkva, pa zato i nije u Srcu njezinom bilo boja proti grijehu. No zato je to revnije i življe nastojala, da vježbom u dobru omili Gospodinu. To joj je pak davao neprestano prilike za velike žrtve. Inače i nebi bila postigla najveću savršenost. Znaj kćeri — objavila je časnoj službenici svojoj Mariji Agredi — da sam se na svaku milost morala nekim načinom pripraviti, da je se sa svoje strane pokažem vrijednom.*

„Duh se moj uzradovao u Gospodinu spasu mojojemu“ — veli sama za sebe i otkriva time slatkoču utjehe, što ju je čutjela u molitvi, a jednako to vrijedi i za kasnije općenje s Božanskim Sinom. Ali je čula i te kako ozbiljnih riječi: „Zašto ste me tražili? Zar niste znali, da mi valja biti u onom, što je Oca mojega?“ I opet drugom zgodom: „Što ja imam s tobom ženo? Još nije došao moj čas.“ Dapače ni na samoj smrti ne veli joj Božanski Sin slatku riječ „majko,“ nego dostojanstvenu istinu, ali ipak tvrdi: „Ženo, evo ti sina.“

Znala je iz objave Andela i rasvjetljenja Duha Svetoga, kako će u glavnom proteći djelo otkupljenja. No i tu je bilo iznenadenja. „Čudili se“ — Gospa i sv. Josip riječima starca Simeona. „I oni ne razumješe rijeći, što im reče“ dvanaestgodišnji Isus u hramu; to jest: ne razumješe dubokoga i potpunoga značenja, štono ga otvorio tek cijeli život i smrt Isusova.

Dobrota i svemoć Božja pratila je Gospu; ali se od nje tražio i kruti rad, briga i naprezanje. Andeo istina javlja, da je božansko Dijete u pogibli pa neka bježe. Ali bježati su morali sami. Bijeg pak i progon vazda je gorak. Ona je gledala, kako Spasitelj čudom druge hrani i poj; sama pak imala je dosta skrbi, kako će kao žena zanatljina snabdjeti kuću kruhom i ruhom.

Uživala je slušajući pijev andeoski, ali je imala u životu dosta posla s ljudima, koji joj odvedoše Sina na vrh brijege, da ga odanle snavovrate u ponor, s nazarencima naime. Čula je riječi: „Blažena utroba, koja te nosila,“ ali i pogrde na Raspetoga, koje su jednakо

duboko zadirale u Srce Majke, kao što su zadirale u Srce Sina. Nije ona išla za Spasiteljem na Kalvariju ko dostojanstvena Majka Kralja kraljeva, koji će sad na s križa zavladati, kako je mi danas promatramo; nego u siromašnom odijelu kao bolna Majka na smrt osuđenog „zločinca.“

Ovi i slični pogledi u stvari život bl. Gospe očituju nam ispod prekrasnih ruža, kojima je okičeno Srce njezino, ono oštvo trnje, što je duboko zadrlo u njega; pokazuju nam lza onog miomirisnog ljiljana, što joj izlazi iz prečistog Srca, također i oštiri bodež, kojim je skroz na skroz bilo probodeno; uvjeravaju nas, da u životu njezinom nije bilo sve samo lako, glatko i slatko. Kad bismo pak mogli još izbliziše zaviriti u to otajstveno Srce, kako je to mogao sv. Josip, onda bismo ne samo upoznali more boli i vrhunce kreposti, nego i osjetili sućut s predragom nam Majkom, a jednako se i zanijeli i okrijepili miomirisom svetosti njezine.

Kako tih lahor, kad popuhne cvjetnim poljem ponese ugodni miris na blize brežuljke, tako nose, o Djevice, misli na Tebe srcu našem oplemenjenje, okrepu i dražest. Divna i mila pojava Tvoja čisti nam duh od slike, što ne spadaju u nj; misao na majčin pogled Tvoj podiže čuvstva iz zemaljskog praha; po Tebi prodire um u tajne Božanstva, a volja se lača posla i prinosi žrtve samo da se grijehom ne rastavi od Tebe!

Slabi je zrak gradskih ulica za osjetljiva pluća. Kud i kamo je, čitatelju dragi, slabiji zadah nećudorednošći napose tih istih ulica gradskih, a na žalošć i mnogih sela lijepo nam domaje. Ded podi i povedi — molitvom, nagovorom — za sobom druga, a drugarica drugaricu svoju u one gorske visine, što ih s početka spomenuh. Ne divite se samo izdaleka ljeponi Srca Marijina, već ga izbliza promotrite. Trnovite se njime staze viju, ali te ipak neizrecivom dražesti svojom osvaja. U njem bi želio ostati dugo, dugo; po njem se uspeli na vječne brežuljke.

J. V.

Svibanjsko cvijeće.

U Primorju ne će djeca da pomirišu cvijeće, što ga Gospo na dar beru. „Netaknut mora da je dar, što se prečistoj Djevici prinosi“ — vele. Kako nježan osjećaj!

A ipak je cvijet tek samo znak osjećaja srca, duše. Ovi se mile Gospo, jer ih može primijeti Višnjem, koji ima jedini potpuno pravo na njih. Da li se iz tvog srca diže miomiris Gospo ili je puno zadaha? . . .

Dolazile seljačke djevojke pod večer revno na svibanjsku pobožnost. „Čudim se, da vas puste stariji kraj tolikog posla“ — primjetim jednom. „Uradimo mi sada više nego li prije, dok nije bilo svibanjske pobožnosti. Prvo: ranije polazimo na rad, a drugo: preko dana veselije radimo znajući da ćemo smjeti navečer u crkvu.“

I bio je radostan svibanj za roditelje, za mladež, za Gospodina i svibanjsku Kraljicu; a i za dušobrižnika.

„Mamci, alaj sremote u nebu za vas! Djevojke iz vaše župe bit će bliže Bogu i Majci Božjoj nego vi. Kamo će te pogledati?“

Došli na svibanjsku pobožnost i oni. Napunili klupe i pjevali, da je sve grmijelo. A što im se osobito u čast mora priznati: vraćali se kući čedno.

*

Uspinjem se jednog svibanjskog jutra kapelici na visokom briježu. Dostignem skup žena. Mrmore. „O mamice, hočete i vi Gospo na časti!“ „Spremili smo se, dñ. A i Šta ćemo samo uvijek tu tužnu zemlju prekapati?“

Jesu li ove dobre žene, koje su se zatim u kapeli i ispovjedile i pričestile, imale bolje svačanje, ili možda oni, koji su zagnjurenji u zemaljštinu kao patke, što cijeli dan zabadaju kljun u kal?

*

„Oj zbogom Marijo — daj prosi za nas!“ Tako se pjevalo negdje zadnji dan svibnja. „Što? Zar da se moramo rastati od Gospe? Ta u svibnju smo je zapravo našli, upoznali, sprijateljili se s njom! Sada se držimo uz nju, da nas i dalje vodi, štiti!“ Trnci me prošli na pomicao, da bi se ikada morao rastati od nebeske Majke. „Zbogom Marijo!“ Ta to znači „Zbogom nebo — a ja...“ Grozota, kad bih tako morao govoriti odlazeći s Božjega suda!

Zbogom svibnju prošli —
mi do Majke došli!“

V. J. D. I.

Vjera i samoubijstva.

U Prusiji su godine 1914. nabrojili 8870 osoba, koje su si same oduzele život: 6477 muškaraca i 2293 ženskih.

Od tih bilo je protestanata 6774, a katolika samo 1573. K tome 62 inih kršćana, 171 Židov, a 190 nepoznate vjere.

Slična je razlika između protestanata i katolika i kod broja umorilih. I sami protestanti upozoruju na ovu veliku razliku između katolika i protestanata kao na opće poznatu stvar. A ipak katolici gledaju baš slabije stoje od protestanata; usprkos tome svoju sudbinu junačnije podnose.

Bez dvojbe da ima među samoubojicama i umorilima. Ali taj mali postotak kod katolika treba pripisati poglavito spasonosnom uplivu vjerskog odgoja. Gdje je vjera dubok korijen uhvatila, čovjek ne će lako kidisati na svoj život, na koji samo Bog imade pravo.

Osim toga i sveta ispovijed olakšava boli srca. Kad me Šta peče u srcu, ma da to ne bih nikome ni rođenom ocu ni rođenoj majci povjerio — znadem, da imam svećenika, namjesnika Božjeg, kojem su usta zatvorena do groba, a kojem se mogu sa svim pouzdano povjeriti, da srcu odlane. Ali još više. Onaj, kojem se povjeravam u ime Božje, prašta mi grijeha, koji me tiše, uništaje samu onu crnu krivnju, koja mi ne daje mira, te je više nema. Dakako da onda srcu potpuno odlane i da čovjek ne misli na najgore. No protestanti nemaju ispovijedi...

Cijenimo visoko sv. vjeru, napose sv. ispovijed!

Ivan Kraliček D. I.

Savremeno junaštvo.

Zivot je vazda teška zbilja, no u današnje dane postao je i strahovitom zbiljom. Najnužnije životne potrebe možeš tek najvećim naporom da namiriš. Kolike obitelji po većim građovima, po Bosni, Dalmaciji i Primorju venu i ginu, jer im ni to nije moguće. Stradamo u svakom smjeru, stradamo na smrt. Prijasnjia bijeda pojedinaca postala je općenitom, narodnom; da, cijeli je naraštaj zaronjen u bol. Sad nijesu više patnje časovite, brzo prelazne, sad je zavladalo čitavo doba stradanja.

Kršćani, napose katolički narodi, proživjeli su već mnogo takovih zgodila, kadno im se tako reći sve zemaljske sile iznevjerile, a oni ostali upućeni samo na svoju nutarnju, duševnu snagu i na pomoć Božju. Progone prvih vijekova osjećao je svaki pojedinač na sebi, baš kako i mi osjećamo svoje nevolje danas. Žedu, glad, golotinju, siromaštvo, iseljivanje, teške poslove u rudo-kopima, rušenje kuća, otimanje imetka, uništenje posjeda — sve su to mnogi i premnogi pregorili prije, nego ih je polagana i teška mučenička smrt zdržala s Gospodinom. Nakon Dioklecijanova proganjanja bilo je mnogo sela i gradova, dapače i cijelih krajeva, koji su posve opustjeli, jer je sve staro i mlado bilo poubijano, a posjedi zaplijenjeni. Slične se pojave zbivale prije i kasnije, samo u promijenjenim prilikama, kako su već vremena donosila. Iza razdoblja mira slijedila su razdoblja tjeskoba, napora, poduzeća, kad je kršćanstvo imalo da napne sve svoje naravne i svrhunaravne sile, da razvije svoju sakuvenu moć.

Jedva prestali državni progoni, evo čitavih pet vijekova progona od naroda, što se selili na tlo nekadanje rimiske države. Kud su prolazili i kamo su došli, svud su robili, palili, ubijali mirne stanovnike, od kojih je već najveći dio bio pokršten. I naši su predi dosta jada zadali onim kršćanima, koje su našli u današnjim hrvatskim krajevima; a kad su već i sami pokršteni bili, imali su opet od drugih naroda mnogo trpjeli.

Kad se u križarskim vojnama uprlo kršćanstvo, da oružjem prisli nevjernike na poštivanje naših svetinja, trpjeli su opet miliioni

Kako krasno svršuje se, o Isuse, život tvoj;
Preobražea vraćaš nam sena nebeski pr jesto svoj.

i milijuni kršćana neizrecive teškoće. Dok smo mi Hrvati tu borbu s nevjernikom za pet vjekova nastavljali, te pri tom strahovito trpjeli, imali su baš vjerni katolici u drugim zemljama da izdrže napadaju oružanog krivovjerja, ili udruženog bezboštva i nečudoređa u raznim revolucijama. I tuda je krv tekla, temnice se punile, poštenje gazilo, nepravde počinjale, život prikraćivao zlostavljanjem, — a sve to snašala su gotovo jedino leda dobrih kršćana i katolika.

Nije dakle ovo more boli poplavilo kršćanstvo i naše krajeve tek po prvi put. Ne! Nego kako olujom uzburkano more daje mornarima više pu a u godini prigodu, da pokažu snagu i vještinu svoju, tako daje i dopušta Gospodin, da se digne zlo u najraznijim svojim oblicima, e da se dobrota u borbi s njime to lješom i vrednjom pokaže. Polet duha čovječjega, plemenština volje, gospodstvo duha nad tijelom, odurnost opačine, ljepota kreposti, uzvišenost vjere, jakost milosti nad naravljom, pobjeda dobra nad zlom, ne očituje se nigdje tako, kako baš u snašanju nevolja. „Uzdrži se od zla“ — i „podnesi teškoću“ — to su dva brvna, od kojih je svaki križ sastavljen. Takovim kržem svaki čovjek sam sebe diže i izbavlja, primjen ujući na sebe nauk i milost Spasiteljevu.

U mirno doba kraj lagljeg života naučili se ljudi lagodnjem svačanju životne svrhe i načina, kako se postizava. Pa ipak treba i uobičajnim prilikama velike jakosti, da čovjek bude vjeran u vršenju dužnosti, postojan u poštenju i kreposti. U ovako pak izvanredno doba teškoća, kad je potrebna i ona redovita jakost i još nova, da se okaje prijašnji nemar, dakako da se učini čovjeku sve skupa preteškim, pa da mu dodu teškoće u vjeri, sumnja o Providnosti, mrzost na život, da, neko ogorčenje proti samom Gospodinu Bogu. Očito je ipak, da nije krivnja na njemu. On je dao ljudima sposobnosti i sile pa može tražiti da ih u stanovito doba i razviju do vrhunca; On im je dao sredstava da budu jaki pa može i tražiti da ih upotrijebe, e da se tako u većoj savršenosti stvorova i On većma proslavi. Njegova je nakana, da nas baš ovakovim dobama trpljenja upozori, kako „nijesmo od ovoga svijeta,“ da ne imamo ovdje stalnog boravišta, nego da buduće očekujemo.“

Vjerni tumač te Božanske volje je sv. Pavao u poslanici Židovima (12, 1. i slij.): „U strpljivosti valja da idemo određenim nam putem života, ugledajući se neprestano na Isusa početnika i dovršitelja vjere naše, koji je nehajući za pogrde priglio križ, premda je mogao biti samo u radosti, pa tako — po muci — sjede s desne na prijestolje Božje. Promislite dakle njega, koji je od grješnika tolike suprotivštine proti sebi podnio, da ne sustanete i da vam duh ne kloni. Pa vi se još i ne oprijeste do krvi boreći se proti grijehu, a zaboraviste utjehu, kojom vas kao djecu tješi govoreći: nemoj sinko moj odnemarići pokaranje Gospodnje i ne kloni, ako te on pedepše. Jer onoga Gospodin pedepše, kojega ljubi i bičuje onoga sina, kojega prima t. j. koji mu je mio. Ustrajte dakle u vrijeme pokaranja! Svako nam se pokaranje u sadašnjosti pokazuje ne radosnim nego bolnim; no domala pruža blagotvorni plod pravde pokaranima. Stoga pridignite mlohave ruke i klonula koljena pa stupajte ravno, da ne bi tko šepajući zalutao, već što više da ozdravi!“

Toga evo valja da si bude katolik izričito svijestan u današnje doba, da Gospodin može od nas tražiti veću mjeru jakosti duševne, pa i istu žrtvu života. Nije dostoјno kršćanina da trpi samo zato, jer mora, nego valja da sam sebi svjesao kaže: sve ovo pripušta Gospodar moj i Otac nebeski, On za sve to znade, On o svem tom i račun vodi. Ako dakle računa, onda i znade zašto pripušta, koliko će moći podnijeti i kako će to nagraditi.

Naravno je, da te, brate i sestro, obuzme klonulost, kad ne možeš nabaviti hrane; i ti možda pomišljaš: „Pa nek umrem!“ Kad ti se nepravda čini te rekneš: „Pa nek davio sve odnese!“ kad oboliš i pomisliš: „Boљe da me i nemam!“ Ali vidiš, ovakova tupost u klonulost nije dostoјna kršćanima. Čuje se i čita, da dobri kršćani, pa i mnogi hrvatski katolici, u takvim prilikama kleknu, sami ili s djecom, te se pomole: „Veliki Bože, tvoji smo živi i mrtvi. Sagrijesimo, vrijedni smo kazne. Ali smiluj se radi ljubavi Sina svoga. Prosvijetli nas, da se znamo snaći; pomozi, da dobijemo što nam treba; gani ljudе; ojači nas! Blagoslivljat ćemo ruku tvoju. Ta sve što od nje dode, dobro je za nas...“

Nova snaga zastruji čovječjim bićem, kad se digne na daljnju životnu borbu. On osjeća, što je osjetio i Psalmista: „Gospodin je jakost moja i spas moja, česa da se plašim?“

Josip Urbanek D. I.

Rajskoj Djevl.

*Ti si tako lijepa,
Rajska Djeko mila,
S Te krasote sva mi
Duša usplamtila.*

*Tebe ljubim nježno
Više od svega blaga
Jer Ti meni sama
Mila si i draga.*

*I da svijet mi nudi
Ne znam kakvih dara,
Prezrela bilih sve to
Rad Tvojih čara.*

*Bdij nada mnom Majko,
Usred svjetskih vala,
Vodi žiča barku
Vječitih do žala.*

M. Horvatin.

Junak.

Pripovijeda neki strani svećenik zanimljiv slučaj, što ga je doživio s jednim našim vojacom.

„Došao sam, veli jednom u bolnicu, da ispovijedam svoje zemljake. Kad sam već htio da odem, eto ti nekog Hrvata iz Bosne pred me, pa će me gnutljivo zamoliti: „Gospodine daj, ispovjedi i mene!“

„Ne znam hrvatski“, natucam nekako.

„Ne, gospodine, vidim ja, da ti umiješ. Ti ćeš mene već razumjeti.“ — „Ne znam, ne znam!“ I ne znam doista osim tek gdješko riječ.

Ali on osta pri svome. „Vidim ja, da ti moreš naški.“ I kako sam stajao kraj vrata, kleče omako na očigled svima preda me. Kad vidim, o čem se radi, nije druge nego, što no riječ: „Pametniji popušta“, prihvatih se svetog posla. I tako zadovoljan on i ja odosmo svaki svojim putem.

Dragi čitatelju, nije to malenkost, pogaziti obzir ljudski i tako odrešišto pokazati, koliko cijeniš svoje katoličke dužnosti. Ti se možda u mnogo lakšim okolnostima stidiš sv. ispovjednik Korizma je doduše prošla, ali ti znaš, koja ti je dužnost, ako ju nijesi već ispunio.

N. M.-č. D. I.

Djevojke, što će biti s vama?

Mariji ni same ne znamo. Vidimo da se poučavati, ne ćemo moći sve. A kako ćemo se zaodjeti, kako prehraniti, kako poštenje sačuvati, kako ćemo ovako same proći kroz život — to nas sve jako zabrinjuje."

Dobro je, što tako bistro gledate u život. No nemojte se odviše snužditi. Imade pomoći i vašoj teškoći. Vidio sam i proživio sam, kako se već pomoglo drugaricama vašim u sličnim prilikama. Promislite dakle ovo, što ću vam reći. Radi se o vašoj životnoj sreći.

Tjelesna briga, ko obično, prva. Bit će hrane i odijela, samo ako bude zarade. Vaše ruke uz domaće vam ognjište mogu da vas proživu. Zarade pak moći ćete naći i vi, koje ste na selu i vi u većim mjestima. Kad se prilike malo srede, otvorit će se mnogi poslovi, gdje će trebati vaših sila. Pa i sada upravo vaše ruke vade iz zemlje i kruh, jer obradujete polja; i vino, jer redite vinograde; i meso, jer prihranjujete živinu; u mnogim krajevima i rubeninu; i po tom novac, što ga za sve ovo dobivate.

Još nijesam čuo ni vidio, da ne bi poštena i radina djevojka mogla naći posla. Treba samo da se ogleda i prilagodi. Da vam pak zasluga bude odgovarala cijenama odijela i hrane, morat će vi međusobno dogovorno istupati, a morat će vam to i pošteno zakonodavstvo osigurati. Računat će ipak svi, a to dobro pamtite, na veliku volju vašu za rad i na smisao za štedljivost. Da vam ne će moći biti svake nedjelje druga marama, svaki mjesec nova haljinu, na to morate računati. Ali je odmah i to jasno, da time ne ćete od svoje prave vrijednosti ništa izgubiti. Pogledajte i druge ljude, kako se nose. Rat je i u tom prosvijetlio oči onima, koji barem još nešta zdrave pameti sačuvaše.

„Teško ipak nama u bolesti i starosti!“ Znam. Nije nevjesta majka, nije brat otac, nit su bratova djeca rođena braća. Pa i kad bi bili, još je teško sa starijom djevojkom u kući. Čuj me ipak!

Stalno je iskustvo, da neudate djevojke, ako samo poštено i uredno živu, ne poboljevaju toliko, kao njihove udate drugarice. Protiv mnogim bolestima otvrđnu odmjerelim radom i urednim životom, a mnoge ih ne snadju baš zato, jer nijesu udate. Kad ipak dode bolest i starost, znamo, da se ovakove „dobre tetice“ baš ne gledaju tako teško u kući. Već time, što je „živi duh“ u kući, poželjeno je mnogom gospodaru. A kad taj „živi duh“ još štograd poredi u kući, pripazi na djecu i druge malenkosti učini, zadovoljan je i najgori sebičnjak.

Nego znaš li, što oteščava bolest i starost pa i cijeli život takovom čeljadetu? To, što druge i samu sebe — grize. Istina je, da i ukučani katkada izjedaju neudatu djevojku, nešto od rugla, ali najviše radi njezine čangrizavosti. Međutim već je sada kod uvidavnijih zavladao svačanje, da nije sramota za djevojku, ako se ne uda. To će postati i općenitijem. Ne će dakle biti izgrizanja sa strane ukučana, pa to tim manje, što će im dobro doći za rad, za djecu ...

No ono drugo, da ona samu sebe ne grize i da drugih ne grize: to je prava teškoća i u opće jezgra cijelog sadanjeg djevojačkog

pitanja. Pa zašto se grize? Jer je nezadovoljna. A zašto je nezadovoljna? Jer joj se ne ispunjuju njezine želje. Koje su to želje? Zelja za samostalnošću, potreba oslona u životu i potreba ljubavi. U redovitim prilikama zadovoljuje udaja ovoj trostrukoj želji. Vlastito kućanstvo i slobodan pristup u društveni život zadovoljuje prvoj; stalež i osoba muža, te po njem stičena građanska prava zadovoljuju drugoju; ljubav pak njegova i djeca zadovoljuju trećoj želji. Što se savršenijim načinom nadomjesti sve ovo neudatoj djevojci, to će ona zadovoljnija biti i to će manje izjedati sebe i druge.

Kako će se to nadomjestiti i zadovoljiti? Mnogo mogu učiniti već ukućani sami, gdje živi odrasla neudata djevojka. Ako je brat, rođak ili poslodavac ljubezan i strpljiv s takvim čeljadetom; ako pusti da nedjeljom posjeti rođake ili se sastane s dobrom prijateljicom; ako joj pruži mogućnost, da nadari sirotinu ili sudjeluje u kojem dobrotvornom poduzeću; ako je brani i zauzima se za nju, kad je tko uvrijedi ili kleveće; ako joj čuva njezin „osebunjak;“ ako je prigodom imendana obraduje darom; ako je popita za njezine potrebe, napose kad što oslabi ili oboli: svim time postići će, da se ne će one težnje barem opravdano i neurednim načinom javljati.

Pravim se ipak načinom ona „samostalnost,“ što se ženidbom postizava, nadomješta tek time, da se djevojka podigne do zbiljske, duševne samostalnosti. Ta je pak u čistoj savjesti. Onaj mir, što ga imade djevojka, kad si može priznati: na sebe i svoje poštenje pazim, ljudima dajem što je njihovo, a Bogu što je Božje; onaj ponos, kojim može reći: svoj pošteni kruh jedem; onaj čisti obraz, kojim se može svagdje pojaviti — to joj podaje sigurnost i samostalnost. Za takovom samostalnošću, kojoj je temelj istančana i čista savjest, mora ići svaki odgoj; mora ići odgoj djevojački napose u sadanje doba; moraju ići svjesno i same djevojke, koje su sada već odrasle.

Tri su im sredstva neobhodno nužna da do toga dodu. Prvo je vjerska pouka, kojom se izobrazuje savjest, da djevojka svjesno znade, što valja a što ne valja. Za to će svaka radosno pohrliti na kršćanski nauk u crkvu, a gdje to nije moguće, čitat će kod kuće sad iz biblije, sad iz katekizma, sad opet iz drugih nabožnih knjiga, n. pr. iz „Glasnika.“ Drugo je sredstvo sv. isposvjed. Ona drži savjest budnom, vraća mir, svraća s krivog puta, obnavlja plemenitu volju i učvršćuje dobre težnje. — Česta sv. pričest kao treće sredstvo snabdjeva ih sveder novom snagom za ustranost u dobru.

Takove djevojke ne dižu doduše glavu, kao one, koje svojom drzovitošću misle druge prisiliti, da ih poštenima drže; ali ih opet ne grize duša, kao one, koje se neprestano boje: a što, ako se za moje prtljarije sazna? Takove duševno samostalne djevojke ne misle kao mnoge po većim mjestima, da je u tom njihova samostalnost, da smiju kasno ostati izvan kuće, primati sumnjive posjete, zalaziti u razuzdana društva. Ali one se također ne trezaju starati za „posljedice“ svoga drugovanja, tratići po ljekarnama sumnjive lijekove i povlačiti se po bolnicama sa ružnim bolestima. Naći će se mnogi, koji im prigovara, ali ih svaki štuje i u srcu cijeni.

(Svršit će se.)

Iz svagdanjeg života.

5. Pitanje. Bio sam jednog petka u društvu kod ručka. Donijelo se meso. Jedan će: »Tko će ovakovu priliku propustiti! Otpostit će ja za petak koji drugi dan, kad ne budem imao mesa. — Može li se postiti, kad se hoće, mjesto na određeni dan?

Odgovor. Ne može, jer je zapovijedani post i nemre određen baš za stanoviti dan. Liječnička je znanost pokazala, da je za zdravlje vrlo dobro katkada postiti i češće se uzdržati od mesnatne hrane. Duh Sveti je tako vodio Crkvu, da je ona i bez te znanosti odredila, što je počvjeta dobro: korizmene i kvaterne postove i nemre na petak. Pošto je s time spojeno i štovanje presv. muke Isusove, te štovanje Svetaca, za čije se svetkovine postom pripravljamo, to valja držati post baš na određeni dan. Dragovoljno, a razborito, može čovjek dakako postiti kad god hoće; ali tadi svoje volje ne smije volju i zapovijed crkvenu kršiti.

Dobro bi bilo, da sami sebe ispitate, nije li ova pripravnost, da po volji mijenjate crkvene odredbe i samovoljno krovite primjenu crkvenog zakona, znak omalovažavanja crkvenog ugleda i pomanjkanje onoga pravoga katoličkog duha, što je značajno zlo današnjega svijeta. — —

6. Pitanje. Imam susjeda, s kojim se ne može u ljubavi živjeti, pa volim šutjeti od njega. Ne mrzim ga; ali — neka mu Bog sudi za sve, što mi je zla nario. Ovako često mislim, a opet mi savjest prigovara, da moj postupak nije baš po sv. Evandeliju. Što velite na to?

Odgovor 1. Takovo duševno raspoloženje moglo bi biti bez grijeha, a moglo bi biti i grešno. Nije grešno, ako misleći na tog čovjeka, možete sam sebi priznati: meni je drago, ako mu njegov pošteni posao uspijeva; da je u kojoj nevolji on ili što od njegovog imetka, ja bih mu svejedno pomogao. To bi bio znak, da imate u srcu onu ljubav, prema neprijatelju, kao bližnjemu svome, koju traži Krist Gospodin. Naša pak sutnja uz takvo osjećanje, mogla bi biti opravdana, ako biste njome samo željeli spriječiti, da ne dode do svade.

Grješno bi pak bilo, ako biste onim »Neka mu Bog sudi!« — željeli, da ga Gospodin kazni, ne za njegov popravak, nego za vašu odmazdu; ako biste žutjeli iz promišljene odvratnosti; ako mu te biste ordzdravili na njegov pozdrav. Jer kršćanska zapovijed ljubavi bližnjega tbaži i nutarnje dobro raspoloženje prema svakom. Ne mora to doduše iti, da čovjek baš osjeća ljubav onako, kako za prijatela, ali dobro-otpust barem ne smijemo nikome uskratiti.

2. No dobri se kršćani ne ograničuju samo na zapovjedi Gospodnje, nego nastoje da po mogućnosti što savršenije Kristov zakon u sebi ostvare. Taj pak želi od nas, da i sami od sebe bližnjega pa i neprijatelja dobrim predusretstvom. N. pr. da ga prvo pozdravimo, ako i nijesmo sami krivi neprijateljstvu; da ga ne tužimo za uvredu, ako to samo možemo radi poštjenja i položaja propustiti; da molimo za njegovo obraćenje, i t. d.

3. Prema tome: ako vam je savjest govorila, da važe držanje Kristov zakon zabranjuje, onda ste sagrijesili, pa to valja ispovjetiti; ako ste pak samo mislili, da bi se bolje mogli vladati, onda je samo laki grijeh zanemarene milosti.

Raj na zemlji.

Divno i uzvišeno napisao sv. Augustin: Gospodin je sašao k nama, Sin Božji, utjelovljena Riječ! Kada je Isus bio pri koncu svoga života, te se imao odijeliti od ovoga svijeta, nastane rekao bih neka utakmica među nehom i zemljom, neki sukob svete ljubavi. Nebo je htjelo da se k njemu povrati, kao njegov Bog; zemlja opet htjede, da kao čovjek, koji se na njoj porodio, ostane ovdje; Andeli kao vlastitom Kralju i Gospodinu otvaraju slavodobitna vrata nebeska, te ga pozivaju da uzade; ljudi nastojaju, da ga kao svoga Ot-kupitelja, zadrže. Ondje desna Očeva, ovdje djevičanski naručaj Marijin zvaše ga.

Što da učini Isus? Zar da se razdijeli i da jednima ostavi božanstvo, drugima čovječanstvo? Ne, jer ono što se je jednom zdržalo po djelovanju Duha Svetoga, više se nerazdržuje. Ja idem, kliče Isus, a — ostajem s vama. — A kako? „Otići i ostati!“ Uzvišeno djelo, dostoјno samo Boga! Ustanavljuje presv. Sakramenat Euharistije. Eto ob ovom milom predmetu nešto će vam reći pokazujući po sv. Zlatousniku, da u Svetotajstvenom Isusu imamo raj na zemlji.

Isukrst u Sakramentu od oltara jest naš raj na zemlji: to nas uči najprije sv. vjera. Da, vjera nas uči, da se ondje, baš ondje u Svetohraništu, pod malenom okruglog česticom posvećene hostije nalazi Isus Krist živ, istinit, slavan, kako na nebu stoji ob desnu vječnog Oca svog. Vjera nas uči, da je jedan jedini Bog u bivstvu, a da su tri božanske osobe, te gdje je jedna osoba božanska, da su tu i ostale dvije; pa stoga ondje, u onom preslavnom Sakramentu, jest ne samo Isus Krist, već i Otec i Duh Sveti. Vjera nas uči, gdje je Bog, da su tu i njegovi Andeli; dakle: i oko onog oltara stoje tisuće i tisuće nebeskih duhova, zakrilijući svoje lice iz počitanja klanjaju se svome Gospodinu.

Po nauci bogoslovija raj se sastoji u viđenju, gledanju Boga licem u lice: a ovdje, zar ne vidimo Boga i ako ne sa tjelesnim očima, a ono s očima vjere, koja nas ne može prevariti? Mi smo dakle svjetлом vjere našli raj na zemlji. Da, podignite za čas onaj zastor, koji prikriva ono veliko Otajstvo, i vidjet ćete u onoj Hostiji

Petar i Ivan pričešćuju vjernike.

presvetoj Onoga, koji na nebu ljubavlju obuhvaća Serafine. Ovdje je ono tijelo, koje Riječ Očeva uze u neoskrvrenjem krilu Djevičinu. Ovdje je ona krv, koju je Isus iz ljubavi prama nama svu prolio na oltaru križa. Ondje su one oči, koje su jednoć sa samim jednim pogledom obraćale i najtvrdja srca. Ondje su ona usta, iz kojih su izlazile riječi vječnog života. Ovdje je ono Srce, koje živi pravim životom; Srce koje kuca, koje je sama ljubav za nas, Srce Isusa Spasitelja našega. O božanska utjelovljena Riječi, vjerujem, da se ondje u Svetohraništu nalaziš! Ničice padam pred Tobom i smeten s Andelima ti se klanjam. Oh, sretnih nas! Našli smo u tebi, svetotajstveni Isuse, raj na zemlji; jer gdje si ti, tu je raj.

Naka nas sada pouči ufanje. O, koliko se moramo ufatiti u Svetotajstvenog Isusa! Koliko je tu moćnih poticaja ufanju u njega! Sa svojim apostolima slavio je zadnju večeru svoju. Znao je predobro, da ima brzo umrijeti i da će zatim uzaći na nebo ob desnu Očevu. Ali ljubav...? U onom času očuti još jače u svom Srcu uspaljenu ljubav prama nama, te ne htjede ostaviti nas sirote na ovoj zemlji, već nade način, da zauvijek ostane s nama; i tako utemelji baš ovaj Sakramenat ljubavi.

Ali recite mi, zar nije bilo dosta da ostane s nama na jednom samom mjestu na zemlji, kao što je jednoć bio samo jedan hram posvećen pravom božanslu, hram Jerusolimski? Ne, On je htio naći se svugdje, kako pod svodovima veličanstvenih bazilika, tako u čednim i siromašnim seoskim crkvama. Gdjegod ima duša, koje vjeruju u njega, ondje će on prebivati posred njih, uistinu prisutan u ovom Sakramantu. A zar ne bi bilo dosta, da jedan put na godinu sade na naše oltare? Nipošto; on htjede u vijek ostati s nama. Ne samo po danu, već i po noći; i dok mi opočivamo, on bdiye podižući uzdahe za nas svome vječnome Ocu. O, kako su ovo sjajni pozivi, poticaji slatkog ufanja, ugodne okrepe za nas! Tko je žadan, dovikuje nam on iz ovog svetohraništa, neka dode k meni! Dodite, da nađem svoje raskošje prebivajući s vama.

O, ako je tako, ko što i jest, pristupimo, dragi čitaoci, pouzданo k prijestolju milosti. Otvorimo srce ufanju pred svetotajstvenim Isusom! Pisano je: Blažen čovjek, koji se uzda u Gospodina; pa eto mi smo našli u ovom Sakramantu naše blaženstvo, našli smo svoj raj na zemlji.

Neka nam napokon progovori i ljubav. Dragi čitaoci, mi imamo u prsim srce, koje je stvoreno da ljubi; jer srce koje ne ljubi, ne živi, nije više srce. A gdje ćemo naći predmet koji će biti kadar, da zasiti ovu goruću ljubav srca našega? U zemaljskim dobrima? Nikako. Potvrđuje Salamon, koji je plivao u svakoj slasti i lasti, u mudrosti i bogastvu, koji je okušao sva dobra zemaljska, pa kliče: Sve je ispraznost, ispravnosti i ražalošćenje duhal! Jest, naše je srce učinjeno za Boga i samo u Bogu moći ćemo mirno opočivati, veli sv. Augustin. Stoga će u raju, uči sv. Pavao, biti zasićeno srce naše, kada bude posjedovalo najveće Dobro: Nasitit će se, kad se pokaže slava tvoja.

A međutim zar ne možemo ovdje na zemlji na kakav način zadovoljiti srce naše? Možemo, jer ono neizmjerno Dobro, koje će nas zasiti na nebu, koje sada sačinjava sreću Svetaca, to isto Dobro imamo uza se, a to je Isus u presv. Sakramentu od oltara.

**Ljubimo stoga Isusa u Svetotajstvu, i u toj ljubavi naći ćemo sje-
gurno raj na zemlji!**

Evo što su iskusili svi Sveti na ovoj zemljiti A za sve neka govoru sv. Alfonso. U onoj zlatnoj knjižici o pchodu Svetotajstvenom Isusu on govori: Naći ćete, da su svi Sveci bili zaljubljeni u ovu preslatku bogoljubnosti, jer na zemlji ne možemo naći ljepšeg veselja, dragocjenijeg blaga, nego li Isusa u Sakramentu od oltara. On je naš raj na zemlji. Sjegurno je, da je među svim bogoljubstvima ova: klanjati se Isusu u Svetohraništu, najprva i poslije samog Sakramenata najdražju Bogu, najkorisnija nama. Dušu, koja se sabrano zadržaje pred presv. Sakramentom, znade Isus utješiti više negoli svijet sa svim svojim zabavama i uživanjima. O, koja li je naslada stati pred oltarom s vjerom i nežnom bogoljubnošću, te govoriti po domaću s Isusom, koji ovdje стоји da sasluša i usliša svaku molitvu; prikazati mu potrebe, kako čini prijatelj pouzdanom prijatelju; prositi u njega milosti, ljubav, raj: a povrh svega — o blaženog li raja — zadržati se u činima ljubavi prama onomu Gospodinu, koji na ovom oltaru stoje moleći za nas vječnog Oca i rastapajući se, gineći od ljubavi za nas! Jest, samo ljubav ovdje ga zadržaje, da tako sakriven i nepoznat stoji, pa i prezren od nezahvalnika. Ali čemu trošiti više riječi? Gustate et videte — kušajte i vidite, kako je sladak Gospodin! Dovle sv. Alfonso.

Kušajte i vi, dragi čitaoci, kušajte i očutjet ćete divne slasti, sakrivene u raju na zemlji. Približite se k njemu živom vjerom, velikim pouzdanjem, a nada sve gorućom ljubaviju. Ostavite za čas moliivenike i duge usmene molitve, zadržite se pred njim otvorena srca, govorite mu iskreno te ćete čutjeti svezu čustava i srdaca među vama i Isusom, i unaprijed ćete okusiti slasti blaženstva nebeskoga.

Don D. T. Split.

Nemamo dosta svećenika.

Mnogi su o tom uvjereni, ali malo ih nastoji, da se poveća broj ovih uzvišenih i časnih poslenika u vinogradu Gospodnjem. Mnogi znaju, da bi u ovom ili onom kraju kršćanstvo puno bolje napredovalo, samo da imaju više svećenika i redovnika; ali samo neki živo rade, da ih uistinu i dobiju. A trebalo bi, da se za to svi ozbiljno zauzmemo. A kako? Ta mi smo tako siromašni, da ne možemo obilnim darovima potpomagati školovanje siromašnih daka; mi tako neuki, da jedva riječju a kamo li perom koga potaknemo na uzvišeno svećeničko zvanje. O, svega toga i ne traži Isus od mnogih, ali jedno je, što možemo svi i što Bog očekuje od svih, a to je: da se često molimo za dobre svećenike.

Kad je Isus jednoć ugledao silu puka oko sebe, što mu sa svim strana hrlio, da kod njeg nade pouke, pomoci i utječe, sažali mu se onaj narod, što je bio poput ovaca bez pastira, te reče svojim učenicima: »Žrtva je duduše velika, ali je poslenika malo«. I odmah nam pokaza, kako da pomognemo u ovoj velikoj nevolji, i pridoda: »Mo-

lite dakle Gospodara žetve, da pošalje poslenika u vinograd svoje (Mat. 3, 38).

Tako je po riječi Spasiteljevoj molitva izvrsno sredstvo, da isprobimo poslenike za vinograd Gospodnji, to jest svećenika za sv. Crkvu. Ali za ovu tako tešku i odgovornu službu svećeniku treba posebno zvanje od Boga. A da dragi Bog mnoge pozove, u ovaj stalež treba da se često i mnogo molimo. To treba da činimo osobito na kvatre, jer ih je sv. Crkva upravo u tu svrhu i naredila.

Po pravoj molitvi, kako nam je obećao Isus, dobit ćemo sve. Zato s velikim pouzdanjem sklapajmo ruke i cižimo oči k našem dobrom Spasitelju, da nam pošalje mnogo dobrih i svetih svećenika. N. B.

Hrvatskim boriocima.

*Amo cvjeće Hrvatice vilo,
da savijem vjenac mučenika,
da nakitim raku u proljeće,
u proljeće, kad ograne sunce,
te prolista gora i dolina.
Daleko im kosti počitavaju
od okrilja domovine drage;
ali ona za utjehu njima
u svom srcu raku iskopala
i njihove kosti sahranila
u kopreni svetog spominjanja.
Oko rake ruže zasadila
te ih rosi suzama ljubavi
i cijelovom vrćim ogrijava,
e da bi se lijepo rascvjetale
krasan spomen krví protivene,
začetnice budućnosti ljepše.
slava njima, koji ostaviše
ucvilenju majku i sestrlicu
zadnji „S Bogom“, šapnuvši im tihu
zauviek se s njima rastadoše.
Slava njima, koji preminuše
za obranu svoje domovine,
držeći hrabru protu dušmanu ruku.
Slava njima, koji u tudini
prah kostiju svojih ostaviše,*

*a u nadji, da im dično ime
ne će narod predat zaboravi.
Pregarojući cvjet mladosti ljepe
njezin miris rodu žrtvovaše
na oltaru srca plemenita,
učeći nas, da je sreća prava
u jedinstvu pobožnih srdaca,
u kojima Božja ljubav gori,
k vječnoj svrši vodilica sveta.
S toga harnost nalaže nam sveta:
zlatnoj slavi hrvatskih junaka
u svom srcu spomen podignimo,
da roneći po njegovu sjaju
za budućnost obnavljamo snagu.
Iz njihove krvi nek se digne
sveta molba pred prjestolje Božje,
ne bi li se nebo smilovalo
i oblake guste raskidalо,
da Hrvatskoj novo grane sunce
novi sunce mira i ljubavi,
bratske slike i jedinstva trajnog;
da se opet pomladenom snagom
njezin korjen razvijati stane
u čitosti novog naraštaja.
Oj junaci, zemljica vam laka,
Naše srce nek vam bude raka!*

I. T.

U nekim krajevima, navlastito u Primorju, Hercegovini i Dalmaciji, a i drugdje, do azi pošta veoma kasno, kadikad tek iz mjesec dana. Molimo v. c. pretplatnike i povjerenike, da s ovim računaju te se strpe i ne reklamiraju odmah, jer u današnje vrijeme ne možemo na hiljadu primjeraka dvostruko slati. Uvažujući ove neprilike i Uprava odašilje Glasnik najprije u ove udaljenije krajeve. — Novi petplatnici mogu dobiti sve brojeve onamo od br. 4. dalje.

Uprava Glasnika S. I.

Svemir — tajinstvena knjiga.

Čitamo u životopisima Svetaca, da su oni uvijek mislili na Boga. Kako su to mogli? Evo kako. Pred očima njihovim bijaše — upravo kao i pred našim — cijeli svemir. To bijaše za njih ogromna knjiga, u kojoj su na svakoj stranici, to jest pri svakom stvoru, živom ili neživom, čitali o Bogu, o njegovom veličanstvu, mudrosti, svemogućstvu, dobroti. Svaki stvor govorao je tajinstvenim jezikom, o Bogu, te sve stvari, na koje svagdano nailažahu, upravljuju na korist svoje vlastite duše. Eto to je „politika“ Svetaca, reče sv. Grgur Nazijanski. Da bismo se i mi, dragi čitatelji, na to privikli, da, pri svemu, što nam dode pred oči preko dana, probudimo dobre misli; kolika bi to sreća bila za nas! Kako bismo andeoski živjeli! Bog bi s nama općio, uvijek bismo bili s njime zdržani. Da vidimo, kako su to radili Sveci.

Sv. Grgur Nazijanski, šetajući se jednoć pokraj morske obale, motrio je, kako valovi plaču žalo, te kako se opet vuku natrag. Ali ostrva unaokolo stajahu nepomično uza sve divlje bjesnilo. Takav prizor nadahne Svecu ove misli: Slabići, mlaki u bogoljubstvu i vjeri, dadu se nositi sad od žalosti sad od radosti, kao one nevaljale i lagane stvari morske; dočim oni, koji su jaki i čvrsti u vjeri, te imadu i plemenita srca, ostaju nepomični kao ostrva, otoci, uza svu oluju i bijes neprijatelja duše.

Tako eto i mi, ako smo blizu mora, mislimo, pak se pitajmo: da li spadamo među nepomične ostrve, ili one gibljive tvari; te ako po nesreći spadamo među ove zadnje, onda recimo za spomenutim Svecem: Gospodine, spasi me od dubine morske! Valovi me povedoše u dubinu morskiju; oluja mi prijeti, da će me potopiti. Gospodine, spasi me!... Tko pak nije blizu mora može kod slične zgode promatrati, kako se vjetar igra s prašinom, s lišćem; kako savija granje te slabija stabla lomi ili čupa zajedno s korjenom; ali oko jakih stabala, koja imadu veliko i jako korjenje, uzajam zviždi, jer im ne može naškoditi. Sv. Ignacij Lojola, često je gledao u nebo, te je pri tome dizao i svoje srce k nebeskim dobrima i govorio: „O, kako mi zaudara zemlja, kad promatram nebo!“

Pripovijeda se da je sv. Anselmo, biskup Kanterberija, bio čuđnovat majstor u vježbi svetih misli. Jedan zec, potjeran od pasâ, zakloni se pod konjem ovoga svetog biskupa, kao da traži zaštitu od pogibelji. Psi su okolo lajali, ali se nijesu usudili izvući zeca ispod konja. Prizor je doista bio neobičan, da su lovci pucali od smijeha. A i sv. Anselmo uzdahnu duboko i progovori plaćnim glasom: „O, vi se smijete; ali se ne smije jedna zvijer. Neprijatelji duše progoneći ju i uhvativši ju u zamku grijeha, čakaju u klancu smrti, da ju ugrave i razderu; a ona prestrašena traži na sve strane obranu i izlaz, ali ga ne može naći. Njezini neprijatelji to gledaju, uživaju i smiju se...“ I to rekavši otide plačući.

Konstantin Veliki napisala ljubežljivo pismo sv. Antunu pustinjaku, na čemu se njegova braća u pustinji veoma začudiše; a on im reče: „Zašto se čudite, što jedan kralj piše čovjeku? Radije se čudite što je vječni Bog upisao svoj zakon u meso i u kost smrtnicima; pače što je s njima govorio u osobi svoga Sina.“ — Pustinjak sv. Pavao zaposlen u kuhinji, motreći tvarni organj, razmišljaо je o vječnom

ognju, i gorko zaplakao, kad se sjetio, kako se neizmjeran broj neobraćenih, tvrdokornih grješnika svaki dan strovaljuje u pakao, pa da je on sam srtao u pogibelj da bude odsuden, ako bi upao u smrtni grijeh. — Sv. Bazilije govori da ruža posred drača daje ovu opomenu: Ono, što se najviše dopada na ovome svijetu, to je pomješano trnjem t. j. žalošću; veselje slijedi tuga, čast sramota, zdravije bolest. Lijep je cvijet ruža; ali mi prouzrokuje veliku žalost, jer me podsjeća na moj grijeh, radi kojega je zemlja odsudena da rodi trnjem i korovom.

Kad opazimo u pljeće stabla gdje cvjetaju, uzdahnimo i recimo: zašto sam ja sám bez cvjeća kreposti u perivoju sv. Crkve? Kad ujesen promatram voćke pune obilnoga roda, recimo: A gdje su moji plodovi za život vječni — gdje su dobra djela moja? — Motreći potočić, te gledajući kako se u njemu odrazuje vedro nebo osuto zvijezdama, recimo: O, moj Bože, ove zvijezde bit će pod mojim nogama, kada me postaviš u svoje nebeske dvore. — Gledajući rijeku kako brzo teče, reci: duša moja ne će imati počinka dok se ne utopi u more Božansko: tu je njezin početak, tu i njezin svršetak. — Eto kako se radaju dobre misli i sveta nadahnuća, kad promatramo prerazne stvorove oko sebe. Veli sv. Franjo Saleški. Prokleti oni, koji zavadaju stvorenja od svog Stvoritelja, eda ih navedu na grijeh; blaženi oni, koji se služe stvorovima, da proslave njihova Stvoritelja i na korist vlastite duše.

Eto, dragi čitatelji, u ovakovoj vježbi, u duhovnom razmišljanju i u strjelovitim molitvama sastozi se veliko djelo bogoljubstva. Ovo može nadopuniti, popraviti pomanjkanja svih drugih molitava; ali manjak razmišljanja jedva se može čim nadoknaditi. Bez ovoga ne može se sprovoditi dobar duhovni, misaoni život, a zlo bi bilo i za djelatni život. Dakle uz rad treba i razmišljanja. Bez ovoga počinak je lijonest, rad zanovetan, pretežak. Stoga vam preporučam, da svim srcem prihvativate ovakvo korisno i spasonosno sredstvo razmišljanja, te da ga nigda ne zapustite, pa eto vas sretnih i čestitih.

D. D. T.

NAŠI DOPISI.

Iz Belice piše glavarica Mon. Jurušić: U mjesecu veljači 730 sv. Pricašti — U veljači držasmo razne pobožnosti, kao uru klanjanja pred presv. oltarskim Otajstvom Revniteljice sabrane od članica društva za sv. misi, da se nadoknade uvrede, Presv. Srcu Isusovu naneštene. Svaki prvi petak prisustujemo sv. Misi i primamo sv. Pricaštu.

Bistra. Naše društvo lijepo napreduje. Polazimo svakoga prvoga petka k sv misi i zajedničkoj sv. Pricašti, te popodnevnoj službi Božjoj. U siječnju primisimo 95 sv. Pricašti. Glasnik se marijivo čita, većina ga drži. Ceduljice s molitvicom proti psovki imadu sve. I molitvenike Srca Isusova imade ih većina. Prije i poslije blagoslova saberem članice pred oltar, tu molimo i pjevamo. 6ih se udalo

Osekovo Vrlo vrijedna barjaktarica *Marica Gunjak* i 8 drugih članica udalo se. Mlade nevjeste prepričuju se u molitve restram u Savezu i svim drugarcama svoga društva. — Članice Djevoj. društva primiše 125, a podmladak 64 sv. Pricašti.

Dalje primiše sv. Pricašt u siječnju: Gor. Jelenska 55; Sela 85; Kutina: Podmladak 87; Zajezda 110; Madarevo 290; Vrtlińska: Više se članica udalo i pristupilo u društvo Revniteljica. Članice primiše 60 sv. Pricašti. Kraljevica: Od Uskrsa do Božića prošle godine primile su članice 1719 sv. Pricašti. Društvo si ustrojilo knjižnicu, koja se lijepo umnaža; Crkvena: 96; Hvar: 110; Radiković: 70; Vel. Ludina: 80; Vrtlińska: 73 sv. Pricašti: Bebrina 52; Belića: 410.

U veljači: Madarevo: 260; Radikovci: 80; Osekovo: „Djevojko društvo“ 93, a. „Podmladak“ 54; Vrtilinska: 60; Bistra: 112; Zagreb: 312; Zajezda 90; Bebrina 56; Hvar: 160; Vel. Ludinu: 90; Kutina: Podmladak 92. — Osekovo i Vrtilinska imaju manji broj sv. Pričest od prijašnjih mjeseci, jer su se članice udale, po tome i manji broj članica.

Pag. Godine 1902. osnovao je ovdje „Djevojačko društvo“ vič. o. Gatin D. I., koje je veoma dobro uspijevalo. Ratne prilike djebovele su međutim i u njemu, te se je red nešto poremetio. S novom godinom upraviteljem nam je Don Josip Felicinović. On nastoji i oduševljuje društvo, da što bolje uznapreduje i cvate. Na prvoj sjednici ove godine izabrale smo za glavaricu gospodicu Tinu Rakamaric i 4 revniteljice, pa blagajnicu i knjižnicačku. Članica je 80, mješечно se prima sv. Pričest. Društvo je razdijeljeno na četiri skupine, te svaka revnijecija u svoju nedelju stupa sa svojom skupinom zajednički na sv. Pričest. Svaki prvi petak u mjesecu prisustvujemo sv. Misi. Svaku prvu nedjelju u mjesecu držimo u crkvi sv. Margarite društveni sastanak. Odlučile smo kupiti kip Presv. Srca Isusova, pa smo za ovu svrhu već sakupilo 190 K. U pokladama držale smo u mjesnoj ženskoj školi, što nam uprava dobrovoljno ustupila, društvenu tombolu, koja je dobro uspjela. Čisti dobitak bila je 82 K, što smo namijenile za kip i za nabavu svjeća, kad činimo svakog petka sat klanjanja.

[K. D. Tajnica.]

Remete. Da i naše društvo dode jednom u Savez i dopisivanje javit će Vam osnutak i život društva: Društvo je osnovano g. 1914. po tadašnjem župniku Lepušiću. U 3 godine promjenismo 3 upravitelja, pa je Društvo kolebalо u revnosti te lebdjelo između strašnog ponora opće pokvarenosti i ustrajnosti u dobru. Tom prigodom izgubismo više članica.

Društvo broji danas oko 40 članica, koje sve drže Glasnik Presv. Srca Isusova i često stupaju k stolu Gospodnjem. U vrijednu glavaricu, A. Marčević, ovdješnju učiteljicu imamo za sad 2 revniteljice.

jedna članica.

Split. Pokrajinski Savez Djevojačkih društava u Dalmaciji. — Već je davna želja bila mnogih srdaca, da se djevojačka društva, osnovana u pojedinim mjestima, ujedine, te uzmognu što uspješnije raditi i promicati slavu Božju. Od 1. siječnja 1917. počelo se provadati u život. Do sada je „Pokrajinskemu Savezu“ za Dalmaciju sa sjedštem u Splitu pristupilo u svemu 13 društava iz trinaest mesta i to: Vranić, glavarica: Grgić Jela, Solin, glavarica: Antica Katić, Mravinec, glavarica: Manda Bučan, Kućine, glavarica: Dinka Penso, Gornje Selo (Šolta), glavarica: Marija Baćević, Grahot (Šolta), glavarica: Marija Bezić, Split, glavarica: Matija Tomeljak, Lovišće (Brač), glavarica: Terezija Domić, Vis, glavarica: Jakica Jurinović, Dubrovnik, glavarica: Marija Bensan, Lukšić, Bobovišće, glavarica: Oliva Grassi i Hvar, glavarica: Marija Domanić.

U prvom listu, što ga je „Odbor“ otposalio na pojedina mjesta, navadaju se dužnosti pojedinih društava, naime: da se javi, pristupa li dotično društvo k ovom „Savezu“, da priopći ime glavarice i pomoćnicu joj i da se svakoga mjeseca javi glavarica ili nje zamjenica te „Savez“ izvijesti, ako su nastale kakove promjene u društvu, a navlastito da javi pravito svaki mjesec broj sv. Pričest za iskorenjene nesretne psovke. Tim su dužnostima do sada zadovoljavale, te broj od 56 082 sv. Pričesti za godinu 1917. jasno pokazuje, da su bile revne i da su shvatile, kako se valja boriti protiv najvećeg zla u narodu.

Želja je „Odbora“, da se i druga društva diljem Dalmacije priključe ovom „Pokrajinskom savezu“. Bude li se tko htio odazvati tome pozivu, neka se obrati na: „Pokrajinski savez Djevojačkih Društava“, Split, crkva Srca Isusova.

Sv. Nedjelja. Članice „Djevoj. društva“ primiše u mjesecu siječnju 144 sv. Pričest, a zene Revniteljice Apostolstva molitve 45. — Članica Amalija Jančićević se udala i stupila ujedno u društvo Revniteljica. Pod barjakom presv. Srca Isusova prisustvovala članice vjenčanju. 24 članica primilo je sv. Pričest molitvom, da im drugaricu prati u novome staležu blagoslov Srca Isusova. —

Voća. Sa veseljem javljam, da osnovasmo novo Djevojačko društvo za naknadnu sv. Pričest. Osnovao ga je v. g. kapelan Ljudevit Ješić 25. studenog 1917. Društvo broji 112, a pomladak 15 članica. Većina ih imade u kući sliku Srca Isusova i Marijina. Glasnik drže sve i čitaju ga. U mjesecu siječnju primisimo 161 sv. Pričest. Glavarica je Dorica Pajtah Stjepanova i 9 revniteljica.

Zahvalnice.

Svaku zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom te pridodati točnu adresu, inače se ne može uvrstiti. — Svome obećanju uđovoljava svatko, ako zahvalnicu u rednijtvu pošalje, makar je ono i ne objavilo. Za objavu zahvalnice ne plaća se ništa, a dragovoljni milodari upotrebjavaju se za raširenje Glasnika.

Ozdravila č. sestra.

Češka. — Prvi put mi se na licu pojavila čudna bolest, koja je imala ostaviti za sobom trajni biljež? Meni bijaše neugodno rad zvanja, što sam ga odabrao jer se bojah, da će me radi iznakažena lica morat otpustiti iz samostana. Utekoh se stogu vrućom molitvom Božu Srcu Isusovu, obećala javnu zahvalu, ako ozdravim. Izblijala u najkratčem vremenu lšečzla bolest i svaki trag njezin!

Drugiput oboljeo na nozi uprav pred oblaćenjem. Ja k' liječniku, a on kaže, da će to trajati dulje vremena dok satnije za operaciju. Osam dana ležao u postelji; poglavarica radi mene odgoditi oblaćenje. Međutim se i to vrijeme primaklo, a meni još nikako bolje. Po-bojao se, da će morat mimoći taj čas, za kojim sam tako dugo čeznula.

Sad se sjetim svog prošlog obećanja, a navlastito pomoći Božanskog Srcu; pa glede zahvale obnovim obećanje. I eto, bol se nakon obećanja sve to više smanjivala, i sljedeće nedjelje mogao k sv. Misi, povratiti se od nje sasvim bez boli. Te iste cijele sedmice prisustvova duhovnim vježbama, te napokon podpuno zdrava bijah pripuštem na osmog prosinca k sv. obredu oblaćenja i sada, u dvovrsnoj sredi ispunjavam svoja obećanja, e bi svaki u sličnim potrebnama tražio pomoći i utjehu u Presv. Srcu Isusovu, izrazu svih milosti.

Ozdravilo dijete od padavice.

Hrvatska. — Moja sestrica, dijete od 10 mjeseci, dobila veliku bolest padavice. Kušali smo sve, što smo znali i čuli, ali lijeka joj ne bijaše. Utečemo se napokon Presv. Srcu Isusovu i obećamo devetnicu, zahvalu i da će ja držati Glasnik, dok budem živa. I sestrica ozdravila sasvim. Sad su tomu već četiri godine, a da joj se bolest nije nikad više povratila, samo ja nijesam svoje obećanje odmah izvršila, jer sam se na Glasnik pretplatiла istom prošle godine, a zahvalu šaljem sada. Zahvalnicu je upravo stoga to vrijednija, što se međutim pokazalo, da je ozdravljenje potpuno i trajno.

Ozdravio od otrovanja krvi.

Hrvatska. — Muž mi na vojski, a ja kod kuće s troje nejake dječice. Uto mi najstarije teško obolio na nozi. Lječnici kažu, da je nastupilo otrovanje

krvi i da se dijete mora operirati. I rezali su ga na pet mjesta, a pomoći još ne bijaše. Što će jedna? Preporučim se Srcu Isusovu, počnem devetnicu moleći i Očenasa i Zdravu Mariju svaki dan, i to čitav mjesec dana ponavljajući devetnice. I muž mi bio samo lako ranjen, i došao u bolnicu i kući na mjesec dana, i odosmo u bolnicu po dijete, kole je već sasvim ozdravio. Saljem 10 K na čast Srcu Isusovu, komu dugujem neizmernu hvalu.

Našao izgubljene novce i spise.

Beč. — Bilo to na Bezgrješno Zagovošće prošle godine. Ja pošao popodne na večernju, kad mi putem nekako ispan je džepa lisnjaka sa 200 K novaca i važnih spisa. Što će sada? Da u Beču tražim novce po putu?! Šteta vremena i muke. Neka bude s Bogom! rekoh sam sebi, Bog dao, Bog i uzeo! I odem dalje svojim putem u crkvu Majke Božje Pomoćnice. Tu njoj preporučim sebe i ovaj slučaj, a zamolim i sv. Antuna, da mi pomogne naći novce i spise, a ja će dat nešto za kruh njegovih siromaka. Svi mi govorili, da su uzaludne sve moje molitve i sv. moji zavjeti, jer da je danas u tom tako pokvarenom svijetu teško dobiti toliki novac natrag. Ali ja sam se uzdao u svoje nebeske pomoćnike, koji još nikad nijesu odbili onoga, koji se sasvim u njih pouzdao. Tako i bi. Iza četiri dana dobijem poziv od redarstva, da dodem po svoje novce i stvari. Sad su opet svi rekli: To je doista pravo čudo Božje, da si došao do svoga; a ja opet kažem: Bog nikog ne ostavlja, samo ako čovjek ne ostavi Boga. Od srca hvala Majci Božjoj i sv. Antonu.

Izmakla sretno sušici.

Nakon par mjeseci, kako sam preuzeila školu u Vel. Bukovcu, napao me kašalj, te po mnenju vrsnih liječnika mogla sam sasmosti lako pasti u sušicu. Unatoč brižnoj njezi, nije se opažalo nikakvo poboljšanje. Videći, da ljudsko umijeće ne pomaže, utekoh se Božu Srcu, te obećah, da će, budem li ozdravila, zahvaliti se javno preko njegova Glasnika i još neke druge pobožnosti obaviti. To je помогло. Ja sam danas potpuno zdrava, na čemu nebrojeno puta hvala i slava Božu Srcu.

Bratovština sv. Izidora.

Dne 15. ovoga mjeseca slavi se svetkovina Sveca, koji se u Hrvatskoj veoma štuje. To je sv. Izidor seljak.

Godine 1625. utemeljio je Isusovac Ivan Horvat bratovštinu sv. Izidora za seoski puk, koja je s vremenom postala prava pučka kongregacija, te je bila g. 1673. pripojena glavnoj rimskoj kongregaciji, pa je stoga imala sve oproste i povlastice kao ona. O. Horvat bio je misijonar, te je proživio 16 godina među Turcima.

Bratovština sv. Izidora imala je osim svoga upravitelja (duhovnog oca) još i ravnatelj — sad bismo kazali nastojnika, prefekta — koji se je birao svake godine. Taj imao dva pobočnika, osim toga bilo je t. zv. desetnika ili vijećnika; dakle potpuno poglavarstvo, kakvo dandanas ima svaka Marijina kongregacija.

Članovi bratovštine sastajali se svakog mjeseca na duhovni sastanak. Onda se je čitala sv. Misa, sad za žive, sad opet za mrtve, a držala se je svaki put i poalka. Ovom prilikom pretresli bi poglavari u vijeću i stanje zbora i ponašanje članova.

Primao se u zbor samo onaj, koji je bio neporočna života i koji je znao barem glavne istine kršćanske vjere. Ako ih još nije znao, morao ih je naučiti kao kandidat. Istom onda mogao se je svećano primiti.

Tom su se prilikom članovi sastali u crkvi, a kandidati su morali pred svima kazati »Vjerovanje« i priseći na sv. Evandelje. Duhovni otac nataknuo bi svakom na ruku prsten s ovim riječima:

»Z ovem prstenom za Bogom i Marium, Vašu dušu sv. Izidoru zatočam, da ga vjerno ljubite i stalno nasledujete, niti se od njega vužitku Vašem ne razlucete.«

Onda im je stavio vijenac na glavu i rekao:

»Z vencem cvatućem glavu Vašu korunim, da takve dobrote vu sercu vašem cvetu, iz kojeh sv. Izidor korunicu vekuvečnu vu nebū napravi.«

Isto tako primili su kandidati uz zgodnu riječ i krunicu; poslije toga upisali bi im imena u knjigu, a na koncu pjevali bi: »Tebe Boga hvalimo!«

U Zagrebu su se držali sastanci u crkvi Svetoga Duha. Ovamo su dolazili članovi iz Vrapča, Frateršćice, Šestina, pa i iz nižih slojeva zagrebačkoga puka, premda je u ono doba Sveti Duh bio jednu milju izvan grada.

U ovoj su crkvici Isusovci držali svake godine po tri puta duhovne vježbe za puk, a najviše za članove bratovštine sv. Izidora. Prve su počele s polnoćkom na Božić, te su trajale tri dana, druge su bile na tri Uskrsna i treće na tri Dubovska blagdana. Velika je to korist za seoski narod bila kad su ove glavne svetkovine sprovele u duhu sv. Crkve slušajući riječ Božju, primajući sv. sakramente i čuvajući se kojekakvih izgredia. Još i danas idu zagrepčani k Svetom Duhu u ove dane.

Kako svako društvo, tako je imala i ova bratovština sv. Izidora svoje doživljaje. Kadikad bijabu članovi mlohavili, kadikad opet revni. Tako se priča, da je g. 1718. nova revnost obuzela ovu bratovštinu. Posljedica je bila, da se je rečene godine toliko članova primilo kao inače ni za deset godina. A znali su u velikom redu pobožno i čedno stupati u procesijama. Svake su naime godine isti u ophodu iz crkve Svetoga Duba k sv. Žaveru; drugi put u Stenjevac, Šestine, Remete ili čak u Čučerje.

G. 1732. dobilo je ovo društvo glasovitog oca Antuna Kanižlića za upravitelja. A g. 1740.—48. upravlja je njim slavni misijonar o. Juraj Mulih. Odmah prve godine primio je 74 člana. Troškom kravarškog župnika Martina Svatkovića izdao je o. Mulih molitvenik za članove bratovštine, u kom se osim pravila i obreda primanja nalazi i žiče sv. Izidora seljaka i njegove žene mu sv. Marije de Lacabeza. Ovaj molitvenik, koji je g. 1746. doživio i drugo izdanje bio je povodom, da se štovanje sv. Izidora i sv. »Marice«, kako ju je puk zvao, po svoj Hrvatskoj širilo, te da se još i dandanas nalaze brojni oltari, k. ji su ovom Svecu posvećeni.

G. 1743. dogradila je bratovština uz crkvu Svetoga Duha s dopuštenjem arhidiakona katedralnoga još svoju posebnu kapelicu posvećenu sv. Izidoru. Pod kapelicom su izdubili raku nastojanjem nekog pobožnog momka, koji se nije maknuo s mjesta, dok nije sve bilo gotovo. Ova raka nosila je drustvenoj blagajni n. »vaca.

Zaključimo pjesmom, što je bratovština sv. Izidoru na čast kod svakog sastanka pjevala:

„Delajući je molil i moleć je delal;
Z molitvam Angele je na tlaku pelal,
Živel je kot Angel, z Angelmi psjadašil,
Mesto Židora (Izidora) je, Angel z plugom prasil.
Angel je poganjat i Angel je pluzil,
Kad je Izidorus v Cirkvi Božju služil.
Izidor čujući Zvon k masi zvoneći,
Šetuval je v Cirkvu, iz polja derčeti.
Bil se je gladnomu vuku oslek dopsal,
Pred osлом Židora vuk je mertav opal.
Židor od Gospona svoga ţedu tira,
Gde s palicum vudri, onde zdenec zvira.“
i. t. d.

Franjo Hamerl D. R.

Stan Božanskog Učitelja.

9. Božanski Učitelj: Odvest ču te u samoču i tu ču govoriti srcu tvome.

Kćeri moja, u sabranosti i tišini moja milost stvara prava čudesa, stoga duša, obuzeta željom, da me pozna i da me ljubi, bježi od rasstrešnosti i tašnih uživanja, što joj nuđa općenje sa stvorovima. Ona uživa kad je sama sa mnom, sva je njezina utjeha, da razmišlja moj zakon, da se sjeća mojih dobročinstava i jedina joj je želja, da se sva žrtvuje meni za ljubav.

Duša: Moj dobi Učitelju! Ti si mi sam dostatan. Slast, koju osjećam u tajnom optećuju s tobom, povećava u meni neprestano odvratnost k svijetu i k njegovim taštinama. Ti si izvor svih mojih radoći; ne želim druge udobnosti osim ove: da tebe ljubim i tebi da služim do zadnjega daba žica moga.

Vježba: Sabranost pri molitvi.

Dušo ljubljena, moju pjesmu čuju
samo duše čiste i sabrane.

Ja sam izvor vode žive, što oplo-
duje sve vrline.

10. Božanski Učitelj: U ovom se stanu čuju samo hvale-spjevi i vesele pjesme.

Kćeri moja, pogledaj, kako sam dobar i kako je ugodno meći služiti. Za nštete udobnosti, što žrtvuješ mojoj ljubavi, darivam ti mir svoj, te tako osjećas već unaprijed slasti raja nebeskog. Ne žali stoga ni za čim na ovoj zemlji i znaj, da ćeš pravu sreću i pravo uživanje naći samo u mojoj blizini.

Duša: Moj dobi Učitelju, želim te naslijedovati — na sve druge rado zaboravljam — ljubim tebe a ne svijet, i uvjereni sam, da sam odabrala bolji dio. Međutim vruće te molim, udijeli mi milost, da uvijek čujem tvoj glas; on neka me čuva od ljudi i odaleći od svjetskih zamamljivih razgovora.

Vježba: Ljubav k sabranosti duha i k samoči.

Biljka nametnica u cvjetnjaku Gospinu.

"Radujte se s radošnjima i plačite s plačnjima" (Rimlj. XII, 15). — Bijaje izbor poglavarstva zborničkog. Listići se pokupe, prebroje, pregledaju. Na svim glasovnicama jedno ter isto ime osim na onoj, koju je predao izabrani nadstojnik kongregacije. Odista jedno srce i jedna duša! U drugoj kongregaciji sastali su se članovi, da zajednički porade u jednom pothvatu, koji je sasvijem u okviru zbora Marijina. Ali se ne moguće nikako složiti. „Ta što je on bolji nego ja? Zašto da upravo ovaj bude na čelu?“ Viječali su, prepirali se — razili se. Krasna osnova propade na štetu Crkve i kongregacije, na uštrbe slave Božje i dobrobiti bližnjega!

Premda su jedni više skloni na zavist nego drugi, pravom primjećuju učitelji duhovnoga života, da se prve neke kretnje zelotipije (nenavisti) pojavljuju u svakome. Nitko nema kamenito srce, veći carigradski patrijarha sv. Ivan Zlatousni, da ne bi plakao s onim, koga biju talasi nesreće. Ali uistinu nije velikodušan, koji sretniku ne zavidi nego se s njim veseli.

I. Zavist — Iudost. Svaki grješnik može za svoj grijeh navesti kakovu ispriku, makar ovakova isprika i ne vrijedi puno: onaj, koji gori vatrom srdzbe, osvete, bacu krvnju na svoju žestoku narav; lijencina na svoju prirodenu udobnost; okolina gleda na svoje zasluge. A zavidnik? kako li će on ispričati svoju opaćinu! »Oj zavidnici, pita sv. Ivan Zlatousni, zašto zavist sakrivate? Ako je odurna, zašto se dajete od nje svladavati; ako nije odurna, zašto je krijeti?« Strah, kad vidis drugoga moćna, pa si žalostan, jer imas razloga bojati se, da bi si mogao naškoditi — ovakav strah nije grijeh; kad vidis u iskrnjega znanje, kriješ, vještina, pa želis, da i sam to postigneš, pače da ga u tom i prestigneš na polju znanosti, vrline, okretnosti — ni ovakovo natjecanje, ovakova želja nije zlo; zašto ti je, da je drugi odlikovan, a nije toga zaslužio — nije grjehotu. Sama želja, koja se pri pogledu tude sreće može i u najboljem srcu poroditi, želja da jednaku blagodat i ti uživaš: to je prirođeno. Nego zavist je takva žalost nad srećom bližnjega, uslijed koje čovjek drži, da se tim umanjuje njegova sreća.

Ovaj je darovit, ima oštar, bistar razum, živu ali uređenu maštu, vjerno pamćenje, jaku volju — a nama je možda trn u oku? Onaj je iz bolje kuće, drugi plemeniteće čudi, treći uspješno radi — a nama je to krivo: evo, to je grješna zavist. Često se zavist odnosi i na ona dobra, što ih je bližnji sam stekao, što ih je uzvisio svojom borbom i marom. Njegova pobožnost, njegova čednost, njegova prostodušnost, njegova marljivost: sve to grize, pali, peče zavidnika u srcu. I taj dobaci koju riječ, tamo opet pogled ili prezir. Ali koja korist? Zar da drugi zataji i zakopa talente, što ih je od Svevišnjega primio? Zar da si ovaj, koji je stasom veći, radi tebe dade noge podrezati, e da bude malen kao i ti? Zato što se žalostimo nad tudim srećom, nijesmo sretniji; nad tudim blagom, nijesamo bogatiji; nad tudim znanjem, nijesmo pametniji; nad tudim krepostima i sposobnostima, nijesmo krepomniji i sposobniji. Koja dakle korist? Nikakova.

Koprena zavisti ne krije koristi ništa; ali zato mnogo štete. Zavist suši kosti, prikracuje život, naglasuje Sv. Pismo. Isto tako govori i Serafski naučitelj crkve, sv. Bonaventura: Zavidnik postaje suh nad debljinom bližnjega; postaje bolestan nad zdravljem njegovim i umire nad živiljenjem njegovim. A ako pitate, zašto to biva, to vam odgovaram sa sv. Bernardom: Jer kao otrov prolazi (zavist) kroz sva uđa. Ah gledajte ono zavidno, ono upalo oko, onaj bolni, žalosni izraz lica; i one crne noći bez snal! Nego nije to jedina šteta. Kolikim je grijesima izvor upravo zavist: i kleveti i mržnji i osveti i progonstvu i

ubojstvu. »Gdje je zavist i svađa, ondje je nepostojanost i svako zlo djelo.« (Jak. III. 16). Mladi David pogubio je očišća Golijata. Sav narod kliče od radosti i slavlja pjeva pobjedniku junaku. Ali Saulu daje se na žao ovo kljanje i sjutradan baci se Saul kopljem na Davida. Gledajte mladu zemlju, što se prvi put zarumenila krviju — bratska je krv, nevinog Abela. Iz zavisti ubije Kajn Abela, iz zavisti prodadoše kao roba Josipa braća njegova, iz zavisti progoni Ezav Jakova, iz zavisti kleveće Amon Mardokeja.

Premda je zavist ne samo ludost nego i zloba, jer joj je domovina carstvo tmine i potječe od prognanog kneza tame (Mudr. II. 23—25): ipak se ta biljka nametnica viđa kako na dvorovima velikaša tako i u kolibama siromaka, u gradana i u seljaka, u svakom staležu i spolu. Je li imena u kom obliku i u našoj kongregaciji? Da nije uhvatila korijen i u kojem zborničkom srcu? — —

II. Protivulijek — dobrostivost. Oholica, koji se na ponosnim krilima prekomjerno uzdiže, mora se dolje spustiti, na jednu dvije stepenice poniznosti, da vidi, što je i da nađe pravu istinu. Škrtač koji grozničavo stiše banke, valja da grčevitu ruku otvori darežljivosti, ako ne će da bude jedni rob nezasitnome Maronu (bogatstvu). Koji je sputan crnim gvozdenim lancima putenosti, treba da ih što prije raskine i udari novim putem, putem andeoske kreposti. Ali što će onaj, u čijem se srcu uvriježila ona tajna zavist, koje se i sam zavidnik stidi, pa je zato i krije; ona crna zavist, koja grize srce kao rđa željezo, kao crveno drvo; ona zlobna zavist, kojoj smeta sve, štogod je na bližnjemu drvo? Ima li i tomu lijeka? Ima, a to je dobrostivost, koja hoće iskrnjenu od srca dobro, pa zato se veseli nad srećom bližnjega kao nad vlastitom.

Slavni sv. Augustin zgodno primjećuje: Ako se veseliš talentima, napretku, krepostima bližnjega, bit će ti kao da i ti imas ove izvrštine kao što je i radost zbog tugeg grijeha i tvoj grijeh. Naprotiv mjesto da se veseliš, ako se žalostis nad tuđim dobrom: pretvaraš tude dobro u vlastito zlo, slatki med u gorki otrov.

Gledamo sliku na papiru, platnu, na dasci, na kamenu, sliku, koja je lijepa. I oko nam titra i jagodice se rumene i lice odsijeva i srce igra. Slika je lijepa i mi se radujemo. A naš sudrug, vršnjak — slika i prijatelj Božja — naš bližnji, komu je lijepo i dobro, zar da nas ne napunja veseljem, ne samo oči naše nego dušu i srce?

Zbornice (zbornice) veseliš se ili žalostis nad srećom iskrnjega svoga? Ovo je zavist, ono je ljubav. Žalostis li se, ako je drugoga snasla nezgoda ili se možda tomu ča i veseliš? Ako prvo, to je kršćanski; ako drugo, to je zloba — stomu je hrastovina i trostruko gvožde oklopilo grudi. Radujte se s radosnim!

Ali kako bih se veslio? Uvrijedio me, ne mogu ga ni gledati, ne trpim ga! A tako? Uvrijedio te je tvoj drug i zato mu nista ne priuštasi? Zavist, to je tvoja osveta, Jadničel! Sunce grijije i rasvjetljuje, gledao tko na nj ili ne gledao. Tako i sretnik drži svoju sreću, priustio mu ti ili ne priuštio; samo s tom razlikom, da u posljednjem slučaju sam sebi škodiš.

Zatvorimo svoje plemenito srce ludoj zlobnoj zavisti. Inače će njezin otrovni dah osušiti poput žarkog vjetra cvatuće poljane dobrih djela naših. Što imamo, od Boga je; naše je, da sudelujemo i da se usavršimo; što nemamo, zato nijesmo odgovorni. Veselimo se svojom sreću, a drugome priuštimo njegovu.

Josip Predragović D. I.

Vijesti iz raznih kongregacija.

Split. — Kongregacija nižeškolaca. — U splitskom sjemeštu opstajala je neka vrsta kongregacije za dake. Pošto je njezin upravitelj v. Č. g. Stanko Banić bio premješten, presvj. biskup Palunko dade upravu njenu o. Marku Stipkoviću D. I. dekretno od 15. lipnja 1917. baš pred praznikom, a na blagdan Presv. Srca Isusova. Novi noravitelj pozva još iste večeri u crkvicu Srca Isusova članove, da ih izruči Presv. Srcu i njegovim blagoslovom započne svoj rad. Nadodje liza 9 dana praznici, za kojih se ustanovi privremeno vijeće, koje se sastojalo od nadstojnika, tajnika i blagajnika. U isto vrijeme bi započeta i euharistična sekacija. Preko praznika Imali smo dva zabavna sastanka i više drugih. 13. kolovoza proslavismo, ako i čedno, milog zaštitnika mlađeži, sv. Ivana Berchmansa ujutro zajedničkom pričestu, a pod večer malin hodočašćem Gospu Pojanskog. Tu slušasmo par riječi oca upravitelja, isppjevasmo u čast Gospu posvetnu pjesmu, pa se veseli vratimo kući.

Početkom školske godine 1917.-18. ušlo je više članova u naš mlađahni zbor, a kako se ustanovilo koncem praznika, da kongregacija nije bila ni po dignuta, to bila je prva stvar, da se kanonički podigne i pripoji prvoj kongregaciji u Rimu. Uto proslavismo sv. Stanislava, zaštitnika kongregacije zajedničkom pričestu i svečanim večernjim sastankom. Čim je došla povjela podignuća i pripojenja bi obavljeno u prvi dan i trodnevnicu Neoskriveno. Začete prvo svečano primanje. Dvanaestero mlađih srdača posveti se rajskoj Djevici, a petero njih bi izabranu u prvo vijeće. Sad imamo redovito sastanke svakog mjeseca dva puta i jedamput zajedničku pričest. Premda je imala sličnih nepričika i protivština, kongregacija, Bogu hvala i Gospu, po malo napreduje, te se učamo, da će urodit obilnim plodovima u radu za Boga i Hrvatsku.

Tajnik: Petar Sabioncello, II. real.

Euh. sekcija daka nižeškolaca. U praznicima godine 1917. bi ute-mljeno Euharistična sekcija sa 12 članova, a kasnije se je njihov broj umnožio na 24, koji je i sada. Ona ima svake nedjelje svoju pričest, te svake četvrtre subote zajednički sastanak. Imala je u svemu pet takvih sastanaka, od kojih je na prvoj upravitelj otac Marko Stipković govorio o svrsi Euh. sekcije, naime o biti ove svrhe, ihepoti i utješljivosti njenoj. Na drugom sastanku bio je govor o prvoj svrsi Euharistije, naime: da dragi Spasitelj bude našim ocem. Na trećem nam je govorio o drugoj svrsi, t. j. da Isus bude našom žrtvom, a to u sv. Misi. Na četvrtom sastanku o trećoj svrsi, to jest da bude našom hranom. Na petom bio je govor o čestoj i svagdanjoj sv. Pričestu. Često primjerom, a uviđek kratkom molitvom dovršio bi se sastanak. Euharistična sekcija je imala dosad 225 sv. Pričesti. Sada je već izabran pročelnik, sa zamjenikom, tajnikom i blagajnikom.

Pročelnik: Ljigulić Pavao, III. gimn.

Savez Djevojačkih Društava preporuča glavaricama društava, da mjesечно redovito šalju Savezu u Zagrebu, Palmoticeva 33, broj sv. Pričesti, što se u njihovom društvu tijekom mjeseca prima s tom nakanom, da se iskorjeni psovka u narodu. Preporuča još, da svaka članica Djevojačkog Društva, isto tako i svaka članica Podmladka Djev. Društva, drži cedulicu proti psovki povrh svog kreveta te jutrom i večerom da pobožno izmoliti molitvu, što je na cedulji štampana. Te se cedulje dobivaju kod „Saveza“ u Zagrebu. Dobro je, da i u tom vlasti neko jedinstvo.

Nijedna kongregacija, nijedan zbornik bez zborničkog glasila!

Nijedna kongregacija ne bi smjela biti bez knjige „I. Sastanak upravitelja Marijinih kongregacija u Zagrebu 1917. Cijena K 3:50 s poslom. Tko je još nema, neka je što prije naruci kod „Središnjeg Saveza Marijinih kongregacija“, Zagreb, Palmoticeva ul. 33. Salje se samo posredom ili za unaprijed poslani novac.]

Sadržaj: Prečito Sreć Marijino. 99. — Svibarsko cvijeće 91. — Vjera i samoubljstva 92. — Savremenno junastvo 93. — Rajskoj Djevi (pl.) Junak 95. — Djevojke, što će biti s vama? 96. — Iz svagdanjeg života 98. — Raj na zemlji 99. Nemamo dosta svećenika 101. — Hrvatskim boriocima (pl.) 102. — Svetmir tajanstvena knjiga 103. — Naši dopisi 104. — Zahvalnice. 106. — Bratovštine sv. zidora 107. — Stan Bož. Učitelja 109. Biljka nametnica u cvjetnjaku Gospinu 110. — Vijesti iz raznih kongregacija 112.

GLASNIK
PRESVETOGA
SRCA ISUSOVA

Broj 6 i 7.

LIPANJ I SRPANJ 1918.

Tečaj XXVII.

Zadovolujmo pravdi Božjoj!

Tijekom ovih četiri godina krvavih godina činio je sv. Otac Benedict XV. pred Bogom i pred ljudima sve što je mogao, da se ubliže i prestana boli čovječanstva. Mira ipak nema. Okorjela su u zlu srca mrtvih, koji ga neće. Jedini bi ih još Gospodin Bog mogao čudom milosti svoje da umekša.

Već bi On i bio zasegnuo jakom rukom u tečaj stvari, kad bi pravdi negovoja bila s naše strane pružena dosta na zadovoljstina. Ta i odviše je jasno, da je kazniteljska ruka Božja pritisla čovječanstvo.

Sve su ipak opačine danšnjeg doba tek dio onog sveopćeg duga čovječanstva, za koji je već pružio Bog čovjek preoblju zadovoljstvu. U Isuscvoj su Krvi izmirena s Ocem i naša vremena, jer je „i niše grjehe ponio na svom tijelu na drvo“ križa. Treba tek da tu pimirbu učinimo svojom, da se životom vjerom priključimo Raspetome te svoje patnje dragovoljno s njegovima združene prikažemo Ocu za zadovoljstvu.

U žrtvi se sv. Mise „naviješta smrt Gospodnja,“ obnavlja pomerba njegova, Božanstvu te daje čast najveća, što je samo moguća. Stoga se obraća sv. Otac na svećenstvo svega katoličkog svijeta, da sjedinjeno s njime i na njegovu nakanu prikaže na ovogodišnji blagdan sv. Petra i Pavla svoju sv. Misu.

Veličanjeni će to zaista biti prizor, kad će se „od istoka sunčanog do zapada — na cijelom krugu zemaljskom — Gospodinu prinijeti čisti prinos,“ Krv Spasiteljeva, koja će „bolje od Abelove vaptiti samo za pomirbom.“ Bit će pak to na svrsi mjeseca posvećenoga štovanju Blžinskog Srca, kadno se štovatelji njegovi natječu podvostručenom revnošću, da mu prema vlastitoj njegovoj želji pruže naknadu za uvrede i nehaj tolikih.

Katolici! Plemenitijom nikanom zaista ne možemo ovaj mjesec da obavljamo molitve i djela svoja, da primamo sv. Pričest,

pribivamo sv. Misi i da snosimo tegobe svoje, nego da i mi zdržimo sve to s nakanom sv. Oca i pružamo zadovoljštinu pravda božanskoj. Pomire li se djeca s Ocem nebeskim, utrće put i pomirbi bratskoj. Raširimo srca, pa zaboravivši za čas osobne potrebe vapimo glasom cjelokupnog čovječanstva, da si „ruku podadu Pravda i mir.“

Navlastito pak na samo Petrovo sjedinimo se s našim vidljivim vrhovnim Pastirom, sv. Ocem papom, i sa svim svećenicima svega svijeta, svjetovnim i redovnim, te prikažimo sveko-like nekrvne žrtve onoga dana i svoju svetu Pričest Ocu nebeskom po nakanji sv. Oca za mir i slogu naroda. Tako će se toga dana svakolika Crkva vojujuća — pastiri i sado duhovno — naći jedne misli i jedne prošnje pred prijestoljem Svetišnjega, u čvrstoj nadi, da će najbolji Otac milostivo pogledati skrušenu djecu svoju.

Molitva za mir.

*Kud ćemo od Tebe? Ti si Rieč života,
Ti si Milost Božja, Ti sama Dobrota;
Ti si nam rekao: „Mir svoj dajem vama!
Tebi se molimo, Srcu vječnog plama:
Gospode, Gospode, daj nam sveti Mir,
Ti Jaganjac Božji, Ti ljubavi vir!*

*Rat: užas, strahote i suze krvave,
Ljudi se poklali i ljudi se dave;
Niz polja pustoši zakleta Osveta,
Temelji se tresu vaslonog svjetla:
Gospode, Gospode, daj ne 'ti sveti Mir,
Ti Jaganjac Božji, Ti Ljubavi vir!*

*Rat bjesni ko nikad, sviet plamenom gori
Sve je Dim i Razor, Top narode žari;
Vaj! oltari Tvoji porušeni leže,
Vaj! misnici Tvoji s Tajnom svesttom bježe:
Gospode, Gospode, daj nam sveti mir,
Ti Jaganjac Božji, Ti ljubavi vir!*

*Rat bjesni sve jače, jauk na sve strane,
Grakči gavranovi, vojske povajene;
Huče vihorovi ko demonska kletva,
Ode nam sva muka, izgori nam žetva:
Gospode, Gospode, daj nam sveti Mir!
Ti Jaganjac Božji, Ti ljubavi vir!*

*Smiliu nam se, smiluj u svojoj Dobroti,
Zapovedi Moru, Valove ukroti;
Daj da opet ljudi s ljudma se pobrate,
Daj, da opet zemlja ružama procvate:
Gospode, Gospode, daj nam sveti Mir,
Ti Jaganjac Božji, Ti ljubavi vir!*

*Pa će prestat očaj, pa će nestat plača,
Kad prestane mržnja i ta cika mača;
Pa ćemo uz trube jasne Ti zatrubit,
Pa ćemo Te slavit i svom dušom ljubit:
Gospode, Gospode, daj nam sveti mir,
Ti Jaganjac Božji, Ti ljubavi vir!*

Ivan Ev. Šarić, biskup.

Kraljevstvo Srca Isusova u kršćanskim obiteljima.

Opća nakana molitava i dobrih djela u lipnju,
blagoslovljena od sv. Oca pape Benedikta XV.

Na sveta Tri Kralja ove godine držala je rimska kongregacija svetih Obreda u prisutnosti sv. Oca pape Benedikta XV. svečanu sjednicu, u kojoj potvrdi više novih čudesa učinjenih po zagovoru blažene Margarete Alakok. Iza kako su pročitali dotični izvještaj, papa se u kratkom govoru obrati na prisutne vjernike i reče medu ostalim: „Ako bi se sve obitelji posvetile Božanskom Srcu i ispunile dužnosti, skopčane s takovom pobožnošću, onda bi se sveopće kraljevstvo Isusa Krista osiguralo. Nadamo se, da nije više predaleko od nas onaj dan, kada će se bl. Margareta Alakok proglašiti svetom; a to će doprinijeti još većem širenju pobožnosti k Presv. Srcu Isusovu. Po zori ljudi sude o danu. I pošto već u preznamenitoj praktičnoj pobožnosti obitelji k Presvetom Srcu Isusovu pozdravljamo zoru onog željkovanog dana, u koji svi imaju priznati božansko veličanstvo Isusa Krista, radošno i pouzdano ponavljamo riječi apostola Pavla: „Treba da ovaj izvještaj“ (1 Kor 15, 25).

Već na osvitu pobožnosti k Presvetom Srcu sam je Spasitelj rekao blaženoj Margareti Alakok: „Ja ču kraljevati unatoč svim neprijateljima mojim.“ I doista, sve se ljepše razvijala ta premila pobožnost Božanskem Srcu kraj silnih zapreka i neprijatelja do današnjeg slavlja svoga. Što se je javni i državni život više lišio svakog vjerskog obilježja, to je jedra pobožnost k Presvetom Srcu Isusovu sve više duša osvaja u sred novopečanskog svijeta.

Danas pak u boju duhova, u boju vjere i nevjere ne radi se više poglavito o pojedincima, niti izravno o čitavim narodima i državama. Danas se glavna borba vodi oko obitelji, oko samog opstanka i prečveta kršćanske familije ove Bogom postavljene kelićevke i klice zdravih i sretnih naraštaja. Otud cni neprestani napadaji na svetost i nerezješivost kršćanske ženidbe; otud ona težnja za takovim polozajem žene, koji će joj upravo onemogućiti kršćansku odgoju djece; otud vapaj za posvemštijim pravnim izjedračivanjem nezakonite i zakonite djece; otud begumrski napadaji na sam život djece u prvom zametku njihovu; otud borba za t. zv. interkonfesionalnu, uistinu bezvjersku školu; otud današnja borba proti samej roditeljskoj odgoji djece, napose proti svakom hrišćanskom odgoju i proti svakom uplivu Crkve na ženidbu, ra ob telj i na djecu, kada je obitelj posve ljudska, privremena, da pače i zastarjela uredba. Otud napokon i sve veći prezir vrhunarnog roditeljskog ugleda sa strane djece, koja se nijesu naučila u svojim roditeljima gledati namjesnike Božje.

Pa ipak i danas vrijedi o obitelji kao i o kršćan-koj ženidbi riječ Kristova: „Što je Bog sastavio, čovjek neka ne rastavlja“ *

(Mat 19, 6). Bog naime nije samo već u raju zemaljskom uredio i blagoslovio obitelj; On je također izrođenu obitelj po Sinu svom obnovio, uzdigav kršćansku ženidbu do dostoanstva novozavjetnog sakramenta i do one idealne visine, na kojoj kršćanska ženidba mora biti slika i prilika ljubezne i nerazriješive zajednice između Krista Božanskog zaručnika i Crkve neokaljane zaručnice njegove.

Po ovom sakramentu Bog je sam koriđen kršćanske ženidbe presadio u Srce Isusovo, odakle svakom sakramentu dolazi vrhunaravna snaga i milost, koja u njemu djeluje na dostojarne primaocce. Kod sakramenta pak ženidbe imamo još i tu veliku osebujnost, što zaručnici nijesu samo primaoci već ujedno i uzajamni djelateli ovog sakramenta, u koliko uzajamnim zakonitim sklapanjem bračnog ugovora u prisutnosti i uz blagoslov ovlaštenog svećenika međusobno sebi podjeljuju uz sakramentalni obred i sakramentalnu milost, međusobno sebe posvećuju te tako u doslovnom smislu ove riječi postaju oruđem Presvetog Srca Isusova, iz kojega izviru sve milosti Novoga Zavjeta.

Već je starorimski pisac Salust rekao: „Svako kraljevstvo uzdržaje se najviše onim sredstvima, kojima je i nastalo.“ Kršćanska je obitelj proizvod ljubavi Božanskog Srca; pa se zato ne možemo bolje pobrinuti za uzdržavanje i procvat njezin, nego ako ju očuvamo u što užoj i trajnijoj životnoj svezu sa samim Srcem preljubeznog Spasitelja našeg. Posvetimo dakle pojedine kršćanske obitelji Presvetom Srcu Isusovu! Promičimo što više novovjeko apoštolsko djelo „posvetu obitelji Božanskom Srcu Isusovu.“

Već je Glasnik Presv. Srca Isusova u prošlim brojevima (1. 2. 3. i 4.) ovoga godišta ponovno prozborio o toj krasnoj pobožnosti, koja se zadnjih 10 godina i osobito sada u svjetskom ratu silno raširila u mnogim milijunima kršćanskih obitelji po svem katoličkom svijetu. Uz najveću svečanost preuzv. je g. Dr. Antun Bauer, zagrebački nadbiskup, dne 3. veljače 1918. sve kršćanske obitelji svojih vjernika javno u svetištu Srca Isusova posvetio Božanskom Srcu, iza kako je u posebnoj okružnici uputio narod na značenje i zamašaj ove krasne pobožnosti.

I kölinski je nadbiskup, kardinal Hartmann u korizmenoj okružnici svojoj ove godine svojim vjernicima uz euharistijsku pobožnost slike Mise i česte svete Pricačišti što više preporučio ova posvetu pojedinih obitelji Presv. Srcu. „Bdijte, dragi vjernici, kaže, i učinite Spasitelja svojim jedinim vodom, učiteljem i kraljem u svojim obiteljima! Podajte mu začasno mjesto u svojim srcima, u svom životu i u svom djelovanju!... Posvetimo sami sebe i obitelji svoje ovom Božanskom Srcu... I budući da kod nas ljudi izvanjska pomoćna sredstva tako silno unapređuju unutarnju pobožnost, jer ovako dublje shvaćamo ono, što je duhovno: stoga ne propustite izložiti u svojim obiteljima sliku Presvetog Srca i tako mu također izvana dati začasno mjesto u srcima vašim. Tako će se izvanjsko štovanje spojiti sa unutarnjim, kako to iziskuje narav naša...“

Ovdje bili samo htio još dvoje istaknuti: 1. koliko sam Spasitelj voli ovu pobožnost, i 2. kako se pojedine kršćanske obitelji ne smiju zadovoljiti izvanjskim štovanjem, nego se nada sve moraju prežeti duhom samog Presvetog Srca Isusova.

Već blažena Margareta Alakć piše u svom 128. listu: „Spasitelj me je uvjerio, kako mu je osobito milo, ako ga štuju u slici tjelesnog Srca njegova, i kako je volja njegova, da se ova slika javno izloži, ne bi li po njoj dirnuo hladno srce čovječe... Uz to mi je obećao, da će u srcu svih štovatelja ove slike izliti puninu milosti, kojima Srce njegovo obiluje, i da će svakovrsni blagoslov udijeliti svim onim mjestima, na kojima se slika Srca njegova izloži na osobito štovanje.“ U 33. pak listu ista učenica Božanskog Srca piše: „Gospodin je obećao, da će po ovom sredstvu opet izmiriti razdvojene obitelji i braniti one, koje su u kakvoj potrebi; dalje da će izliti slatkost svoje goruće ljubavi na sve zadruge, koje poštiju ovu sliku Srca njegova; napokon da će on, ako bi članovi njihovi grijehom izgubili milost njegovu, odvratiti od njih kazne pravedne srdžbe Božje te u njima opet uspostaviti stanje milosti svoje.“

Što se pak tiče duha Srca Isusova, nužno je, da u pojedinim članovima obitelji posvećenih Božanskom Srcu oživi vruća želja i neumorna težnja za omiljelim krepostima ovog Kralja kršćanske obitelji, jer samo tako Srce Isusovo doista kraljuje i vlada u unutarnjem svetištu obitelji. Što je dakle apostol Pavao rekao: „Ovo čuvstvujte, što i u Isusu Kristu“ (Fil. 2, 7), to mora postati kanoti lozinka svakog oca, svake majke, svakog djete i služinčeta u obiteljima, posvećenim Presvetom Srcu Isusovu. Duh svete obitelji nazaretske, duh bogoljubnosti i straha Božjega, duh krotkosti i poniznosti, duh čistoće, poslušnosti i svih kreposti, kakav je svetu kuću nazaretsku pretvorio u miomirisni raj Božji: taj duh mora opet postati uzor djeci i roditeljima, a na to ih mora iz dana u dan opominjati pogled na sliku ovog Božanskog Srca. Kad god prolazimo kraj ove slike Kralja obitelji, vapimo iz dna srca ove ili slične riječi:

O Srce siade od meda,
Sto voliš duše nevine:
Nek čista srca ljube Te,
U srcu kraljuj svakome!

I. B. D. I.

Plod škole bez vjere.

Zanimiv je spis, što ga je ministarstvo Kanade u Sjevernoj Americi, izdalо o kaznenim stvarima. U njemu se izbraja i to, koliko je bilo mladih zločinaca osuđeno od 1. listopada 1914. do 30. rujna 1915. i radi koliko prekršaja. Tu se može rukama pipati, kakvi su plodovi »neutralne« škole t. j. takve, gdje se nikada vjera ne poučava, gdje se na vjeru uopće niti ne obaziru.

Države kanadske Quebec i Ontario imaju gotovo isti broj stanstva. I način života i druge okolnosti gotovo su sasvim jednake. Ali Ontario ima škole neutralne, bez vjere (državne su) — u Quebecu opet svuda su vjerske škole, katoličke i protestantske, podupirane od vlade. Dakle su ove dvije države baš zgodne da se isporude. I eto, prema spomenutom spisu broj je prestupaka maloljetnih u Quebecu 3053, a u Ontariou gotovo tri puta tolik: 8954. Razlika je očita. Isti je razmjer i kod mladih zločinaca: u Quebecu 626 njih, u Ontario 1822. — Po plodovima njihovim čete ih poznati! *I. K.*

Osrt na posvetu obitelji Srcu Isusovu.

Na poticaj preuzv. g. Natpastira obavila se već u lijepom broju župa zagrebačke nadbiskupije posveta obitelji Presv. Srcu. Do sada su prislijeli izvještaji iz sljedećih 116 župa, u kojima se posvetilo preko 16 tisuća obitelji sa kojih 100 tisuća članova. Evo im imena s brojem im posvećenih obitelji:

Badljevina 49, Bartolovac 30, Bebrina 139, Bednja 785, Beleć 230, Breg posavski 57, Brešovac 41, Cerovac 35, Ciglena 160, Cvjetlin 216, Čadavica 41, Čakovac 551, Cazma 35, Čučerje 60, Čuntić 72, Davor 28 (osoba), Dekanovac 218, Desinić 224, Donja Kupčina 36, Draganec 91, Drnje 87, Dubica 681, Dubočac 14, Dugoselo 43 (Djevojačko društvo sabralo preko 1000 — K za kamenito raspolo, što će se podići za trajni spomen na tu posvetu), Farkašić 200, Gilna 53, Gornji Bogičevci 95, Gornji Mihaljevec 265, Gradec 314, Gvozdansko 11, Gušće 100, Hrnetić 51, Ivanečka Kamenica 205, Kalinovac 385, Kapela 67, Kaptol 69, Kisszabadska 416, Klenovnik 175, Komarevo 39, Kosteš 38, Kraljevec 63, Krapina 203, Kratečko 35, Kutina 103, Kuzminec 188, Lasinja 51, Lepoglava 358, Lipovljani 61, Lobar 726, Lukać 68, Ljubešića 138, Maća 79, Maćkovac 10, Marija Bistrica 160, Marija Gorica 98, Maja 43, Maruševec 160, Miholjanec 26 (čla nova) Mihovljana 244, Miholječ 74, Novigrad na Dobri 77, Orešovica 70, Oriovac 66, Orubica 43, Osekovo 130, Peteranec 147, Pisanica Vel. 37, Pokupsko 78, Pregrada 1.510, Prekrižje 43, Pribić 47, Raič 60, Rasinja 110, Resnik 8, Rožvišće 66, Ruševa 54, Samobor 130, Sesvete Podvar 133, Skakavač 35, Sladojevec 200, Solina 12, Stenevec 69, Stražeman preko 50, Suhopolje 89, Sutlanska poljana 69, Sv. Nedjelja 49, Sv. Petar Cvrtstec 70, Sv. Petar Mrežnica 252, Svibovec 60, Sandrovec 147, Šestine 96, Šipak 165, Taborsko 292, Topusko 39, Varaždinske Toplice 28, Velemerić 55, Velika Erpenja 40, Veliko Trojstvo 40, Vetrovo 38, Vinogora 346, Virovitica 351, Voča 63, Voloder 77, Vrbje 108, Vrtilnska 96, Zabok 93, Zagorska solja 215, Zagreb: crkva Srca Isusova 657, Završje 63, Zlatar 550, Zrin 54, Zrinski Topolovac 50, Žažina 62, Ždala 132. — Ukupno: U 113 župa 16.432 obitelji sa okruglo 100.000 članova.

Lijep je ovo broj te vrijedi pred Bogom i ljudima to više, što je to vojska mljeva i katoličkih majka, koje se svjesno i dragovoljno podlaže zakonu Krista Gospodina, svog nebeskog kralja. No taj bi broj bio i iz ovih župa kud i kamo veći, da se moglo sve odmah razjasniti i teškočan a i prigovorima predusresti. Mnogi n. pr. nijesu obavili posvete, jer da su već u bračtvstini Srca Isusova, ili u kojem drugom vjerskom udruženju. Time ipak što se obitelji posveti Presv. Srcu, ne stupa u koje novo društvo, nego samo čini jedno Bogu milo djelo, koje može s korišću učiniti svaki katolik bio on već član kojeg vjerskog društva ili ne. Niti nameće posveta koju novu dužnost, što je i onako ne bi krščanin, dobar katolik, već vršio. Ne veže ga n. pr. da ide na čestu sv. Pričest ili da molitve stalne molitve.

E pa čemu onda posveta — pitali neki — kad se i onako moramo čuvati grijeha po božjim i crkvenim zapovjedima? Posveta ti brate tome služi, da si jednom postaneš ozbiljno svjestan te svoje dužnosti: vršiti zapovjedi Božje. Drugo da se ozbiljno nakaniš i odlučiš tu svoju dužnost doista i vršiti. Treće da si pobožnošću Presv. Srcu osiguraš milost Božju, bez koje ne možeš tih dužnosti vršiti. Četvrto da svojim odlučnim i javnim istupom pogaziš grijehni obzir i strah pred ljudima, iz kojega mnogi gaze zakon Božji. I još iz mnogih razloga, koje ćeš ti bolje razumjeti, kad ih iskusиш sam na sebi i obitelji svojoj, nego da ti ih ja sada nabrajam.

Neki ocevi obitelji izgovarali se, da ne mogu jamiciti za sve članove, da ne će više grijeshiti. Ti su doista ozbiljno svatili stvar. Jer posvetiti se Srcu Isusovu znači ne samo izručiti se njemu,

nego i djelom provesti njegov zakon u život, pa ne grijesiti više. No to isto očekuje Isus i Crkva od sve djece svoje, što je krstom preporodi, pa ipak je Gospodin naredio i sakramenat pokore, da se doskoči slabosti ljudskoj. Taj sveti sakramenat je utočište i Srcu Isusovom posvećenim obiteljima, da se revnim pregnućem, što ga započeše posvetom, dovinu do potpune duševne čistoće. U ostalom ako se i protivi nevaljani sinjili kći, zato svejedno može otac i majka izručiti cijelu obitelj [Presv. Srcu te moliti za nihovo obraćenje.

Dругi se opet bojali, da će dvostruko sagriješiti obave li posvetu pa im se po nesreći dogodi, da opet posrnu u grijeh. I to je isprazna božajan. Na sv. ispovjedi moraš u vijek ozbiljno obećati Bogu Gospodinu, da više ne ćeš sagriješiti, pa ipak ne misliš da si dvostruko sagriješio, ako si poslije ispovjedi opet po nesreći pao. Tako ni ovo obećanje u posveti nije pred Bogom veće nego ono u ispovjedi. Istina je, da je sramota čovjeku, kad javno obeća čuvati se grijeha, a susjed ga opet doskora čuje grijesiti. Ako to iz same lakounosti čini, pravom će držati, da je posvetu na lako uzeo. Stoga i valja, da ozbiljno i potpuno krene obitelj stazom kršćanskog življena. Za to i jest posveta dragovoljna.

Odje se dakle još nije dospjelo širom hrvatskih krajeva obaviti posvetu Presv. Srcu, može se učiniti na koju god svetkovinu, kad već dospiju dušobrižnici, da puk dovoljno priprave. Da nače i pojedine obitelji u vlastitoj kući — a to baš i želi sv. Otac — mogu to lijepo obaviti u prisutnosti svećenika, koji će im sliku Presv. Srca blagosloviti. Ne može li svećenik zači u svaku obitelj, može se obitelj posvetiti sama i bez svećenika. Istina je, da mnogo manjka, što ne ima tolikih otaca obitelji kod kuće. No za dobro djelo ima i žena u vijek pravo da zastupa muža. Ta i onako nosi sad ona odgovornost pred Bogom za cijelu obitelj. Nikad boljeg sredstva i načina, da se popravi zanemarenje, da se ispravi krivo, no što je posveta Presv. Srcu.

Njome će se i najbolje pripraviti obitelj za povratak o čev. Vrati li se on dobra srca, nikad za nj većeg veselja, no da nađe ženu i djecu pod okriljem Presv. Srca. Vrati li se pak razrovana srca, nebojte se, majko i djeco, ne će moći dugo odoljeti, gledajući Srce Isusovo na časnomu mjestu stana svoga, a vas gdje se pobožno molite pred njim. Plamen Bož. Srca otopit će led srca njegova. Baš tim načinom mogla bi mnoga žena, koja se u čem zaboravila, postići te se izmiri s Bogom i s mužem. Tako je evo baš posveta obitelji Presv. Srcu najbolja priprava za mirni početak redovitog života poslije rata.

Zdravlje nemoćnih.

Braćo!

Bolna srca promatra Otac svega kršćanstva, kako mu se ljuto zavadena djeca četiri pune godine nemilo kolju. Od početka rata ne prestaje poduzimati sve što može, da skratí ili barem ublaži ratne grozote. Pri tom neprestano upire oči svoje u Onoga, koji odozgora ravna i upravlja svijetom. Da ublaži dakle opravdanu srdžbu Božju i pruži neizmjernom Veličanstvu Božjem dostoju zadovoljštinu za nebrojene zablude, grijeha i uvrede čovječanstva, prikazat će sv. Otac na ovogodišnji blagdan Petra i Pavla svetu Misu te pozivlje svekolike svećenike svega katoličkoga svijeta, da to isto i oni toga dana učine.

Na očigled toga veličanstvenoga prizora, kad će se svekolike nekrvne žrtve na cijelom svijetu prikazati Bogu, Trojedinomu kao dostojava pomirba i zadovoljština te kao najkrepča molba za mir i ljubav među narodima, u redu je, da se i mi duhovne ovce sjedinimo toga dana s našim duhovnim pastirima te svojim slabim molitvama i dobrim djelima podupremo njihovu prošnju. Stoga se ovaj „Savez“ pouzdano nada, da će toga dana, t. j. na Petrovo dne 29. lipnja ove godine sve „Vojske Srca Isusova“ i svikoliki Podmlatci „Vojske Srca Isusova“ širom hrvatskih krajeva po mogućnosti u potpunom broju zajednički prisustvovati sv. Misi i primiti sv. Pričest po nakani sv. Oca pape.

Predsjednici, dotično tajnici pojedinih „Vojska“ i „Podmlataka“ neka izvole što prije izvestiti ovaj „Savez“ o broju sv. pričesti, primljenih toga dana.

U Zagrebu, dne 27. svibnja 1918.

Savez „Vojska Srca Isusova.“

Predrage sestre!

Svekoliko se kršćanstvo sprema, da na Petrovo ove godine pruži Gospodinu Bogu što dostojava zadovoljštinu za neizmjerne vrede, što mu ih nezahvalno čovječanstvo danomice nanosi, a radi kojih nam je posao ovaj krvavi rat. Sam sv. Otac papa prikazat će toga dana u tu svrhu, a ujedno i kao molbu za mir, slogu i ljubav narodā svoju sv. Misu, a po njegova primjeru i izričito želi njezinoj učiniti će to i svi biskupi i svećenici svega svijeta.

Učinimo, predrage sestre, i mi svoje, što možemo; kako ćemo se pokazati jednog srca i jedne misli sa svojim ljubljenim duhovnim pastirima. Dajte dakle, prisustvujte toga dana u potpunom broju, svim članovima „Djevojačkih društava“ i svim članovima „Podmlatka Djevojačkih društava“, kao i svikoliki članovima društava „Revniteljica Srca Isusova“ zajednički sv. Misi i primite sv. Pričest po nakani sv. Oca pape. U tu svrhu dogovorite se na vrijeme s veleć gg. svojim upraviteljima, da olakšate i njima i sebi sv. ispunjavaju.

Glavarice svih gore spomenutih društava molimo, da nam što prije priopće broj sv. pričesti, primljenih toga dana od njihovih članica.

U Zagrebu, dne 27. svibnja 1918.

Savez Djevojačkih društava.

Nadbiskup dr. Stadler i štovanje Presv. Srca Isusova.

Dne 6. lipnja navršuje se 50 godina, da je veliki naš apoštol pobožnosti Presv. Srca Isusova u Rimu postao svećenik. Zato će on upravo na svetkovinu Srca Isusova, kad se u Sarajevo slete bezbrojni hodočasnici, slaviti svoju zlatnu misu.

Zaista sa ponosom može dični svećar gledati na dugi niz svećeničkih godina svojih, a osobito na svoju djelatnost na čast i slavu Presv. Sreća. Da ništa ne rsknemo o njegovim prvim svećeničkim godinama u Zagrebu, to je Stadler kao prvi vrhbosanski nadpastir:

1. Odmah kod dolaska svoga posvetio svoju nadbiskupiju Bož. Srcu Isusovu onom divnom okružieom: „Pod zastavom Presv. Srca“ i osnovao službeni list za nadbiskupiju, komu je za naslov odabrao „Srce Isusovo“.

2. Sagradio je Presv. Srcu divan hram i to usred Sarajeva, svoju sjajnu katedralu kao vanjski znak, da su on i njegovi vjernici posvećeni Presv. Srcu.

3. Uveo je već 1884. po svoj biskupiji bratovštinu Presv. Srca te se u svakoj župi po njegovoj naredbi na prvu nedjelju mjeseca obavlja pobožnost. Kašnje g. 1894. sljedilo je i Apoštolstvo molitve sa mnogo središta po Bosni.

4. Da se vjernici upute u pravi duh pobožnosti Presv. Srca preveo je dr. Stadler u zajednici sa svojim kanonikom drom. Jagatićem knjigu glasovitog o. Croiseta (izg. Kroase) D. I. A kad je saznao, da je ta knjiga od sv. Stolice zabranjena, izhodi u Rimu, da se digne ova zabrana, jer je bila posve bezpredmetna. Zabrana ta potjeće još iz doba najvećih navalja na štovanje Srca Isusova, kada Crkva ne bijaše još svoju rekla.

5. Svake godine na svetkovinu Presv. Srca Isusova upriličuje ovaj veliki nadbiskup veliko slavlje, gdje on sam, u koliko mu dopuštaju sile, pjeva pontifikalnu Misu, propovjeda te vodi sjajnu procesiju. Ovom zgodom znade se i po 15—16.000 hodočasnika iz Bosne, Hercegovine i Slavonije sakupiti.

6. Izdao je molitvenike „Najljepši dan u životu“, „Put u nebo“, „Ljubimo G. našega Isusa Krista“, „Rajska vrata“, „Thron der Liebe“, „Ljubav k Presv. Srcu Isusovu“, a svima je svrha, da se širi ova blagoslovljena pobožnost među narodom.

7. No najizdašnije je visoki svećar promaknuo pobožnost Presv. Srca Isusova među hrvatskim pukom tim, što je utemeljio ovaj naš Glasnik. Stadler je potaknuo oce Družbe Isusove, da bi izdavali na hrvatskom jeziku „Glasnik“; a kad su se skanjivali, pokrene on sam g. 1891. ovaj časopis te im ga dvije godine kasnije potpuno preda. Zato cijeli ovaj blagoslov Božji, koji izvire mjesečno iz ovog vrtuka ljubavi Presv. Srca, ima se pripisati velikom apoštolu ove pobožnosti među Hrvatima — Preuzvišenom gospodinu nadbiskupu dru. Stadleru. Stoga mu i ovaj Glasnik prigodom zlatne Mise njegove doprinosi svoje skromno čestitke i moli Presv. Srce Isusovo, da mu za sva velika djela njegova, što ih učinio Crkvi i narodu svom hrvatskom, obilno naplati i na ovom i na drugom svijetu. Gospod ga poživio do skrajnih granica života!

Djevojke, što će biti s vama?

(Svršava se.)

„Boљe je, da su dvojica zajedno, nego jedan sam, jer imaju prednosti društva svojega. Posne li jedan, pridržat će ga drugi. Teško si ga samome, jer ako padne ne ima tko da ga pridigne. Pa ako se tko podigne proti jednome, dvojica će mu se oprijeti; a trostruka sveza teško se kida“ (Crkv. 4, 9).

Vrijedi li ova nauka sv. Pisma za sve općenito, koliko će više za ženskinje, koje su mehanike čudi, više čuvstvene i po tom manje stalne. One čute većma nego drugi potrebu, da se povjere kome, koji će ih utješiti i obodriti; da se oslove na koga, koji će ih suzdržati u burama života. One rado žrtvuju svoju potpunu slobodu i neovisnost u ženitbi, da steknu potrebnu im zaštitu i pomoć muža.

Da ne budate djevojke ne osjete tako jako toga manjka, do prinjet će mnogo ona nutarnja s a m o s t a l n o s t , štono je u posljednjem broju razložismo. Čista savjest čuva dobroj djevojci bistrinu, da se i sama znade snaći u težim prilikama; pobuduje joj snagu, da odrešiti istupa za svoje pravo; pribavlja joj mir, pa i ne treba toliko utjehe drugih.

U koliko ipak ostaje ta naravna potreba oslona, može joj vrlo lijepo doskočiti društvo. Već za vjernog prijatelja kaže sv. Pismo, da je moćna oorana i lijek za život i vječnost (Crkv. 6, 14). Toj obrani i lijeku vrijednost i snaga poraste, kad ih se nade na okupu više istog mišljenja, jednakih želja. Koliko je pak među slabim ljudima u opće moguće, biva to najbojije u vjerskim društvima, napose u Marijinim kongregacijama. Članovima je kongregacije sveta dužnost, da se susreću i pomažu iskrenom bratskom ljubavi. Tude će dakle naći djevojka prijateljicu, jednu i više njih, koje sučustvuju s njome, kojima se može izjadati, koje ju ne će besavjesno izrabiti ni na zlo navesti. U svećeniku upravitelju kongregacije imade najboljeg savjetnika za svoje nutarne teškoće, imade sigurnog vodu za svoj javni i društveni nastup i rad.

Uredba kongregacije i djelatnost njezina najbolje može djevojci pomoći, da udovolji svojim ostalim opravdanim težnjama. Razne službe i časti pružaju prigodu, da razvije svoje sposobnosti i dobije priznanje; radom u pojedinim odborima (sekcijama) zaposli sile svoje, što joj je najbolji lijek proti tugaljivosti, koja tako često obuzimlje djevojke. Po kongregaciji može da se trgne iz svog uskog osobnog i obiteljskog djelokruga, pa da nastupi u javnosti i sudjeluje u priredbama za opće dobro; u predstavama, zabavama, sabiranju i t. d. Kongregacijski sastanci, hodočašća, knjižnica, razgovori i t. d. pružaju mnogo radosti te može djevojka da zadrži veselu čud i ukloni se pogiblima nevaljalog društva. Kongregacija daje i zaštitu djevojci, jer već time što je u društvu imade dobar glas; ne vjeruju pametni ljudi klevetama, što se možda proti njoj izbace; drugarice je opominju i brane; upravitelj je štit do potrebe i pred javnošću. Kongregacija je i najbolja preporuka za djevojku, jer će čestiti mladić ili udovac znati, da je valjano čeljade, ako je u društvu Marijinu. Ta nijesu u kongregaciji možda samo „stare parte,“ nego sve po izbor djevojke od svršene škole pa do kasnih godina, kako se već u kojoj odredi.

Kako je spomenuto, da kongregacija pomaže djevojkama, vrjedi to i za treći red, a razmjerne i za razna vjerska društva Presv. Srca i naknadne sv. pričesti u Apoštolstvu molitve, it d. samo ako se dobro vode. Upravo vjerska društva od najveće su važnosti, da se u narodu sačuva i uspostavi ženska čestitost. Dajte nam svećenika, koji će htjeti osnovati i znati uzdržati ovakova društva — i riješeno je djevojačko pitanje. Stoga, djevojke, molite Boga, ali i crkvene poglavare, da dobijete i svećenike i društvo!

Treća ona velika potreba, što ju ima djevojka da bude zadovoljna, jest ljubav. Svako je srce stvoreno da ljubi, a žensko pogotovo. A zar je zbila muž jedini i potpuni predmet ljubavi njezine? Ne zaista. Već i udata žena mora da dade prvo mjesto u srcu svome Gospodinu Bogu, ako i ne čuvštenom skloništu, a to svakako voljom i težnjom svojom, kojom većma i cjeni i sluša i raduje se Bogu nego li mužu. U takovom raspoloženju valja pogotovo da bude čestita djevojka. Ona može želiti, da joj Gospodin dadne i na tom svijetu dijeliti sreću sa ženidbenim drugom; ona to smije i moliti; smije i misliti na to, kakova bi bila i morala biti u ženidbenom staležu, pa se na dužnosti tog staleža pripravljati. Nije joj ni to grijeh, ako čuti osobitu sklonost prema čovjeku, s kojim bi — uvaživši sve prilike — mogla pred oltar.

Na troje ipak valja da pazi krčanska djevojka u tom pogledu, hoće li da se uzdrži zadovoljnou. Prvo ne smije dopustiti da joj sjetilna ljubav tako srcem ovlađa te bi mislila, da ne može biti ni sretnom ni živjeti bez muža. To bi bila putenost, strasti grijeh. Ne gleda ona kao poganka u ženitbi samo vrelo sjetilne ugodnosti, nego računa s teškočama muževljevim i trudovima materninstva. Uvida, da ruža ljubavi ima na sebi i mnogo trnja, pa će je oprezno srcu privijati. Mogla bi inače ljuto krvariti, a onda postati nezadovoljna i čangrizava.

Čujte što vam poručuje jedan čestiti Hrvat Da'matinac iz jedne budimpeštanske bolnice: „Naučili se mnogi naši ljudi od gospode grijesima, kojih ne bi pošten seljak ni u 300 godina izmislio... Svaka bi krčanska djevojka morala dnevice krunicu moliti, da je Bog sačuva od takvog čovjeka, bezvjerca i Božjeg neprijatelja.“ — Oprez dakle i ne želite si udati se pošto poto! Niti se podajte ludom snatrenju, i pretjeranoj čustvenosti u prijateljstvima, zabavama i čitanju.

Majka Božja skapularska.

Drugo valja da djevojka visoko cijeni čistoću i djevičanskost. Ta po Kristovoj je nauci časnije djevičanstvo Bogu posvetiti, nego udati se. Kao djevica može si dušu većma usavršiti, a bližnjemu barem toliko koristiti, koliko i udata. Junački njezin primjer potiče druge, da se uzdrže u poštenju i vjeri, a pomoći, što je kao slobodna može pružiti bližnjemu, stiče joj zasluge pred Bogom i ljudima. Ako se udata opravdano ponosi djecom svojom, to se čista djevojka još većma može ponositi djevičanstvom svojim.

Između takovih odabire si nevini Jagajac one junačke duše, koje mu se u redovničkom staležu posvete. Mnogima veli on: „Hoćeš li savršena biti, ostavi sve i podi za mnom“ (Matej 19, 21). Ta Novi Zavjet je zavjet obilne milosti, Zavjet savršenstva! Kamo sreće, da biste se vi sve hrvatske djevojke odazvale, koje Gospodin zove! Tisuće bolesnika, siročadi, zapuštene mlađeži dižu ruke prema vama: dodite, pomožite nam! Zar ne bi sramota bila, da hrvatske djevojke puste, neka samo tuđe ruke zaklapaju oči našim milima, njeguju djecu našu, kao da smo mi našima dobri samo dok ih izrabljujemo, a onda neka stranac bude tako plemenit, da ga dohrani?.. Znadu se Hrvati i Hrvatice žrtvovati; treba ih tek upozoriti.

Spomenuto dvoje čuvat će djevojke, da ne zastrane tražeći ljubav svoju, a ujedno će im raspoložiti srce za pravu njihovu i potpunu ljubav za Isusa. Kad biste samo htjeli o njem čitati, razmisliti, posluhnuti kako tajanstveno govori srcu vašem, pristupiti često i pobožno k njemu u sv. Prijestici, upoznale biste sa sv. Alfonzom, da je Isus najbolji, najlepši, najjači, najinudriji, najbogatiji, najvjerniji. Srce bi vam se za njime zanijelo ljubavlju čistom, žarkom, požrtvovnom. Ta ljubav bi vas usrećila, a svako nezadovoljstvo bi prestalo.

Do sto tisuća srdaca hrvatskih junaka prestalo je kucati u ovome ratu, a na stotine tisuća svijalo ih se od najtežih boli. Ljubav Isusova jačala ih u boju i pratila u vječnost. Tom ljubavlju — o djevojke — valja da zapalite srca vaša, da kao polagana žrtva, koja se i onako od vas traži, izgore u čast Zaručniku duša vaših. U svjetlu ove ljubavi otvara vam se ne sumoran, nego vedar pogled u život: čistom savjesti, kao čista djevica pod okriljem Marijinim ljubit će Isusa.

J. V. D. I.

Čeznuće . . .

<i>1. Srcem Te i dušom zovem, molim : Daj se prigni ljubavi mi bolim ! Čuj me ! čezne bol čeznuća mila ; Pogledaj me ! vapi žudnje sile !</i> <i>3. Kad ču Tebi, Spasitelju, doći ? Kad Te gledajući ljubiš moći, Da Te ljubim s pokojem bez boli ?</i>	<i>2. Sve Te više želim s cezne ove I razum'jem s čeznje uv'jek nove, Svu čeznuća bol bi u Te stila, Iz Tvoj' Srca ja bi mir Tvoj pilat</i> <i>4. Budi volja Tvoja, moja duša mol... Ljubim s bolju — tako mora biti. Samo Ti mi nemoj sebe skriti ;</i>
- S. M. Mihaela Pinter.*

Ljubimo Isusa!

Sveta Marija Magdalena Pazzi često je trčala po sobicama svojega samostana sa propećem u ruci, te kao izvan sebe zanesena vikala: „Ljubav nije ljubljena! Ljubav nije ljubljena!“ Da, dragi čitatelju, dobri Isus, naš Spasitelj, nije dosta ljubljen od ljudi na zemlji. Među tolikim srcima, koja kucaju u prsim, ah, kako ih je malo, koja kucaju ljubavlju prama milom Isusu! I to baš za ovoga groznoga rata, kada bi se Isusa moralо ljubiti još više, e da bi nam se smilovao i prikratio ove užasne jade, baš sada ga se još manje ljubi. I prije je bilo zla na svijetu, ali je ipak više bilo poštjenja, vjere, straha Božjega i srama ljudskoga. Jest, sada se mnogo više Boga i svetinje psuje, vara, krade, bludi i t. d., te bi mislio da si među vragovima — Bože prošt! — a ne među krštenim ljudima. A da se tako i nama, dragi čitatelji, ne dogodi ljubimo što više Gospodina Isusa. Ljubimo predobrog Isusa, jer On potpuno zaslzuje našu ljubav. Zaslzuje, prvo: radi svojeg uzvišenog čovječanstva; drugo: radi uzvišenog svojeg božanstva, a treće: radi neizmjerne ljubavi, koju On nama iskazuje.

1. Najprije čujte o njegovoj uzvišenosti čovječanskoj. Tijelo Isusovo jest živi hram presv. Trojstva, najljepše djelo Duha Svetoga, plod prečiste utrobe neoskrvnjene Djevice. Njegovo tijelo je najljepše među sinovima čovječanskim: speciosus forma pae filii hominum. Kada je Isus provodio svoj umrli život na ovcj zemlji, bijaše tako ljubežljiva lica, tako slatki bijahu njegovi pogledi, tako vedro i veličanstveno njegovo čelo, tako ugodan njegov glas, a sva njegova pojava bijaše prožeta ljubavlju, da su dječica, koja su se okolo njega sakupljala i puk zaboravljali čak na jelo i pilo te ga gladni i žedni daleko slijedili. I grješnike je privlačila divna dobrota njegova Srca. Sada je pak njegovo tijelo slavno ob desne Oca na nebu i sjaji tako, da prosvjetljuje i blaženim čini sav Jerusalim nebeski.

Ali kako je lijep Isus istom u duši! Ta njegova ljepota jest takova, da nadražuje ljepotu svih Svetaca, svih Andela, mnogo više ih natriliće negoli sunce onu sitnu tmurnu svjećicu. Njegova pamet jest živo ogledalo, koje vječnim pamćenjem razmišlja, sjeća se, prodire u božanske savršenosti. U njegovom umu sakrivene su sve riznice mudrosti i zranya Božjega, jer od prvog hipa njegovog utjelovljenja vidi licem u lice, zorno i savršeno, božansko bivstvo i sve savršenosti njegove neizmjerne. Njegova volja je neprestana vježba najuzvišenijih i najizvrsnijih kreposti, jest ona luč, koja gori pregorućom ljubavlju Božjom. Duša njegova nakićena milošću posvećujućom tako je uzvišena, da nikakav um ljudski niti andeoski nigda ne će moći shvatiti.

Recite mi dakle, dragi čitatelji zar ne zaslzuje Isus Krist već kao čovjek čitavu našu ljubav?

2. Ali je Isus još i Bog, jest jedinoroden Sin Oca nebeskoga, bitna slika Očeva, svijetlo od svijetla, rođen ne stvoren od vječnosti, jest Rječ po kojoj su sva stvorena. Isus je Bog, a kao takav je izvor svakog dobra, jest veselje Andela, jest sreća i uživanje Svetaca, nebeskih stanovnika. Isus je Bog, Isus je Bog!... ali se ja gubim u ovom Oceanu sjaja, i — ne znam dalje! A zašto se više puta

dademo zavesti od lažljivih ispravnosti zemaljskih? Zašto, kad se možemo napojiti na čistom izvoru, tražimo radije mutne potoke? Svi ljube ljestvu, a zašto svi ne ljubimo Isusa, neizmjerno ljepoga? Ljubimo bogastvo, a zašto ne ljubimo Isusa, neizmjerno bogata? Ljubimo dobrotu, zašto ne ljubimo Isusa, neizmjerno dobrog? Ljubimo mudrost, zašto ne ljubimo Onoga, koji je Bog svakog znanja i mudrosti? Ljubimo mogućnike, zašto ne ljubimo Isusa, kojemu Andeli kliču tri puta: Svet, svet, svet? Ljubimo i pohlepno tražim sreću, zašto ne ljubimo Isusa, koji je središte svake sreće i blaženstva? Ah, Isus je pravi Bog!... Ljubimo ga dakle svim srcem, svom dušom, svim silama i svom nježnošću čuvstva naših, jer je On došao neizmjerne ljubavi!

3. Moramo napokon ljubiti Isusa, jer On nas neizmjerno ljubi. Lakše bi bilo prebrojiti zvijezde na nebu i pijesak na moru, negoli izbrojiti dobročinstva, što smo ih primili od Isusa. Dotaknimo se samo poglavith.

Isus nas je od uvijek ljubio. Sv. Janja govoreše, kad su je prosci salijetali: „Idi daleko od mene, jer je drugi Ljubovnik, koji me već odavna ljubi!“ Isus nas je ljubio postavši čovjekom, nama u svemu sličan, naš drug, naš brat, porodivši se kao dijete u betlehemskoj štalicici, živeći u siromašnoj nazaretskoj kućici za trideset godina, e da nam dade izglede i dokaze najsjajnijih kreposti. Ljubio nas je učeći tri godine javnog života sve istine koje je bio donio iz krila Očeva, istine koje su imale biti svjetlost umu i balsam srcu našemu; napokon je podnio radi nas najveći prijetir, najžešće boli te umro na drvu križa prolivši i zadnju kāp neprocjenjene svoje krvi. Isus nas je ljubio ustanovivši presv. oltarski Sakramenat, u kojem istinito stoji posred nas kao zaljubljeni Ljubovnik, u kojem nam se sav dariva kao hrana i piće u sv. Pricestii. Blagujući ga u tom Otajstvu On nas tako čvrsto, tako savršeno uza se privezuje, da se mi preobrazujemo u njega, postajemo jedno s njime i živimo njegovim životom. Isus nas je ljubio otvorivši nam po svojim zaslugama nebo, gdje nam je pripravio prijestolje slave posred Andela i Svetih, da budemo s njime vječno blaženi u njegovoj sreći.

A sada pitam: je li mogao predobri Isus učiniti više, nego što je učinio, te nas obvezše, da ga ljubimo? Zar se je stoga čuditi, što sv. Pavao sav uspaljen plamenom ove božanske ljubavi, izazivlje zemlju i pakao, neka samo kušaju odijeliti ga od Isusa: Tko će nas odijeliti od ljubavi Kristove? Kakvo čudo, da su se Isusu za ljubav mučenici dali divljim zvijerima za hranu i da su vrat umiljato privgnuli pod sjekirom krvnika? Kakvo čudo, što tolike pobožne djevojke na poticaj ove presvete ljubavi tvore djela prejunačke kreposti baš muškom jakašću, zasramljujući tako našu mlakost? Deder, dragi čitatelu, ljubi i ti taj predmet predostojan ljubavi. Ljubi Isusa! Isus neka uvijek živi u twojoi pameti! Isus neka uvijek kralji je u tvojem srcu! Isus, ovo ime slade od meda, neka često i pobožno odzvanja sa tvojih ustiju! Isus neka bude cilj tvojih djelovanja! Isus neka bude tvoj uzor, koji imaš naslijedovati, te tako doprijeti de njegove slave u nebu.

D. D. T.

Sloga između radnika i poslodavaca.

Opća nakana molitava i dobrih djela u srpnju,
biagoslovijena od sv. Oca naape Benedikta XV.

Tko otvori oči, vidi u grozotama, što počiniše ruski boljševici po cijeloj Rusiji, kamo vodi socijaldemokratizam ljudsko društvo. Istinu je rekao bivši voda socijalnih demokrata Bebel: „Kršćanstvo i socijalizam stoe jedan prema drugome kao vatra i voda. Mi držimo Boga utočištem ludaka; mi nazrijevamo u Bogu najveće zlo u svijetu, te zato navješćujemo Bogu rat.“ Boljševici su u Rusiji po ovim načelima postupali. Zato nije bio pred njima siguran ni imetak ni život sugrađana.

Puno je veća pogibelj, što prijeti ljudskomu društvu od socijalizma, nego od svjetskog rata, što evo već četvrtu godinu nemilo hara u Evropi izvan nje. Kako čeznemo svi za mirom, tako i još većma treba da nastojimo te se riješi temeljito i konačno tako zvano radničko pitanje. Evo načela, po kojima se može uspostaviti sloga između radnika i poslodavaca:

Prije svega treba da se sjetimo, što je Leon XIII. u svojoj preznamenitoj okružnici od 27. svibnja 1891. o radničkom pitanju rekao: „Svi moraju sudjelovati kod ove preznamenite stvari (rješenja radničkog pitanja). Nu odlučno tvrdimo, da će svi napori ljudski biti uzaludni, zapostavi li se Crkva.“ Crkva katolička nosi u svom krilu sva načela i sva sredstva, što u ljudsko društvo uvađaju i uzdržavaju u njem pravu vremenitu sreću i blagostanje. Zato je rekao bezvjerski filozof Montesquien o katoličkoj vjeri: „Za čudo je, kršćanska vjera čini se, da nema druge zadaće van sreću na drugom svijetu, a ipak osniva sreću već u ovome životu.“ (Esprit de lois I. XXIV. 3.) Prije svega trebalo bi da se svetkuje nedjelja, kako to Crkva katolička zapovijeda. Jer zato je i nastao zapletaj i nerед među radnicima i poslodavcima, što su većinom odstupili od praktične vjere i tako zapali u materijalizam. Ne svetkujući nedjelju gramze za nezasitnim dobitkom i izrabljaju sile i vrijeme radnika u svoju korist, ne obazirajući se na štetu, što bližnjemu na takav način nanosi. Tako to biva, kad se čovjek odrekne praktično vjere, koja mu to zabranjuje.

Kako ćemo dakle pomoći |

radniku i poslodavcu, da se opet vrati ona sloga, što rada zadovoljstvom i radniku i poslodavcu?!

Leon XIII. veli u svojoj okružnici: „Sve se porušeno ponavlja silom, kojom je utemeljeno i podignuto. A društvo je utemeljeno za blagostanje i procvat po Kristu. Mora se dakle opet po Kristovim načelima i uspostaviti.“

Što je dužnost radnika? Spomenuta okružnica to ukratko nabrala: Da potpuno i vjerno izvrši, što je pogledom na rad slobodno i pravedno ugovorio; da nikako ne kvari stvari, niti ozlijede dobro gospodara: da se braneći za svoje koristi kani sile i nikada da

se ne buni; da se ne druži sa opakim ljudima, koji lukavo uzbudjuju neumjerene nade i prevelika obećanja, iza čega obično slijedi nekorisno kajanje i gubitak imutka.

Što je dužnost poslodavaca? Ne smiju s radnicima postupati kao sa sužnjima. Moraju u njima štovati dostojanstvo osobe, koja je oplemenjena neizbrisivim znakom kršćanskim. Nečovječno je postupati s radnicima kao s robljem za dobitak i ne cijeniti ih više, nego koliko silama i snagom svojom mogu.

Dužni su, da se obaziru na vjeru i dubovna dobra radnika. Zato treba da tako urede poslove, te radnik u svoje vrijeme može obaviti svoje pobožnosti. Ne smiju dopustiti koliko do njih stoji, da se radnik podade pohotama i poticajima na grijeh. Ne smiju ga odvraćati, da se ne brine za svoju obitelj; treba da ga potiču na štedljivost. Osobito pak ne smiju mu naložiti i napraviti više rada, nego što mu sile podnose, niti takova posla, što se ne slaže sa dobom i spolom. Najveća je pak dužnost poslodavaca, da svakom radniku dadu, što je pravedno.

Koliko sati treba raditi?

Treba paziti, govori spomenuta okružnica, da se svagdanji rad ne zategne na više sati, nego li dopuštaju sile radnika. Koliko pak treba da traje odmor, to se mora prosuditi prema okolnostima vremena, mjesta i prema zdravlju radnika, prema spolu i dobi i samome radu. Nijesu za sve radnje žene; a ni djeca, dok se ne razviju, nijesu za tvornice. Kao opće pravilo za odmor vrijedi ovo: radnik valja da ima toliko odmora, koliko je potrebno da se naknadi snaga radom potrošena i koliko iziskuje briga za obitelj te potreba pri mjerene izobrazbe i zabave. Svakako treba, da im se osim svagdanjeg odmora, dade jedan dan u tjednu — nedjelja — da mogu ispuniti svoju vjersku dužnost.

Kolika da je nadnica, plaća?

Koliko utanače poslodavac i radnik. Al postoji i naravno pravo, što ne ovisi o ugovarajućim strankama. Da naime plaća bude dostatna, te pristojno hrani radnika umjerena i poštena zajedno s njegovom obitelju. Ako radnik nuždom natjeran ili strahom prisiljen primi teški uvjet, što ga ispuniti ne može ili samo s vanrednim naporom, onda je to nasilje, proti čemu se ogradije pravednost.

Veoma su korisna i mnogo doprinose za slogu među radnicima i poslodavcima

Vjerska društva

među radnicima. Zato će mudri poslodavci svakom zgodom promicati takva drušva među svojim radnicima. Uresit će radničke prostorije s kojom pobožnom slikom ili kipom. „Glasnik Presv. Srca Isusova“ je donio prije petnaest godina u osmom broju više dogadaja iz raznih duhanskih tvornica, kako su radnice posvećivale svoj rad i međusobno se poticale na marljivost.

„Nazad nekoliko godina, govori očividac, razgledao sam uz put tvornicu duhana na hrvatskoj Rijeci. Bijaše upravo korizmeno vrijeme. Došavši u jednu prostoriju, u kojoj do 50 djevojaka smotke (cigare) pravi, mislio sam, da sam stupio u hram Božji. Takova je tišina posvuda vladala. Samo se jedan glas mogao čuti! Jedna naime djevojka, hodajući posred sobe, držala je knjigu i ruci, te ostalima čitala muku Gospodina našega Isusa Krista, tako glasno, da ju je

svaka djevojka dobro čuti mogla. U čudu je zapitam: „Ta zašto njima čitaš? Koliko ćeš stoga štetovati na plaći, kada međutim ne radiš?“ Nu ona se nasmiješi, te odgovori: „Ne ču ja stoga ništa štetovati, jerbo će mi svaka od njih nešto smotaka načiniti tako da će mi nadnica biti jednaka s njima, isto kô da i ja radim.“ Navečer naime, kada svaka dobije plaću po broju smotaka, koje je taj dan svila, svaka daje po nekoliko smotaka onoj djevojci, koja im je čitala, a ona dobije za njih plaću, kô da ih je sama napravila.“

Slično je bilo u Požunu, u Ljubljani, u Travniku u duhanskim tvornicama.

Poslodavci bi tako mogli naći među radnicima sposobne osobe, koje bi uplivale na druge radnike, da se barem na neki način budi

među njima vjerski duh, što i radnicima godi i poslodavcima koristi, te tako promiče i učvršćuje među njima mir i slogu, što i za uspješan rad mnogo doprinosi.

M. K. D. I.

Na dobrohotno uvaženje! *Uslijed petnedjeljnog općeg strajka zagrebačkog tiskarskog osoblja dobismo broj 5. iz tiskare istom 22. svibnja! Kako se uslijed velike naklade na Glasniku mora neprestano raditi, to ne bismo do konca godine došli u pravu kolotečinu. Stoga smo prinuždeni ovaj put spojiti dva broja t. j. broj 6. za lipanj i broj 7. za srpanj, da ostali brojevi uzmognu izlaziti na vrijeme. Molimo dakle svekolike v. c. preplatnike, da ovo dobrohotno uvaže.*

Uprava Glasnika Srca Isusova.

Umoljavaju se svi dužnici, da sve svoje prije urede s Upravom Glasnika te ne čekaju, da ih se poimence opominje. Čisti računi — čista savjest!

Katolička ženo i majko, zašto se češće ne pričešćuješ?

Ti se moraš češće pričešćivati; jer gdje ćeš crpsti utjehu u svim svojim svagdanjim brigama i križevima, a koje baš tebe jako tiše, ako ne kod Isusa u sv. Pričestiju? Tu ti dolazi onaj isti dobri Spasitelj, koji je nekoć oblazeći zemljom dijelio dobročinstva, sušio suze i lječio rane tolikih bolesnika. Bit će ti puno lakše prigrlići križ, ako s propelom skupa prihvatiš i Propetog. Nosiš li Isusa u srcu, tada je u tvom srcu raj, i pouzdano se nadaj vječnom nebu, jer u sebi „imaš život vječni.“ Zašto dakle ne pohrliš često k onome, koji ti i danas iz tihog svetohraništa dovikuje: Dodi k meni, ti dušo umorna i opterećena, i ja će te okrijepiti?

Ti se moraš češće pričešćivati, jer ti je potrebna vrhunac ravnina snaga, da ispunиш svoje teške zvanične dužnosti. Biti majkom znači možda za te isto što i biti mučenicom. Šta ćeš onda bolje učiniti, nego da neprestano moliš snage i požrtvovnosti od onoga, koji nam svima uz neizrecive боли darova život duševni? Božanski prijatelj djece pomoći će ti također rado u tvojoj užvišenoj i teškoj zadaći, da odgojiš djecu za nebo. Ne zaboravi ih samo zarana izručiti Božu. Srcu njegovu, te ih iza prve pričesti njihove često sa sobom voditi k stolu Gospodnjem. Pa i ako bi u kome od vojnih duševnih život zamro, onaj koji oživje sina udovice iz Naima, premda ga nije ni molila, sigurno će na tvoje neprestane molbe sačuvat ti dijete od vječne smrti; samo ustraj u svojim molitvama.

Ti se moraš češće pričešćivati, jer ti je nuda sve nužna ljubav. Tvoje srce teži za njom. Bračna ljubav će se učvrstiti, podići, oplemeniti, ako često sa svojim mužem klekneš pred pričesnu ogradu i s Isusom se sjediniš. Dogodi li se pak, da ti ta ljubav ohladni ili čak ugasne: ovdje ćeš naći srce, koje te nesebično ljubi, koje ti je uvijek vjerno, i koje te jedino može posve usrećiti.

A ljubav moraš dati i svojoj djeci, treba, da rasplamtiš u njihovim mladahnim srcima svetu ljubav Božiju. Blago onoj djeci, što odrastoše pod blagim sjajem euharistične ljubavi, što je plamsala u majčinom srcu. Još mala sv. Magdalena Pacijska priljubila bi se majci, kad bi došla sa sv. pričestiju i govorila: „Majko, pusti me posve blizu k sebi, da budem što bliže mom dragom Spasitelju.“ S kakvim će te počitanjem motriti i tvoji odrasli sinovi i kćeri,ako te često vide kod Stola Gospodnjeg! Tvoja revnost i njih će potaknuti, da se češće okrijepljaju tom nebeskom hranom; a šta ćeš onda više? Ako je sice majčino često stan Isusov, tad je cijela obitelj kao kakova crkva.

Dakle, katolička majko: hoćeš li utjehu, snage i ljubavi, koja ti je tako nužna, a ti hajde često na sv. pričest.

Ti se smiješ svaki dan pričešćivati. To želi sv. Crkva, to želi sam Isus Krist. On je u prvom redu ustanovio ovaj presveti Sakramenat ne za svoju proslavu, ne kao nagradu za kreposno življenje, nego kao spasonosno sredstvo, da iskorjenimo svoje svagdanje lake grijeha i očuvamo se od teških. Da se smiješ svaki dan pričestiti moraš samo „biti bez smrtnog grijeha i imati pravu nakanu.“ Ti se dakle smiješ svaki dan pričestiti, i onda, kad si po

nesreći počinila laki grijeh. „Ne trebaju zdravi liječnika, nego božesni“ (Mat. 9, 12). Skruši se, i pristupi ponizno i zaufano.

Ti se smiješ svaki dan pričestiti, i onda, kad nemaš toliko vremena, da se kao običao pripraviš i zahvats za sv. Pričest. Upotrebni dobro ono malo vremena, što ga imaš pa se onia kod posla zabavljaj sa svojim Isusom. Nemoj ipak nikad onako s vrata pred oltar, a onda opet od oltara na vrata, a baš bez ikakve priprave i zahvale.

Ti se smiješ svaki dan pričestiti i ako ti Isus ne pruža čutljive pobožnosti. Zar će netko, koji je uistinu gladan, baciti kruh, jer mu ne daju meda?

Ti se smiješ svaki dan pričestiti ako nemaš svečanog odijela Isus gleda prije svega na srce. Dosta je čedno čsto i čitavo odijelo. Ženskima ponavljam: čedno; ne izrezano, prozirno!

Ti se smiješ svaki dan pričestiti i onda kad se ne možeš svake nedjelje ispojaviti. Samo onda si dužna po naući sv. Crkve da se prije sv. pričesti ispojediš, kad si sigurna, da si smrtno sagriješila. Sto ti dakle brani, da se poslije sv. ispojedi češće puta pričestiš, ako si sigurna, da nemaš smrtnog grijeha na duši?

Promisli sada, kako ćeš se često ubudice pričešćivati. Promisli to, ali ne pred mlakim ljudima, koji malo ili možda nimalo ne ljube Boga nego pred samim Isusom, pred kojim ćeš možda doskora kao pred Sucem stajati.

N. B. D. I.

Hrvatska katolička ženska sveza.

Skrajnje je zaista bilo vrijeme, da se naš ženski katolički svijet udruži na temelju nepromjenjivih božanskih katoličkih načela. Drugdje postoje takve udruge već odavnina i donose izvrste plodove. Kod nas su do sada bile organizavane samo ženske radnice, pa i te samo u socijalnoj demokraciji, a u najnovije doba i ženske tako zvane liberalke, zapravo bezvjerke. Sto imamo katoličkih društava, svako živi odijelito i za se, pa zato nema ni jedno niti može imati onaj utjecaj u javnom vjerskom i društvenom životu hrvatskog naroda, koji bi moralo imati. Mnoga su pače takva društva brzo i zakržljavila, jer si sama nijesu znala pomoći, a nijesu imala drugoga, koji bi im pomogao. Stoga se baš u prvi čas osnovala u Zagrebu „Hrvatska katolička ženska Sveza“, kojoj je svrha, „da ujedinjuje i unapređuje sva hrvatska ženska katolička društva.“

Ta Sveza nije nikakvo političko društvo. Pravila su joj potvrđena od nadležne duhovne oblasti i od kr. zem. vlade 16. veljače te godine. Uredena je po biskupijama tako, te će svaka hrvatska biskupija imati svoju biskupijsku Svezu, koja će biti središnjica za sve ženske katoličke organizacije u biskupiji, a ove opet biskupijske Sveze bit će u Savezu sa zagrebačkom Svezom kao svojom središnjicom. Zagrebačka središnja Sveza ima svoga duhovnoga savjetnika, komu je djelokrug točno označen u pravilima. Prvi takav duhovni savjetnik, imenovan od Preuzv. gosp. Nadbiskupa jest Bogoljub Strižić, profesor na ženskoj preparandiji u Zagrebu.

Dne 2. lipnja bila 1. glavna skupština Hrv. katol. ženske Sveze, na kojoj je izabran prvi upravni odbor. Predsjednica je presvj. gda Julija pl. Halper Sigetska. Do toga je dana Sveza brojila 422 člana, koji uplatiše ukupno 6.000 K članarine.

Ne dopušta nam opseg našega lista, da o toj Svezi opširno pogovorimo, kako bi zaslužila, nego ovime na nju sav naš ženski katolički svijet samo upozoravamo te ju kako svakoj pojedinoj katoličkinji tako i svim pojedinim ženskim katoličkim društvima najtoplijje preporučujemo.

Svi upiti i prijave neka se šalju „Hrvatskoj katoličkoj ženskoj Svezi“ u Zagreb. Samostan č. Sestara milosrdnica, gdje se dobivaju i pravila.

NAŠI DOPISI.

Babska Novak. Přosta sam seljanka, ali prava Hrvatica i štovateljica Presv. Srca Isusova pa me vrlo veseli, kad čitam u našem Glasniku, kako se u narodu štuje Presveto Srce. Stoga Vas želim izvijestiti kako se i kod nas evo već četvrtu godinu širi ta mila pobožnost.

I Djevojačkog društva za naknadnu sv. pričest pristupa ih svaki dan po pet k svetim sakramentima. Ima nas toliko, da se u mjesec dana baš sve obredamo. Svaka ima svoj točno određeni dan pa i dolazimo sve nefaljeno. Bilo nas u početku samo trideset, ali nam se društvo evo lijepo ko stablo razgraniло. Svakog prvog petka imamo pjevanu sv. Misu, a prve nedjelje u mjesecu večernju kod oltara Presv. Srca s propovjedju i litanijsama u čast Presv. Srca. Ima nas još i 75 trećoredica i 300 u društvu Gospe od sv. krunice. Mnogo se za nas trudi naš veler. g. župnik Ivan Cvrković i svojom nas revnošću potiče, a ima i vrlo revnih članica u društvima, koje nas svojim primjerom bode. Tako iz područnog sela Sot dolaze svaki dan po dvije na sv. pričest prema sv. pet kilometara daleko. Mi iz bližega dolazimo svaki dan uvečer u crkvu, pa makar duvalo ili padalo, te molimo zajedno kruticu i klanjam se dragom Spasitelju u presv. Sakramantu.

Sve je to doduše spojeno sa žrtvama. No mi imamo u tom puno radosti. Veseli nas da učinimo štograd Spasitelju mila za ono, što ga drugi zanemaruju i vrijedaju. Mi smo i same tako smirene, da smo se sve djevojke i udate, kojima su muževi u boju, predale u volju Božju. Svu svoju nadu za naš budući život stavljamo u Presv. Srce. Kod nas nema, da bi žene uzalud putovale okolo, već se na sv. Misu pazi ko na oko u glavi. Kad gledam drugarice, kako ćedno pristupaju sv. Pričesti i kad još znam, kako im je mlado srce Sru Isusovu posvećeno, uzdahnem često i zašljem: Blagoslov! ih Isuse i uzdrži!

Čanak (Lika). — Naša vjerska društva dobro se drže. Podmladak Revniteljice i Djevojačko društvo redovito primaju svakoga mjeseca svete sakramente. Nemila bolest boginja (kozica) i u Čanku je harala, pa je i Djevojačko društvo moralo jednu žrtvu pridonjeti: umrla je djevojka Anka Grbač. Njezine drugarice dale su odslužiti za pokoj njezine duše jednu pjevanu sv. misu. Bilo je do sada već više sastanaka u crkvi, gdje je u nekoliko navrata protumačena svrha i predmet pobožnosti Sru Isusova, a u nekoliko opet pravila Vojske, Podmlatka, Revniteljica i Djevojačkoga društva Presvetog Sru Isusova.

U "Glasnika" od veljače javljeno je, da je u godini 1917. bilo 10 preplatnika na "Glasnik," pa je izražena nuda, da će se ove godine broj preplatnika umnožiti. Sada možemo javiti, da ove godine ima "Glasnik" 35 preplatnika. Ovom prilikom neka bude spomenuto i to, da sada u Čanku ima 20 doživotnih članova na knjige Društva sv. Jeronima (prije samo 2), dok dvokrunaša ima svake godine do 50.

Marija Bistrica. Naše Djevoj. društvo ima 4 sekcije: za crkveno pjevanje, za ures crkve, za naknadnu sv. pričest i za širenje dobre štampe. Ova je zadnja skupina sabrala oko 230 preplatnika na Glasnik Sru Isusova.

Zagreb. Godine 1913. ustanovio se „Savez Vojske Sru Isusova“ u Zagrebu, širila se „Vojska“ po Hrvatskoj. S početka primaо se samo momke i muževi u društvo. Ali se brzo uvidjela potreba podmladka. Vojska bez pričuve malo vrijedi. Pričuva je naš Podmladak. Sa podmladkom osigurana je Vojska, jer se danonice pomlađuje. Podmladci su rasli u selima, na varošima, gradovima. Potreba se pokazala, da podmladka bude i u Zagrebu, a na vlastito podmladka iz radničkog staleža. Počelo se s tega s mladim kalfama i sa naučnicima. Mladi kalfi i naučnici, koji su stupili u Podmladak izrazili su želju, da nose kakav vanjski znak, na primjer broj ili kokardu pa i posebne društvene kape. Odbor „Saveza djevojačkih društava“ u Zagrebu pobrinuo se za kokarde dok nam bolja vremena ne dopuste, da nabavimo broševe. Zamislio i kapu sasmosta na narodnu. Kapa je od modrog suknja, u sredini natpis „Vojska Sru Isusova“ u bijelim slovima, nad slovima crveno srce: crven-bijeli-plavi. Zaželjili kalfi i naučnici, da budu svećano primljeni u društvo, što se obavilo dana 6. travnja o.g.

Zagreb, nadbiskupski orfanotrofij. Prigodom duhovnih vježbi raspališe se daci iz orfanotrofija novim žarom u borbi proti psovke, e bi se skinula ta ružna navada našega naroda. U prve dvije sedmice iza duhovnih vježbi prikazali su u ovu plemenitu svrhu 956 sv. Pričesti 1.536 sv. Misa, 790 kruhica i 26.591 pohoda presv. Sakramantu.

U prvom polugodištu školske godine 1917—18. prikazali su 5.340 sv. Pričesti. Predsjednik Janko Penić.

Savez Djevoj društava primio je ove izvještaje o broju sv. pričestii za mjesec ožujak: Bebrina: 63. Crkvena: 96, u veljači 96. Bistra 117, Kutina u veljači 30. Osekovo: djevojke 100, Podmladak 67; Rijeka: kćeri Srca Isusova u veljači 192; Sv. Nedjelja: u veljači 134, žene 46; u ožujku 145, žene 55. Radikovci 150; Ludina 160; Sela 82, Zagreb 401. **Magić Mala:** Naše Djev. Društivo ustanovljeno je 7. travnja ove god. u našoj žup. crkvi u Novoj Kapeli. Primljeno je 19 djevojaka. Glavarica je domaća učiteljica, gdica, Antonija Galljan.

Selca na Braču. Naša Djevojačko Društvo broji danas 160 članica. Dije se na 4 skupine. Svaki prvi petak pristupa k sv. Pričestii redom po jedna skupina V. g. upravitelj drži svakoga 2. mjeseca sastanke, usadjući nam u srce pravu pobožnost, uzbajajući nas u pravom kršćanskem duhu. Mjesečno primamo oko 100 sv. Pričestii. — Imamo i zastavu, izvezenu po gospojici Anki Stambuk.

Marijina kogregacija u Novigradu na Dobri.

Sa zastavom prvi put istupisemo na blagdan naše zaštitnice „Gospe Lurdske. Taj dan proslavljamo svečano s Misom, Pričestiju, propovijedu i procesijom.

Split, zavod Martinis-Marchi. Naše društvo „Kćeri Marijinih“ broji za sada 14 članica. Imamo svake nedjelje zajedničku sv. Prijest, a svake druge nedjelje društveni sastanak. Za ovogodišnji blagdan sv. Janje pripravljamo se posebnom trodnevnicom, na sam blagdan pristupisemo zajednički k sv. Pričestii pod svečanom sv. misom, koju nam je odslužilo naš upravitelj vlč. g. D. Tresić. Popodne iza svečanog blagoslova bila skromna domaća zabava u zavodskoj dvorani.

Petrica Boša, tajnica.

Klišejji, koji su danas tako rijetki i skupi, mogu se dobiti u vrlo dobrom stanju kod Uprave Glasnika S. I. u Zagrebu uz cijenu od 16 šilira po cm². Malo ne sve slike, što su ih donijeli Glasnik i Kalendur onamo od godine 19.3: do danas — izuzev jedino one retike o životu Isusovu — mogu se dobiti. Kod narudžbe dosta je označiti godinu i stru u Glasniku, dotično Kalendara, na koju se natazi željena slika.

Uprava Glasnika Sreća Isusova.

Zahvalnice.

Svaku zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom te pridodati točnu adresu, baže se ne može uvrstiti. — Svome občanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu u rednijstvu pošalje, makar je ono i ne oglasio. Za oglas zahvalnice ne plaća se ništa, a dragovoljni mlođari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

Srce je Isusovo umekšalo vojnika.

Bosna. — Pozvali svećenika teško bolesnom vojniku. Ležao je kod kuće, a nije se već od 7 godina ispojedio. U ratu uzeli ga pod pušku. Ni tada, kad je išao u rat, nije htio, da se ispojedi. Na ruskoj fronti teško oboli. Bacao je silu krvi od muka i napora rata. Napola mrtva iznijeli ga iz opkopa. Ali ni tada se nije ispojedio.

Liječili ga. Ali jer je bio trajno nesposoban za vojničku službu, puste ga kući bolesna. Morade opet u krevet. Kako je bio opasno bolestan, majka ga molila i zaklinjala, neka za Boga pomiluje na svoju dušu, pa nek se ispojedi. Ali zaludu. I drugi ga prijatelji nagovarahu, neka ne bude tako tvrdokoran, kad je na smrt bolestan. On i majci i drugima tvrdio dobaci: Kako sam živio, tako hoću da i umrem.

Kad je majka vidjela, da je tu sve badava, sjeti se Presv. Srca Isusova, i tako je ono toliko puta pomoglo u zdravljenju. Poče dakle s 12 godišnjim bratom bolesnikovim devenicu Presv. Srca Isusova. Majka je iskreno privata: premda su se usrdno molili, da se ipak nije nadali pomoci — tako je bio bolesnik okorjao.

Ali gle, još za vrijeme devenice reče najednoč bolesnik majci: „Majko, ja ţu se ispojediti!“ Majka to nije vjerovala. Paće bolno je to dirnu u srce. Mislija je, da se hoće svetom sakramentu narugati. Sutradan reče bolesnik opet isto majci: „Majko, ja bih se ispojedio.“ Tad je istom sinstro tračak nade majci, da se Presv. Sreća ipak možda nije oglušilo na njezinu molbu. Posla dakle malog brzo po ispojvedniku.

Kad ga kašnje opet pohodi isti svećenik, nade ga posve odana u volju Božju i mirna, da nije mogao bolje željeti. Tad mu reče majka, da sad često zazivlje presveta imena Isusa, Marije i sv. Josipa. Da je sav sretan i veselo, što se ispojedio i pricestio. *K.*

Ozdravila od srčane bolesti.

Hrvatska. — Dulje vremena mi navajuje kako krv u glavu, ali u rujnu otvor se na usta i opasnost mi velika zaprijeti. Liječnik nema nade, sve se moguće upotrebljava, a ja samo mirno

gledam. Ništa me ne boli, a tako je opasno. Imam djevojčicu od 5 godina, pa ona svaki čas dode te mi veli: „Jelde, mama, da ne ćeš umrijeti?“ Steže me u prsim gledajući dijete tako zabrinuto. Ja se sjetim Presv. Srca Isusova te počnem odmah moliti, i obecam, da ču se javno zahvaliti i nijesam niti svršila, okrenulo sve na bolje i srce sve mirnije postaje, krv više ne bacam, Hvala i slava Presv. Srca Isusova i bl. Dj. Mariji, koji svrnuše svoj milostivi pogled na mene grješnicu i ostaviše me na životu.

Žrtve kćerine spasile majku.

Hrvatska. Kako je obično u životu, da majka teškom mukom dijete svoje predaje dragom Bogu na službu, tako se i meni dogodilo; no milost Božja jača je od svih navala, i ja evo punih 15 godina tako sam srećna i dijelim s ostalim sv. društvo svoj život u našem dragom samostanu. Od kako stupih u tu sv. kuću žrtvovala sam se Bogu, za spas duše moje majke, koja je bila vrio proti tome što sam stupila u red. Bile su prošle 4 godine otkako sam bila u samostanu i ona je hvaćena Bogu nakon toga vremena bila posve umirena; no još je tinjala u srcu bol, što sam ju ostavila. Glavno, što sam ja željela, bijaše, da ona ne umre bez sv. sakramenata, te da ju u njenoj bolesti podvori Andeo Božji mjesto mene.

Molila sam veliku devenicu baš prije dvije godine! a punih 12 godina što sam obučena, devenica što ju obavljamo u oči svakoga prvog petka bila je namijenjena za spas duše njezine. I evo, Srce Božansko uslijale je moje prošnje sve do u tančint: 1. Ona je upravo blaženom smrću bez ikakove nuturnje borbe preminula; 2. primila je sv. sakramenje na svoju vlastitu prošnju; 3. bila je sva sretna i vesela, da sam ja u samostanu, jer veli, tu ću za nju moliti; 4. dvorila ju u bolesti jedna č. s. milosrdnica, a umrla u dobroj kući i obitelji. Njezina smrt bila je u Isusu i s Isusom; još isti dan primila je sv. pricest, a uveče bila kod mleg Spasitelja. U svojoj bolesti, koja trajaće tri tjedna, više je puta primila sv. pricest. To je u toliko začudo, što prije nije toliko polazila k sv. sakramentima; jednom rijeći: Presv. Srce pomoglo je. Neka mu je hvala do vijeka!

Zbornici!

Početkom svibnja t. g. pozvao je sv. Otac svekoliko svećenstvo ekleze Crkve, da na Petrovo ove godine zajedno s njime prikaže svoju nekrnu žrtvu po njegovoj nakani t. j. kao pomirbu i zadovoljštinu za grijeha svega čovječanstva i kao prošnju za mir i slogu među narodima. Pokažimo se toga dana na osobiti način jedno s našim duhovnim pastirima, pak dajte, prisustujmo zajednički i u potpunom broju sv. Misi i primimo sv. Prćest toga dana po nakani sv. Oca pape.

Umoljavaju se p. n. gg. tajnici i tajnice svih kongregacija, da ovom „Savezu“ što prije ljubezno priopće broj sv. prćesti, svoje kongregacije od toga dana.

U Zagrebu, dne 26. svibnja 1918.

Središnji Savez Marijinih kongregacija.

Upravitelj i kongregacija.

(Svršava se.)

Crkva je upravu kongregacije povjerila svećeniku, koji je na čelu kongregacije. Svećenik je nosilac svekolike vlasti, potrebite za upravu kongregacije, za primanje i otpuštanje članova, za uspostavu službenika u kongregaciji itd. Svećenik je pred Bogom i pred crkvenom vlašću odgovoran za to, da li i kako kongregacija napreduje, da li se pravila i propisi kongregacije opslužuju.

Pitamo li pak iskustvo, ono će nam odgovoriti, da dobar duh kongregacije poglavito stoji do toga, kakav je njezin upravitelj, kako revno i vješto vrši svoje upraviteljske dužnosti. Zato upravitelj treba da zna što je kongregacija i koja joj je svrha; treba dakle da pozra povijest, uredbu, svrhu njezinu.

Kada se godine 1910. u Salzburgu obdržavao sastanak upravitelja Marijinih kongregacija, reče u svom referatu jedan vrlo iskusni upravitelj ove znamenite rječi: „Gospodol! Ja mnijem, da se ne varam, ako ustvrdim, da ima ne malo upravitelja kongregacije, koji pravo ni ne znaju, što je kongregacija. Oni nit ne slute, kakva je to organizacija i kako uspješno sredstvo imaju u ruci. Međutim ja ču se ču-

vati, te ne bih na ovu gospodu nabacio ni jednoga kamečka. Neznanju tomu mnogi su uzroci." A razna su i sredstva, da se kongregacija dobro upozna.

Prije svega valja čitati — i to pomno — knjige i časopise o kongregaciji. Nešto malo imamo od toga i na hrvatskom jeziku. Obilježe i potpunije obuke naši čemo u njemačkom i talijanskom jeziku. Amo idu u prvom redu zvanična glasila kongregacije: „Glasnik Srca Isusova“, „Sodalen-Correspondenz“, „Unter der Fahne Mariens“, „Die Fahne Mariens“, „Unsere Fahne“ (glasilo dačkih kongregacija), „Mariengarten“ (glasilo djevojačkih kongregacija), „Praesides-Korrespondenz“, „Stella“ (talij.), — Svi se ovi časopisi mogu dobiti kod uprave časopisa za kongregaciju: Wien IX/4 Lustkandlgasse 41, a „Stella“ u Rimu.

Onda u velike tomu pomažu t. zv. „sastanci upravitelja kongregacije“. U Nijemaca su takovi sastanci obdržavani u Einsidelu (Svicarska) god. 1906., u Lincu god. 1907. u Innsbrucku god. 1908. u Beču god. 1909. u Salzburgu god. 1910. A i mi smo takav imali prošle godine 1917. u Zagrebu.

Najzad, ako je upravitelj prožet životom željom, da službu svoju točno i blagoslovno vrši, i da duboko zaroni u duh kongregacije: on će kad i kad posegnuti i za biografijom kojega vanredno vještog upravitelja kongregacije, kao što je bio n. pr. Adolf Doss D. I. Sve u jednu: upravitelj treba da se neprestano sve više i više usavršuje u svojoj službi.

Sada nam je kao na dlanu jasno, da se za upravitelja kongregacije ima uzeći, ne tko mu drago, nego tek ponajbolja sila. Blagopokojni general Družbe Isusove, Franjo Wernz koji je Marijinu kongregaciju zadahnuo novim životom davši joj god. 1910. nova savremena pravila, raspravlja o našem predmetu u jednoj od svojih poslanica. Tude on hoće, da se za upravitelje kongregacije postave muževi iskušane kreposti i rabilosti. Ta se služba — veli on — ne smije povjeriti onome, koji inače ni za što drugo nije sposoban. Tek najbolji od svih, što potpuno shvaćaju važnost ove službe, podobni su da upravljaju kongregacijom. Ovu službu valja cijeniti nadsve. Ima li takvih muževa, ne valja ih na laku ruku mijenjati, budući da takova promjena u velike škodi napretku i razviku kongregacije. Ako ih pak nema, treba ih uzgojiti.

Prikupimo li u kratko sve, što do sada rekli, dolazimo do ovoga zaključka: sav procvat i napredak kongregacije stoji do upravitelja. Gdje je upravitelj na svom mjestu, tu redovito bujno uspijeva i Marijina kongregacija; a gdje upravitelj sve svoje sile ne posvećuje kongregaciji; gdje se njome tek nuzgredno bavi; gdje misli, da je udovoljio dužnosti svojoj, ako u određeni dan oko sebe prikupi svoje kongreganiste, pak se tada s njima malko Bogu pomoli; ako im suviše još rekne kratko slovo, te kad i kad sasluša i njihovu ispovijed: tu dakako nije čudo, ako nema pravoga života, dok je konačno sasvim nestane. Imamo na žalost dosa takvih slučajeva kod nas.

J. C. D. I.

Stan Božanskog Učitelja.

11. Božanski Učitelj: Učinit će, da doneses cvijeće i plodove a obilja.

Kćeri moja, ne zaboravi nikad da o meni ovisiš. Ako sam te obogatio milostima, pa su kreposti i ljubav k mojim zapovjedima za-uzele mjesto, na kojemu su bile prije zle sklonosti pokvarene naravi tvoje; podigni oči gore i zahvali se Početniku svakog dobra. Budeš li duboko uvjereni o mojoj velični i svojoj ništetnosti, obasut će te uvijek novim dobročinstvima.

Duša: Moj dobri Učitelju, ne, nijesam dostažna, da te ljubim i da ti služim. Ako unaprijed učinim koje dobro djelo za tebe: tebi neka je hvala; meni pak daj, da budem duboko uvjereni o tvojoj moćnosti i mojoj ništetnosti. Tako budi!

Što lmaš, čovječe, da niješ primio? Sve, sve je moje!

Kraljevstvo Božje u vama je; vaše srce moje je prijestolje.

Vježba: Zaboravi kreposna djela, koja si s Božjom pomoći učinila; a sjećaj se neprestano svojih pogrešaka, koje se danomice očituju na tebi.

12. Božanski Učitelj: Ja sam tvoj kralj; tvoja podložnost bit će tvoja sreća, a moja slava. Kćeri moja, duša, koja shvaća tajne ljubavi moje, osjeća najveće veselje, kad može reći, da meni sasvim pripada. Njezina najmilija sloboda jest slijesa podložnost mojemu zakonu; ona svagdano umnožava svoje poklone i posjeduje jednu samo želju: da mi omili i da mi uvijek bude poslušna u svakoj stvari.

Duša: Moj dobri Učitelju, neka deđe kraljevstvo tvoje u moju dušu. Ti si moj kralj, a ja kraljestvo tvoje; ne dopusti, o moj Isuse, da se poremeti ovaj sveti mir, što visda u stanu, što si ga izabrao. Odaleći neprijatelje tvoje od mene, — ne želim im dati ni najmanji osjećaj srca svoga.

Vježba: Odmah izjutra, kod molitve, primi naredbcu nebeskog Kralja, i tačno ih preko dan izvrši.

Zbornik — biskup.

Juraj Branjug (* 1677. † 1748).

 Od plemićke obitelji Branjug bila su dvojica odlični zbornici Marijinii: Ivan, kraljevski savjetnik i prvi predsjednik kraljevinskog suda; umro je u Zagrebu dne 2. rujna 1739. kao član velike kongregacije zagrebačke u 81. godini života; i mladi mu brat Juraj, koji je bio gotovo četvrt stoljeća zagrebačkim biskupom i svetom smrću preminuo u 71. godini života.

Juraj Branjug rodio se je 11. studenoga 1677. u Selima zagorskim u varaždinskoj županiji. Gimnazijalce je nauke svršio u Isusovcu u Zagrebu g. 1695. Tu je bio primljen i u Marijinu kongregaciju. Spomenute godine preporukom brata si Ivana primljen je kao pitomac hrvatskog kolegija u Beču i postao klerikom. Ovaj je zavod osnovao oko g. 1624. veliki prepošt zagrebački kanonik Baltazar Dvorničić, a izdržavao se je u njem okolo dvadeset klerika pod nadzorom kojega zagrebačkog kanonika. Kao što se je kao gimnazijalac u Zagrebu odlikovao revnošću u vrlinama i naukama, te je uvjek bio među prvima: tako i u Beču učeći mudroslovne nauke. U hrvatskom bečkom kolegiju tako je živio, te su mu radi osobitih krepstii njegovih stavili u imenu istoga kolegija ovaj natpis: Veće ljubavi nema nitko nego da dade život svoj za prijatelje svoje (Iv. XV. 13). A na bečkom sveučilištu osobito je napredovao za učitelja Ignacija o. Kvereka D. I. i postigao doktorat iz mudroslovlja.

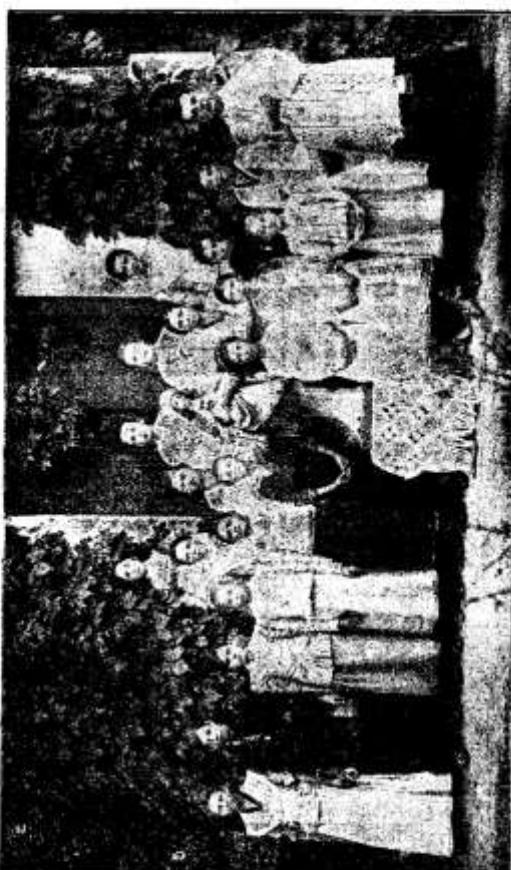
Nato bi premješten u Bolonju u hrvatski kolegij (»Collegium Illyricum Bononiense«). Tuj je slušao iz bogoslovije znamenitog dominikanca Ljudevita Gotti-a, javno branio stavke iz bogoslovija i ovejan bio doktoratom sv. bogoslovija. G. 1702. vrati se u Zagreb, gdje mu biskup Stjepan Šelišević podijeli svete redove.

Na blagdan Pohodenja Gospodina (2. srpnja) g. 1702. — tada bijaše to još zapovjedna svetkovina — prikaza Branjug prvu svoju sv. Misu. A odmah zatim bi imenovan župnikom u Zlataru. No već iza tist godina pozva ga tadašnji biskup zagrebački Martin Brajković u kaptol za stolnog kanonika. Branjugu je bilo tek trideset godina. U kaptolu bijaše iza pet godina (g. 1713.) promaknut za arhidiakona čas- manskog, g. 1716. za kemlekskog. Pored toga bijaše dekan stolnog kaptola, predstojnik zisački i zapovjednik (»commendans«) Dubice odlikujući se posvuda razboritošću, blagošću, pravednošću i revnošću. Premještenjem zagrebačkog biskupa Mirka grofa Esterhazija u Vesprim, ispraznjena bi zagrebačka-biskupska stolica. Kralj Karlo III. (VI.) — boravio je tada u Pragu — imenova dne 20. kolovoza 1723. revnog i zasluznog kanonika Branjuga zagrebačkim biskupom. Nu radi nekih prijepornih pitanja s biskupom Esterhazijem u Rimu zategla se potvrda papina sve do godine 1728. Zato je istom početkom spomenute godine mogao Branjug dobiti pismo iz rimske kurije, kojim ga papa Benedikto XIII. potvrđuje zagrebačkim natpastirom. Dne 7. ožujka 1728. posvećen bi za biskupa u Beču od znamenitog bečkog nadbiskupa i stožernika Sigismunda Kolonića, a na Josipovo u Zagrebu ustoličen.

Velikog biskupa Branjuga resile su i velike krepsti. U prvom redu bijaše pobožnost. Molitvi je bio svom dušom odan. Svaki je dan posvetio razmatranju određeno vrijeme; osim propisanog časoslova obavljao je i druge molitve, a sv. je Misu uvjek čitao, ako ne bi sla-

bošću bio zapriječen. Uvijek je držao jednog svećenika, koji je dnevice na njegovu nakanu govorio Misu; a i inače dao je čitati mnogo "sv. Misa, da za se i za svoju biskupiju dobije pomoć Svevišnjega. Kako je sam težio za pravom, solidnom pobožnosti, revno je nastojao, da i u drugih promiće bogoljubnost. Dokazom su tomu pučke misije, koje su upravo njegovim poticajem u ono doba cvale u Hrvatskoj na veliku korist duša; brojno posjećivanje katekeza i propovijedi na njegovu pobudu; sjaj crkava, u koju je svrhu rado davao velike svote; razne bogoljubne knjige i knjižice, što ih je na svoj trošak dao štampati tako n. pr. Poszel apostolszki, što je napisao Isusovac Muilih (g. 1742.) i posvetio biskupu Branjugu. Sam je vrlo revno služao riječ Božiju, te ne bi lako propustio propovijed osim prisiljen slabošću. Prema psovačima bijaše uvijek strog.

Djelotvornalju bav spram bliznjega plod je pobožnosti. Mnogimi mnogim mlađim plemkinjama, koje su se u samostanima htjele Bogu posvetiti, a nijesu imale dosta potrebnog miraza, namirio je biskup Branjug sve što je manjkalo. Drugim opet neimućnim djevojkama, koje su se željelo potencudati, obilnim darom priskočio je u pomoć. Siromašnjim piemštim, označio je godinice stalnu potporu u naravi, i to tako i udovicama. Nekoga, koji bi molio milostinju za siromake, nije odbio; a kada su rođaci biskupovi rogoborili, dijelio bi darove potajno. Po šestoricu siromašnih daka uvijek je hranio. Navlastito bijaše subota, kada je u čast Gospu dijelio milostinje. Nježnu brigu posvećivao je siromašnim bolesnicima i očinskim ih providao. Redovnici, što su bili po raznim mjestima biskupije, našli su u njemu svagda darežljivog oca, a kapucinima i franjevcima zagrebačkim odredio je stalnu sedmičnu potporu u naravi.

Marijina kongregacija djevojaka u Motovici (Slavonija).

Za biskupovinju Branjugova bila su vrlo teška vremena. Rat s Tercima započeo je g. 1734; a s ratom se pojavio i glad i kuga. Za gladnih godina otvorio je Branjug svoje žitnice oskudnima: siromašnjim sasvijem besplatno, a onima, koji su nešto imali, uz vrlo jestinu cijenu; pa ako ne bi mogli platiti, oprostio im je sve. G. 1743. i 1744. bjesnjela je kuga u Kostajnici. Branjug je slao onamo više lada natovarenih žitom i drugim potrepštinsama. A kada je kuga harala (g. 1744. i 1745.) u okolici sisačkoj, uzdržavao je bolnice plaćao bolničare.

(Svršit će se.)

Raj na zemlji.

Pjesnik: „Rastri krila,
Pjesmo mila,
U daleki leti kraj;
Pitaj, traži,
Pa mi kaži,
Izgubljeni gdje je kraj?“

Pjesma: „A' su ljudi
Čudne čudi!
Čemu dalek tudi kraj?
Gospodaru!
Na oltaru
Ono Srce — nije l' raj?“

P. Perica, D. I.

Vijesti iz raznih kongregacija.

Morović, Marij. kongregacija djevojaka, Osnovana je g. 1915. pod naslovom Uzrešenja Gospina i pod zaštitom sv. Cirila i Metoda. Naša slika na str. 135. predočuje kongregaciju nakon godinu dana njezina opstanka. Sada broji 22 članice i tri kandidatkinje. Kongregacija je do sada dva puta istupila javno igrokazom „Sv. Cita“ i „Smrt Marije Djevice“. Dvije su sekcije: za crkveno pjevanje i euharistijska. Članice marljivo primaju sv. Pricaest u nakani, da se iskorjeni osovak. Možda će koga zanimati jedna točka naših mjesnih pravila, primjerenih ovdašnjim prilikama: „U mjestu se zabranjuje polazak gostiona, kasna šetnja po ulici, plesovi, kakvi su danas ovđi u običaju; ali upravitelj može dopustiti take igre, kojima mogu članice prisustvovati bez uštra za ugled kongregacije ili pogibelj dlanica.“

Split, kongregacija učenika više gimnazije. — Naša literarna sekcija prizredila prigodom stogodišnjice Preradovićeve dne 17. ožujka ove godine posebnu akademiju, na koju pozva us ostale drugove i kongregaciju nižih razreda. To bijaše prva proslava Preradovićeva u Splitu. Na akademiji se deklamovalo, čitalo i govorilo.

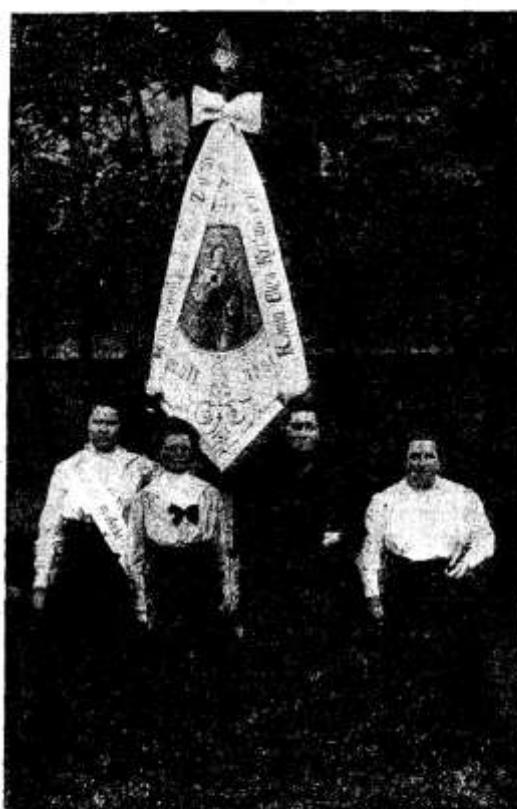
V. 7. procenili liter. sekcije.

Omladinska kongregacija u Novigradu na Dobri, koja je utemeljena god. 1912., broji sada 100 članova. Prošle godine nabavila je novi barjak, kojeg je na Veliku Gospu najsvećanije blagoslovio presvjet. g. biskup dr. Josip Lang, u nazočnosti gospojinske kongregacije karlovačke, djeve kongregacije iz Preloke u Kranjskoj i mnogobrojnog domaćeg i stranog puka. Na spomen ovog nezaboravnog događaja dala se je kongregacija slikati (u dvije skupine) s barjakom i upraviteljem veleč. g. J. Kocijanicom, župnikom. Usprkos svim najne-povoljnijim ratom prouzročenim okolnostima kongregacija jednako živi krepkim životom, razvija živahnu djelatnost kao što u skromnosti tako i u javnosti u domaćem i okolišnom kraju šireći ljubav k Dj. Mariji i smisao za osnivanje kongregacija. Tako je ljetos na duhovski pondjeljak u potpunom broju posla s barjakom na hodočasnički izlet u starinsko svetište Marijino u Sveticama, gdje nas je dočekao domaći župnik, veleč. g. N. Belavić, veleč. g. J. Lattinger, župnik iz Zavrja, izaslanstvo gospojinske kongregacije iz Karlovca, čitava povorka djevojačka iz župe Mahlčno, veliko mnoštvo vjernika iz više okolišnik župa u procesiji, u kojoj su domaće djevojke nosile kip Majke Božje. Kad je kongregacija ugledala tako brojnu procesiju i kip Majke Božje, zapjeva Marijinu pjesmu, koju poprimi stotina i stotina gria. U starinskoj paviljskoj crkvi

progovori domaći župnik, omiljeni pučki propovjednik, oduševljen o Majci Božjoj, o kongregaciji izrazivši živu želju, da se i u njezinoj čepi još ove godine osnuje kongregacija. Nakon svećane sv. Mise i poslije večernjice pošla je kongregacija u Ozalj, gdje je pohodila župnu crkvu, razgledala znamenitu staru gradinu slavnih Zrinskih, kao što i električnu karlovačku centralu na Kupi te se sretno vratila kući. Od srca zahvaljujemo svima, koji su pripomogli ovako uspijeli hodocašću, posebice pak veleč. g. župniku Belaviću. Bilo sve to na veću čast bl. Dj. Marije i na dobro hrvatskom narodu!

J. K.

Sarajevo Posveta barjaka ženske građanske kongregacije Marijine. Osvanuo je napokon Dušovski ponedjeljak, krasan dan svibanski, dan posvete prekrasnog našeg barjaka. Pet punih godina čeznuli smo itežili za njim. Ali ratne neprilike kao da će osujetiti nabavu njezovu iz dalekog Luksemburga, gdje je u samostanu č. sestara Karmeličanka nekoliko godina prije vlč. P. Puntigama također naručio vanredno lijepu zastavu dačkih kongregacija sarajevskih. Nu preko očekivanja mnogih predobri sveti Josip, komu smo taj posao preporučili, pomogao nam je svladati silne poteškoće u dopremanju zastave, te prvog svibnja sretno ju ugledasmo u sredini svojoj. Ljepotom i umjetničkom izradbi svojom zastava je zadivila sve kongregantice pa i mnogo vještačko oko. Lice joj prikazuje prekrassni lik bezgrješne Djevice po uzoru slike pl. Oer u okviru zlatnim slovima izvezeng natpisa: „Tota pulchra es, Maria, et macula non est in te“. Naličje pak predstavlja svetu Anu, gdje kćerku svoju Mariju vježba u molitvi te ju uzdignutom desnicom upućuje na nebo. S obje strane te slike vlijuga se zlatni natpis:

Barjak M. k. građanki u Zagrebu.

„Sancta Anna, gemma lucens coelestis curiae,

Te veneramur amore Filiae Mariae.“

„Sveta Ano, svijetli bisere nebeskog dvora,

„Tebe štujemo ljubavljivu kćerke Marije.“

Mnogobrojno drago kamenje, posuto osobito po krasnom monogramu Marijinom ispod lika Imakulata, kao da i djecu Marijinu svojim svjetlucanjem neprestano bodri, kako životom svojim, poput ovih alem-kamā moraju služiti na diku svoje nebeske majke.

Svečanu posvetu blagolzvolio je obaviti presvjetili biskup dr. I. Šarić uz assistenciju preč. g. dekana M. Bekavca. Oca upravitelja i pet klerika i uz sudjelovanje raznih kongregacija sarajevskih, osobito gospojinske i gradanske, u crkvi Marijinoj, gdje zbor naš ima svoje sjedište. Iza uvodne pjesme „Marijina smo djeca mi“ presvjetili je govornik u vrlo prigodnom i praktičnom slovu nadovezao na prvu kršćansku zastavu, na „Labarum“ Konstantonov, kao na znak borbe. „I nama se je boriti pod zastavom bezgrješne Djevice proti duhovnim neprijateljima. I upravo bezgrješna Djevica pokazuje nam trostruki put do potpune pobjede, put molitve, put dobra izgleda, put apostolskog djelovanja.“ Presvjetlom g. biskupu dugujemo to veću zahvalnost, što se kraj silnih poslova, koji su mi se baš ovoga mjeseca najviše nagomilavali zbog svibanskih i krizmenih propovijedi te ponovnog podjeljivanja svetih redova nije zacao ni ovoga truda.

Iza propovijedi obavio se blagoslov zastave i svetih izvezenih slika njezinih pred sjajno urešenim i električno rasvjetljenim velikim oltarom Gospinim. Kao kuma zastave bila je od samog pogavarstva kongregacije izabrana prefekta naša, gospoda Marija Sutej, a začasnu službu barjakara vršio je ovom prigodom prefekt muške gradanske kongregacije pospodin Večeslav Suchomel. Časne sestre Kćeri Božje ljubavi dostojno su uveličile tu krasnu crkvenu svečanost zanosno pjevanim litanijsama Gospinim uz „Zdravo Kraljice“ pred izloženim presvetim Sakramentom i konačnom pjesmom „Tota pulchra es i Njima“ kao i svim ostalim dobrotvorima naše kongregacije budi i ovdje izrečena najljepša hvala: Platili im Bog i Gospa naša!

Sarajevo. Apostoli molitve i dobre štampe. Muška gradaška kongregacija naša silno se istina brojem članova umanjila uslijed groznog rata i mnogih slučajeva smrti kao što i porodi nestasice dovoljnog podmlatka, koji većim dijelom ide pod oružje. Ali se, hvala Bogu, duh pravih zbernika Marijinih nije izgubio u ovoj kongregaciji. Mnogi članovi njezini svaki dan idu u svimis, moći ujedno na glas krunu u sjemeništu crkvi pod prvom M som u 5 sati, mnogi se također svaki dan pobožno prescutju te bogoljubnošću svojom služe dolsta na diku svetoj vjeri našoj. I kod drugih crkvenih svečanosti, procesija, sprovoda, kod klanjanja u crkvi kongreganšt i kongregantice u Sarajevu vrše lijepo apostolstvo molitve.

Ima tu i više apostola dobre štampe. Nu osobito nam je ovdje istaknuti jednoga, g. Al. Rosmarina, koji već kroz kakvih petnaest godina neumornom i posve nesobičnom revnošću posvjećuje gotovo sve slobodno vrijeme svoje širenju dobrih časopisa i knjiga. U ovom svojstvu svomu kao apostol dobre štampe poznat je gotovo svim katolicima u Sarajevu, jer ga u nedjelju i blagdane uvijek opet videaju na ulazu raznih crkava, gdje nude sad „Kaledar Srca Isusova i Marijina“, sad razne pobožne „Glasnike“, sad ovu sad onu najnoviju brošuricu ili knjigu katoličku. Poznat je i mnogim uredništvima katoličkih časopisa, jer sam kod njih naručuje knjige, isplaćuje pretplatu itd. U vrijeme osobitog prometa pobožnog štiva, kao što prije Nove godine, ili kod pojave nove brošurice, osobito je dosjetljiva njegova revnost apostolska. Tisva kuća njegova stupa u službu ovog apostolstva dobre knjige; dapače zna on predobititi i druge pomoćnike, ustupajući njima one male probitke, što bi ih mogao kadikad imati od nekih besplatnih primjeraka. Siromasima češće i na pola ili posve poklanja koji primjerak, samo da se raširi dobro štivo, pa makar i on sam jedvica mogao namiriti pretplatu i druge troškove. Dakako da nalazi u svem radu i na kojeljkve neugodnosti, osobito u cijoj zimi, gdje trči od kuće do kuće ili stoje kroz state pred pojed nim crkvama. Kadikad mora čuti i po koju gorku i posprdnu od bezvjerjaca; ali će se ovi onda nažaljiti na pravog apostola, koji im nista ne ostaje dužan, te ih obično tako postiduje, da će ih proći volja za dalnjim zadirkavanjem. Samo oko Nove godine 1918. raspaćao je 324 kalendara Srca Isusova i Marijina i dosta lijep broj raznih „Glasnika“, svega u vrijednosti od 635 kruna. Sad opet širi u hiljadama primjeraka među katoličkim svijetom lijepo brošurice „Savršeno pokajanje, zlatan ključ nebeski“ i „Bog i svjetski rat“. A valja znati, to nije više snažan mlađić, nego teškim mnogogodišnjim radom i drugim kušjama izmučen muž od 54 godina, Srce Isusovo i Gospa obljino mu naplatili svaki korak za širenje dobre štampe.

B.

Zagreb (Radnička kongregacija). Dne 14. travnja priredila je ova kongregacija u 7%, na večer u velikoj dvorani hrv. konservatorija igrekaz u 5 čina pod naslovom „Milivoj pod zemljom“. Cilj se događa u Rimu koncem

4. stoljeća za vrijeme cara Teodozija. Kako je priprava bila pomna i trajna, tako je predstava bila upravo divna. Čovjek bi rekao, da to nijesu radnici nego predstavljaci od zanata. Vježba ih je g. Tkalec. Među činima svirala je vojnička glazba 25. dom. pješačke pukovnije nabožne komade.

Kod tako sjajne predstave bili su naravno troškovi ogromni, iznosili su 1700 kruna, dočim se čistu dobitak od 700 kruna razdjelio u korist župne zajvjetne spomen-crkve u Horvatima i glazbe Vojske Srca Isusova. Gosp. Dr. Repar, pokretač spomen-crkve izkazao je svoju harnost tim, da je prije predstave krasnoslovio vlastitu prigodnu pjesmu u čast hrvatskim radnicima i to na pozorištu okružen slikovitom deputacijom buduće župe horvaćanske.

Ova je prigoda i opet pokazala, kako je potrebno, da Marijine kongregacije grada Zagreba dobiju što prije vlastiti dom sa velikom dvoranom.

Blagoslov zastave kongregacije gradanki. Brzo iza svojih sestrice u Sarajevu slavile su zagrebačke gradanke sličnu svečanost, te su dne 2. lipnja dale svečano blagosloviti svoj novi barjak. One doduše nijesu morale 5 godine čekati, ali nijesu stoga imale manje poteškoća, dok su postigli ovaj svoj žudeni cilj. Stoga im je to draža i to milija njihova zastava, što je bilo teže do nje doći. To je zaista ratni barjak; jer se je u ratu naručio, u ratu izradio, isplatio i posvetio — uz neprestani rat s raznim poteškoćama i neprilikama. Prva je poteškoća bila, odakle ćemo novce uzeti u tako skupo vrijeme. No eto filir po filir, krunu po krunu; dalesmo predstavu, koja nam je donjela čistih 1005 kruna i tako smo malo po malo sabrale svotu od 2.417 kruna.

A gdje ćemo barjak naručiti? Jedne veče, da nemaju svile ni zlata, drugi opet da nemaju vještete vezilje. Tako nije bilo drugo no obratiti se na bečke tvrtke, i to na tvrtku Janaušek i dr. Ova se obveza, da će nam za 8 nedjelja izraditi barjak prama našoj želji. I gle upravo na Dubovsku nedjelju stigne brzovat: "Barjak govor, odnesite ga!" Svaki znaće, da čovjek u ovo ratno doba na poštu ne može računati, jer malar se pošljika i ne izgubila, može biti mjesec dana na putu. A skrajno bijaće vrijeme, ako smo htjele barjak imati kod sjajne procesije na Sreću Isusovo. No eto tri su se junakinje od naše kongregacije spremile u Beč, te su za tri dana donijele zastavu. Tko je u ovo naše vrijeme putovao, znade, kakva je to žrtva gledom na novac, vrijeme i na udobnost. Putovale su na vlastiti trošak.

Sai je još bilo silnih poteškoća sviadati do posvete; no 2.100 zlatnih krunica, što ih običamo dušama u čistilištu, izravnalo nam je sve puteve.

Napokon osvane dan posvete. U jutro počelo je rositi, u podne padati, po podne pljuštati; no napokon prama večer se razvedri. Pozvalo smo 12 društava, i sva su došla. U 6 sati na večer dočekasmo pred crkvom. Presv. g. biskupa Dr. Langa. Male djevojčice u bijelini sipale su pred njim cvjeće. Presvjetili nam je krasnim govorom u crkvi tumačio dužnosti, što ih imademo, budemo li hijele vojevati pod ovom zastavom Majke božje i sv. Barbare.

Iza erkvene svečanosti sljedila je mala akademija u dvorištu crkve Presv. Sreću Isusova. Tom zgodom udarili su se zlatni čavli u novi barjak, 13 njih po 100 kruna a 14 po 50 kruna — a ovaj prinos bio je određen kao temeljna glavica za budući Dom kongregacije, jer nikad nijesmo više osjetile potrebu takvog doma sa dvoranom, nego u ovo zadnje vrijeme. Kumovala je prva počnica kongregacije gospođa Olga Križan, te je uresila zastavu upravo krasnom vrpcem.

Barjak je od dvostrukе teške bijele svile. Slike Žalosne Majke Božje i sv. Barbare rukom u svili i zlatu izradene. Svi natpisi i ukrasi u uglovima i na kuminoj vrpci zlatom izvezeni. Sav barjak došao je na 2.350 K. što prema ukusnoj izrabbi u današnje vrijeme nije nipošto pretjerano. Vraca sama stajala je 300 K.

Sadržaj: Zadovoljimo pravdi Božjoj! 115. — Molitva za mir (pi.) 114. — Kraljevstvo S. I. u krči obiteljima 115. — Plod škole bez vjeće 117. — Osvrt na posvetu obitelji S. I. 118. — Društveni proglašaj za Petrovo 120. — Nadbiskup Stadler i štovanje P. S. I. 121. — Djedovlje, što će biti a vama? 122. — Čestnute (pi.) 124. — Ljubimo Isusa! 125. — Sloga između radnika i poslodavaca 127. — Katol. Hrvo i muklo, zašto ne pričešće? 130. — Hrv. katol. ženska Sveza 131. — Naši dopisi. 132. — Zahvalnice 134. — Proglas Središnjeg Saveza M. kongr. Upravitelj i kongregacija 135. — Stan Bož. Učitelja 137. — Zbornik-biskup Juraj Brasnjak v. 138. — Raj na zemlji (pi.) Vijesti iz raznih kongregacija 140.

Mjesečna nakana u srpnju 1918.

Sloga između radnika i poslodavaca.

Posebne nakane za svaki dan:

1. Pon.	6	Teobald Obnova vjerskog života i rada u Hrvatskoj. Pohod B. D. Marija. Usrda pobožnost k Majci Božjoj. Društ. Marijina. Heliodor b. Česta i svagdanja sveta pričest. Skorašnji mir.
2. Ut.		Udarlik b. Obraćenje pijanaca i psovnica. Zavadene obitelji.
3. Srd.		(Prvi petak) Cyril i Metod b. Sjedinjenje Slavena s Crkvom kateškom. Apostolat sv. Cirila i Metoda za balkanske misije. Naši radnici. Raširenje pobožnosti S-ča Isusova.
4. Čet.		Romul b. Obraćenje nevjera ka, krivojernika i otpadnika.
5. Pet.		
6. Sub.		
7. Ned.		Vilbaldo b. Naši ranjenici i zarobljenici. Zapuštena mlađež.
8. Pon.	7	Elizabeta ud. Udovice i sirote. Bolnice i ubožnice.
9. Ut.		Brcko b. Kršćanski odgoj u obitelji i u školi. Naši u tudini.
10. Srd.		Amalija dj. Foyerenici Glasnik i njihove potrebe. Služinčad.
11. Čet.		Pio papa. Sv. Otac i njegovi savjetnici. Kardinali i biskupi.
12. Pet.		Mohor b. Djelotvorna ljubav bližnjega. Katoličke organizacije.
13. Sub.		Anaklet b. Obraćenje zalučale mlađeži obojega spota.
14. Ned.		Bonaventura. Franjevački redovi. Zvanje i stalež svećenički.
15. Pon.		Henrik car. Prejasni c. i kraj. dom. Svetovne i duhovne oblasti.
16. Ut.	8	Škapularska Gospa. Širenje pobožnosti svetog škapulara. Mađarske kongregacije i njihov apostolski rad. Milost konačne ustrajnosti.
17. Srd.		Aleksij pr. Nemarni roditelji u odgoju djece. Oženjeni.
18. Čet.		Kamilo pr. Njega bolesna Vojska Srca Isusova i njezin Podmladak.
19. Pet.		Vinko Paulski pr. Sestre mlodunce i njihovi zavodi. Umirući.
20. Sub.		Ilijia protok. Pučke misije. Dobra ljetina. Blagoslov u gospodarstvu.
21. Ned.		Danihel. Cijena i očuvanje djevičanstva. Naši u zarobljeništvu.
22. Pon.		Marija Magdalena. Obraćenje grješnika, osobito okorjelih na umoru.
23. Ut.	9	Anolićar b. Javno isjavljivanje vjere. Preplatnici Glasnika.
24. Srd.		Kristina dj. Djekočićka društva i njihov Podmladak. Staleška či st.
25. Čet.		Jakov ap. Širenje vjere među neznačošćima. Katolička Crkva na Istru. Misijonari i njihovi zavodi. Podupiranje katol. misija.
26. Pet.		Anam b. D. M. Društvo kršćanskih matara. Katol. ženska Sveza.
27. Sub.		Pantaleon m. Zvanje u stalež redovnički. Isčišćenje rana ratnih.
28. Ned.		Nazarij m. Katolička karitativna društva. Kršć. požrtvovnost.
29. Pon.		Marta dj. Društva Revnitelj ca. Ratom postrandali.
30. Ut.	10	Abdon i Senen mm. Preminuli štovatelji Srca Isusova i pokojni preplatnici Glasnika. Apostolski duh i rad svjetovnjaka.
31. Srd.		Ignacij Lojolski pr. Hrvatska pokrajina Družbe Isusove, njezin novicijat i njezin rad u Hrvatskoj. Mlađež o praznicima.

Svagdanje prikazanj. Božansko Srce Isusovo! Ja ti prikazujem po bezgrješnom Srcu Marijinu sve molitve, djela i trpljenja ovoga dana u naknadu za naše uvrede i na sve one nakane, na koje se ti neprestano prikazuješ na oltaru. Osobito ti ih prikazujem za sv. Crkvu, za sv. Oca papu i za sve potrebe članova Apostolstva molitve ovoga mjeseca i dana preporučene. Amen.

Oprosti za članove Apostolstva molitve: Potpuni oprost jednoga petka po volji, i još jednoga dana po volji odabranog. Na dan pomirovne pričesti.

Oprosti za članove bratovštine Presv. Srci Isusova: Potpuni oprost prvoga petka ili prve nedjelje, i još jedan po volji odaštrani dan.

Mjesečna nakana u srpnju: Obraćenje Japana.

GLASNIK
PRESVETOГA
SRCA ISUSOVА

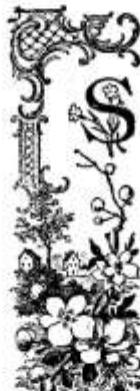

Broj 8.

KOLOVOZ 1918.

Tečaj XXVII.

Obraćenje Japana.

Opća nakana molitava i dobrih djela u kolovozu.
blagoslovljena od sv. Oca pape Benedikta XV.

v. Franjo Žaverije, apostol Japana, vrlo je volio Japance. Sav je bio zanesen njihovim dobrim svojstvima. Prezirali su novce, pazili na vjernost, jednostavnost, na ljubav porodičnu. To je sve vrlo pomagalo raširenju sv. vjere.

Zapreke.

Nažalest oni starinski običaji propadaju u današnjem Japanu. Japan se u gospodarstvu i u vanjskoj kulturi odviše brzo počinje. To je donijelo siromašnijim samo bijedu, slabiji pak to iskorišćuju, a sve gramzi samo za novcem. Što se gdje više ide samo za blagom, to je dakako teži i neuspješniji rad misijonara. Stoga i Japanu sada slabo napreduje sv. vjera.

Nu osim ove velike zapreke ima i drugih. Škole i novine n. pr. šire slobodoumlje i bezvjersivo, kvare mladež i dobri prosti plek. Protestantski misijonari svojim radom također smetaju. A lako im ide sve za rukom, jer baš protestantski narodi i države imaju velik utjecaj u Japanu: Amerika, Engleska, a prije rata i Njemačka.]

Budizam i šintoizam, dvije narodne vjere, opet vrlo smetaju, a na osebujan način. Paganstvo je njihovo bez srca, bez milosrda, bez unutrašnjeg života. Bonci (poganski svećenici) ovih dviju vjera dobro to osjećaju. Čute, da kršćanstvo privlači njihove pristaše, jer propovijeda milosrde, pravu, srdačnu, iskrenu pobožnost, koja djeluje na život te zadovoljuje srce i um. Što dakle rade da izigraju kršćanstvo, te im ne bi otimalo pristaša? Kite se tudim perjem. Golotinju svoje vjere hoće da pokriju kojekakvim prikrpi-

nama. Mnoge vanjske stvari uzimaju od kršćanstva. Kao da su se ugledali u staro rimsко paganstvo, koje je slično radilo. Oponašaju misijonare, osnivaju društva kao oni, pišu i izdavaju knjižice, drže vjerska predavanja, imaju predstave sa laternom magikom, govore o milosrdu itd. — sve kao ovi. A onda kažu: Eto, nama ne treba kršćanstva, mi to sve i sami imamo! I ako im ne uspijeva da misaonog čovjeka ovako prevare, ipak im to uspijeva kod mnogih, koje bi inače praznina njihove vjere odbijala. Kako usto ne zahtijevaju većih žrtava — ne će ih ostaviti, ko ne misli ozbiljno na svoju dušu.

— No najveća je zapreka prekomjerni i bezumni narodni ponos. Već je i samome sv. Franji Žaverskom smetao, u velikoj mjeri. Čut ćeš sada ovakvih prigovora: „Neprotivi li se rođoljublju, ako osim mikada (cara japanskog) priznaješ još nekakva druga vrhovna bića, kao nekog Boga, nekog Krista, neku Crkvu i neku bibliju?“ — „Kad je Bog već čovjekom postao, kako da nije postao — Japanac?!“ — „Sto hoće kršćani? Smatraju li oni Isusa vjernim podanikom japanskoga cara — ili zar hoće mikada podložiti Isusu, tako te mikado morade moliti: Isuse, Sine Božji smiluj mi se?!“ — „Neka vrijedi istočni grijeh za Europejce, dobro; ali za Japance — toga nikad dopustiti ne ću!“

— Ovako prigovaraju. Jasno je, kako je teško, da se kršćanska nauka složi s ovakvim pretjeranim ponosom i nazorima.

Nade.

Dakle puno ima zapreka, da se raširi sv. vjera. A opet nije budućnost sv. vjere bez nade kod ovog bez dvojbe nadarenog naroda, koji će još veliku ulogu igrati u svijetu.

Mnogi su već siti materijalizma i gramzenja za novcem, hoće nešto i za dušu. Požrtvovni a nesebični rad misijonara i č. sestara misijonarki djeluje neodoljivo.

— U srpnju god. 1915. bio je sastanak dobrotvornosti u gradu Osaki. Dode oko 200 zastupnika. Katoličke zavode dobrotvornosti marljivo su pohadali i veoma su im se svidjeli. Neki bonci reče: „Kad bih imao djece, tu bih je dao odgajati.“

U konferenciji (poučnom predavanju), koju je Oita, zastupnik ministra unutrašnjih posala, držao, izvanredno je hvalio katolički dobrotvorni rad. „Jednoga dana — reče — bijah svjedokem zadnjih trenutaka bijednog nekog gubavca. Ovi su odvratni i vlastitim rođacima. Ali eto mlađa redovnica njegovala ga nježno kako to samo majka znade. Podavala mu okrepljujući napitak, sokolila, tješila ga — a to je sve činila, premda joj je siromak tudin bio. Nijesam se mogao suzdržati, da mi se oči ne orose.“

Onda je govorio o djelima milosrda, što ih čine č. sestre rođene Japanki. Spomenu, kako su im oštra redovnička pravila, kako težak posao vrše svaki Božji dan za dobro siročadi i narušenih starača. „Promatrao sam točno, reče, mnoga čovjekoljubiva djela kod najrazličitijih vjera, ali nijedno nije svratilo na se toliku pozornost i n'jedno nijesam s tolikim poštovanjem pratilo, kako ova katolička djela.“

I katoličkim redovničkim školama upravo se dive Japanci. Isusovci, Dominikanci, Marianiste i razne sestre, napose sestre od Presv. Srca, imaju prekrasne uspjehe u školi. Svi priznaju,

da temeljiti poučavaju i bolje užgajaju od sviju ostalih škola, tako, da je koncem lanijske godine čak sam mikado odasao posebno poslanstvo sv. Ocu, da ga zamoli, neka poveća broj misijskih škola u Japanu i neka bi se dogovarao s njime o tom.

Sestre Presv. Srca polučile su već i tolika obraćenja kod gospoda iz niskih društava, da moraju svoju kapelicu povećati.

Temelj je svakako položen. Ima već onđe zdrava jezgra kršćana: preko 75.000 u samom Japanu, a u podvrgnutoj Koreji oko 90.000. — Kršćani su to revni, požitivnici i sv. vjeri iskreno odani. Oni su utjeha misijonara. Na ovom temelju moći će sv. vjera krasno uspijevati kad dodu bolja vremena.

A neka Svemogući, — koji jedini može da zapovijeda srcima, po zagovoru tolikih sv. japanskih mučenika otvoriti i njihovo braći put u Crkvu Kristovu. Da se to što prije zbude, molimo se i mi. Na to nas potiče i želja sv. Oca, koji je ovu nakamu na ovaj mjesec preporučio i blagoslovio.

Ivan Kraliček D. I.

Obitelji, k Srcu Isusovu!

Treba li danas obitelji koja osobita pomoć?

Slijepi otac, sušićava majka, nagluho dijete — zar ne, žalosna obitelj? Teško kući, gdje je samo jedno takovo ili slično zlo. Tripit teže, gdje se sve zajedno nadeljeno! Trpi otac, baš zato jer je otac, povrh svoje muke još i muke majke i djeteta. Trpi majka, baš zato jer ima majčino srce, muku muža i milog djeteta. Trpi dijete muku roditelja, jer je krv od krvii njihove. Mile obiteljske veze, kojeno su inače vrelo čiste radosti i jamstvo sigurne pomoći, promeću se u bodljikave žice.

A koliko je takovih obitelji u nas, gdje svaki nosi tri i više križeva! Čitalo se nedavno, da je u nas više stotina tisuća invalida, a gdje su oni drugi bolesnici i oslabljeli! Liječnici vele, da je danas barem svaki drugi čovjek sušicom zaražen. A kako je s djecom i mlađeži, kazuje nam njihova slabunjavost, njihov silni pomor, njihovo — nerada. Teško je gotovo naći obitelj, koja nije krunja. Treba li tu koje osobite pomoći, da se mogne snositi obiteljski križ?

No bolest, sakatost i oskudica tek su površina obiteljskih jada. Ondje tek jao, gdje se pridružila duševna sljepoča, duševna sušica i duševna nakaznost. Odje otac n. pr. ne vidi dalje od groba i ne osjeća dalje od grla; gdje je majka jalova breza, tanka, blijeda, brbljava, a bez sjene i roda, možda i vijugastih puteva; gdje su djeca gluha za roditeljske riječi, gdje dječarci moraju u tamnicu, a kćerke su bez nade i poštena glasa: to su prave rane, koje silno bole, s kojih trune obitelj, a zadah im se na daleko širi.

Je li i takovih puno? Za svoj krug znat ćeš ti čitatelju bolje od mene. Za cijelokupni nam pak narod strahovito govori glas do-moljuba iz raznih hrvatskih krajeva: očuvajmo narodu zdravlje, po-dignimo klonulo poštenje, spasimo obiteljsku svetinju! Je li dakle potrebna koja osobita pomoć?

Već u običnim prilikama ima obiteljski život toliko teškoća, da treba izvanrednih sredstava, e bi se uzdržao na doličnoj visini. Ženidbeni ugovor, kojim se osniva obitelj, cijeni i država kao najsvetaniji, a Stvoritelj ga u Crkvi kao posebni sakramenat posvećuje. Prisegom, kao najsigurnijim janstvom među ljudima, zajamčuju si supruzi „da se ne će iznevjeriti u nijednoj potrebi ni nevolji, do svoje ili njegove smrti.“ Posebnom i velikom zapovijedi pa još s obećanjem hoće višnji Zakonodavac da osigura poslušnost i red u obitelji veleći: „Poštuj oca i mater, da dugoziviš i dobro ti bude na zemlji!“ U običnim je dakle već prilikama potreban napon pomoći Božje i napon plemenštine ljudske, da se očuvaju svete obiteljske veze te da budu vrelo sreće svojim članovima.

No kako pomoći sada,

kad se te svete veze hoće, da pokidaju kad je obiteljsko svetište gotovo razoren, kad su srca otpila za djelovanje milosti? Malodušni će odmah klonuti ko da je sve propalo. Kad vide sirotu bez kruha, za njih je to već gotova smrt; ili bijesnu ženu na ogorenčenog muža, nikada tu više, kažu, pomirbe; ili momka sa zlim navikama, nikad, vele za njih više poštenog čovjeka. Jest i pred jednom samo obiteljskom nesrećom moraš razoružan sustati, rečunaš li samo s naravnim silama. Ta znamo, kako se duboko u srce zasiječe i jedna samo bračna nevjera, kako je teško ukoriti podivljalog sina.

Stoga upravo i ne imamo pouzdanja u one, koji hoće da pomognu obitelji pukim zakrpama naravnih sredstava, kad vele: daj sirotinji novčanu potporu; tužnima zabavu; ojadjenima užitak; nevaljanu djecu u popravilište i prilagoditi kazneni zakon; nevjernim supruzima slobodu rastave; slabe i pokvarene u bolnice i u grob, pa — mirna Bosna! Jest i to su sredstva, kojih ne valja zanemeriti u koliko su poštena; ali su sama po sebe posve nedostatna.

Prošupljeni su to kišobrani, pod kojima ti se samo kosa ne će smočiti, ali drugo sve. Poderane su to halje, kojima će zima kroz prodrtine, pa ćeš drhtati kao da ih i nemaš. Jer što će novac, ako nema hrane? A nema hrane, kad nema volje za rad. Što će zabava i užitak, kad je savjest nemirna? A nemirna je, doklegod se ne ukroti strast. Što će popravilište i zakon, ako nema ugleda? A nema ugleda bez straha Božjega. Što će nevjernima sloboda i sramotna građanska ženidba, kad ih izjeda požuda? A uništava ih požuda, dok na zemlji traže nebo svoje. Ne pomaže ni bolničonom, koji ne zna trpjeti; ne zna pak trpjeti, tko ne ljubi i Raspetaoga. Ne izbavlja iz nevolja ni grob onoga, koji je proklet; proklet je pak svaki, koji ne ljubi Isusa.

Ne koristi nam dakle uvijek samo crpstii vodu iz probušene lade, jer čemo se brzo umoriti i zajedno s lадom potonuti. Dajmo je temeljito popraviti i slabo jakim zamjeniti. Nemojmo samo pridizati stabljike što ih svine bijesni konj, već stavljajmo ular konju, da ne bijesni više. Zlu što hara po obitelji doskočimo takvim sredstvom, koje će jačati volju za rad, a zlo gušiti; koje će prosvijetliti razum, a pročistiti srce; koje će krijepliti dub, a učit nas ljubavi Isusovoj.

Takovu nam pomoć može dati samo Bog, koji je bogat milosrdjem te nas poradi prevelike ljubavi svoje, kojom nas ljubi,

oživio u Kristu, kad bijasmo mrtvi po grijehu (Efež. 2, 4). U Isusu Kristu hoće on da i sada obitelji naše oživu novim životom. Isus je početnik i svrha obitelji, on joj je zakonodavac i sudac, on najbolji prijatelj i pomoćnik. Stoga valja da se obitelj Isusu približi, njega prima, s njime sklopi tjesno prijateljstvo, njemu se izruči. To biva posvetom obitelji Presv. Srcu i trajnom pobožnošću prema njemu. U toj pobožnosti daje sadanjem naraštaju Gospodin onu izvanrednu pomoć, što je obitelji trebaju, da sačuvaju svoj kršćanski značaj.

Kako je Gospodin pripravio tu pomoć?

Božanski je Spasitelj dao Crkvi pobožnost prema Presv. Srcu svome kao sredstvo, da se ohladnjeva srca ljudska iznova probude na ljubav Božju i pravi kršćanski život. Da gane ljudi te mu doista ljubav ljubavlju uzvrate, obećao je i doista daje raznim staležima milosti i pomoć, koja je baš njima potrebna. Tako je i obiteljima, koje će štovati Presv. Srce obećao, da će im povratiti slogu, ako bi razdvojene bile, a pomagat će one, koje će biti u kojoj potrebi. Na dalje da će obilno blagosloviti svako mjesto, gdje se izloži i štuje slika Srca njegova. I napokon, da neće dopustiti da se izgubio onaj, koji se posveti Srcu njegovu.

Vjerna je učenica Bož. Srca Bl. Margaretai zvršila kako druge tako i ovu vježbu te se čitava njezina redovnička kuća posvetila Presv. Srcu pred njegovom slikom. Posvećivala se i kasnije i pojedine osobe i zajednice; no obitelji se tek u novije vrijeme stale u većem broju stavljati pod zaštitu Presv. Srca.

U ožujskom broju g. 1882. objavi francuski „Glasnik Presv. Srca“ preporuku Isusovca Teodora Wibauxa, da se katoličke obitelji sjete obećanja Spasiteljevih te se svečano posvete Presv. Srcu. On je sam već bio iskusio blagoslovne plj dove takove posvete u vlastitoj obitelji i kod siromašnih seljaka na otoku Jersey. Riječ i primjer njegov nadoše svuda na oduševljeni oživ, najviše pak u gradu Marsilji, gdje se revnovanjem biskupijskog upravitelja Apostolstva molitve, kanonika Gastauda za pet mjeseci posvetile 1053 obitelji, a četiri godine kasnije bilo ih je već deset tisuća. G. 1889. počelo se Presv. Srcu posvećene obitelji bilježiti u „Zlatnu knjigu“, koja je u same dvije godine narasla na 35 debelih svezaka, štono

Sv. Franjo Žaver, apostol Japana.

su sadržavali preko dva milijuna obitelji. Tu „Zlatnu knjigu“ stavili su po nalogu O. Regnaulta D. I., generalnog upravitelja Apostolstva mojitve, do groba bl. Margarete u Paray-le-Monialu. Najvećim su oduševljenjem radili za tu pobožnost širom čitavog svijeta članovi Apostolstva molitve te dijelili posvetne molitve na stotine tisuća. Stoga se i smatra ovo djelo posvećenja obitelji Presv. Srcu ogrankom Apostolstva molitve pa ga ono i vodi. To je nedavno izjavio i državni tajnik kardinal Gaspari u listu na talijanske biskupe. Sada je već broj obitelji, štono se dragovoljno staviše pod okrilje nebeskog Kralja, prekorac̄io i pet milijuna.

Tako je Gospodin pripravljao sredstvo, kojim će navrnuti obiteljski život na pravi put, s kojega je po slabosti ljudskoj i zlobom neprijatelja skrenuo. Neprijatelj čovječanstva hoće da po slugama svojim sada rastruje žive ljudskoga društva, one niti međusobnih odnosa, unutarnje veze, što vežu obitelj u jednu cjelinu, narod i državu u Bogu posvećenu zajednicu. Što je većma upirao neprijatelj da to baš zadnjih godina postigne, to se bujnije razvijala ova nova grana pobožnosti prema Presv. Srcu — posveta obitelji. I tako se opet pokazalo, da je pobožnost Srcu Isusovom rajska drvo zasadeno u vrtu katoličke Crkve, koje svojim plodom daje savremenim potrebama primjereni lijek.

Josip Vrbanek D. I.

Protestanat o progonstvu katolika u Meksiku.

Poznato je, da u Mexiku progone katolike. (Vidi rujanski broj Glasnika g. 1917.) Čestiti Američanin Randolph Wellfort Smith napisao je engleski cijelu knjigu o sadašnjim prilikama u Meksiku. Naslov joj je: »Meksiko u tami.« U 20. glavi podaje ove pojedinosti o svećenicima: »Svećenike bi osuđivali na smrt, po dva deset njih najedam put — a to na zapovijed Carranze, sadašnjeg okrutnika Meksika. Stotinama bi ih zatvarali u tamnica. Nestalo je hiljada svećenika, izgubili se na tajni način, ili su ih silom poslali u progonstvo. Ono maće svećenika, što je ostalo u Meksiku, kriomice se brine za duse vjernika, ali u neprestanoj pogibelji za život. Takvim junaštvo i smrtonosnu to čine, da toga drski Carranza, koji je rat navijestio svemu, što je plemenito, niti shvatiti ne može.«

»Carranza ima oko sebe ljude sasvim surove i proste. Ovi mu govore, da je Crkva katolička u Sjedinjenim Državama i u Engleskoj samo za priprosti puk. Zato da se toga puka ne treba bojati ma pobijao sve svećenike i sestre.« Ovakvo onaj protestanat.

U cijelom je Meksiku ovakvo progonstvo. Samo je onaj kraj, što ga zaposjeo drugi revolucionarni general Zapata, prost od kravog progonstva. Ovaj ne dopušta nikakvih bojava sa svećenstvom. Hoće da bude mir.

I crkveni su zavodi pozavarani. Zato su meksikanski biskupi utemeljili zajedničko sjemenište u Sjedinjenim Državama. Tu će se sada odgajati meksikanski svećenici za bolju budućnost. Američki katolici: svećenici, sestre, svjetovnjaci izdašno im pomažu. Meksikanski su svećenici istina veoma revni, ali u progonstvu, u Sjedinjenim državama mogu ipak štota naučiti: poduzetnost i praktički neustrašivi rad među pukom. Možda je to Bog i zato dozustio.

I. K.

Praktično štovanje Srca Isusova.

Naš je boravak na nebu! Ovako govori sv. Pavao prvim kršćanima. Sjeća ih prevelike sreće i dostojanstva kršćanina, uvjeravajući ih: „Vi ste ukućani Božji i sugrađani Svetaca.“ Zato treba da vam i život odgovara uzvišenom vašem dostojanstvu. Stoga život svakog kršćanina valja da bude život nebeski, život sličan životu blaženika na nebu, koliko je barem u ovoj dolini nevolja i krijeva moguće. Velika je to tajna. Ali baš u ovu će tajnu prodrijeti najlakše one duše, koje vjerno i postojano štiju Presv. Srce Isusovo. Takve će duše naći raj svoj u Srcu Bož. Spasitelja, u komu je pohranjena sva punina blaga Božjega.

Iz njega izlaže sile, i iscjeljavaše sve. (Luka 6, 19).

Kršćanska dušo, evo ti nekoliko naputaka, kako ćeš zadovoljiti svojoj želji, i pripraviti radost Srcu svoga Spasitelja izkazujući mu svu moguću čast i ljubav. Pokušaj ih vjerno vršiti, pa ćeš brzo osjetiti obilni blagoslov, kojim će On nagraditi tvoj mali trud. Ove ti naputke daje o. Schanenberg muž, koji se je osobito istaknuo pišući u slavu Bož. Srca.

1. Pobrini se, da imaš sliku Presv. Srca na takvom mjestu, odakle će te često podsjećati na ljubav Bož. Spasitelja i poticati, da mu i ti uzvratiš ljubav za ljubav. Ovu ćeš sliku često cijelivati žečeći na duhovni način unići dušom svojom u Bož. Srce njegovo, napuniti se njegovim milostima i naslijedovati ga u krepostima.

2. Preko dana nastoj, da se češće sjetiš pobožnim uzdasmima ovoga Bož. Srca: bilo u crkvi, bilo kod posla ili na putu, bilo kod jela, kad si sam a koliko možeš neopazice i pred drugima. To je tajna, kako si duša može stići pred Bogom more zasluga, a da drugi o tome n'šta niti ne slute. Ovim su načinom Sveci postali sveti. Sv. Magdaleni de Pazzis bi objavljeno, da sv. Alojzije uživa na nebu neizrecivu slavu upravo toga radi, što je na zemlji pobožnim uzdasmima kao strjelicama neprestano ranjavao Srce Sina Bož-

jega. Evo ti zbirka ovakovih molitvica kao vrtić najkrasnijeg cvijeća u molitveniku „Srce Isusovo,” u kome se možeš čitav život osvježivati. Osim toga po njima ćeš dobiti mnogo oproštenja od vremenitih kazni bilo za se, bilo za siromašne duše u čistilištu.

3. Štogod moliš od Boga, moli po presv. Srcu Isusovu. Tako su činile još prije bl. Margarete Alakok sv. sestre Gertruda i Mehtilda mile učenice Bož. Srca, a i neki drugi Sveci. Kada jedna časna Marija od Utjelovljenja, onaj apostol od sjeverne Amerike, nije mogla za dugo od Boga da isprosi jednu milost, ču glas s neba: „Moli od mene po Srcu moga preljubeznog Sina; po njemu će te uslišati i zadobit ćeš, što tražiš.”

I zbilja, ako nam je Isus sa zakletvom obećao, da će nam Otc. nebeski dati, štogod ga u ime njegovo zaprosimo, šta nam može uskratiti, ako ga molimo po Srcu i u Srcu Isusovu?

4. Ako ti je teško ostaviti se kojega grijeha, riješiti se koje grješne navike, nevaljala društva, pogubnih knjiga, ili štogod te rastavljalo od Boga tvoga i uzimalo ti duševni mir: ebodri se ljubavlju prema preljubeznom Srcu Spasiteljevu, opri se snažno dušmaninu spaša svoga i junački zbaci sa sebe okove davolske. Tako se je dovinuo do velike svetosti o. Gabriel Lallemand iz Družbe Isusove. U poteškoćama znao bi si reći: „Ded' dušo moja, umrimo sveto i razveselimo, koliko možemo, preslatko Srce Isusovo.“ Presv. pak Srcu velikodušno nagradi vjernoga slуга svoga. On pode, da obraća na kršćansku vjeru neznabotce u sjevernoj Americi. Tu ga divljaci 17. ožujka 1649. ispekoše, na komadiće rasjekoše i pojedoše. Tako je životom svoga života pripravio najveću radost Srcu nebeskoga Kralja.

5. U svim nevoljama uteci se prije svega k premilosrdnome Srcu Spasiteljevu.

„Jer, kako veli sluga Božji Landsperrg, i ako te ostave srca sviju ljudi, budi uvjeren, da te ovo prevjerno Srce ne će prevariti niti će te ostaviti.“ Osobito u duševnim mukama i tminama traži jakost i snagu u ovome Srcu; jer je ono čitavim bićem svojim stvorenim i živi, da ti se smiluje i da ti pomogne.

6. Ako ne svaki dan, a to barem svakoga petka promišljaš nešto o Bož. Srcu na pr. iz sv. Evandelja ili iz koje druge od Crkve odobrene knjige. Rado moli krunicu Gospinu, gdje također možeš lako razmatrati o prekomjernoj ljubavi presv. Srca prema nama. Osobito ćeš mu veliku radost pripraviti, budeš li se svakog mjeseca bar jednom skrušeno isповјedio i pričestio na pr. prvoga petka u mjesecu, da mu zadovoljiš za grijeha i nezahvalnost ljudsku.

7. Poda li ti se prilika, pohodi koji čas Isusa u presv. olt Sakramentu. Tu on dan i noć prebiva iz ljubavi k tebi, često nažalost posve zapušten i od sviju zaboravljen. Oj prijatelju, kako će te ovi časovi sprovedeni pred presv. Sakramentom tješiti na smrtnoj postelji! Poznato je, kako je jednoč časni sluga Božji o. Baltazar Alvarez vidio Isusa u presv. Otajstvu, gdje drži prepune ruke blaga tražeći kome bi ga udijelio. A njega baš obilno tim blagom nagradi, što ga je htio pohoditi u crkvi, gdje je bio od sviju zapušten. Ta od ovoga Srca — po riječima jednog crkvenog pisca ništa nema sladtega, ništa blaženijega, ništa milijega među svim stvo-

rovima. Ako se dakle ti potruđiš, da mu iskažeš ljubav i ono će tebe počastiti obilnom nebeskom utjehom.

8. Zaduži si Srce Bož. Kralja šireći, koliko samo možeš, njegovu čast i slavu među drugima. Sredstava imas dosta: tu ti je molitva, da se ovo Bož. Srce sve više upozna, časti i nasljeđuje; tu širenje i potpomaganje dobre štampe, slike i medaljica Presv. Srca. Ovdje pouči dobrom riječju, utješi pobudnom besjedom, ondje prednjači dobrim primjerom polazeći revno k sv. Misi i propovijedi. Nada sve pak usaći djeci u srce pobožnost, pouzdanje i ljubav k Srcu njihova Bož. Prijatelja.

9. Često srađni i usporedi svoje siromašno srce s prečistim Srcem Isusovim. Ispitaj se, da li si mu ma iz daleka sličan u poniznosti, u odanosti u volju Božju osobito za vrijeme teškoća i krijeva; u strpljivosti sa svojim i tudim slabostima; u milosrdju prema siromasima. Svaku veču barem kratko promisli, u čemu si se osobito danas udaljio od njegova primjera i nauke, pa se od srca pokaj, što si mu tako malo sličan.

10. Živi uvjek duhovnim načinom u Presv. Srcu Isusovu sjedinjen s njime; njegova volja neka bude tvoja volja, njegova slava i čast nek bude svrha svih tvojih želja i poduzeća. Nastoj, da i ti možeš reći s onom službenicom presv. Srca: „Od kada živim u Srcu Isusovu, nijesam bila žalosna ni što bi izmolio nekoliko zdravih Marija.“

11. Stogod želiš i od Boga moliš, povjeri to najprije Srcu Isusovu, da ono tvoje želje posveti i uredi. Tako je činio sv. Alojzije, kad si je napisao: „Tvoje želje, što ti se u srcu porode, preporuči Bogu ne kako su u tvome srcu nego onako, kako su u Srcu Isusovu. Jer ako su dobre, valja da su prije u Isusu nego li u tebi i On će ih mnogo većim žarom preporučiti Bogu.“ Još nas jasnije u tom uči drugi sveti sluga Isusov imenom Blozije: „Svoja dobra djela i poslove preporuči presvetom i preslatkom Srcu Isusovu, da ih Ono popravi i usavrši. Ovo bo preljubezno Srce te vruće želi i uvijek je spremno, da tvoja pomanjkanja naknadi vrlo uzvišenim načinom.“

Josip D. I.

NAŠI DOPISI.

Savezu Djeko, društava javljen je broj sv. pričesti za iskorjenuće psovke u travnju, kako slijedi: Bebrina: 55; Belica: u ožujku 563, u travnju 600; Blistra: 71; Cirkvena: 96; Gor. Jelenska: u ožujku, 45, u travnju 84; Hvar: 140; Madarevo: 200; Magić Maia: 72; Sv. Nedjelja: 143; Revniteljice Apostolstva molitve: 52; Osekovo: 65; Varaždin: podmladak: 70; Vel. Ludina: 65; Voća: 210, Podmladak 50; Vrtlinska: 50; Za jeza: da: 120, a u svibnju 180.

Gornja Jelenska. — Dosadanja glavarica Tereza Andlar udala se. Dne 21. travnja nakon saziva Duha Svetoga, kratke propovijedi te pročitanih pravila predloži v. g. župnik tri kandidatice za glavaricu. Izabrana bje Terezija Golik, a druge dvije ostaše revniteljicama. Barjaktaricom i ujedno glavaricom Podmlatka izabrana je Anka Ferenčak. Bivšoj glavarici izražena je posebna hvala na njenoj lijepo revnjovanju.

Varaždin. — Pred Uskrs držao ovdje v. o. Michieli duhovne vježbe pa tom prilikom posjetio i višu djevoj. školu, gdje je uz pomoć v. g. katehete osnovao Podmladak Djeko. društva. Na Vel. pondje'jak pristupilo 35 učenica k sv. sakramentima i bilo poslije podne primljeno u društvo.

Sv. Petar Čvrstec. — Ovdje se počeo blagdan Srca Isusova slaviti prije 10 godina. Ove godine držala se javna devećnica s litanijama, Zlatnom krunicom i pohvalom Imenu Božjem. Na blagdan imadosmo 2 sv. mise. Kod rane se mise pričestilo 70 duša. Pred poldanjicom došla lijepa procesija iz Ruševa. Bila procesija oko crkve, propovijed, pjevana sv. misa i obnova posvete župe Presv. Srcu. Obzirom na teške ratne prilike i nepovoljno vrijeme g. župnik rekao načinu, da poslije podne može slobodno poći na posao; ali je sva župa cijeli dan praznokvala.

Veleševac. — Ove godine došle lijepa procesije iz Vrbova, Orla, Struževca, Rače i Suše. Brojne sv. pričesti djece i odraslih Svetu misa bila pred izloženim presv. Otajstvom, a na koncu posveta i otpošnja.

Zagreb. — Kao prijašnjih godina tako se i ove godine proslavio blagdan Srca Isusova dostojno. Što je moglo radi daljine put došlo je naroda pjeske, a željeznicom samo pojedinci, jer cijele procesije nijesu mogle dobiti dovoljno vagona. Uza sve to bilo je ove godine više naroda nego prijašnjih godina, a i više se sv. sakramenta primilo nego prije: oko 5000 u ona tri dana: petak, subotu i nedjelju. Procesija divna i uzorna. Što je u Zagrebu katoličkoga, to je u nedjelju dne 9. lipnja popodne pohrilo što u svetište Srca Isusova što u ulice i na trgovce, kuda je imala prolaziti prekrasnja procesija. — Da si oni, koji to slavlje nijesu vidjeli, mogu barem neku sliku stvoriti, evo doslovce „Red procesije“, što se štampao i dijelio narodu i društima još prije blagdana:

Red procesije u čast P. S. I. u nedjelju dne 9. lipnja 1918.

1. Društva se sastaju u 4 sata popodne ovim redom: Br. 1.—6. na Zrinjskom trgu između Dordićeve i Sudničke ulice; br. 7.—12. u Sudničkoj ulici; br. 13.—16. u Palmotićevu ulici između Sudničke i Dordićeve ulice; br. 17.—25. u Palmotićevu ulici između Dordićeve i Boškovićeve ulice; br. 26.—34. u Palmotićevu ulici od Boškovićeve do crkve; br. 35.—38. pred crkvom Srca Isusova; br. 39.—45. u crkvi; svi ostali vjernici (br. 46.) u Palmotićevu ulici od crkve prema Hatzovoj ulici.

2. Procesija kreće iz crkve Srca Isusova točno u 4 $\frac{1}{2}$ kroz ulice: Palmotićevu, Sudničku, istočnom stranom Zrinjevca, Akademičkog trga i trga Franje Josipa, Baroševom i Palmotićevom u crkvu Presv. Srca Isusova.

U crkvu ulaze samo društva, koja idu u procesiji pred presv. Otajstvom (izuzev župe pod br. 15.) i čč. sestre, a ostali vjernici samo u koliko bude mjesto u crkvi.

Na povratku u crkvu podijelit će se vjernicima, što ostaju pred crkvom blagoslov s presvetim Otajstvom ispred crkvenih vrata, a prije nego se unese Presveto u crkvu.

3. Članovi pojedinih društava umoljavaju se da dodu sa svojim znakovima, odličjima i društvenim barjacima.

4. Svi vjernici — izuzev kler — stupaju u procesiji po četvero u redu. Na ovo se naročito upozoravaju vjernici, koji idu iza svećenstva.

5. U procesiji pjevaju pojedine skupine pjesme u čast Presv. Srcu Isusovu ili o presv. olt. Sakramentu. Ostali vjernici, koji ne pjevaju, mole glasno kruniku.

6. U crkvi Srca Isusova molit će se Litanijske Presv. Srca, izmoliti posvetna molitva (od 7. veljače 1915.) i molitva za mir te podijeliti blagoslov s presv. Otajstvom.

Na koncu pjeva sav narod u crkvi i pred crkvom „Do nebe a nek se ori“, i time se svečanost svršava.

7. Svi se vjernici umoljavaju, da se za vrijeme procesije uzdrže od svakog nepotrebнog razgovora, da se najpripravnije pokoravaju redateljima te zauzmu u procesiji samo ono mjesto, koje im je u ovom rasporedu označeno, dotično na koje ih redatelji upute. Službu redatelja obavljaju članovi kongregacija građana i radnika; prepoznaju se po trobojnoj vrpci na rukava.

OPASKA: Procesija ova, što se priređuje u čast Božanskoga Srca Isusova, ima da bude izljev nježne ljubavi naše, dokaz naše topile harnosti, javna zadovoljština za sve uvrede, što se neprestano nanose Presv. Srcu Isusovu, a ujedno, i ponizna prošnja za sve potrebe pojedinaca u ovim teškim ratnim vremenvima. Stoga se najtoplijie preporučuje svim vjernicima, da ovih dana prime posebno slike Sakramente, a na sam blagdan Srca Isusova dne 7. lipnja ili nedjelju, ujutro dne 9. lipnja da pristupe u što većem broju generalnoj sv. pričesti. U crkvi Srca Isusova mogu svi vjernici tih dana uz obične uvjete (ispovjed, pričest i molitva po zakani sv. Oca) dobiti potpuni oprost.

- Katolička društva stupaju u procesiji ovim redom:**
1. Križ s akolitima.
 2. Djeca s vile čč. ss. kod Sv. Duh-a.
 3. Sirotište na Josipovcu.
 4. Društvo malih služb. presv. olt. Sakr.
 5. Djevojačko društvo iz Trnja.
 6. Djevojačko društvo čč. Sestara.
 7. Kongregacija djevoj. kod sv. Blaža.
 8. Kongregacija djevoj. kod sv. Marije.
 9. Kongregacija gospoj. kod sv. Marije.
 10. Kongregacija iz samost. čč. sestara.
 11. Kongregacija ženskoga liceja.
 12. Župa Vrapčanska.
 13. Župa Remetska.
 14. Ostale župe iz okolice zagrebačke.
 15. Župe iz Moslavine.
 16. Zagrebačka župa sv. Petra.
 17. Društva krčanskih matra.
 18. III. red sv. Franje.
 19. Društvo sv. Jelisave.
 20. Hrv. katol. ženska Sveza.
 21. Kongregacija gradančki.
 22. Kongregacija gospoda „Navještenja Marijina.“
 23. Kongregacija učiteljica.
 24. Kongr. gospoda „Bezgrješ. Začeća.“
 25. Osob Društva sveudiljn. klanjanja.
 26. I. Hrv. Druš. podvornika javn. uređa.
 27. I. Zagrebačko radničko društvo.
 28. Hrvatski krčanski radnički Savez.
 29. Barjak hrv. katoličke mlađeži.
 30. Podmlad. Vojske S. L. zagreb. župa.
 31. Katoličko djetičko društvo.
 32. Kongregacija realaca i trg. akadem.
 33. Kongregacije gimnazijalaca.
 34. Hrv. katol. akad. društvo „Domagoj.“
 35. Kongregacija radnika.
 36. Kongregacija gradana.
 37. Kongregacija akademска „veća.“
 38. Vojnička domobranska glazba.
 39. Redovnici.
 40. Klerici i svećenstvo u roketama.
 41. Prvostolna kaptol.
 42. Oficijant s Presv. Ostatvom.
 43. Gradonačelnik s grad. zastupnicima.
 44. Vojno veteransko društvo.
 45. Čč. sestre milosrdnice.
 46. Ostali vjer., najprije muš. i žens.
- Iza procesije zauzimaju društva ova mjesta u crkvi:
- Na lijevim galerijama.
 Lijevo, između I. i II. skupine klupa
 Lijevo u kapeli Majke Božje.
 Lijevo u kapeli sv. Ignacije.
- Čine dvored pred crkvom, a poslije ispunjuju crkvu.
- Desno; u cijeloj zadnjoj skupini klupa
 Des. u kap. sv. Fr. sv. Alojz. i sv. Jurja.
 Lijevo u dvjema zadnjim klupama.
 Lijevo u trećoj klupi od zada.
 Lijevo, u 5.—7. klupi od zada.
 Lijevo u prvim trim klupama II. skup.
 te u zadnjim dvjema I. skupine.
 Lijevo u 6. 7. i 8. klupi sprijeda.
 Lijevo u 3. 4. i 5. klupi sprijeda.
 Lijevo u 1. i 2. klupi sprijeda.
- Desno u kapeli sv. Josipa. (sv. Franje Ksavera.)
 Lijevo kod I. klupe prema kapeli M. B.
 Lijevo, ispred pričesne klupe.
 Lijevo, ispred klupe.
- Desno, ispred klupa.
- Desao, ispred Lurd. špilje.
 Desno, 3. 4. i 4. klupa sprijeda.
 Desno, 2. klupa sprijeda.
 Pred crkvom.
- U svetištu.
- Desno, u 1. klupi sprijeda.
 U dvoredu posred crkve od svetišta.
 Na desnim galerijama.
 Svi po četvoro u redu.

S N. V. S. B.

Ako Bog dā.

„Šta misliš, dragi, koliko će mi baciti pšenice ova njiva?“ upita jedan gospodin radnika, što mu je njivu obradivao? Ovaj se malo zamisli, pa će:

„Četiri tovara, gospodine, kako ja računam — ako Bog dā.“
 — »Dā, dā; ako Bog da! Tako vi uvijek govorite, ilde, Bošnjac,« podrugljivo će gazda. »Valja raditi, pa će biti pšenice!«

„Gospodaru, lani si me natjerao, pa sam ti nedjelju dana livadu natepao, nije bilo sijena. Bilo eto rada, al nije bilo blagoslova Božjega . . .“ Moj ti se gospodar pokunjio i otiazo mrmljajući dalje.

N. M. D. I.

Zahvalnice.

Svaku zahvalnicu vaju potpisati punim imenom i prezimenom te pridodati točnu adresu, inače se ne može uvrstiti. — Svome obćanstvu udovoljava svatko, ako zahvalnicu u redniju poštu pošalje, makar je ono i ne oglasilo. Za oglas zahvalnice ne plaća se ništa, a dragovoljni mliodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

Izmakla sretno sušći.

Hrvatska. — Nakon par mjeseci, kako sam preuzeila školu u Vel. Bukovcu, napao me kašalj, te po minijenu vršnih lječnika mogla sam sasma lako pasti u sušiću. Unatoč brižnoj njezi koja mi se podavala u obilnoj mjeri, nije se opažalo nikakvo poboljšanje. Videći, da ljudsko umijeće ne pomaže, utekoh se Bož. Srcu, te obećah, da ču, budem li ozdravila, zahvaliti se javno preko njegova Glasnika i još neke druge pobožnosti obaviti. To je pomoglo. Ja sam danas potpuno zdrava, na čemu nebrojeno puta hvala i slava Bož. Srcu.

Srce Isusovo pomaže.

Bojno polje. — Sred cice zime morao sam poći na sjeverno ratište. Zapovijed glasila: Ravnou na bojno polje! Vodnik P., Madžar, dobre inače čudi čovjek, postao neustrpljiv, jer smo dugo putovali pješice, pa počeo psovati. Napokon se namjerisao na nekog vozara te ga zamolismo, da nas poveze. A on ne će ni da čuje. Sjetim se ja, kako mi je majka na polasku rekla: „Sinko, u nevolji molj: Srce Isusovo, pomozi!“ I ja izvadim medaljicu Srca Isusova, poljubim ju pobožno i zavapim: „Srce Isusovo, pomozi!“ To opazio vodnik i vozar, pa mi se stali rugati i psovati. Ali nije prošlo ni pet minuta — Srce Isusovo pomožio, jer nam vozar napokon dobaci: „Penjite se na kola!“ I dovezao nas do prvog noćista i nije htio uzeti nikakvu nagradu.

Bilo na bojnom polju, u strjeljačkom jarku. Posla mnogo, zapovednik strog, kazne na dnevnom redu. Ja sam svaki put sretno prošao, premda bi i mene mogao ma i bez moje krivnje pograbiti. Jedne noći usnio sam, da vidim Majku Božju Trsatsku, kako pomaže ranjenom vojniku na ratištu. To me tako razveselilo, da sam istog jutra izmolio dvije krunice. Moji drugovi po običaju udri dakako po meni. Nego jedan mi puno dosadivao radi duhana. Obećam mu, da ču mu sutra dati svoj dio, ako bude sa mnom molj krunicu! I pristao je i pobožno ju izmolio, da sam se čudio. Pogodisimo se, da ćemo se svaki dan tako nagoditi. Vidio to susjed Andraš, pa ljud na Mateisa, što dobiva svu moju porciju duhana, ponudi se, da će on moliti krunicu za polovicu! Mateis bio zadovoljan. Eto, što čini strast od čovjeka: Bogu za

ljubav ne će se ni prekrstiti, a duhanu za ljubav molit će cijelu krunicu! Nije im to ipak bilo uzalud. Isprva molili od obijesti, poslije već i drage volje. Jedne subote došli pitati: Tko će sutra na ispovijed i pričest? Prijavim se ja, a na moje ne malo čudo, prijavise se i ova moja druga, Pa da krunica nije pomogla!

Drugog jednog dana odstranjivali mi snijeg i vodu iz jarka, a zapovijed bila, da se nijedan ne smije pokazati iz jarka, jer je neprijatelj samo 500 m. daleko od nas. Ali neki za to nijesu marili već izašli, a neprijatelj nas spazio i uperio vatru na nas. Toga jutra u hitnji nijesam dospio, da stavim svoju kavu u bocu, a narednik primjeti, da ču moći popiti kavu i poslije. I gled, sad se on sjeti toga, pa mi reče, neka idem piti svoju kavu. Jedva se ja udaljio 30 koraka od njega, kad začujem jao i pomagaj: narednika pogodila šrapnela, da je za časak ispuštilo dušu. Jedan, koji je to sve vidio, reče mi: „Sad viđim, da to nije moglo biti bez Božjega prsta: da Vas nije narednik poslao na kavu, Vi biste s njime zajedno poginuli. Sigurno su Vam Vaše molitve i opet pomogle. Imate li kakvu sličicu ili medaljicu i za me?“ Nadem još jednu sličicu, milu uspomenu, koju mu rado poklonim. Napokon, kako sam bio kratkovidan padnem jednog dana, padnem i razbijem si glavu, radi česa moradou u bolniču. I to je bio prst Božji; jer da sam ostao u prvima redovima, ne bih glavu samo razbijao, nego bih ju i izgubio. Tako se eto i opet pokazalo da Presv. Srce Isusovo ne ostavlja onih, koji se u njega učaju. Hvala mu na svemu do vijeka!

Što je sve zagonetno.

Zagonetno je, što svi ljudi stare, malo ih hoće biti stari, ili da ih za takove drže. Zagonetno je, što oni koji hoće da najbolje znaju, kako se lma upravljati zemljama i narodima, ne znaju upravljati ni svojom kućom pa ni sa mnom sobom. — Zagonetno je, što najviše viču na prosjačenje oni, koji ništa ne daju; oni, koji obično ne idu u crkvu, najviše viču, ako se koji crkveni obred propusti; što ihvare grde oni, koji sami najviše ihvare, što se na skuporu tuže osobito takvi, koji plaćaju u Izobilju... lma tih „zagonetki“ sva sile.

**Zbornik — biskup.
Juraj Branjug (*1677. † 1748).**

(Svršava se.)

Gospode, ljubio sam ures kuće tvoje (Ps. XXIII. 8): ove riječi Davidove lebdjele su biskupu osobito pred očima. U stolnoj crkvi zagrebačkoj podigao je žrtvenik sv. Fabijanu i Sebastijanu. Kapela sv. Roka zahvaljuje mu svoje pokrajne oltare. Župe sv. Franje Ksaverskoga u Viduševcu i sv. Marte u Šišincu s nova je podigao i svim providio. Podigao je u Pokupskom crkvu sv. Ladislava i opakrbo orguljama, zvonovima, žrtvenicima. U Hrastovici crkvu Svetog Duha sagradio, u Černiku veliki žrtvenik, u Gradecu zvonik i oltare, u Gorici s ove strane Kupe crkvu i župni stan. Preopširno bi bilo sve potanko navoditi, na što se sve protezala darežljivost Branjugova. Tek da to još spomenem, da je za nj radilo do dvadeset majstora, većinom kipara i stolara, e bi što izdašnje pomogao raznim krajevima biskupije.

Imao je Branjug sice za sve dobro i za svakoga. Za opće dobro dao je u Zrinju iskopati studenac i srušu tvrdnu utvrdio. Vojnicima na polasku u boj darcvao je više hiljada. Gradu Požegi pomogao je novcem i savjetom. Školsku omladinu veoma je volio; uzorne učenike rijećima i nagradama poticao je na daljni rad i novčanim sredstvima podupirao ih u naukama. Prema rođacima bijaše umjeren. Koliko im je bilo dosta, dao je rado, ali nikada obilno; koji su bili vrijedni službe ili dobročinstva, prema zaslugama je postupao; za ostale brinuo se je, da mogu živjeti prema svom staležu.

Dvaput je grad Zagreb za biskupa Branjuga ljuto stradao od požira. Prvput dne 31. svibnja 1731. veliki dio gornjeg grada i kaptola pade žrtvom plamena, peimece sjemenište sv. Josipa i Franjevački samostan s crkvom, Vele, da je slika Majke Božje, koja se danas štuje u kapelici kod Kamenitih vrata tom prilikom, posred plamena ostala neosjećena. Visjela je naime slika prije nad gradskim vratima, i treći dan iz pepela izvukoše je čitavu. Koncem travnja 1743. buknula je opet velika vatra, pretvorila je vrlo mnogo kuća u pepelo te zaprijetila i stolnoj crkvi i biskupskom dvoru. Tada zavjetuje biskup procesiju klera k sv. Roku na svetkovinu sv. Florijana, a c kva i dvor ostadoče poštedeni.

Blagost Branjugova, veli jedan povjesničar, »bila je tolika, da se ne da opisati. Premda je imao razloga da se srdi na premnoge radi

nepravde i nezahvalnosti, trudio se je ipak, da zlo dobrom vraća. Obično smrt razriješava ljudima jezik, da o predima smjelije govore i najmanje pogreške iznose. O njemu se ne čaje drugo nego da je bio prestrpljiv i preblag. Ovu mu krepot dapaće upisuju u grijeh. I doista da je kad god bio oštiri, manje bi nezahvalnosti imao podnositi. Volio je trpjeti i dobro činiti svojim protivnicima. Nu opet kad je trebalo, kaznio bi krive po zaduzi. Isti je tako odlučno i neustrašivo branio prava Crkve. G. 1745. podbana Ivan Rauch i zagrebački i križevački veliki župan isticao je, da njega i županiju ide kazniti prekršajem župnika i nižeg svećenstva; tužio se je, što se niži svećenici tom sudu ne podlažu i tražio, da to odsele bude. Biskup učini po svojoj dužnosti po zakonu što treba. Preko toga sastavi vrijednu, učenu raspravu o izuzetnosti svećenstva od svjetovnih sudova.

Rimskoj Stolici bijaše odan svim srcem; nikomu nije bilo slobođeno, da u njegovu prisluču makar i u šali bilo najmanje što prozbori protiv Rima. Protestantizmu se opirao svom snegom; ali zato je živo revnovao za sjedinjenje Vlaha s katoličkom Crkvom. Preko sto godina sjedio je u Marči blizu Ivanića u Hrvatskoj sjedinjeni biskup sa monašima sv. Bazilija, a pod vlast njegovu spadaju svi unijati (sjedinjeni) u kraljevini Hrvatskoj. Severinski nesjedinjeni vladika Simeon Filipović nabuška narod, da zaprijeći ustoličenje grčko-katoličkog biskupa Silvestra Jovanovića. A malo poslije toga (g. 1737.) na pobudu istoga Filipovića navali zloglasna četa hajduka Tomaševića na marčanski manastir. Što se dalo oduljeti i opljeniti, odnesože sa sobom, a što ne mogoće, to uništise i spališe. Od kaludera, koji su pristajali uz sjedinjenje, jedne poubjijaše, a druge protjerale. Taj izgred uzruja sve u Hrvatskoj. Što će biskup Branjug? Radio je, koliko je samo mogao, da zlu doskoči, da se povede istraga, da se Marča, koju je Filipović bio zaposio, vrati unijatima, razbojnici da se po zaslugu kazne. Ali u ono burno ratno doba premoć vlahu riščana i lakomost vojničkih činovnika u varaždinskom generalatu bijaše tolika, te je komisija, premda je Branjug u saboru odlučno tražio povratak Marče već g. 1741., istom iza deset godina u tom smjeru radila.

Kada je ban Ivan Drašković umro g. 1732., bijaše Branjug namjensnik banske časti; onda ponovno g. 1741., napokon od g. 1743. sve do smrti, jer je tadanji ban Karlo Baćan radi vojnoj boravio većinom izvan Hrvatske. Za poklada davao je gozbe plemstvu, ali iza ručka svi bi zajedno s biskupom pohodili u isusovačkoj crkvi sv. Katarine presv. olatarski Sakramenat. U čest Gospi subotom uvečer jeo bi samo nešto suba kraha.

Zadnja dva mjeseca života mnogo je bolovao. Pošto je primio velikom pobožnošću posljednje sv. sakramente pun vjere, ufanja i ljubavi, pun edanosti u presvetu volju Božju umrije spokojno 28. travnja 1748.

Vijesti iz kongregacija.

Fojnica. Ovdješnja M. kongregacija djevojaka vjerna geslu: „Po Mariji k Isusu“, lijepo uspijeva, jer osim redovitih sastanaka i mjesecnih i čestih sv. pričesti, sedmice redom dolazi na klanjanje i moljenje za mir, vodi brigu o čistoći i uredu crkve, povećaje svečanosti, obavlja i lipanjsku pobožnost, širi dobru štampu svih nabožnih listova, a siromasima skuplja milodare. Osnovala je svoj tamburaški i pjevački zbor, a na Duhove dala je vrlo uspјelu dobrotvornu zabavu dramom „Sv. Elizabeta“, došle joj i drugarice iz Kreševa. A što je najvažnije, članice svojim čednim ponašanjem uživaju dobar glas i ugled kod svega građanstva i time promiču slavu Božju i čest Marijinu. M. B.

Stan Božanskog Učitelja.

13. Božanski Učitelj: Ja sam početak i svrha; kod mene je pravi pokoj i mir. U meni je sreća duše, koja se oslobodila svojih strasti. Ona je svelada narav i poklonila ju mojoj ljubavi. Ludi je svijet žali; njezina uskraćivanja nazivlje žrtvom i ropstvom, jer ne zna, da ona u mojoj ljubavi crpi neizrecive slasti i pravu, potpunu slobodu. Njezina vjernost pribavila joj je nježnost moju. Blago onom, koji sve svoje ufanje stavi u mene.

Duša: Moj dobri Učitelju, budi uvijek sa mnom. Svega se dragovoljno odričem. Poštvaj u mom srcu; ne dopusti, da ga svjetski šum rastrese isprazni ga i budi njegov brižni čuvar. Tako budil!

Vježba: Zaboravi stvorove i sjećaj se samo Boga i nebeskih stvari.

Beri, Gospodine, beri po volji;
i tako je sve tvoje.

Srce čisto moj je stan; u njemu
slatko počivam.

14. Božanski Učitelj: Onaj, koji živi u meni a ja u njemu, donosi obilni plod.

Kćeri moja, bez mene ne možeš ništa učiniti. Potrebno je dakle da se sjediniš sa mnom. Uzdaj se u moju pomoć i neprestano nastoj, da omiliš Srcu mojemu. Tako ćeš mi darovati one plodove, koji mi se veoma mile; a za uzvrat primit ćeš od mene nebeske naslade na vječnoj andeoskoj gozbi.

Duša: Božanski Učitelju moj, ne dopusti, da pogledi stvorova kao ni druge ništne želje osuše ma i jedan tvoj cvijet, ugrabe i najmanji plod. Sve je od tebe i sve neka bude za tebe, sada i u vijeće!

Vježba: Sakrivaj dobro, što si ga učinila, u poniznosti, zaboravi i mukama.

Pitanja i odgovori.

3. Molim: pošaljite mi gotore propovijedi i poduke, što se drže na sastanju kongregacije.

Odgovor. — Takva šta na hrvatskom jeziku nema, a i na tudićem jezicima veoma malo Razlog je taj, što govori upravitelji na sastancima kongregacije moraju biti posve praktični, t. j. prilagođeni i staležu i dobi i naobrazbi i shvaćaju zbornika, ko što i vremenu i raznim vanjskim i unutarnjim okolnostima, a u prvom redu duševnim potrebama samih zbornika. Svatko vidi, da takav govor mora upravitelj sam da pripravi, jer samo on to može znati, nitko drugi. Opcu poduku međutim primaju članovi kongregacije u propovijedima, što se za sve vjernike drže u crkvi; oni pak za se treba da dobiju takvu poduku, koja je baš njima potrebna. O tom kažu "Opća pravila": „Upravitelj drži kratki govor o stvari, koja se tiče duševnog napretka članova kongregacije.“ (V. §. 6)

Razne izjave generala Družbe Isusove tumače te „stvari“ pobliže. Tako n. pr. O. Martin piše jednom američkom provincijalu: „Neka upravitelji raspravljaju o tom, što se odnosi na viši (savršeniji) katolički život, taj život neka preporučuju i gledaju da ga promiču navodeći razloge i poticala.“ (Maryl. 14. lip. 1902.) To nije za sve, pa i ne može o tom govoriti u crkvi, ali jest za zbornike, i njih treba dobro o tom podučiti.

Drugom opet provincijalu piše isti general: „Podučite upravitelje, da se u Marijinoj kongregaciji ne ide za velikim brojem članova, već za nekom osobitom gorljivošću i vježbom u krepostima. Neka od svojih zbornika učini apostole, nukajući ih na djela ljubavi i milosrda, što ih njegovi zbornici mogu obavljati.“ (Neo-Aurel. 23. kolovoz 1902)

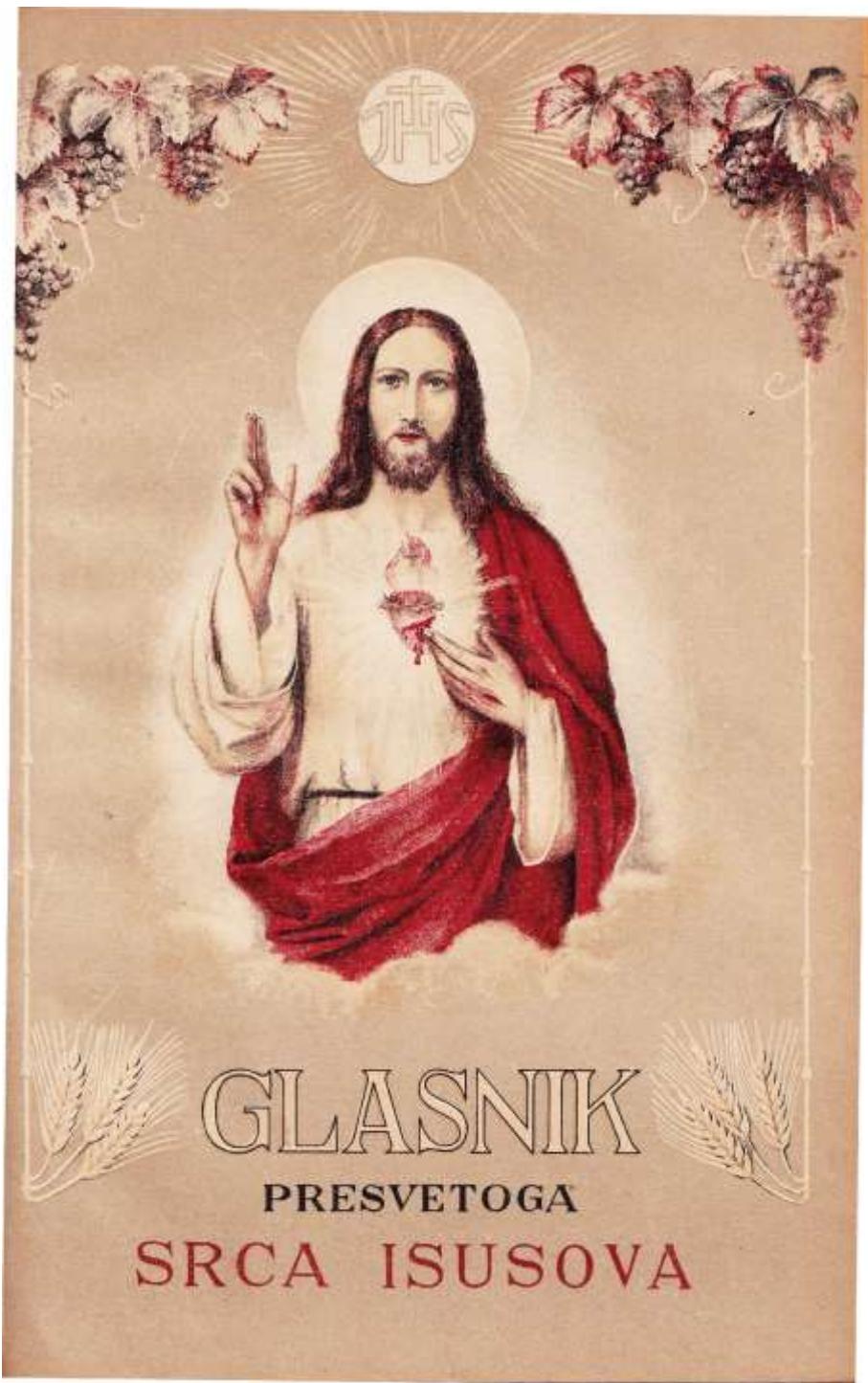
Treba poticati naše zbornike — piše isti o. Martin engleskom provincijalu (27. kol. 1902) — da budu apostoli, podučavajući neuke u katekizmu, pohabdajući utamničene i vježbajući se u svim djelima milosrda kršćanskoga, koliko se dade. Ali i međusobno neka njeguju bolji život, nego što ga sprovode obični katolici. K svetoj Pricesti neka pristupaju češće, pa i svaki dan, ako mogu. Neka razmatraju i čitaju duhovno štivo. Duhovne vježbe neka obavljaju svake godine. Tako će biti, da će ovo malo zbornika mnoge potaknuti, da živu kreposno.“ Istom provincijalu piše isti general 24. siječnja 1906: „Nastojte, da zbornici budu brižno probrani, da se sastanci drže redovito prema pravilima obično svakoga tjedna, da gorljivo obavljaju vježbe, što se tom prilikom imaju obaviti.

Iz ovih i sličnih izjava vodi se jasno, od kolike su važnosti u kongregaciji ovi redoviti sastanci i upraviteljevi govorovi u njima. To su pravi praktični tečajevi za viši duševni život, za što veću kršćansku krepost i savršenost. A za takve tečajeve treba da se svatko o s o b n o savjesno pripravlja. Neprestano povjerljivo optjecje sa zbornicima podučiti će upravitelja, što im najviše treba i o čem da im najviše govoriti.

Nove kongregacije.

Od zadnjeg oglasa (u br. 11. 1917. s. 262) osnovane su ove kongregacije: Orahovica (b. zagreb.) za djevojke: Začeće, sv. Kata; osnovana 12. velj. 1917. pripojena 17. svib. 1917. Split (b. split) za srednjoškolce viših razreda: Začeće, bl. Marko Krizin; osnovano 27. svib. 1917. pripojena 27. svibnja 1917. Vinagora (b. zagreb.) za djevojke: Lurdska Gospa, sv. Bernardin; osnovana 7. ruj. 1917. pripojena 29. list. 1917. Split (b. split) za srednjoškolce nižih razreda: Začeće, sv. Stank K.; osnovano 29. list. 1917. pripojena 29. list. 1917. Kostel (b. zagreb.) za djevojke: Kralj, sv. Krunice, sv. Barbara; osnov. 2. pros. 1917. pripojena 24. pros. 1917. Nova Kapela (b. zagreb.) za djevojke: Ime Marijino, sv. Lucija; osnov. 6. pros. 1917. pripojena 12. ožuj. 1918. Karlovac (b. zagreb.) za djevojke: Začeće, sv. Kata; osnovana 18. ožuj. 1917. pripojena 8. lip. 1918. Karlovac (b. zagreb.) za učenice: Začeće, sv. Janja; osnovana 18. ožuj. 1917. pripojena 8. lip. 1918. Murter (b. Šibenik) za mlađice: Lurdska Gospa sv. Alojzije; osnov. 8. velj. 1917. pripojena 8. lip. 1918.

Sadržaj: Obraćanje Japana 145. — Obitelji, k srcu Isusovu! 149. Protestant o progonstvu katolika u Meksiku 150. — Praktično štovanje Sca Isusova 151. — Naši dopisi 153. — Zahvalnice 156. Juraj Branjan 157. — Vijesti iz kongregacija 158. Stan Bož. Učitelja 159. Pitanja i odgovori. — Nove kongregacije 160.

GLASNIK
PRESVETOГA
SRCA ISUSOVA

Broj 9.

RUJAN 1918.

Tečaj XXVII.

Krštenje djece.

Opća nakana molitava i dobrih djela u rojnu
blagoslovljena od sv. Oca pape Benedikta XV.

Ugdjekojim krajevima kao da sve više prevladava ružni i nekršćanski običaj, da se novorođenče ne nosi odmah na sveto krštenje, već da se čeka po više dana, pače i tjedana. Sad se izgovaraju, da kum ili kuma ne mogu tako brzo doći; sad opet, da majka želi prisustvovati krštenju pa valja čekati, dok se pridigne i oporavi; treći bi htjeli krštenje obaviti što svečanije, a za to da treba vremena, i tako dalje.

Ružno je to, jer je nečovječno; nekršćanski, je to, jer samo nekršćani tako rade sa svojom djecom. Kršćanski bi roditelji morali znati, da sveti krtst pere s duše čovječje ljagu istočnoga grijeha, da po sv. krstu čovjek postaje dijete Božje i dobiva pravo na vječnu baštinu nebeskoga Oca svoga, da se na sv. krstu ulijevaju u dušu djeteta darovi Duha Svetoga i t. zv. ulivene kreposti vjere ufanja i ljubavi, koje će u svoje vrijeme, kada dijete dođe k razumu, doći do pravog izražaja. Nije li dakle nečovječno, ako se odgadanjem sv. krsta dijete ostavlja u grijehu, izlaže smrtnoj pogibelji, lišava prava na nebesku baštinu i spasosnosnili učinaka vrhunaračkih darova Božjih? Nije li takav postupak doista i nekršćanski?

Kamo to vodi, vidi se po tom, što neki te neki idu već tako daleko, pa kažu da se dijete ne bi smjelo krtstiti, doklegod ne dođe k razumu, te se uzmognye samo odlučiti, hoće li biti kršćanin ili ne! A znate li, tko su tako zabrinuti — za slobodu dječiju? Oni, koji — nij-če slobodu u čovjeku. To su ili čeli bezvjerci, ili takvi, koji barem do svoje kršćanske vjere ništa ne diže. To su ljudi, koji samo onda znaju, da su slobodri, kad hoće da sa sebe skinu slatki jaram Gospodnji, da ga ne moraju slušati, da mogu živjeti po svom živinskem nagonu.

Kad bi se takvim nepametnim ljudima teško razboljelo dijete, komu nema spasa nego u brzoj operaciji: zar bi i tada govorili: Čekajte, dok mi dijete odraste i k razumu dode, da se samo odluči, hoće li se dati rezati ili ne? Čudnovato, da ti ljudi ne će nipošto prosvjedovati proti tomu, da im se dijete odmah kod rođenja unese u popis zavičajnika, gradana, narodnosti. Ne vele: čekajte, dok mi dijete dode k pameti, da se samo odluči, hoće li biti zavičajno u ovome ili kojem drugom mjestu; hoće li uživati građanska prava i preuzeti građanske dužnosti u ovoj državi ili u kojoj drugoj, hoće li biti Hrvat, Nijemac, Madar, Kinez!... Da se nađe tko, tko bi njihovom novorođenčetu ostavio lijepu baštinu: zar mislite da bi ti ljudi rekli: Čekaj, prijatelju, d k mi dijete odraste i razvije se, te se uzmogne samo odlučiti, hoće li primiti tu baštinu ili ne?

Nitko tako nepametno ne govori, nitko tako ludo ne radi. Pa ipak u svim tim slučajevima rade ti isti branitelji dječje slobode — proti toj slobodi i sile dijete na nešto, o čem dijete nije kadro suditi niti se samo odlučiti.

A evo, novorođeno dijete nije samo na smrt bolesno, nego je u očima Božjim radi istočnoga grijeha, s kojim je začeto i rođeno, upravo mrtvo, mrtvo naime za blaženi život vječni. Po svetom krstu novorođenče postaje dijete Božje, dobiva pravo građanstva Crkve Isusove i građanstva raja nebeskoga, stiče pravo na baštinu vječnu i neprolaznu u neb... Zar nijesu svrhunaravska i vječna dobra kud i kamo vrijednija od onih zemaljskih i prolaznih? Zar ne će dakle biti barem jednakom slobodno i u ovim slučajevima ne obazirati se na dječju slobodu, pa im ovakova dobra osigurati? Radeći tako ne samo da dječju slobodu ne krenjimo, nego upravo s njom sudjelujemo. Kad bi ta nejaka djeca mogla svojom glavom zdravo misliti, ne bi se ni sama mogla pametno na drugo što odlučiti; jer kad bi drugačije radila, radila bi na svoju vremenitu i vječnu propast, pošto bez krsta nema nikom spasa. Kada dakle kršćanski roditelji daju svoju djecu zarana krstiti, čine time samo svoju najsvetiju roditeljsku dužnost, koja im nalaže, da svojoj djeci pribave prava i neprolazna dobra; predusreću samo slobodnu odluku svoje djece i osiguravaju im vječni spas za slučaj, da djeca umru prije nego dodu k razumu.

Duševne sile, navlasto razum, razvijaju se u čovjeku postepeno zajedno s tijelom. Kada se dakle tijelo dovoljno razvije, tada razvija i duša svoje djelovanje. Slično biva i s milošću posvećujućom, koja po sv. krstu daje duši svrhunaravski život; pa tako dijete, koje već od sv. krštenja posjeđuje taj svrhunaravski život; po milosti posvećujućoj i po ulivenim darovima Duha Svetoga lako svača svrhunaravske istine, pripravno prigrluje najdublje tajne svete vjere katoličke, svim srcem ljubi Boga, rado mu se moli i spremno ga sluša. Po tom se vidi, od kolike je važnosti po dijete taj svrhunaravski život, te kako i vjera i razum i ljubav nalažu roditeljima, da s krštenjem djeteta ni male ne zavlače, već da ga dadu što prije okrstiti.

U slučaju teškoga poroda, gdje je pogibelj, da dijete umre prije nago se rodi, valja ga krstiti još u majčinoj utrobi. To može učiniti svatko od ukućana ili tko drugi. Neka namoći kakvu krpicu u blagoslovljenu ili makar u običnu čistu vodu, te se njome, ne ocijediv ju, dotakne dječje glave, a pri tom izgovori ove riječi: „Ja te krstim u ime Oca i Sina i Duha Svetoga.“

Ako je novorodenče tako slabo, te se je bojati, da se neće moći donijeti na krštenje, valja ga također kod kuće ili na putu okrstiti. U tom slučaju izlije se djetetu na glavu malo vode, blagoslovljene ili obične, pitke, a pri tom se izgovaraju ove iste riječi: „Ja te krstim u ime Oca i Sina i Duha Svetoga“. Ako se djetetu već odabralo ime, neka se u ova ova slučaja najprije izgovori to ime, na primjer ovako: „Petre (Marijo)! Ja te krstim u ime Oca i Sina i Duha Svetoga.“ Ako se nema kad misliti na ime, neka se krsti i bez imena, jer to nije bitno niti nužno.

U ova ova navedena slučaja može ovako krstiti svatko, i muško i žensko, i veliko i malo, i rod i tadin, i katolik i nekatošlik, pače i židov i turčin, samo da sve dobro i ozbiljno obavi i izgovori.

Dode li ovako kršteno dijete sretno na svijet; ili ako slabujnovo dijete još živi, valja ga što prije odnijeti župniku te mu ispričati točno tko ga krstio i kako je to obavio, da župnik može to sve zapisati u knjigu i da može na djetetu popuniti obrede svetog ka krštenja. Ako bi pak ovako kod kuće od svjetovnjaka okršteno dijete umrlo prije nego župnik popuni svete obrede, ne treba se nimalo bojati za vječni spas njegov, jer je dijete valjano kršteno.

U slučaju preuranjena poroda valja i onaj nezreli plođ krstiti poljevanjem vode (ili ga staviti u vodu) i izgovaranjem riječi: „Ja te krstim u ime Oca i Sina i Duha Svetoga.“ F. B.

Što je ljepše?

Bio vedar zimski dan. Ja s nekim drugom prolazim travničkim trgom. Sunce već tonulo za brdima, te zadnjim zlatnim tracima obasjalo tihu, kanoti uspavanu zimsku prirodu. Ledenice, što su visjele s krovova, i bijeli snijeg po brdu i dolini, cakljili se i prelijevali u najljepše boje. Pred nam isao lagano starac turčin, poznat u ono doba dobro u Travniku. Isao zamišljen pognute glave; kad najednom podigne glavu, te stade iza glasa, otežući svaku stavku, trgom vikati:

Ja pitam: »Što je livše (ljepše): ili Bog što stvara, ili ono što stvara?« I koraknu nekoliko korača a naprijed, da i opet stane i zavikne, što ga grlo nosilo: »Što je livše: Bog, koji stvara, ili on što stvara?«

Ljudima ovdje nije to bilo ništa neobično, jer su dobro poznavali starca turčina čudakovića. Ne mareći dakle nimalo za njegovo pitanje prolaznici isli dalje svojim putem ili nastavljali nesmetano svoj razgovor.

Nitko se na starca i njegovo pitanje nije ni obazrevo.

Takav vam je svijet: na sve misli, za sve se brine, samo ne za ono najglavnije.

Tko ne zna, da je Bog Stvorac neizmjerno ljepši nego li i najljepši njegov stvor? Pa ipak, kako se malo na to misli, a još manje prema tomu radi! Svijet se divi djelima ruku Božjih, a za Boga ne mari. Ali tko na to ozbiljno i misli? Tko drži ovu istinu uvijek na pameti te prema tome udešava svoj život te jedino čezne i teti za vječnom nepojmljivom ljepotom Božjom?

X.

Pomožimo Crkvi, pomožimo narodu!

Dešnogotrajni ovaj rat iskrvario nas je sve. Ne trpe samo vojnici već i mi svi, koji smo kod kuće. Sa zaraćenim državama i našim narodima stradavaju i oni koji nijesu u ratu, jer nigdje nema slobode: ni na moru ni na kopnu niti u zraku. I dok svi jadukujemo te si kako tako pomoći nastojimo — na jednu patnicu kao da svih zaboravljamo, a baš bismo njoj najprije morali priskočiti u pomoć, a to je Crkva.

Izgubi Crkva u ovom okrušnom ratu na milijune svoj najkrepčeđe, izgubi mnoge svoje crkve, osta bez zvonova, bez nakita i uresa, bez svijetla, bez misnoga ruha i rublja. Mnoge župe ostadoše bez dhnovnih pomoćnika, dà i bez župnika; a u sjemeništima i u samostanima spade broj klerika i redovnika na polovicu, na trećinu, a gdje god upravo na ništice. Ima sjemeništa, gdje u jednom ili drugom godištu nema nijednoga klerika; ima ih pače i takovih, koja su se moralna zatvoriti. Ista nevolja vidi se i u redovničkim novicijatima i školama.

Nitko kao da i ne sluti, kakva pogibelj prijeti Crkvi i svetoj vjeri, a po tom i narodu uslijed toga, što svjetovno i redovno svećenstvo nema više dovoljnog podmlatka. Velik broj, da ne rekнемo većina bogoslova, što su danas pod puškom, ne će se vratiti u sjemenište. Sto je u gimnaziji došlo do propisanih godina te tjelesno i duševno nešto vrijedi, to ide odmah u vojsku; ostaju kod kuće samo klijavci, na skroz truli i bolesni ili duševno posve nesposobni, koji kako nijesu za vojsku tako pogotovo nijesu za sjemenište ni za samostane. Koji su pak već jednom u vojništvu, izvrgnuti su tolikom tjelesnom naporu, tolikim smrtnim pogibeljima, da će ih nakon rata biti razmijerno veoma malo, koji će se povratiti živi, a usto i posvema zdravi. Sakate pak, prozeble, sušičave, ne može Crkva pripustiti k oltaru. Služba svećenička, bio svjetovni ili redovni svećenik, odveć je uzvišena, sveta i mukotrpana, da bi ju ovakovi ljudi, tjelesno nesposobni, mogli dostojno i savjesno obavljati.

A što da kažemo istom o tolikim duševnim pogibeljima i napastima, o kojima se dan na dan kreću mlađi i mlađi ljudi u vojarnama, bolnicama, na fronti, u streljačkim jarcima? Gotovo nigdje se tu danas Bog ne molj; ali se zato psuje i proklinje, da je strahota. Tu mlađi i neiskusni dolaze u dodir s posve pokvarenima i nepopravljivima; tu im se silom u ruke tura svakojako raspušteno štivo; tu ih se kojekakvim uredbama, naredbama, tobožnjim podukama, koje bi pristajale samo u Sodomu i Gomoru, gotovo sili, da pogaze ljljan čistoće te izgube svaki stid i sram. Kolike su majke uslijed toga već gorko zakukale! I ti zar da poslije rata stupe u sjemenište ili u redovnički novicijat?!

„Blažen čovjek, koji se nade bez ljage, i koji ne jede za zlatom, te koji ne stavlja svoju nadu u novac i blago. Tko je taj, da ga pohvalimo? Čudesa je naime počinio u svom životu“ (Crkv. 31, 8. 9). Ove riječi kao da je Duh Sveti rekao za današnju našu siromašku mladež na vojski. Blažen doista onaj, koji će hodajući dan i noć po močvari svakojakih nečistoća i razbludnosti ostati čist i neokaljan! Blažen onaj, koji se ne će danas pomamiti za čašcu, za masnom plaćom, za unosnim službama, za

brzim promaknućem u službi i sličnim veoma pogibeljnim zamkama. Čudesa će doista počiniti svaki, koji će se moći do konca junački odrvati svemu tomu, te sačuvati netaknuto sveto zvanje svoje u stalež svećenički ili redovnički. Ali — tko je taj? Odje su ti? Koliko će ih biti takovih do svršetka rata i povratka kući? Tko su, gdje su, da ih pohvalimo, da ih pozdravimo, da ih zagrlimo?!..

Gospode! Kod tebe ništa nije nemoguće. U te se uzdamo, da ne češ Zaručnicu svoju, Crkvu, ostaviti bez čistih i nedužnih svećenika; u te se uzdamo, da ćeš joj osigurati dovoljan broj velikodušnih trudbenika, pa i takovih, koji će prezrijevši sve zamke tijela, sotone i svijeta, odabratи velikodruštvo stalež redovnički, da poput pravih lučonoša, postavljenih na svijećnjake, svjetle djeci tvojoj u ovim sve gušćim tminama nevjere i sveopće pokvarenosti.

Kršćanski roditelji, da vas mnogo stoji, da nam sasvim ne opuste crkve i samostani. Bdijte neprestano nad djecom svojom, dopisujte se marljivo sa sinovima u vojsci; bodrite ih, opominjite ih, zaklinjiti ih, da se ne stide svete vjere svoje, da se čuvaju zla štiva i zla društva, da živu čisto i nedužno, da često primaju svete sakramente ili barem, kad im se prilika za to pruži.

A ti *mladosti naša*, u školi i na vojsci, ti nado i golema briga naša, ti veliki strahu naš: ti barem, koja se još nijesi sasvim iznevjerila Božanskome Srcu Isusovu, kome si se u djetinству svome posvetila; ti koja si pored trnja i nečudorednih kaljuža još sačuvala neokaljan ljljan cvijet: daj pomisl i na ljute rane, zbog kojih krvari sv. Crkva, uvaži silu nestaću svećenstva i redovnišva, procjeni golemi rad, što čeka svećenike i redovnike iza rata, kad se mutni ratni valovi stišaju, pa se sav talog slegne na hrvatska draga nam ognjišta! U te upire oči Crkva, od tebe očekuje pomoć i Božiju utjehu na smrt izmačeni narod hrvatski. Ostani do kraja vjerna i Bogu i Crkvi i narodu i Hrvatskoj!

Nastojmo svi, kojima je stalo, da nas valovi modernog naprednjaštva, liberalizma, slobodnog zidarstva, socijalizma, anarkizma, sveopće pohlepe, lakomosti, sebičnosti, nenavidnosti, čudoredne iskvarjenosti sasvim ne pokriju, ne poguše i ne izbrišu s lica zemlje, nastojmo svi, da ne ostanemo bez svećenika i redovnika. Neprijatelji Božji to bi dakako htjeli, pa i govore: „Što će nam crkve, što će nam popovi, što će nam fratri?“ Doista Lucifer ih i njegova družina ne trebaju, ali ih trebamo mi, koji se n'jesmo iznevjerili Bogu svome, ni Crkvi, majci svojoj. Tko će nam teške duševne rane vidati, tko će s **nas** teško breme grijeha skidati, tko će za nas žrtvu Bogu doprinositi, tko će nam Kruh života lomiti, tko nas blagosloviti, tko do groba pratiti, tko se i poslije smrti za nas Богу moliti — tko, ako ne svećenici i redovnici?

Čuvajmo stoga djeci svojoj nevinosti, čuvajmo joj svetu vjeru; bodrimo ju i nukajmo ju — ali bez pretjeranog nagovaranja ili čak sile — da prigle duhovni stalež. A ka ta sin pristupi k roditeljima s molbom za dopuštenje i blagoslov, da može u sjemenište ili u redovnički novicijat: neka se roditelji smatraju osobito počašćenima, što je Bog njihovog sina između stotine tisuća odabrao za službu oltara svojih; neka mu se dakle ne samo ne protive, već neka ga u dobroj odluci njegovoj još više učvrste.

Obitelji, k Srcu Isusovu!

U čemu sastoji posveta obitelji,

za koju rekosmo, da je dolična pomoć sadanjim obiteljskim nevoljama? Sastoji prvo u tom, da obitelji prizna Isusa svojim potpunim Gospodarom te mu se sva izruči; drugo da se u znak toga stavi slika Srca Isusova na časno mjesto u kući te pred njome trajno štuje Presv. Srce. K ovim našim činima pridruži se po Spasiteljevu obećanju milost i blagoslov Božji, pa tako svrhunaravna ljubav Božja zajedno s naravnim nastojanjem ljudskim djeluje da članovi obitelji valjano živu. U takovom pak životu nade obitelj ono zadovoljstvo i sreću, što se na zemlji opravdano može tražiti i postići.

"Priznati Isusa svojim gospodarom" — mislio bi čovjek nije baš tako eško; sliku postaviti — također ne стоји mnogo. Prema tome bi bilo nekako prelako postići obećanu životnu sreću! Da se stvar ne bi došla na lako uzela, treba da kratko riječi „posvetiti se Isusu“ svatimo potuni smisao i da ga provedemo.

"Kad se Kristu Gospodinu posvećujemo, ne samo da ćvorenio i rado priznajemo i primamo njegovo gospodstvo, nego i uistinu zasvjedočujemo, tako te bismo, kad bi naše bilo ono, što dajemo na dar, najvećom pripravnosću dali, te da ga molimo, neka se ne bi kratio primiti od nas, makar i posvema svoje". Tako označuje sv. Otac Lav XIII. čin posvete Presv. Srcu. Dvoje dakle osobito uključuje posveta; 1. priznaje u misli i djealu, 2. predanje na službu i skrb. Mislima, uvjerenjem valja da priznamo Isusa, što je već na usta proroka govorio: „Ja sam postavljen kraljem na Sionu“ (Ps. 2). „Meni je dana sva vlast na nebu i na zemlji“ (Mat. 28, 18). To gospodstvo pripada Isusu ne samo nad svakim čovjekom pojedincem, jer se predao za otkup naš, nego i nad obiteljskom zajednicom, jer je ona dar Srca njegova, jer joj je on zakonodavac.

No ne samo mislima, nego i djelom valja da prizna obitelj Isusa. Čovjek želi da dobro, što ga upozna, također i postigne. Ako dakle i priznajem, da je dobar zakon, što je potekao iz Srca Isusova, želit ću da ga vršim, nastoj ću da cijela obitelj po njemu živi. Evo tu želju i dobru volju zasvjedočuje također, koji se jednom posveti Presv. Srcu.

Tko steće jednom onaj pravi, visoki pojam o Spasitelju kao Kralju svemira, tko je uvjeren o dobroti, milosrđu, i darežljivosti njegove, osjetit će kako ga privlači k sebi te će mu se drage volje predati na službu, želit će kako bi mu sve većma ugodio. Znajući pak, kako se Gospodin ne da u veleučnosti natkriluti, stavljat će sve svoje pouzdanje u duševnim i tjelesnim potrebama u njegovu skrb.

Sve ovo lijepo izrazuje ona posvetna molitva, kojom se poželi sv. Oca obitelji posvećuju Presv. Srcu. „Dolazimo, da priznадemo Tvoje gospodstvom nad našom obitelji... hoćemo da živimo Tvojim životom... Zavladaj našim razumom... našim srcima ljubavlju! Blagoslovi naša poduzeća...“

Slabo bi dakle obavio posvetu, tko bi samo u časovitom pobožnom raspoloženju rekao: Isuse Tvoji smo, Ti nam pomozi — a za dalji krčanski život u obitelji ne bi imao ni smisla ni brige.

Takvome ne bi ni slika ni diploma ništa pomogla. Sv. Otac Papa, koji vruće želi, da se sve katoličke obitelji posvete Presv. Srcu, naglašuje ipak u pismu na velikog promicatelja te posvete o. Matea: „Potrebno je i od najveće važnosti poznati Krista; znati njegovu nauku, život, muku i slavu. Ne slijedi ga samo čuvstvenom pobožnošću, koja lako pokreće meka crca i vabi suze, a mane ostavlja netaknute; nego životom i postojanom vjerom, koja vodi i ravna razum i srce i življenje. To je osaš i razlog, da za Isusa premnogi ne haju, a mnogi da ga slabo ljube, što ga oni gotovo nikako, a ovi tek slabo poznadu. Stoga ustraj i trudi se, predragi sinko, da uspiriš plamen ljubavi prema Presv. Srcu u katoličkim kućama; no to naročito želimo da postigneš, e bi ta ljubav u svim domovima, u koje zadeš, potekla iz sve većeg i svestranijeg poznавања Krista Gospodina i iz spoznaje istine i zakona, što ga je on donio.“

Kakovo raspoloženje

dakle, treba da ima orai, koji će se posvetiti Presv. Srcu? Tačovo s kojim može milost Božja da deluje u čovjeku. Kršćanstvo naime računa u svojoj djelatnosti uvijek sa dvije sile: s milošću Božjom, koja pretječe, prati i dovršuje svako dobro djelo — i sa dobrom voljom čovječjom, koja se priklanja, odazivlje i naplňuje sudjelujući s milošću. Da je milost Božja ovđe i da nam se nuđa, vidi se iz obećanja Spasiteljevih, kojima zajamčuje upravo obilje pomoći svoje štovateljima Srca svoga. Da pak u nama ne uzmanjka dobra volja, troje se traži: živa vjera, pouzdanje u milosrde Isusovo i ljubav.

Sišao bio Isus s gore na kojoj se bio preobrazio bio. Više ljudi potrči k njemu, a jedan mu se od njih potuži veleći: „Učitelju! dovedoh k tebi sina svojega, u kojem je duh nijem, koji god ga uhvati, baca ga, a on se pjeni i škruguće Zubima i suši se... Cesto ga baca u vatru i u vodu, da ga pogubi. Nego ako što možeš, pomozi nam, smiluj nam se!“ A Isus mu reče: „Ako možeš verovati, sve je moguće onomu, koji vjeruje.“ I odmah povikavši otac djetinji reče sa suzama: „Vjerujem Gospode, pomozi nevjerju mojem!“ A Isus zaprijeti nečistome duhu: „Duše gluhi i nijemi, ja ti zapovijedam: izidi iz njega, i više ne ulazi u nega!“ I povikavši i izlomivši ga vrlo izide iz njega; i učini se kao mitav tako, da govorahu: Umrije! A Isus uzevši ga za ruku podiže ga, i usla (Marko 9, 16.—26.).

Uzor za svaku obitelj.

Koliko se jadni otac ovog dječaka napatio, koliko tužna majka, u kakovoj je teškoći bila cijela obitelj! Dobro im se Srce Spasiteljevo smilovalo, riješilo ih nevolje. No što je tražio kao uvjet? „Vjeruješ li?“ Ona živa, djetinja vjera očeva, donijela je sreću obitelji.

Danas je sve puno vjerskog sumnjičenja i dvojbe. I u dobrom kršćanskim srcima pojavi se misao: pa je li sve to istina? Od tolikog pripovijedanja i pisanja neprijatelja Božjih kao da se neka nejasnost rasprostere dušom. Kušnje su to, koje Gospodin pripušta, da mu doprinesemo žrtvu vjere. Djetinjom prostodušnošću i ujedno živim osvjedočenjem valja da priznamo; „Vjerujem Gospode, pomozi nevjerju mojem! Vjerujem da Isus živi i kraljuje i da će me suditi! Po njegovoj ču dakle naući živjeti!“ Kako je živa u tvojoj svjesti misao: ban je u Zagrebu, kralj u Beču, tako valja da ti je sigurno osvjedočenje: Isus — Gospodar obitelji moje — jest svagdje i na svakom mjestu i misli na mene.

Pred jednim gradićem dotrči k Spasitelju neki gubavac i padnuvši pred nj na koljena zavapi: „Gospodine! Ako hoćeš možeš me očistiti.“ Bit će bio čuo, kako je Isus već tolik gma pomogao, pa je dobio visoki pojam o dobroti i jakosti njegovoj. Ovo plemenito svačanje gubavčevo, ovo pouzdanje tako se dojmilo Srca Spasiteljeva, da mu se odmah smilovalo, milostivo ga se dotaknuo i s mjestra ga ozdravio veleći: „Hoću, očistiti se!“

Isus je i danas jednako dobar, jednako svemoguć, jednako milosrdan ko i nekad, kad je govorio: „Milosrde hoću, a ne sud!“ — „Milosrde je Gospodnje nad svim djelima njegovim“ (Ps. 14, 4, 9). On dakle računa sa svim slabostima i potrebama našim. Ponor ljubavi njegove jest ujedno ponor milosrda, u kom se utapljaju svi grijesi naši, iz koga izviru svi potrebni nam darovi. Kad je čovjek gotov da klone od koje obiteljske nesreće, da zdvoji od teške brige ili grižnje savjesti, misao će ga na Isusa podržati i podići. Ta „on živi kod Oca, da nas zagovara!“ (Žid. 7, 25.)

Treći je uvjet dobrog raspoloženja za posvetu — Iju b a v. Obitelj, koja je bila u najsrdačnijem odnošaju prema Bož. Spasitelju, bila je obitelj Lazara, Marije i Marte. Kućegazdi povratio bio Isus život, sestru Mariju Magdalenu svrnuo na put poštjenja, a sve troje podigao je visoko u svetosti. K njima se vrlo rado svraćao, s njima vrlo ljubezno općio. A što ga ganulo na to? Ljubav, koju mi ta obitelj iskazivala. Mariji, koja se prva od te obitelji približila Gospodinu, posvjedočuje on sam tu ljubav. „Opraštaju joj se grijesi mnogi, jer je ljubila mnogo.“ Vjera ju dovela k Isusu, ljubav ju privезала uza nj. Kako je prije ljubila sjetlino uživanje, tako je, spoznavši pravu dobrotu i ljepotu — Isusa — cijelo svoje srce i sve težnje njemu posvetila.

Tko dakle ne će da doživi razočaranje i nad „obiteljskom srećom“, val a da odabere Isusa predmetom ljubavi svoje, pa mu ne će uživanje grobom prestati. Ta smrt ga zapravo zdržuje s njegovim dobrom! Ova će mu ljubav posvetiti i sve zemne užitke, ona će mu učiniti lakima sve žrtve, što ih doprinosi u valjanom kršćanskom životu. „Tko ljubi mene, riječ će moju držati, i Otac će moj ljubiti njega, i k njemu ćemo doći, i u njega ćemo se nastaniti“ (Iv. 14, 23).

„E, ali po ovom razlaganju čini se, da bi samo jako dobri ljudi mogli posvetiti svoje obitelji Presv. Srcu“ — pomislit će tko god. Nipošto! Posveta je za sve. Za dobre, da se očuvaju i una prijede u dobro; za slabe da se ojače te odlučno podu putem kršćanskoga života; za one koji trpe oskudicu, da im se pomogne i olakša. Mnogo je i različitih stupnjeva u kršćanskom životu, no temelj svima je upravo vjera, ufanj- i ljubav. I one mogu b' ti u jednom veće u drugom manje; ali tko god hoće da spasi dušu, treba da je barem u tom raspoloženju, da dragovoljno priznaje nauku Isusovu; s Isusom da želi biti u vječnosti sretan; od Isusa da očekuje i prosi potrebitu pomoć. A evo to se i traži u gornjim uvjetima za posvetu. Posvetiti dakle sebe i svoju obitelj Presv. Srcu može svaki katolik, koji ozbiljno želi i hoće, da pošteno kršćanski živi.

J. V. D. I.

Razbojnici.

Širok put vodi kroz samotan kraj od Jerusalema u Jeriho. Bogat Jerusalemičanin se opremio i zaputio sâm put Jeriha. Već je bio daleko odmakao, kad eto ti razbojnici s obje strane puta. Navale,* uhvate bogatoga putnika, oplijene ga, grđno ga izrane, te ostave na pola mrtva i odu dalje

Siromah kraj puta uždiše od boli i jada. Putnici prolaze putem; vide ga, ali ne mare za nj ni za njegove jade. Kadli, eto ti nekoga Samaritanca. Čuje duboke jecaje, obazre se i ugleda bijednika, gdje leži. Primakne se, vidi masnice i rane i svu gorku nevolju nesretnoga putnika. U srcu duboko ganut, prigne se i stade liječiti bolne rane. Ispra ih vinom, zalije ih uljem, digne bolesnika na konja i odvede ga u sigurno zaklonište, dok se potpuno ne izlijeći.

Okrutni razbojnici, nemilosrdna srca, zavidna oka, pohlepne ruke... Samaritanac dobra, blaga, samilosna srca, milo gleda požrtvovno radi i očinski se brine!... Kolika razlika između ovoga i onih!

I život ljudski je putovanje; put je kratak, ali opasan — kroz život u vječnost. Opasan je, jer mnogo zasjeda čeka na nas i mnogo razbojnika vreba na nas, da nas oplijeni, da nam orobi dušu, otme milost, zadade ljute rane grijeha i onda nas ostavi napola mrtve kraj puta da poginemo — na vijeke. O kako često čuti čovjek, osobito mladić, ove zasjede napasti i rane grijeha i traži pomoći, ali — zaludu. Svijet prolazi, ne mari ni za boli ni za rane ni za potrebe duše njegove. Samo jedan Samaritanac je uvijek s nama na putu, uvijek blizu, uvijek spremjan pomoći: Premili Isus iz svetohraništa uvijek na nas gleda i čuva nas, da ne padnemo u okrutne razbojničke šake. I ako je tko podlegao napasti i zapao u njihove ruke, izgubio možda vjeru i pouzdanje u Boga, izgubio lilijan čistoće, izgubio mir srca ili svoju prvašnju revnost, svete i uživljene ideale, te oslabio, omilitavio i na duši grđne rane grijeha zadobio; neka ne očaja, neka se ojači, osokali! Evo dobri Isus je na oltaru. On je požrtvovni Samaritanac; zovni ga i doći će u Tvoje grudi utješit će te, ohrabrit će te, isprat će tvoje rane i zalit će ih. Iz neizmjernoga obilja svoga Božanskoga Srca nadoknadit će ti izgubljeno blago. Vratit će ti vjeru, vratit će ti uhvanje, vratit će ti ljubav i revnost i ideale, i ako mu se povjeriš, vodit će te sigurno k cilju tvome — u vječni, ljepi raj.

Andelko Jurić, D. I.

NAŠI DOPISI.

Remete. Malo naše Djevojačko društvo biva sve manje. I bolje je, da se pročisti. Glavno je, da su na svom mjestu one, koje ostaju. Nema nas sada više 30, a od Božića do Uskrsa primljeno je u svemu 427 sv. Pričesti. Sastanci se uredno drže. Na dan klečanja pristupile su sve djevojke k sv. Pričesti. Sastanci se i na blagdan sv. Josipa. — Od prosinca prošle godine postoji ovdje i Podmladak Djevoj. društva. Kad sam malisima tumačila pravila Podmlatka te ih pitaia bili htjeli stupiti u Društvo, izidoše svi iz kluba i prijavile se. Rekoh im, da onda ne će smjeti više pitи vino, što je ovdje načelost običaj, da ne smiju pušiti ni drugovati s nevaljalom djecom. Objećaše sve. Stavih ipak neko vrijeme na kušnju, a onda ih primih. Malo ih je, ali su gorljivi. Temej je postavljen.

A. M. glaćarica,

Zagreb. Presv. Srca Isusova posvetiše se brojne obitelji još iz ovih župa zagrebačke nadbiskupije: Bisag 85 obitelji, Bučica (?), Crnac 24, Divuša 15, Gjurgić 77, Jakšić 73, Jasenovac 70, Jesenje 119, Kostajnica 105, Mačićno 61, Markuševac 89, Matićević 40, Moravče 207, Nova Kapela 104, Novigrad Podray 167, Odra 145, Prilišće 136, Remete 44, Remetince 254, Samarica 247, Staro Čiče 167, Škenderovići 41, Štivica oko 350 Vojni Križ 179, Vratinsinec 394. — U svemu: 25 župa sa 3543 obitelji sa 18333 članova; a to je s prvim iskazom u Glasniku br. 6. i 7. str. 118 u svemu: 138 župa, sa 19.975 obitelji s kojih 110.000 članova.

Mjeseca svibnja izvještiše Savez o broju sv. Pričesti i inim dogodajima glavarice Djev. Društava iz ovih mjesta:

Magićevo: Mala; Mjeseca svibnja primile članice 105 sv. Pričesti. Djevojčice Podmlatka idu svakoga mjeseca jedamput sve k sv. Pričesti. Sastanci se drže svakih 14 dana — Hvar: U svibnju primisimo 200 sv. Pričesti Blagdan Presv. Srca proslavljamo lijepo sa procesijom. Sve članice pristupile moleći se za toli željni mir. Društvo lijepo napreduje. — Voća: U svibnju primile djevojke 41 sv. Pričest — Vrličanska: Blagdan Srca Isusova proslavljamo posebnom pobožnosti i pristuplju svi k Stolu Gospodnjem. — Kutina: Podmladak Djev. Društvo primio je mjesecu travnja, svibnja i lipnja 314 sv. Pričesti Povećao se za 26 članice propričesnice, tako da sada broji 71 članicu. — Gornja Stubica: Članice su primile na nakanu sv. Oca Pape 70 sv. Pričesti moleći se za mir. — Selja: Na Blagovijest primisimo 76, u travnju 75, u svibnju 70 sv. Pričesti. Radi neprilikljk vožnje željeznicom ne mogosmo na Blagdan Srca Isusova u Zagreb. Proslavljamo Bož. Srce u župnoj crkvi pobožnom molitvom i pjesmom. Taj dan primisimo sve sv. sakramente. Sve članice drže "Glasnik", "Gospo Lurdsku" i "Andela čuvara", i čitaju revnu. — Varaždin: Podmladak društva Srca Isusova povećao se. Svećano primanje bilo je 10. travnja. Zajedničkoj sv. pričesti pristuplju svi 26. svibnja i 7. lipnja.

Odgovor uredništva.

Svima, koji se u zadnje vrljeme obratiše na nas raznim pitanjima glede novaštva u Družbi Isusovoj: U novicijat Družbe Isusove (oo. Isusovaca) primaju se 1. daci, koji imaju gimnazijalnu maturu ili takvi, koji su s dobrim uspjehom svršili barem šest razreda gimnazije, a u iznimnom samo i rijetkom slučaju može se primiti netko i sa 4, 5 gimnazijalnih razreda. Ovi će nakon dvogodišnjeg novaštva nastaviti svoje nauke u Družbi i maturirati. — Poslije mature, a koji su s maturom stupili u novicijat, poslije novaštva slušaju tri godine kršćansku filozofiju i četiri godine sveto bogoslovje. Prema odredbama poglavara i njihovoj sposobnosti, mogu se posvetiti i drugim višim naucima. Svi će ovi biti svećenici u redu te se već prema svojim školama i sposobnosti baviti priopovijedanjem, ispovijedanjem, misionarenjem, profesurom u školama, odgojem mladeži, pisanjem poučnih i znanstvenih knjiga, itd.

2 Primaju se u novicijat i mladići od 15 godina i više, navlastito takvi, koji su izučili kakav zanat ili su barem vješti raznim poljskim poslovima. Dosta je, da su s dobrim uspjehom svršili pučku školu. Ovi mladići ne će polaziti nikakovih škola, nego će kao redovnička braća obavljati razne kućne i poljske poslove.

Jedni i drugi treba da su posvema zdravi, duševno i tjelesno te da imaju privolu od svojih roditelja ili skrbnika. — Ne traži se ni od koga nikakva baština; red se brine za svoje novake sam.

Svi upiti i prijave za novicijat neka se šalju na ova adresu: Preč. Superior hrvatske pokrajine Družbe Isusove u Zagrebu. I. Palмотićeva ulica kbr. 33.

Stan Božanskog Učitelja.

15. Božanski Učitelj: Duša, koja me posjeduje, kuša sve slasti pokaja moga. Velike Zemlje je nestalo, a vrata su se vječnog Jerusalema otvorila da te prime.

Otvorite se vječna vrata, otvorite se! Kralj Isus vodi svoju zaručnicu u slavu svoju... Onu, koja ga je u svom srcu vazda nosila ti jekom progonstva na zemlji, koja se iz ljubavi k njemu svega odrekla: — nju on sada prima u zagrljav svoj. Živjela je poput Andela, i pravo je da sada dijeli s njima nebeska uživanja.

Duša: Božanski Učitelju moj! Koli si dobar i milosrdan! Za ono malo vjernosti poklanjaš mi eto vječnu svoju ljubav, za nekoliko prolaznih suza — neiskazanu radost, a za one svagdaje ništete žrtve — nebesku baštinu! Dopusti stoga, da ti iz dubine srca neprestano pjevam pjesmu zahvalnicu! Alleluja, Alleluja. Amen.

Vježba: U svojim patnjama pomišljaj na nebo; smatraj te putnikom na zemlji i znaj, da je ona tek jedna postaja na putu u vječnost.

Zdravo, dobri i vjerni slugo; uđi u veselje Gospodara svoga!

S. Augustina.

Dva križa.

Otkupitelj je svijeta upotrijebio kao sredstvo za spasenje ljudi dva križa: jedan za tijelo, a drugi za dušu. O tim križevima lijepo govori Baltazar Alvarez, D. I. veliki i sveti muž 16. vijeka: »Mi, zato častimo drveni križ, na kojem je visio naš Bož. Otkupitelj, jer je doticao njegovo presv. Tijelo. Ne moramo li, onda cijeniti još više po-teškoće i svakovrsne boli, taj živi križ, koji je bio utisnut u njegovo Bož. Srce? Naša je pebožnost prema prvome tako velika, da štujemo i najmanje čestice njegove: Smijemo li onda manje mariti za svete čestice živoga križa Isusova, za boli naime i svakovrsne patnje, koje nam Bog šalje?«

Sjedinimo dakle svoje jade sa Presv. Srcem, da nam uzmognu biti tako na korist, spasenje i slavu, kako je križ Spasiteljev bio na slavu njemu, a na korist i spasenje nama i cijelome svijetu. »Sve za tebe, Presv. Srce Isusovo!«

S. S. D. I.

Zahvalnice.

Svaku zahvalnicu vaja potpisati punim imenom i prezimenom te pridodati točnu adresu, inače se ne može uvrstiti. — Svome obećaju udovoljava svatko, ako zahvalnicu u rednijem taktu pošalje, makar je ono i ne oglasilo. Za oglas zahvalnice ne plaća se nista, a dragovoljni milodari upotrebjavaju se za razstavljanje Glasnika.

Obratio se domaćin.

Dalmacija. — Jedna obitelj moje župe nalazila se u teškim gospodarskim prilikama, a domaćin uz to nehajan za vjeru, psovač itd., na smutju kući i cijeloj okolini. Jedna se djevojčica u kući zavjetuje Presv. Srcu Isusovu i dugo je molila. Na svrhu bude joj molba potpuno uslišana, jer se domaćin sasvim popravio, obratio se Bogu svome, ostavio se psovke i u kući nastade mir. Gospodarske su se prilike k tome tako popravile, da obitelj može sada već posve dobro živjeti. Na uslišanu molbu po učinjenom zavjetu najsrdačnije se Presv. Srcu zahvaljuje.

Prestala dugotrajna bol.

Slavonija. — Punih dvanaest godina bolevala sam od želučanih grčeva, često sam morala povraćati, a malo koje jelo sam smjela jesti. Skodila mi svaka i najmanja nahlađa i naporni posao. Liječnička pomoć bila bez uspjeha. Prošle godine na Veliki četvrtak držala me strašna bol opet cijeli dan tako da sam mislila, e mi je kraj životu. U tim mukama obećam devetnicu i svetu Misu Presv. Srcu, ako me oslobodi. Za par časaka izbacim toliko čiste žuči, da je sva voda, u koju sam bacala, pozelenila. I ondonda — hvala Božanskom liječniku — krenulo mi na bolje i cutim se sada posve dobro.

Povratio se na pravi put.

Dalmacija. — Živjela sam sretno sa svojim suprugom, kadri ga na jednom premami jedna nesrećnica. Neizrecivi mi čemer ojadio srce, a nemir i žalost što nastade u kući, tjerao me u zdvojnost. U kući živi pakao. Pomišljala sam na smrt, ali me tješio i dizaо pogled na Presv. Srce. Iskusila sam bila moć njegovu već više puta, pa se i u ovaj plju duševnog utekoh njemu. Pa gled! Što ne mogoće dobrili ljudi postići, to postiže milost njegova. Do mala se suprug ostavio zle prigode i u kući našoj zavlada mir, a u mom se srcu stišala oluja pa živimo opet u prijašnjoj ljubavi. Stoga nek je hvaljeno i slavljenio Presv. Srce tisuć i tisuć puta. A hvala i priznanje sv. Anti, kome se također preporuči.

Ozdravila od griže.

Hrvatska. — Oboljela sam s još dvije kćerke od griže. Jedna mi kćerka

za pet dana umre, a i meni liječnik i svećenik davali malo nade.

Nijesam se bojala smrti, nego me mučilo: kud će moje sedmero dječice. U gorkoj tuzi utečem se nebeskom Liječniku, Bl. Djevici i sv. Josipu s devetnicom i obećah dar i zahvalu u „Glasniku“ te preplatiti dvije dvojčice na nj. Hvala Presv. Srcu, meni bivalo sve bolje, i pošto sam se prilično oправila izvršujem svoj zavjet.

Obratio se i ozdravio od tifusa.

Hrvatka. — Uhvatilo me tifus, a već sam prije imao tešku, želučanu bol i trganje u nogama. Devete mi noći došlo pred oči, koliki san grješnik, jer već nekoliko godina ne idem ni u crkvu ni na ispovijed. Sastavim sam zaboravio na onoga, koji me stvorio. U najvećoj boli obratim se Presv. Srcu Isusovu i Bl. Dj. Mariji, da se mognem još barem ispojediti, a ako je volja Božja, da još i ozdravim. Obećam ujedno moliti tri Očenaša i tri zdravo Marije te držati „Glasnik“ dok budem živ.

Drugi dan, odmah kako je otisao svećenik, koji me ispojedio, ostavila me groznica i ja se oporavio brzo te vršim službu ko i prije. Jednako mi bio obolio otac i dijete, a dobrotom Presv. Srca i oni ozdravili.

Povoljno namještena.

Hrvatska. — Moja sestra, premda već u godinama, nije se htjela nikada latiti kakve zasluge, već je uvijek jadikovala, kako će živjeti u tim teškim vremenima. Posao, kojem je navikla, nije htjela prihvati, već je uvijek tražila ono, što nije bilo moguće ispuniti.

Priznajem, da sam mnogo molila, ali bez uspjeha. Uto se sjetih, da sam mnogo čitala, kako mnogo pomaže velika devetnica na čast Presv. Srca Isusova. Obećah dakle, da će se devet prvih petaka ispojediti i pričestiti, na taj dan strogo postiti, kroz sve vrijeme moliti svaki dan litanije Presv. Srca i napokon budem li uslišana javno se zahvaliti.

I jedva otpočeh t. j. odmah prvi mjesec dobi moja sestra namještenje, onako dobro i onako po njezinoj volji, da sam jasno vidjela očitu pomoć Presv. Srca. S veselim i zahvalnim srcem nastavim devetnicu, a danas izvršujem i zadnju točku svog zavjeta, što se dobromu i milom Srcu Isusovu javno zahvaljujem na toj velikoj milosti.

Don Franjo Bonačić,

župnik Srca Isusova

(* 1856. † 1918.)

Na zapadnoj obali hrvatskog Brača stene se primorski gradić umilna Milna — kolijevka ugledne porodice Bonačić. Iz iste obitelji dvojica braće posvetiše se oltaru Gospodnjem: stariji don Franjo i don Silvestar; potonji je sada župnik na Visu.

Don Franjo Bonačić radio se dne 25. lipnja 1856., a za svećenika bi zaređen g. 1881. na Miholje u Hvaru. Kao svećenik služio je sve do zadnjeg dana života revno Crkvi i oltaru preko trideset i šest godina. Polovču je toga sproveo kao dubovni pomoćnik u Novom Selu, Potrirama, Milni, a polovicu, punih osamnaest godina, kao duhovni pastir. Pod-kraj g. 1899. imenovan bi za neovisnog kapelana u Ložišću na otoku Braču, nedaleko svog rodnog mjesta. Ložišće spada na biskupiju hvarsку, te broji preko dvije hiljade duša. Kada je Ložišće g. 1899. podignuto na samostalnu župu, izabran bi za prvog župnika gorljivi dušobrižnik don Franjo Bonačić, koga su svi mješčani i štovali i ljubili.

Netom je don Franjo stupio u Ložišće, kako sam kazivaše, bijaše mu peglavita briga, da u srcima vjernika svojih usadi pobožnost k Pre-svetom Srcu Isusovu, da mu župa bude doista župa Srca Isusova. »I Božansko Srce blagoslovilo moj skromni rad«, zahvalno je i sam priznao godinu dana pred smrt. Najprije je počeo narodu tumačiti u propovijedima svojim pobožnost Presv. Srca Isusova, u čem se sastoji, zašto i kako valja da se štuje i časti Božansko Srce Spasiteljevo. I stado pozorno slušalo glas svoga pastira. Sjeme riječi njegovih pade na plodno tlo.

Nego manjkao je dostojan žrtvenik u čast Božanske Srce. Dakle korak dalje! Milodarima pučanstva, čija je srca umio raspaliti vatrom besjede svoje, podigao je u crkvi na strani poslanice novi mramorni žrtvenik u vrijednosti od 6000 K. i za nj nabavio milovidni kip Srca Isusova za 380 K., pa za 560 K barjak. O kako je klicala duša župniku, kako li njegovim župljanim pred novim žrtvenikom Presv. Srca! Učestale su svete mise, umnažali se zavjeti, javlja don Franjo pun radosti i utjeche. Za crkvu i sjaj službe Božje, a pogotovo za posluvu Presv. Srca i za unapređivanje pobožnosti njegove nije predao nikada ni od kakove žrtve. Nešto je sam namaknuo iz svojih čednih dohodaka, a ostalo, najveći dio, namirila bi na njegovu pobudu darežljivost župljana i dje-lovorna ljubav njihova spram preljubeznog Srca Isusova. Tako se i

moglo nabaviti raznog nakita za crkvu u vrijednosti od preko 600 K. Dakako žrtvenik Srca Isusova dobio je još napose sve svoje i to najljepše: oltarnik, čilim, misna ruha. Milota je gledati velike svijećnjake od pozlaćene mjeđi (stajali su 480 K). Ovako bogato i ukusno urešen oltar Srca Isusova, kao što je u Ložišću, ne će se lako naći ni u većim gradovima.

Don Franjo bijaše i sam gorljiv štovatelj Presv. Srca. Prožet ljubavlju njegovom na nj je rado mislio, s njim često govorio, za nj neu-morno radio, kraljestvo Srca Isusova svim silama promicao. Iz Srca Isusova kao iz vrela života pomlađivaо bi se u duhu, te crpao nove revnosti i jakosti, da mu župa bude perivoj Srca Isusova. To mu je bila najmilija zadaća, sveta dužnost, cilj života njegova. Što bi se još dalo učiniti za Srce Isusovo, pitao bi mnogo i mnogo sebe i druge. »Stogod« reče, »zatražim od mojih župljana za Srce Isusovo, sve će dati, sve će učiniti.« Pa tako je i bilo.

Uvelike je cijenio veliko obećanje, što ga je Spasitelj dao štovateljima Srca Presvetog, »da će svemođuća ljubav njegova udijeliti milost konačne pokore svima, koji se izasepcе za devet mjeseci svakog prvog petka pričeste; ne će oni umrijeti u nemilosti njegovoј. Ovu, kako je zovu, »veliku devetnicu spasa« preporučivaо je svojima najtoplijim. »Zavela se pobožnost devet prvih petaka, koju obavlja preko 350 pričesnika«, piše g. 1916. don Franjo.

Osim prvog petka obavlja se u čast Srcu Isusovu »pobožnost prve nedjelje u mjesecu osobito za muškarce«, kako je to isticao sam župnik. Vanredno je lijepa pojava, što je on umio ne samo bogoljubni ženski spol, nego i otporni muški da predobjije za Srce Isusovo i privede pod barjak njegov. Ta što čini muža mužem nego upravo muževno srce t. j. jako, stalno, požrtvovno, srčano? A gdje će se naći ljepši izgled tih muževnih vrlina nego li upravo u Presv. Srcu Isusovu? Tom je prigodom pjevalo puk latinsku večernjicu, zatim sv. krunicu; iza toga slijedila je propovijed o Presv. Srcu Isusovu, pjevale se litanijske molitve i molila otprošnja; napokon se podijelio sakramentski blagoslov. Ma da je potrajala ova popodneva pobožnost dva sata, velika crkva bila je krcata, a povrh toga i oko crkve bijaše sve puno. A muški svjet bio je odista brojan; i staro i mlado i otmeno i priprosto našlo se tuj na okupu. Svaka čast Ložišćanima!

(Svršit će se).

Junačka ljubav djeteta Marijina prema križu.

Spravo na nedjelju Presvetog Srca Isusova (9. VI. 1918.), kad se u Sarajevu prigodom zlatnog misničkog jubileja nadbiskupova slavilo presjajno slavlje Božanskoga Srca u prisutnosti desetorice biskupa, ležala je u istom gradu na umoru prava junakinja ljubavi k raspetom Isusu, šesnaest godišnja djevojčica Berta Marija Schams, kći željezničkog činovnika. Istoga je dana iza tridesetromjesečne teške bolesti blago usnula u cijelovu raspetog božanskog Zaručnika svoga.

Iza kako je šest godina polazila školu časnih sestara kod svetog Augustina, Berta prije tri godine teško oboli, te se morade u zemaljskoj bolnici podvrći mučnoj operaciji. Tom prigodom na vruću želu i

molbu njezinu primiše je u djevojačku kongregaciju Marijinu. Berta se toj milosti toliko radovala, te je odsada neprestano dan i noć sve do smrti svoje nosila medaljicu Marijinu i malen križić o vratu, da bi je pogled na njih u velikim bolovima njezinih utješio i okrijepio.

Operacija joj nije trajno pomogla, te je mala mučenica kod kuće kraj njezne brige roditeljske iz dana u dan sve više trpjela, ali i sve veću ljubav prema Isusu pokazivala. Češće bi molila, da joj se donese sveta pričest; i kad ju je isповjednik jednom pitao, kako je, Berta prostodušno odgovorila: »Velečasni, ovih mi se dana već peta velika rana otvorila.« Na pobudne riječi isповjednikove o pet svetih rana Kristovih, ljubiteljica križa Kristova odvratila: »Dă, raspeti je Isus moja najveća utjeha. Lani sam bila u bolnici pa sam čula, kako neki bolesnici tamо grđno mrmljuju na Gospodina Boga u svojim mukama. To mi je bilo veoma žao, pa sam mislila u sebi: Vi bi morali Bogu zahvaliti, što možete nesto trjeti s Isusom i za Isusa, koji je kud i kamo više za vas trpio. Pa s'm tada tvrdo odlučila, da nikad u svojoj bolesti ne će mrmljati na Boga.«

Što je djevojčica tada odlučila, toga se je vjerno držala sve do svoje smrti kraj silnih bolova svojih. Obično bi znala kriti muke svoje, te na pitanje posjetilaca nasmiješila bi se djetinjskom bezazlenošću govoreći, da joj je sada nešto bolje, ne spominjući dakako teških kriza. U vrijeme pak osobitih patnja uslijed promjene vremena i novih napadaju bolesti, znala bi kadikad reći: »Kad ne bih imala enog tvrdog pouzdanja u Boga i molitve, morala bih posve očajati. No čim se pomolim Bogu, odmah mi je lakše.« Kad god bi se rane njezine iznova imale vezati, govorila bi: »Dragom Spasitelju prikazujem ove bobove svoje, jer se je i on u najvećim mukama za nas žrtvovao.« Jednoć, kad je osobito mnogo trpjela, majka joj reče: »Ti si doista mala mučenica.« Berta će na to: »Pomisli, majko, na Spas telja! Njemu su trnovu krunu duboko utisnuli u glavu. To je puno gore bilo.«

Pri koncu Spasitelj rade ovu zaručnicu svoju okrijepljrenom i tako upućenom u tajnu svetog križa svoga te je obzirom na što veću slavu rajsку njezinu spustio na nju osobito žestoku smrtu muku, koja je trajala od ranog jutra do pet sati poslije podne pri potpunoj svijesti njezinoj. Kad joj je dobra majka na početku ovih smrtnih tjeskoba udarila u plać. Berta će izvaditi svoj križić koji joj je visio o vratu, pa će reći majci: »Majko, ne placi! Gle Isusa, koji je više trpio nego ja; i ja ću se domala oslobođiti od svojih muka.« Sat prije smrti svoje još je sverđnom pobožnošću i sklopiljenih ruku odgovarala na molitve umirućib, što ih je svećenik s rodbinom i sa časnim sestrama učiteljicama na glas molio. Tek nekoliko časaka prije smrti njezine popustiše strašni bolovi

† Don Franjo Bošačić.

njezini, te upiruci pogled u sliku raspetog Isusa blago i spokojno usnu u Gospodinu. Svi, koji su je videli na odru, zadivile se preobraženim crtama lica njezina.

Otkud ova jakost jedne djevojčice, koja je jednoć izjavila, da bi rado dulje živela na zemlji u krugu svojih milih i dragih, koji su je pazili kao zjenici oka svoga? Berta bijaše varza odabranu dijetu Božje, koje je brižno do smrti cuvalo krsnu nevinost svoju. S toga je Duh Sveti u toj duši neprestano divno djelovao bez ikakva otpora njezina. U njoj se potpuno obistinila rijec Pjesme nad pjesmama: »Jaka je ljubav kao smrt; mnoge vode (tjeskobâ) ne moguće je ugasiće (8. 7). Ova se ljubav Božja i nevinost njezina odala i u bezazlenoj prostodušnosti njezinoj kao i u nježnoj ljubavi prema bližnjemu.

Božarski Vrtlac pobrinuo se za vremena, da ovaj srpski cvjet pre-sadi iz nizina zemaljskih u svoj blaženi vrt nebeski, gdje nikada venuti ne će. Kod sprovoda Bertine drugarice njezine odjevene u bjelinu nosile su okolo lijesa iz Ljiljana pa tako lijepo dade oduška ovom uvere- renju sviju, koji su je poznivali. Dragi Isus tajnom križa svoga utješio i plemenite roditelje njezine, koji uz ovu smrt oplakuju i junačku smrt jedinice sina svoga! Utješio Bog i s cestim ostale krišćanske roditelje u sličnim žrtvama ovog najgroznjeg rata!

I. P. B.

Vijesti iz kongregacija.

Gospic, kongregacija gimnazijalaca. — Naša kongregacija bila je osnovana god. 1912. te je bila dobro otpočela svoj rad, ali je morala prestati poradi rata. Nakon dugog vremena pokrenesmo iznova rad u kongregaciji te započesmo 13. siječnja ove god. opet se sastajati. Sastanke držimo svakoga tjedna, a na tim sastancima drži nam veleć. gosp. upravitelj Fajdetić propovijed, a izave se deklamira ili se čitaju razni sastavci.

28. travnja bio je izbor poglavarstva te su izabrani: Nastojnik: Mile Mijatović VII. r. g. I. pobićnik: M. Rosandić VI. r. e. II. poboćnik: K. Rukavina, IV. r. g. Tajnik: Dr. Eberhart. V. r. g. Blagajnik: J. Trgovčević V. r. g. Knjižničar: Iv. Kolak VII. r. g. Lektor: H. Ivančić IV. r. g. 26. svibnja bilo je primanje te je primljeno 20 kandidata za prave članove. Kod svih članova vidi se ljubav ka kongregaciji i volja za rad.

Dragutin Eberhardt

Tajnik: uč. V. r. gimnazije.

Zadar, kongregacija bogoslova. — Posljednji cilj za kojim ide lijepa ustanova Marijnih kong. jest izvanredna ljubav prema Bl. Djevicij i prema ljubljenom Njezinom Sinu Isusu. Stoga smo mi ove godine nastojali, koliko je bilo moguće, da tomu zadovoljimo. Osobita hvala idu preč. upravitelja L. Ivanovića, koji nas je apoštolskim žarom na to poticao, te tačnim sastajanjemoko-olata Njezina sakupljao. Članovi su pak prema pravilima euharistične seccije redovito pohadali zaslužnenog Isusa, proseći od Njega blagoslov kongregaciji i mir svjetu. Kongregacija je također držala kućnu akademiju na čest Gospe Lurdske (11. II. 1918.) sa slijedećim programom: 1. „Banovac“ — izvada tamburaški zbor; 2. Govor preč. Ivanovića, upravitelja kongregacije; 3. „Gospo Lurdsko“ — Eg. Sah, deklm. 4. „Plaveć nevjerno more“ — pjevački zbor; 5. Euharistički i svećenik (Četić A.); „Naše kolo“ — tamb. zbor. Akademiji je prisustvovao preuzvani g. Dr. Vinko Puljić i profesorski zbor.

Prigodom duh. vježbi držao je č. O. Stipković oduševljeni govor u našoj kongregaciji. Početkom svibnja bi izabrano novo „poglavarstvo“, i to: za nadstojnika B. Šantić, za I. poboćnika: Ubrišomali, za II. pol očnika: F. Šupić, za tajnika J. Naranča, za konzultore: A. Radić i S. Majčića, za blagaj. S. Pavlinović. Kongregacija broji 38 članova, od kojih 12 svršava bog. nauke, da šire lučvjere pod pokroviteljstvom Bl. Djevice. Članovima — svećenicima, koji već djeluju u vinogradu Gospodnjem, sruđan pozdrav! — Uprava kongregacije.

Sadržaj: Krštenje djece 161. — Sto je čepac? 163. — Pomožimo Crkvi, pomožimo narodu! 164. — Obitelji, k Srcu Isusovu! 166. — Razbojnici 169. — Naši dječaci. Odgovor uređništva. 170. — Stan Bož. Učitelja. Dva Kriza 171. — Zahvalnice 172. — Don Franjo Bonacić 173. — Junačka ljubav djeteta Marijina prema Krizi 174. — Vijesti iz kongregacija 176.

GLASNIK
PRESVETOGA
SRCA ISUSOVA

Broj 10.

LISTOPAD 1918.

Tečaj XXVII.

Svećenstvo i svećenički pomladak.

*Opća nakana molitava i dobrih djela u listopadu,
blagoslovljena od sv. Oca pape Benedikta XV.*

U svakoj župi stanuje jedan muž, koji ne ima svoje obitelji, a pripada svakoj obitelji; muž, koga zovu u naj-svećanijim i najvažnijim zgodama gradanskoga života kao svjedoka, savjetnika, sudionika; koji prima čovjeka pri porodu i tek pri grobu ostavlja; koji blagoslovilje zibku, bračni i smrtni krevet, a jednak i lijes; muž, kojega se mladež boji, štuje ga i ljubi; kojemu svi povjeravaju svoje najveće tajne sa suzama; koji je pozvani tješitelj u svakoj nevolji tjelesnoj i duševnoj; koji je obvezatni pesrednik između blagostanja i nestasice, kojemu na izmjence kuca bogataš i siromah na vrata, jedan da potajno doprinese svoj dar, a drugi da ga bez rumenila primi; muž, koji svim razredima ljudstva jednakom pripada, nižima po jednostavnosti pojave svoje i često po niskome rodu, višima po odgoju, znanju i plemenštini srca; muž, koji mnogo znade i mnogo smije da kaže, čija riječ snagom božanskog poslanja i silom potpune vjere osvaja ljudsko srce i um; taj muž jest — katolički svećenik!

Ovako sudi o položaju i djelatnosti svećenika glasoviti državnik Lamartine. Lijepo, ali ipak nepotpuno. Jer tko da izreče, što sve čini svećenik pred Božanstvom za čovječanstvo prikazujući presvetu žrtvu poklona, zahvale, pomirbe i prošnje; moleći blagoslov s neba na trud vjernika; vraćajući mir savjesti odrješenjem od grijeha? Tko da procijeni njegove usluge, što ih čini čovječanstvu u školi, s propovjedaonicama, u zadružama, u općini i t. d. Zaista, većeg dobrotvora narodu ne ima nad svećenikom. Ne ima ljepšeg zvanja nad njegovim.

Stoga i biva, da se plemenitija mladež oduševljava za taj stalež, a i u srcu pravih kršćanskih roditelja nema uzvišenije želje, nego da privedu sina svoga do oltara. Velika je žrtva one majke, koja je domovini dala osam hrabrih branitelja; no kud i kamo je veći dar one dobre katoličkinje iz Tirola, koja je šest sinova dala i izškolała Bogu i narodu kao svećenike i redovnike!

No kako ponestaje u narodu i mladeži plemenštine i poletnog svačanja, tako ponestaje i pomladka za svećenički stalež, koji traži tolike žrtve. Ratne su nevolje istina mnogo krive, da su naša sjemeništa na pola opustjela. Kriv je tome ipak mnogo više slab i u zgoj, što ga mladež dobiva u obitelji i kasnije u školama. Mladež, kojoj se u svemu popušta, koja se nauči samo na lagodnost i uživanje, ne može prigrili stalesž žrtava; ili ako ga prigrlji, ne će da snosi njegove žrtve. Onda se čuje, gdje neprijatelji vjere i lakouni katolici viču na slabe svećenike, a ne promišljaju, da su oni sami krivi tim svećenicima, što su zastranili. Oni su im dali u ruke roman, koji ih je razdražio; oni ih izrugivanjem pobožnosti natjerali da budu toboži slobodnjaci; oni ih laskanjem i obećavanjem časti učinili trskama.

Kako si je ovako općenito sam narod kriv, da mu ponestaje valjanih svećenika, tako su si krive mnogo puta i pojedine župe. Koliko se već puta dogodilo, da je došao na župu svećenik, koji je narodu samo najbolje želio, mnogo se za nj trudio i još više bio spremjan da učini, pa ipak je smalaksao ili tužan otišao. A zašto? Našao se koji krčmar, lihvar ili koji nemirni duh pa pravio iz sebičnosti ili taštine smetnju svećeniku. A narod? Mjesto da listom uz dobrotvora svoga prione, on se sroti uz kukavicu, a proti sebi samom. Kakvoga zasluge, takvoga poslije imadu. Stara je riječ, da kada Bog hoće koji kraj da najstrašnije kazni, tad mu pošalje slabe svećenike.

Crkvenim je zakonima lijepo uređeno, kako da se poglavari crkveni brinu za svećenstvo i njegov pomladak. Pa i jest to njima najviše na srcu. Ali i narodu mora da je na srcu osim onih triju dužnosti štovanja, slušanja i uzdržavanja svećenstva još i ovo: čuvati svoje svećenike, odgajati djecu za buduće svećenike i moliti za svećenike. Ne čuva svećenika, koji traži od njega da mu tobože iz ljubavi učini štograd, što ne može bez štete na dobrom glasu; koji sili svećenika vinom; koji mu zamjera ako ne dolazi na obiteljske gozbe; koji se ne usprotivi rovarima i jogunastoj mladeži, što zadaje najveće žalosti svećeniku; koji ga ne pomaže, kad što dobra započne za narod.

U odgoji budućih svećenika može sudjelovati narod, kad čuva djecu što će na više škole od svake natruhe zla osobito od nečistoće; kad pomaže da se čestiti mlađić izškola; kad čuva gimnazijalce, a osobito klerike o praznicima, da ne padnu u napasti; ali također s tim, da ne sili otac ili majka sina da bude svećenikom, ako ne će. Prokletstvo Božje izazivlje na sebe sigurno onaj, koji možda vabi ili zavodi mlađića da istupi iz sjemenište, radi kakove ženidbe. „Proklete su obitelji svrzmantija“ — čuje se tako često!

Moliti nam je napokon dužnost za svećenstvo, jer nas na to opominje i Bož. Spasitelj i sv. Crkva. „Žetva je doduše velika, ali je poslenika malo. Molite se dakle Gospodaru žetve, da pošalje

poslenika u žetu svoju" Mat. 9, 37. — Želi i sada Bož. Srce gledajući narod s tako malo duhovnih pastira. Kvaterni post i molitve naredila je sv. Crkva upravo za to, da se molimo za svećenike. Mjesec pak listopad pruža tome osobitu priliku, kadno se u dobrim kršćanskim kućama moli dnevice krunica. Baš molitvom si moraju roditelji isprositi tu sreću, da im dode dijete do oltara. Majka glasovitog kardinala Vaughana nadbiskupa vestminsterskoga (London), nije ništa većma željela, nego da joj se djeca posvete Bogu u svećeničkom i redovničkom staležu. Zarko je zato molila Gospodina te kroz 30 godina dnevice po jedan sat provela u crkvi klanjajući se Svetotajstvenom Spasitelju. Pa kako ju Gospodin uslišio? Svi pet kćeri stupilo u samostan; od osam sinova postalo ih šest svećenica, a između njih jedan bio kardinal, a dvojica nadbiskupi. J. V.

Rajska Djevo, svrni . . .

*Rajska Djevo, svrni
Na me pogled svoj,
Kad mi pako crni
Ljut navješta boj:*

*Tvog će oka slatki čar
Stišat mojih strasti žar!*

*Moje slabe grudi
Tvoj su, Djevo, hram;
Daj da u njih rudi
Tvoga srca plam.*

*Kad me snade ljuti vaj
S tvog će srca sjati raf,*

*Ja bih rado sin' o
Čist ko ljljan — cvjet,
Te se k tebi vin'o
Ostavio svijet.
Da kraj srca, Djevo, tvog
Miri ljljan srca mog!*

M. R.

Česta Pričest!

Zdenka (sjedi u perivoju na klupi i čita Glasnik Presv. Srca Isusova):

Beata (kraj nje prolazi i najprije ju dobro motri, a napokon zovne začudenim glasom): Zdenko, Zdenko! Koje čudo, da si Ti jedan put ovdje? A sta to čitaš?

Zdenka: Zdravo, Beato! Čitam Glasnik Presv. Srca Isusova, naime članak o čestoj, dapaće svagdanjoj svetoj Pričesti.

Beata: A — molim te, šta si se dala u takove ludorije? Da, čula sam, da si stupila u neko pobožno, opatičko društvo . . . Mani se toga, tih popovskih bajka!

Zdenka: Beato! Ludorije, opatičko društvo, popovske bajke?! Zasto me vrijedas? Jest, stupila sam u jedno katoličko »Djevojačko društvo« pa pristupam svaki dan k svetoj Pričesti.

Beata: Da, da, vidim, da si postala kao stara baba; ali mislim, da ćeš se još pokajati. Ti si mlada kao i ja, pa valja da budeš slobodna, da uživaš kao i ja!

Zdenka: A šta ti mislis da ja ne uživam? Dapače, više nego ti; najveće moje uživanje jest svakidašnja sv. Pričest, razgovor s Bogom . . .

Beata: (prekine je): Ha — ha — ha! Svetica, bogomoljka!

Zdenka: Prestani, draga, ti sa svojim porugljivim riječima. Ti nijesi nikada niti okusila, šta je sveta Pričest, šta je ljubav Božja, šta znači

moliti, pa mi se zato rugaš. Ja bih ti u kratko razjasnila ove velike tajne, ali se bojim, da ćeš me ti još više izvrgnuti ruglu. U ostalom, nije mi stalo; ako hoćeš, posluhni me, ako ne, onda...

Beata: Oho! Takove su prijateljice? E — da! Tko je pobožan, ne će da se druži sa protivnim čovjekom. Ali ipak bih ja htjela znati o čemu si ono malo prije govorila. Daj mi to točnije razjasni.

Zdenka: Drage volje! Izvoli dakle sjeti, a ja će ti pričati. — Ti se ismjejhivaš svetoj Pričesti; ali da znades, šta je sv. Pričest, govorila bi drugačije. Vidim, da Ti moram i to razjasniti: Sveti Pričest je blagovanje prave krvi i pravoga tijela Gospodina našega Isusa Krista za hranu duše pod prilikama kruha i vina. Dakle, kako da se ne veselim pristupiti k svetoj Pričesti? — Kada je koje dijete odsutno od svoje majke ili od svog oca, kako se veseli, kada idem da ne samo posjetim već da primim u svoje tijelo samog Spasitelja, svog nebeskog Oca?

Beata: Ali, draga, zašto da svaki dan primaš sv. Pričest?

Zdenka: Slušaj, mila moja! Čovjek mora svaki dan da jede. Mores da znades, da je sveta Pričest dusevna hrana. Kao što mora tijelo da se brani, ako hoćemo da se uzdrži, te nam ne umre. Milo bi mi bilo, da bi to i Ti iskusila, naime da bi jedampot primila sv. Pričest, pa da se uvjeriš, kako je čovjeku nakon svete Pričesti ugodno. Uvjerit ćeš se, da nijesu to bajke, već da je to istina i nakon jednog pokusa bit će pripravna sve pregorjeti, samo da možeš svog Spasitelja često primiti.

Beata: E — da, lako je tebi govoriti, nek i ja primim sv. Pričest; ali — šta će ljudi reći?

Zdenka: Ah, ljudi, ljudi! Šta će ljudi reći? Pametni ljudi će kazati, da je to lijepo, da je to plemenito, i opazit će na tebi uspjeh, koji bi polucila svagdanjim primanjem svete Pričesti; a šta će zli ljudi govoriti, na to se pametan čovjek niti ne obazire. A najposlijе, za Spasitelja, koji se toliko brine za nas, koji radi nas boravi pod ovim neznačnim prilikama, koji je za nas mnogo trpio, moramo biti pripravni mnogo gorkih pilula progutati. Dakle, promisli, a onda ozbiljno odluči.

Beata: Ah — šta će to meni? Drugi ljudi isto ne primaju svete Pričesti, pa ipak živu i sretno i zadovoljno! Pa zašto da si ja namećem kojekakove brige, da budem uvijek vezana, a nikada slobodna?

Zdenka: Ali, slušaj draga Beato! Drugi ljudi, kažeš, ne primaju sv. Pričesti, a ipak su sretni! Da li si ti vidjela u dušu drugih? Znades li ti sigurno, da oni ne imaju poteškoća? Jest, i oni imaju breme, koje ih tišti, samo što svoj križ sakrivaju, ne će da ga pokazu, jer se stide. Njih nije nitko u tome podučio, pa ne znadu gdje da nadu melem za svoje rane. Kad bi pak znali, da se po sv. Pričesti dobiva utjeha, dobiva jakost, da možemo lako nositi teret života, onda bi svi grnuli k Spasitelju, da tu srču na vrelu života. Konačno kažeš, da ne ćeš imati ove brige, da hoćeš biti slobodna! Misliš, da su to bas velike brige? Tebi, koja stanuješ uz crkvu, nije to ništa teško. Ti možeš u crkvu kada hoćeš, poslom važnim zapriječena nijesi, pa bi mogla žrtvovati pol sata vremena i svojoj duši. Za ništeto svoje tijelo potrošiš svaki dan satove, dokle se obučeš i urediš; a za dušu, koja ti je najveće blago, koja vječno živi, za nju ne bi žrtvovala niti pol sata! To nije pravo! Nastoj od sada, da to drugačije urediš! Pristupaj k sv. pričesti, pak ćeš tamo upoznati vrijednost svoje duše i čeznut ćeš svaki dan više za svojim nebeskim Ljubimcem.

(Svršit će se).

Obitelji, k Srcu Isusovu!

Kako da se posveta provede?

Obiteljska posveta jest dogodaj od velike važnosti po obitelj. Dan je to njezine obnove i preporoda. „Danas je došlo spašenje kući ovoj,” rekao je Spasitelj za dom i obitelj Zakejevu, kad se u nju navratio Veledušna ona pripravnost Zakejeva, kojom je htio da sve zlo popravi, svjedoči najbolje, da je posve drugi život započeo pod njegovim krovom, oikada ga posvetom svojim Sin Božji posvetio. Radost Zakejeva i gozba, što je priredi tom prilikom, tek su vanjski dokazi, da je to bio veliki dan njegova života. Takav veliki dan jest i dan posvete obitelji Presv. Srcu. Stoga neka se za to odabere ili koji veliki blagdan ili dan za obitelj znamenit n. pr. rođeni ili imeni dan oca ili majke, vjenčani dan sina, ili blagdan Srca Isusova ili koji prvi petak u mjesecu. *Pripraviti* će se obitelj za taj dan devetnicom ili barem trodnevnicom, a na sam dan se isповjediti i primiti sv. pričest kao naknadu za prije nanesene uvrede. Kip ili sliku Srca Isusova nabavit će si obitelj što će ljepšu moći te je staviti na najodličnije mjesto u kući ili stanu. Za sam dan posvete iskitit će je što ljepše postavivši je privremeno na stol, da položaj i nakit njzin izvana pokaže, kome obitelj od sada srcem pripada. Kod same posvete zapalit će i svijeću, ako je imadu. Je li ikačo moguće zamolitiće svećenika da prije posvete blagoslov sliku uče sliku u crkvu, pa će je tamo svećenik blagosloviti po običnom obrascu za blagoslov kipova i slika. Kada se dakle cijela obitelj sabere pred slikom Presv. Srca, izmole svi zajedno i glasno Vjerovanje i litanije Presv. Srca, a glava obitelji — ili ako on ne zna čitati, koji drugi od starijih, predmoliti će zatim posvetnu molitvu, a ostali će glasno ponavljati „za njim.“ Potom će izmoliti „Oče naš“ i „Zdravo Marijo“ za pokojne članove obitelji, da i oni

Mnogo posla, tko će mi pomoći!

kući; ako to ne bi mogao, donijet će sliku u crkvu, pa će je tamo svećenik blagosloviti po običnom obrascu za blagoslov kipova i slika. Kada se dakle cijela obitelj sabere pred slikom Presv. Srca, izmole svi zajedno i glasno Vjerovanje i litanije Presv. Srca, a glava obitelji — ili ako on ne zna čitati, koji drugi od starijih, predmoliti će zatim posvetnu molitvu, a ostali će glasno ponavljati „za njim.“ Potom će izmoliti „Oče naš“ i „Zdravo Marijo“ za pokojne članove obitelji, da i oni

¹ Tko još nelma slike Srca Isusova, neka si je naruči kod Uprave „Glasnika Srca Isusova“ u Zagrebu, kako je oglašeno na omotu.

² Molitvu ovu, odobrenu od samoga sv. Oca pape, donio je „Glasnik“ u 1. broju ove godine, a može se dobiti i napose otisnuta kod Saveza Vojske Srca Isusova u Zagrebu, Palmotićeva ulica 31. Komad po 6 filira.

osjete kap utjehe, kada će evo Spasitelj da preuzme gospodstvo u kući, što su je oni nastavali, a možda i utemeljili.

Sada se stavi kip ili slika sa stola, na kom je privremeno bila smještena, na ono časno mjesto, što joj se odredilo na kojem stalku ili na zidu. Obitelj opet klekne i preporuči se nebeskoj kraljici molitvom „Zdravo kraljice“ i tri puta zazove: „Presveto Srce Isusovo — smiluj nam se! Prečisto Srce Marijino — moli za nas! Sveti Josipe — moli za nas!“ — Je li više mladih članova obitelji prisutno, zapjevat će pjesmu u čast Presv. Srcu; a ako je prisutan svećenik podijelit će obitelji blagoslov.

Ovako neka obavi posvetu svaka obitelj sama za sebe i onda, ako se više obitelji zajedno u crkvi posvetilo, jer će rijetko moći svi članovi da dodu u crkvu, a ipak valja da se i oni izruče Bož. Srcu. Posvetu svoje obitelji najavit će glava obitelji svome dušobrižniku barem poslije posvete, da duhovni pastir znade, koje su te kuće u njegovoj župi, što otvoreno i neustrašivo stoe uz Krista Gospodina. Bit će pak sigurno milo svakom štovatelju Presv. Srca, kad čuje, da imade i u našem hrvatskom svetištu Srca Isusova u Zagrebu „Zlatna knjiga obitelji“, u koju se bilježe sve obitelji, što se posvetiše Presv. Srcu širom hrvatskih krajeva. Ona je vanjski izražaj svete veze između Presv. Srca i posvećenih mu obitelji; kao vidljivi zalog, da su te obitelji upisane u Božanskom Srcu. Stoga neka javi svaka obitelj za sebe, ili više njih zajedno po svome veleč. dušobrižniku, Uredništvu Glasnika Srca Isusova ime svoje, broj članova obitelji, dan posvete, mjesto i župu, da se uzmogne zabilježiti i čuvati u „Zlatnoj knjizi.“

One obitelji, koje su se posvetile javno u crkvi i zapisale već kod svoga gospodina župnika, ne trebaju se napose prijavljivati Uredništvu Glasnika, već Uredništvo moli preč. gg. župnike, koji nijesu popisne arke poslali duhovnom stolu, da ih dobrohotno posude Uredništvu, a ovo će ih na svoj trošak zahvalno natrag vratiti, kad imena obitelji uñese u „Zlatnu knjigu“.

Posljedice posvete.

Pripovijedajući sv. Ivan svoje viđenje o posljednoj borbi između Božanskog Spasitelja i kneza tame, ovako opisuje Krista Gospodina kadno će da izade u boj: „Vidjeh otvoreno nebo, i gle, bijeli konj, a koji sjedaše na njem, zvaše se Vjerni i Istiniti, i on po pravdi sudi i bori se. Oči su njegove kao plamen ognja, a na glavi mu mnogo vijenaca... Zaodjeven bijaše baljinom krviju poškropljenom, a ime mu je Riječ Božja. Iz usta mu izlazio mač naostren s obje strane, da udari njime narode. I on će ih ravnati željeznom šibicom, i pritiskat će prešu strahovitog gnjeva Boga sve-mogućega. A na odijelu mu i na bedru napisano: Kralj kraljeva i Gospodar gospodara.“ (Otkriv. 19, 11 i slijed.)

Pod zastavu ovoga svesilnoga Kralja stupa obitelj, koja se posveti Presv. Srcu. Ime njegovo i znak Srca njegova stavlja si na čelo i grudi. Uz njega hoće da bije boj ovih teških posljednjih vremena, gdje je preša strahovitoga gnjeva Božjega pritisla narode. Dvojemu valja da si je svijesna takova obitelj: prvo, da je Kralj njezin „Vjerni“; drugo da i njoj valja biti vjernom.

Za poglavice arapskih plemena pripovijedaju putopisci, da su tako vjerni svome obećanju, te će vojevati do posljednjeg čovjeka,

da obrane prijatelja, koji im se utekao u zaštitu. Još je vjernije Srce Kralja obitelji. „Vjeran je on i ne može sam sebe zanijekati“, veli Apostol, koji je to preobilno i sam na sebi iskusio (II. Tim. 2, 13). „Otc ljudi Sina i sve mu je predao u ruke. Koji vjeruje u Sina ima život vječni“ (Iv. 3, 35). Moguće je dakle Gospodin, da održi obećanje, što ga dao štovateljima Srca svoga, e če im dati milost, blagoslov, utjehu i mir. I to je posljedica posvete, u koliko ona veže Božansko Srce. No hoće li obitelj da bude dijelnicom tih milosti, valja da i ona bude vjerna u štovanju Presv. Srca. To se štovanje sastoji poglavito u dvojem: prvo da vrši neke pobožne vježbe u čast Presv. Srca, drugo da se uči od Presv. Srca osobito krotkosti poniznosti. I to su posljedice posvete za obitelj.

Od pobožnih vježba dolikuju obitelji osobito ove tri, što ih zajednički može vršiti: svagdanja večernja molitva; otpošnja i po mogućnosti sv. pričst na prvi petak ili prvu nedjelju u mjesecu; a treće: čitati što o Presv. Srcu barem svake nedjelje, da ga sve bolje pozna. Ovim će se vježbama poticati svi članovi obitelji, da svaki za sebe čini još i više u čast Presv. Srca n. pr. da izmoli jutarnje prikazanje; a najviše da ne zanemari svoje stroge vjerske dužnosti pribivanja sv. Misi na nedjelju i svetak, da drži nemrse i postove i t. d. Da se nekim načinom prisili na ustrajnost u tim vježbama, dobro će učiniti, ako se nekoliko članova obitelji upiše u Apostolstvo molitve.

Tko ima zapovjedi moje i drži ih, onaj je koji ljubi mene. A tko ljubi mene, ljubit će ga Otc moj“ veli Spasitelj (Iv. 14, 21). Eto glavne stvari u štovanju Presv. Srca. Znati i držati zapovijedi Isusove, nauk njegov. „Učite se od mene, jer sam krotak i ponizan srcem“ — pozivlje Krist Gospodin neprestance po slici svojoj sve članove obitelji. Jest! Baš zato, što je krotko i ponizno to Bož. Srce, zato je najbolji učitelj obiteljskog života i vodič obiteljskoj sreći. Jer što ruši obiteljski život i sreću? Ponajprije manjak poniznosti, koji se očituje u nepobožnosti, nepoštivanju, neposluhu, parbi; zatim manjak krotkosti, koji se pokazuje u srdžbi, svadi, proganjaju, prokljinaju, zagrižljivosti, pjanstvu i obijesti. Kome uspije naučiti čeljad u kući poniznost i krotkosti uspjjet će mu urediti obiteljski život. Nitko pak bolji za to od blagoga i poniznoga Srca Isusova. Ta trideset je godina davao primjer tih kreposti u nazaretskoj obitelji. Iz njih i s njima razvijao se život molitve, rada i posliha, kojim je postala ona obitelj uzorom svim obiteljima.

Srce će Isusovo s prijestolja svoga u obitelji sada blagim svojim pogledom tješiti i poticali, sad opet boznim koriti i nukati na pokajanje. Dizat će ruku da jednoga blagoslavi, drugome da prosti, trećega da miluje, četvrtog da opomine. Nevoljniku će ulijevati strpljivost i odanost pokazujući mu ranu, trnje i križ svoj; dvoričnici jačat će mišiju na vječnu plaču. Roditelje će pitati i podsjećati, gdje su im i kako su im djeca; a djecu će nadahnjivati plemenitim mislima i osjećajima počitanja i poslušnosti. Sve će pak grijati i sjedinjavati plamcem ljubavi svoje; sve srabdjevati svjetлом istine i milosti. I tako je obiteljima posvećenim Presv. Srcu moguće da provode dobar i zadovoljan kršćanski život.

Tako „posvetiti obitelj Presv. Srca“ znači: izručiti mu obitelj, da ju ono posveti; znači: uzeti doista jaram njegovih zapovjedi na

sebe; znači: pristati uz njega svim srcem i slijediti ga. Time dakle, što posveta obitelji uvodi pobožnost Presv. Srcu u obiteljsku za jednicu, a po njoj budi pravi kršćanski život u narodu, time je ona snažno sredstvo u ruci Providnosti, da očuva narodno zdravlje, poštjenje i napredak.

J. V. D. I.

Iz svagdanjeg života.

7. Pitanje: Ipak i враčari mogu nešto, a kaže se: ne idi k njima!

Odgovor: Valja ti ih tri vrsti razlikovati. Prva su vrsta pošteni ljudi, većinom žene, »babe« ili враčarice zvane, koji su iskustvom ili po pripovijedanju starijih naučili, kako se ova ili ona bolest ljudska ili životinska može izlječiti. Daju lijek ponajviše iz bilja, koji većinom ne škodi, a katkada i koristi. Ovo nijesu oni zli »врачари«, kojih bi se ti pod grijeh imao kloniti. Jasno je ipak, da je bolje liječniku povjeriti svoju bolest, jer i sv. Pismo veli, da je Bog i liječnika stvorio.

Ima i druga vrata враčara, koji u istinu ne znaju pomoći, a ipak se čine kao da znaju; daju za pomoći isprazna sredstva, kao n. pr. smolom od zvana kaditi kravu, brusom i ključem trljati nad ranom, puhati raznim smjerovima nad oteklinom, bacati ugljen u vodu itd. To je već nepošteni posao, jer izrabljuje tudu lakovjernost u sebične svrhe. Ići k njima ne samo da je nedostojno za pravog kršćanina, nego je grijeh, jer se odvraća od Boga, u koga bi imao tražiti pomoći. Ona sredstva, sto ih ti врачи daju, ne imaju sile da pomognu ni po Bogu, ni po molitvi Crkve ni po svojoj naravi. He, a od koga onda očekujes, da će ti po njima pomoći? Ako samo onako u ludo misliš: Neka bude tek nešto, onda ti je prazna vjera tvoja; ako pak misliš: Neka nude pomoći, pa ma i od zla, onda se davlu utičeš. Grijesniš ovdje više onđe manje; ali svakako Boga vrijedaš.

Ti ipak možda ne kaniš tako daleko. Ali ti velim, da ima i takovih враčara, a to je treća vrst, koji doista s đavolskom pomoći hoće da što nadu ili si pomognu. Tu ne treba da baš on, ili onaj, koji u tog nesretnika traži pomoći, vidi kakvu crnu pojavu. Glavno je ona pripravnost volje, da dode pomoći pa mi i od crnoga. Gospodin Bog može dopustiti, da đavo, koji i onaka više može nego ljudi, doista štogod učini. To ipak bi vaša samo na štetu ljudsku, a i pravom, jer se od Boga odvraćaju. Teški je grijeh tražiti pomoći u takvoga, pa bio on ko mu drago.

»A da Šta će tužan učiniti, kad je nevolja u kući?« Idi putem, koji Bog zapovijeda. Prvo ti je, da u pouzdanoj molitvi Bogu stvar izručiš; uteci se presv. Srcu, Bl. Gospu, Svetima. Podi do svog svećenika; zna on blagoslove i zaklinjanja, što ih je Crkva u ime Isusovo naredila, pa neka se on ko Božji sluga pomoli za potrebu tvoju. Pitaj savjet u liječnika, živinara i drugih pametnih ljudi, pa ako pomoći ipak nešta, e valja primiti nevolju, kad je Gospodar nebeski dopušta. Snašajući strpljivo i u Božje ime teškoće oplemen t ćeš se, zasluzit ćeš mnogo kod Boga; pa ako i stradaš štogod na zemaljskom dobru, bit ćeš bogat za nebo i u nebu. Ni sam đavo ne može učiniti potpuno sretnjima svoje pristaše, a na koncu su ipak potpuno — njegovi.

Radi!

Sv. Antonin, nadbiskup, kojega se na 10. svibnja slavi, prolazeći jednoga dana preko ulice, ugleda na prozoru neke siromašne kuće krasnu četu Andela, kako se milo vesele i regbi čuvaju tu kuću. Svetac potraži stanovnike, ali nitko mu se ne odazove. Uđe tada sam u kuću. Tu nađe udovicu sa tri kćeri, a sve zaokupljene radom. Po siromašku bijahu odjevene, lijepo, čisto i uredno pokućtu bijaše u sobi. Na božne slike resile zidove. Majka nazove dobrodošlicu svome nadpastiru, a kćeri ne podignuše oči sa rada. Svetac upita udovicu, što radi sa kćerkama, a ona odgovori: »Eto zaposlene smo cijeli dan: radimo i molimo. Tako čemo činiti sve do volje Božje, pouzdavajući se u Božju providnost, koja nam je uvijek bila skiona, pa će, nadamo se, i ubuduće.« Svetac razdragan njihovim uzornim načinom življenja, potakne ih da u tome ustraju, blagoslovi ih, ostavi im obilatu milostinju, i obeća im, da će ih opet pohoditi.

Vjeran obećanju, nakon malo vremena navrati se k njima govoreti: hajdemo vidjeti onaj raj, što je skriven ljudima. Dode do kuće, ali ne vidi vise Andeleta već jednu četu grdnih vragova, koji su se sotonski cerili i snijali. Jao! Što vidim? poviže Svetac. Sigurno one krepasne obitelji nema više ovdje; bit će, da se kamo preselila. Ali gle nesreće! Stan bijaše onaj isti sa istim osobama; ali se ove bijahu sasvim promjenule. Kada su naime dobile svećevu milostinju i time pribavile sredstava za bolje življenje, zapustiše rad. Bezposlene počnu se nadirivati po prozorima da vide i da ih vide. Dosadi im i taj način življenja, te mjesto da se opet prihvate rada, dadu se na gizdu, šetnje, brbljanje, na dogovore i sastanke sa svakojakim osobama, te na takav način pretvoriše se utri paklene nemani.

Ova zgoda, iz svećeva života, podsjeća nas, je li dragi čitatelju, i na preokret mnogih današnjih kršćana, koji za vrijeme ovoga strahovitoga rata ostaviše pošteni rad, a dade se na plandovanje, tu mrežu đavolsku. Jest, uslijed obilnosti novca, što ga ne stekoše osobitim trudom i poštenim radom, ostaviše mukotrpni rad i siromašno, skromno življenje a dade se na gizdu, na lijenost, »užvanje« te izgubiše čast i poštjenje. Oh, kolikima će novac, stečen na laku ruku, donijeti vremenitu i vječnu nesreću! Doći će ipak vrijeme, kada će to sticanje i »uzivanje« proklinjati, a blagoslivljati mukotrpni rad i pošteno siromaštvo. Da ne bude samo prekasno! Ljubimo dakle pošteni rad, požaru molitvu i razboritu štedaju. U radu je spas, a u novcu i bogatstu, kada s čovjekom zagospodari, jest propast.

D. D. I.

Kruh je ovaj andeoski.
Dušam našim kruhom nebeski.
Prava hrana za vječnost.

Zar nema pravo?

Ne znam kojom zgodom zašao musliman u crkvu. Upravo bila pučka Missa. Vjernici jedni sjedili, drugi klečali ili stajali; no mnogi te mnogi po običaju ponosili se, kao da nijesu u kući Božjoj. Musliman stao dolje pri dnu crkve, te gledao prema oltaru i čudio se, što to župnik gore radi. Najčudnije mu bilo pri podizanju. Čuo zvono, video, kako svećenik nešto bijelo u vis diže, a ljudi po crkvi, kako se nekako nehajno u prsa kucaju. Snenjivo se sljedbenik Muhamedov.

Iza Mise upita pred crkvom znanca katolika:

»Prijatelju, ma što je ono župnik u crkvi dizo? Što su onda neki glavom mahali i u prsa se udarali?«

»Nas, brate, vjera uči, da je ono bijelo, što je župnik pod Misom u vis dizo, pravo tijelo Isusa Krista Boga našega pod prilikama kruha.«

»Ah, po Bogu brate, da mene moja vjera uči, da je ono bijelo Bog moj, na tle bih se odmah bacio i klanjo bih se Bogu svome. A vi katolici, video sam, šta u crkvi radite: jedni se naslonili na zid, kao da sa, mal ne rekoh, pijani; drugi se izvalili u klupe, ko da su gdje u krčmi, neki opet namještaju se, guraju se, okreću se, brbljavu — ahi ta šta ti ljudi vjeruju? Sramota brate i pred Bogom grjehoti! Nek dodu k nama u džamiju, pa nek se nauče moliti! — — —

Kršćanine! Vidi, šta veli jedan nekrštenik, jedan musliman: »Sramota brate i pred Bogom grjehoti!« I ako sam nijesi takav, ipak zar ne gledaš svake nedjelje, kako se premnogi od vjernika, osobito naš mladi svijet, u crkvi za službe Božje ponasa? Kako je slaba njihova vjera u Isusa Krista, Boga velikoga, koji za njih i za sve ljude onđe na oltaru ponavlja na nekrvni način krvnu žrtvu, što ju je nekoč na Kalvariji za nas jedne grješnike Ocu nebeskom prikazao.

Oče, majko, opominjite na to djecu! Al uz opomenu prednjacite im primjerom svojim. A vi mladi mislite vazda, kad u crkvu stupate, da uistinu ulazite u hram Božji, u kuću Stvoritelja neba i zemlje, pa mu se puni žive vjere i najdubljeg strahopočitanja poklonite i pomolite; najprije njemu, a onda njegovim Svecima.

Stanko.

Poruke od strane uprave.

1. Još uvijek neki ne šaju po tu u pretplatu za Glasnik, jer misle, da se ova nije pomjenjila. Prije dakle nego se novac šalje, valja pogledati na omot, koliko Glasnik stoji za tu godinu, pa onda poslati. To isto vrijedi i za Kalendar.

2. Odjekojci pretplatnici (osobito u Dalmaciji) odijeljuju se od svojih povjerenika, pa hoće, da im se Glasnik šalje na vlastito ime, a ne kaže ni svom blivšem povjereniku ni svojoj pošti, da će Glasnik odsele dobivati na svoje ime, pa da ga onaj iz svoga popisa briše, a pošta da ga za njega čuva, dok dode po nj (na selima, gdje nema pošte ni listonoša). Uslijed toga se dogada, da i mi šaljemo Glasnik na dvije strane, i povjerenik da ga reklamira, i pošta da ga vraca, jer da je naslovnik nepoznat, ili ga dade komugod, koji ga ne uruči naslovniku. Eto, koliko zbrke i nereda, a samo radi toga, što se nije javilo ni povjereniku ni pošti! — Nama bi draže bilo, kad bi svatko ostao kod svoga povjerenika, jer se nama time pristaje mnogo piskaranje i vrijeme i pakovanje; a i pretplatnici dobivaju Glasnik i brže i sigurnije preko povjerenika nego ako ga drže samsi; a to stoga što se povjerenicima Glasnik najprije šalje, a onda tek pojedincima; a i na pakete se bolje pazi na pošti pa se toliko ne gube, kao pojedini primjeri.

3. Povjerenici, koji ne mogu ili ne će da budu i nadalje povjerenici, neka nam dva do tri mjeseca unaprijed jave, da ne će biti povjerenici, a ujedno neka nadu drugoga povjerenika, koji će preuzeti njihove pretplatnike pa nam jave njegovo ime, da možemo promjenu obaviti pravovremeno.

4. Naše se adrese pišu dva tri mjeseca prije, da nam budu u pripravi, jer drugačije ne bi nitko Glasnika dobio na vrijeme. Molimo, da se ovo dobro uvaži. Mi provadamo točno svaki ispravak u svojim knjigama; ali nije moguće to svaki put učiniti i u adresama. Neka se stoga nitko ne ljuti, ako mu nije smješta udovoljeno, već neka uvaži, da nije on sam, nego da vas je 50.000!! Kad se budu pisale nove adrese, izvest će se dakle promjena i kod njih, a dotle se valja strpiti. — Bit će također uputno, da svatko, koji promijeni stan ili mjesto, upozori ili poštu ili koga drugoga u starom svom stanu, neka svaku pošiljku pošalje za njim u novo njegovo prebivalište, dok se adrese isprave.

5. Vojnici često mijenjaju svoje boravište; stoga je potrebno, da nam odmah jave promjenu i novu adresu, jer ih inače Glasnik ne može naći, a mi ga badava šaljemo; šteta dakle i nama i njima. Koji nam se god stoga vojnik tečajem cijele godine ne javi, mi ćemo mu sada koncem godine list obustaviti, dokle god se ne javi.

6. Tko se odluči, da lista neće više držati, neka nam to i javi i list odmah povrati, a ne da ga drži mjesecce i mjesece, možda i godinu dana i dulje; a kad mu se pošalje račun, onda se ljudi i sve brojeve povrati! Takav postupak nije lijep. Glasnik se ne šalje nikom, tko ga nije naručio; a tko ga je naručio, treba da ga i pošteno plati. Tu ne pomaže ništa, što ga je vratio, jer ga je trebao odmah vratiti, a ne tekiza više mjeseci ili još kasnije.

7. Svatko neka gleda, da sve svoje dugove podmiri barem u prvoj polovici dotične godine. Nije nam nipošto milo, što moramo gdje kome nemarne opominjati i ne gledajući na to, da nam se time i vrijeme otimlje i nepotrebni trošak čini.

8. Mnogi naručuju Glasnik pa dodaju: „Preplatu ću poslati, čim list primim.“ Nama bi puno draže bilo, a i takvim preplatnicima manje posla i brige, da novac odmah zajedno s narudžbom pošalje. Neka si nabave poštansku doznačnicu i na njoj (na adresku) napiši narudžbu i točnu svoju adresu. Time će oni sami prištediti sebi jedno pisanje, a nama pomoći do novaca, jer mi moramo mjesечно naše velike račune redovito podmirivati.

9. Mnogi preplatnici kao da ne znaju, da se svatko tko piše mora i potpisati naznačivši točno svoju adresu. Bez takvog potpisa urednik n. pr. i ne čita zahvalnice, pa makar i najljepše bude, nego ih odmah šalje u koš. Onde se ljudite, zašto vam ih nije oglasio: sami ste krivi! Citajte, što ono piše debelim slovima u svakom broju Glasnika odmah iza naslova „Zahvalnice“! Isto tako i Uprava imade koji puta svu silu dangube i neprilika radi ove zaboravnosti. — Treba svakuput nadodati i stalež, kojemu pisac pripada, navlastito, ako se radi o promjeni adresе, jer mi imademo n. pr. za učitelje, za svećenike, za vojnike itd. posebne knjige s adresama.

10. Tko ne dobije Glasnika, neka ga reklamira: ali ne odmah prvih dana u mjesecu, već neka se malo strpi, možda će još uvijek list stići. To vrijedi osobito za one krajeve, gdje nema ni željeznice ni uredne pošte, a i za one povjerenike, koji na svoju adresu dobivaju Glasnike u dva ili više zamota. Dogada se naime, da ih na pošti rastave, premda ih mi uvijek skupa predajemo, pa tako jedan omot dode prije, a drugi kasnije. A moramo slati u više omota, da nas poštarnica manje stoji, jer bismo drugačije već ove godine morali list još više poskupiti. Ne dobije li tko paket (omot), mora čekati da prode punik šest tjedana, jer pošta prije toga roka ne prima nikakve reklamacije, a mi ne možemo slati ponovno drugi paket, jer bismo time silno gubili i Glasnika i na poštarnici to više, što nam se ne riješto dogada, da se prvi paket nade, pa nam se ili taj prvi ili onaj drugi vredi, say dakako poderan i oštećen.

Reklamira se pak ovako (i pojedini brojevi i manji zamoti i veliki paketi): Na komadiću papira, veliku kao otvorenu dopisnicu, napiše se odozgo: „Reklamacija novina“. Ispod toga traži se ono, što se nije dobitlo i točno potpiše. Na takav papir ne treba lijeptiti nikakvu marku, tko to čini, sam si je kriv, što si trošak pravi. — Molimo uljudo svekolike, kojih se ovo tiče, da sve to dobro uvaže i toga se ubuduće točno drže.

11. Napokon upozorujemo već sada svekolike naše vrle povjerenike i preplatnike, da će Glasnik do godine poskupiti te stajati oko 5 kruna na godinu. To je zato, što se sada ne može papir birati već morame biti zadovoljni s onim, što nam ga daju; a danas je svaki papir strahovito i cijeni poskočio. Koji je n. pr. prije stojao jedva 30 filira po kilogramu, danas stoji oko 5 kruna! Nadamo, se da ćemo u broju 11. moći oglasiti točno novu preplatu, jer dok ovo pišemo, ne znamo još, koliko će stajati papir. Ne zaboravimo, u kakvom vremenu živimo!

Zahvalnice.

Svaku zahvalnicu vasa potpisati punim imenom i prezimenom te pridodati točnu adresu, inače se ne može uvrstiti. — Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu u rednijem pošalje, makar je ono i ne oglasio. Za oglašavanje ne plaća se ništa, a dragovoljni mirodar upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

Sačuvan od kozica.

Hrvatska. — U našem kraju zavladale crne koze. Po svojoj službi došao sam u doticaj sa bolesnicima, te sam bio u opasnosti, da se i sam okužim. I zbijala obolim, a privzani liječnik izjavlja, da da svi znaci upućuju na crne koze. Obratim se za to iskrenom pobožnosti presv. Srcu Isusovu, ne bi li me očuvalo te strašne bolesti. Obećao sam pokloniti hrvatskom svetištu presv. Sr. Is. K 50 i javno se zahvaliti u Glasniku, bude li mi pomoženo. Groznica i boli stadoše popuštati i već nakon nekoliko dana mogao sam opet svoju službu obavljati. Budu za to hvala i slava Božj. Srcu!

Olobodenia nesnosnog stanja.

Slavonija. — Izgubivši na ratištu supruga, prinuđena bijah živili sa malim sinčićem kod roditelja suprugovih. Premda sam potpuno vazda vršila zapovijedi njihove, obavljala sve i najniže poslove, bijaše njihov postupak, sa mnom toli bezdušan, da već niješam mogla podnosići njihove okrutnosti. Zahvalila sam pomoći Božanskom Srcu i obećala doživotno držati Glasnik Presv. Srca, i javno se zahvaliti Presv. Srcu, ako mi pognome riješiti se tog nesnosnog života. Za malo vremena moglo mi Presv. Srce, komu vjekovita čast, hvala i slava!

Ozdravila od upale pluća.

Slavonija. — Majka, koju jedinu na svijetu imam, teško mi se razbolila. Svi su već gubili nadu, da će ozdraviti, a liječnik reče, da je upala pluća, koja je uvijek opasna, osobito pak u njezinim godinama; k tomu bijaše vrlo slaba, a već šestu godinu ima lutanje srca, pa se i ovo jako uznenimirilo. Žalosna i zdvojena utekoh se pouzdano devetnjicom Presv. Srcu Isusovu i Majci Božjoj Lurškoj, obećala javnu zahvalu i milost za svetište. — Hvala i slava Svetomogućemu Liječniku i Presv. Majci, moja je dobra majčica ozdravila. Danas se zajedno sa mnom zahvaljuje za dobiveno zdravlje, a također i za mnoge druge primljene milosti.

Otrovila se.

Hrvatska. — Imadem jednu sestrju od 17 godina, koja iz neopreznosti oboli teško od otrovanja krvi.

Prizvani liječnici izjavljuju, da je svaka mogućnost isključena, da bi mogla oz-

draviti. Moja bol bijaše ogromna to više, jer je došla iznenada. U ljudi nijesam mogla tražiti utjehe ni pomoći, kome dakle da se utečem, nego Božanskom Srcu Isusovu, koje nikoga ne odbija, tko se pouzdan k njemu uteče. Obećavši veliku devetnicu spasa i zahvalu u Glasniku, bijah uširem. Predana u volju Božju, čekah mirne duše, što će Bog dati.

I eto, kad su se sestri jedva sati računali, posla nam Srcu Isusovo jednog svećenika, koji nam je preporučio jedan domaći lijek. I taj je za čudo veoma uspješno djelovao. Popustili su grčevi i ukočenost, a bolesnica dolazila svakim danom sve više k sebi. Sad je već sasvim zdrava ona, koju su ljudi odsudili na sigurnu smrt. Zato hvala i slava Srcu Isusovu do vijeka!

Gospa ju sačuvala od ponovne operacije.

Primorje. — Prošle sam godine opasno oboljela i moralā se podvrči teškoj operaciji, koja je radi slabine srca bila još opasnija. No ipak sve sretno uspije; ali mi liječnici izjavlje, da će se bolest u roku od godinu dana povratiti. — Pa doista, na mojo se najveću žalost bolest već nakon osam mjeseci povratiti. U najvećoj stiscu obratih se vrucom molbom Gospi Sinjskoj, da mi ona pomogne, te se ne trebam podvrči ponovno teškoj operaciji, na što su me liječnici savjetovali. Počela sam obavljati devetnice s obećanjem, da cu s dopuštenjem poglavara hodočastiti u njezino svetište u Sinj i javno se zahvaliti u više Glasnika, ako mi pognome Svetišni devetnice, meni je hvala nebeskoj Majci sve prošlo Znakova, koji bi zahtjevali ponovnu operaciju, nestalo, čemu se i sami liječnici čude.

Liječnik kojemu nije ništa nemoguće.

Hrvatska. — Bijah dugo vremena teško bolesna; nikakvi lijekovi mi nijesu pomogli. Liječnici ustanovile, da mora biti operacija. No tada tako teško obolim, da nije bilo moguće obaviti operaciju. Liječnici izgubili nadu i da mi nema pomoći. U onim teškim časovima sjetih se liječnika, komu nije nijedna stvar nemoguća. Preporučim se Presv. Srcu Isusovu i meni odmah krenulo na bolje; ozdravila sam od dugotrajne bolesti i bez operacije. Stoga šaljem iz dubine srca moga hvalu Presv. Srcu Isusovu, Bl. Dj. Mariji i sv. Josipu.

Don Franjo Bonačić,

Župnik Srca Isusova,

(* 1856. † 1918.)

(Svršetak.)

Kao što je svibanj posvećen Bl. Dj. Mariji, tako je lipanj posvećen Presv. Srcu Isusovu. Pa što? zar će župnik Srca Isusova mukom mimoći mjesec Srca Isusova? O ne! I don Franjo sa svojim župljanim posvetio je cijeli mjesec lipanj osobitom štovanju Presvetoga Srca Isusova. Citav je mjesec svaki dan molio u crkvi krunicu Srca Isusova i litanije. Tako se narod mogao okoristiti velikim oprostom »toties quoties» (kao na »Porcijunkulue» t. j. kolikogod se puta dođe u crkvu zadnje nedjelje mjeseca lipnja ili moli na nakanu sv. Oca pape, svakuput se može dobiti potpun oprost. Svetkovina Srca Isusova postala je župnikovim nastojanjem naredni blagdan u Ložišću. Slavi se u sam petak iza Tijelovske osmine, kako je to i vruća želja Božanskog Spasitelja. Na ovaj veliki dan pripravljao je svoj puk svečanom devetnicom. Svetkovina je Srca Isusova bilo slavlje Srca Isusova. Već ranim jutrom znala je crkva biti puna pobožnoga svijeta, koji je želio primiti svete sakramente. Krasan je bio prizor, kada su susjedni župnici sa svojim pukom dolazili u velikim procesijama u Ložišće, da tuj, kao u nekom središtu uzvećuju dan Srca Isusova. Prije podne pjevala bi se svećana sv. mise i obnovila posveta, a poslije podne u sjajnoj procesiji nosio se kip Srca Isusova, a iza toga slijedila je Oprošnja i blagoslov. Na zadnju svetkovinu Srca Isusova, što je proslavio don Franjo na zemlji — 15. lipnja 1917. — pričestilo se u njega 700 duša, a tokom mjeseca lipnja podijelilo se u svem 2300 svetih pričesti.

Don Franjo bijaše savremen župnik i zato je shvaćao značenje i znamenitost katoličkih organizacija osobito omladinskih u 20. stoljeću. Najprije je za mladiće osnovao kongregaciju Marijinu, a onda kasnije za djevojke »Društvo Srca Isusova«. Ali nije ih samo osnovao nego i uzorno vodio. Kongregaciju Marijinu pod naslovom »Naviještenja Marijina« za mladiće osnovao je g. 1910. Otvorila se javno u crkvi drugi dan Duhova (16. svibnja). Bilo je u prvi mah 28 mladića od 13 do 19 godina. U krilu kongregacije postoji i »Pčelica« za štedljivost. Svake nedjelje poslije večernje ulaze se, koliko tko može, u »Pčelicu«, a ona to daje u šteđionu na dobit. U predratno doba napredovala je odabrana

četa Marijina i brojem i radom kršnih mladih članova svojih. A za četirigodišnjeg svjetskog rata i ako se nažalost broj članova snizio, pod vjestom rukom upraviteljevom nijesu ipak jenjali mar i revnost zbornika.

»Društvo djevojaka za naknadnu sv. pričestu ustanovio je g. 1916. Na Tijelovo g. 1917. dobilo je ovo svoj barjak. Sve članice pristupile su taj dan k stolu Gospodnjem, a onda u povorci poše u župski stan po novi barjak. Lijepo izvezen nosi na prednjoj strani Srce Isusovo, a na stražnjoj Bezgrješno Začeće. Iza sv. mise, pošto je barjak bio blagoslovljen, pokazao se priviput u svećanoj tijelovskoj procesiji. Kako je ovo društvo pod upravom Don Franje revnovalo, da se iskorjeni psovka i kletva u hrvatskom narodu, neka nam kaže broj svetih pričestih, što su ih gorljive članice u toj nakani primile g. 1917.: u siječnju 160, u veljači 64, u ožujku 115, u travnju 400 u svibnju 350, a u prosincu iste godine podigao se je broj na 940 sv. pričestih.

Imao je i bratovštinu Presvetog oltarskog sakramenta. »Još nam treba« piše revni don Franjo, »bratovštinu Srca Isusova, koju ćemo poslije rata odmah dati pripojiti k prabratovštinu u Rimu.« I ova mu se želja ispunila, jer je koncem g. 1916. uveo i bratovštinu Presv. Srca Isusova pripravivši puk visednevnim propovijedima, a pozvao je u tu svrhu i posebnog svećenika. Da je promicao širenje »Glasnika Srca Isusova«, jedva treba da se istakne. »Glasnik« se udomio u župi, pa to lakše, sto u mjestu postoji trorazredna škola, te je svijet pismen.

Bio je don Franjo jedan od revnijih župnika u hvarskoj biskupiji, kako se to naglasivalo u novinama, zauzetan, neumoran u svem, što promiče slavu Božju i spasenje duša. Društven je bio, vedre čudi, vesele naravi; živa vatra za sve što se odnosilo na Presv. Srce Isusovo. Nu radio je skromno i tiho ne tražeći nagrade ni od koga nego od Božanskoga Srca, za čiju je proslavu u njemu titrala svaka žilica. Tek na poticaj drugih; jer »djela Božja očitovati i priznavati časno je« (Tob. 12. 7.), dade se sklonuti, te je pod konac života dvaput poslao Uredniku Glasnika Presv. Srca Isusova kratki izvještaj o svom apostolskom radu za proslavu Božanskog Srca Spasiteljeva.

Kao neumorni poslanik u vinogradu Gospodnjem radio je upravo do zadnjeg časa života svoga. Bolovao nije, tek zadnje večeri uoči smrti osjećao se nešto tromim i slabim, dapače u razgovoru obećao je susjednom župniku, da će ga moći sutradan pohoditi. Još iste večeri u deset sati pozvaše don Franju k bolesniku. Čuteći se slabo reče, ako nije nužno, neka čekaju do sutra, i navede razlog. Nu kad rekoše, da mu valja odmah poći, spremi se i pode. Kako su mu sile stale na putu malaksati, išao je vrlo sporo, nu ipak je mogao bolesnika lijepo ispovjediti i utješiti. Na povratku kući ispod župskog stana posve mu pozli. Bilo je oko 11 sati. Opetovno bi dozivao: Don Petre, don Petre — susjednog župnika, a medutim vatio: »Isuse oprosti mi: Srce Isusovo, smiluj mi se. Preporučivao je sam svoju dušu uvijek stojeći na nogama, dok ga je gušila krv. Kada više nije mogao, reče: »S Bogom vama svima!« — zadnje riječi. Uto dode don Petar Rudan, upravitelj župe iz Bobovišća, i podijeli svome prijatelju susjedu svete sakramente umirućih: odrješenje i sv. ulje. Ispovijedio se bio prije malo dana. U prisutnosti svećenika praćea molitvama i okrijepljen milostima svete Crkve preselji se u vječnost po sata iza ponoci u petak dne 25. siječnja 1918. u 63 godini života. U Milni se redio, u Milni je kapelanovao, u Milni u obiteljskoj grobnici je i sahranjen.

Umro je don Franjo Bonačić dosta iznenada, ali nije nepripravan. Ios tri sata prije svoje smrti pisao je bratu — župniku u Visu don Silvestru: »Moram da sam pripravan, jer Bog će me pozvati redde rationem« (t. j. daj račun). Ali, kako se pouzdano nadati, nije mu bio ovaj težak, jer je don Franjo bio veliki štovatelj Presv. Srca Isusova i gorljivi promicatelj slave njegove, jer je bio dijete Marijino. .

Sastanak Marijinih ženskih kongregacija biskupije dakovacke.

Biskupija dakovacka broji u svemu 16 Marijinih kongregacija. Najstarija je ona klerika i svećenika u Đakovu, osnovana još g. 1865. Pored ove još su dvije muške kongregacije: seminaraca u Osijeku i učenika realne gimnazije u Vukovaru; ostale su sve ženske. Hrvatski katolički senjorat za Slavoniju odlučio je u sporazumu sa Središnjim Savezom Marijinih kongregacija u Zagrebu na svom sastanku od 28. prosinca prošle godine, da tečajem ove godine sazove diecezanski sastanak svojih kongregacija, napose ženskih, koje su i tako najbrojnije zastupane. Svrha bi tomu sastanku imala biti poglavito ta, da se djeca Marijina međusobno bolje upoznaju, složnije istupaju, uspješnije rade, što više oduševe. Tako je došlo do ovog sastanka, što se obdržavao u Đakovu dne 21. i 22. kolovoza ove godine. Svu brigu oko priprave vodila su gg. upravitelji Kosina u Đakovu i Wolf u Osijeku. Č. ss. sv. Križa najpripravnije su ustupile svu zgradu svoga konviktka ne samo za obdržavanje samoga sastanka već i za ukonaćenje učesnica sastanka i njihovu opskrbu, što su voljne i ubuduće najpripravnije učiniti.

Dne 21. kolovoza bila u crkvi Srca Isusova svečana sveta Misa, koju je uz asistenciju odslužio preč. gosp. župnik zemunski i prepošt dr. Alojzije Vincetić, a prisustvovali su joj svi učesnici sastanka. Prije sv. Mise rekao je o. S. Babunović D. I. tajnik Sred. Saveza M. K. iz Zagreba prigodno slovo. U 9 sati prije podne našlo se u ukusno iskićenoj velikoj dvorani konvikta na okupu uz 10 gostiju još 9 svećenika upravitelja M. kongregacija te zastupnice pojedinih kongregacija: iz Dalja 13, iz Morovića 15, iz Osijeka preko 40, iz Zemuna 18, te domaćih oko 30 — ukupno oko 120 učesnica i 19 svećenika učesnika. Svi žale, što jedino Vukovarske kongregacije nijesu mogle sastanku prisustvovati.

Vel. g. Kosina, prebendar otvara u 9 sati sastanak, pozdravlja učesnike i predlaže za predsjednika g. A. Vincetića, za podpredsjednicu gđu Belić, za tajnice gde Vujković i M. Novosel. — G. Predsjednik razloži potom svrhu ovoga sastanka, čita dopis kapitularnog Vikara, upravljen g. Kosini, kojim presvij. gosp. dr. Andelko Voršak posveć. biskup pozdravlja ovaj sastanak, želi mu što bolji uspjeh i podjeljuje svoj ocinski i biskupski blagoslov svim upraviteljima i zbornicama. Još predloži predsjednik, da nadstojnice i tajnice prisutnih kongregacija poslije prijepodnevnih vijećanja pozdrave presvij. gosp. kapitular. Vikara.

Vel. G. Galović upravitelj đakov. M. K. više djevoj. škole referira o duhovnom životu kongregantice i predlaže na koncu 4 rezolucije na prihvrat. U živahnoj debati učestvovahu: predsjednik, O. Babunović, referent, Flodin, Ivanković i Vražić. Sve su rezolucije primljene. Mi ćemo ih donijeti sve u slijedećem broju. Ovdje ističemo

osobito onu, koja predlaže, da se izabere odbor, koji će se brinuti, da se svake godine prirede duhovne vježbe za zbornice, i to po mogućnosti odijeljene prema staležima; te onu o osnutku posebnoga fonda, koji će podmirivati troškove ovakovih duhovnih vježba. Stavilo se zbornicama još na srce, da sve pristupe Apostolstvu molitve i da promiču u svojoj obitelji posvetu Presv. Srcu Isusovu. Na ponuku tajnika Sred. Saveza M. K., da bi svaka kongregacija doprinijela godišnje nešto novčanih sredstava Središnjem Savezu u svrhu propagande za njegove svrhe u korist Mar. Kongregacije, odazva se prvi g. Vražić, upravitelj M. K. na višoj djevoj. školi u Osijeku te položi u tu svrhu odmah 50.— K, a za njim se povedoše i ostala gg. upravitelji i kongreganistice te se u tu svrhu za tili čas sabrala lijepa svota od K 545:20. t t

2. Vel. g. A. Wolf, upravitelj kongr. Gospoda i gospojica u Osijeku, referira o Apostolatu kongregacija. U debati učestvuju: predsjednik, Babunović, referent, Vražić, Galović i tajnica Vučković. Izneseno je mnogo lijepih i praktičnih misli. Primljene su sve tri predložene rezolucije, kao i prijedlog g. Vražića, da se u kongregacijama osnuju sekcije za zapuštenu žensku djecu i za analfabetske tečajeve. Išticiemo osobito rezoluciju, koja ide za tim, da se sabiru darovi za uzdržavanje svećeničkog podmlatka. Učiteljicama je stavljen na srce, da osobitom pomnjom paze i prate takve dječake, koji potječu iz dobrih katoličkih obitelji te pokazuju od djetinjstva volju i sklonost, da se danas sutra posvete svećeničkom ili redovničkom staležu. One će im imena u tu svrhu priopći gospodi u Đakovu koja će odrediti, što bi se moglo s takvim dječacima dalje učiniti.

Poslije podne su učesnice razgledale stolnu crkvu i samostan c. c. s., a u 5 sati sastadoše so opet, da poslušaju referat o S. Babunoviću, D. I. o Hrvatskoj k atoličkoj ženskoj Svezi. Razloživ historijat te Sveze i njezinu svrhu, zamoli gg. upravitelje, da se izjave, jesu li voljni dopustiti svojim zbornicama, da pristupe Svezi. Odazavaše se svi bez iznimke najpripravnije te prijavile odmah u kongregacija, koje kao takove pristupaju Svezi, a podjedno se odmah prijavilo i 26 redovitih članica, tako te se na koncu mogao odmah izabrati dijecezanski Odbor od 5 lica Hrv. Katol. ženske Sveze za biskupiju Đakovačku sa sjedištem u Đakovu. Predsjednicom je izabrana gđa M. Belić, supruga đakovackog odvjetnika g. dra Matije Belića. — Iza toga prikazale su domaće kongreganistice lijepu biblijsku dramu »Raboni«, što ju priredila č. s. Mihaela Pintar učiteljica i ravnateljica v. dj. škole u Đakovu.

O dnevnom redu slijedećega dana donjet ćeemo izvještaj u slijedećem broju.

Vijesti iz kongregacija.

Murter kongrog. mlađića. — Dne 11. veljače o. g. podignuta je u župnoj crkvi sv. Mihovila Arkandela naša kongregacija za seoske mlađice pod naslovom Bl. Gospe Lurdske i zaštitom sv. Vjekoslava. Upisano je u kongregaciju 56 mlađica. Kongregacija je pripojena rimskoj matici 8. lipnja te godine. Gospodinu se svičjelo, da isti dan, kad smo u crkvi slavili svećani početak svoje kongregacije, primio k sebi dobrog i vrijednog mlađića Vatroslava Šikića, tajnika mlade naše kongregacije. R. i P.! *Dondivid Nikola nadstojnik.*

Sadržaj: Svećenstvo i svećenički podmladak 177. — Rajska Djeca, svrni . . . 179. — Česta priča 178. — Obitelji, k Srcu Isusovu! 181. — Iz svagdanje života 184. — Radil 185. — Zar nema pravo? 186. — Poruke od strane uprave 186. — Zahvalnice 188. — Don Frano Bonadić 189. — Sastanak Marijinih ženskih kongregacija biskupije đakovacke 191. — Vijesti iz kongregacija 192.

GLASNIK

PRESVETOGA

SRCA ISUSOVA

Broj 11.

STUDENOGA 1918.

Tečaj XXVII.

Povratak odijeljene braće sv. Crkvi.

*Opća nakana molitava i dobrih djela u studenom,
 благословљена од sv. Oca pape Benedikta XV.*

Gle na dvoru već dugo leži odsječena jabukova grana. Stablo, od koga je odsječena, svake godine zazeleni i donosi lijepi plod; a odsječena je grana povenula, bez života i roda. Sudba joj, da pomalo istrune i da je nestane. Ta mi grana dolazi pred oči, kad čitam mjesecnu naknu Apostolstva molitve. Odijeljena braća, za koju moramo moliti, jesu u prvom redu nekatolički istočnjaci, a zatim anglikanci, lutorani, kalvini, nazareni i t. d. Tko bi ih sve izbrojio! To su odsječene grane od stabla života svete Crkve. Ne ima u njima životnog soka, da procrtatu, da donesu kršćanstva dolični red. Ono nešto gibanja, što se na njima opaža, nije život što iznutra tjeri, već podrhtavanje grančica i mahovine na vjetru vanjskih sila i obzira.

Jasnije će nam to biti, isporedimo li onu granu, za koju se još najviše čini kao da ima života, istočnu raskolnu crkvu, sa živim stablom katoličke Crkve. Kako je bujnim životom nastavila živjeti katolička Crkva, kadno se istočna odijelila od nje! Pomislimo samo na općenite saborе, kojih je od onda dvanaest obdržavala, na njihov blagotvorni utjecaj u razvoju kršćanskog života, na mnogobrojne redove i njihovu djelatnost, na razvoj štovanja presv. oīt. Sakramenta, na primanje svetih sakramenata, na euharističke sastanke, hodočašća i procesije; na treći rei sv. Franje i sv. Dominika, koji već toliko dobra doniješe kršćanstvu; na tisuće Marijinih kongregacija, na duhovne vježbe i sv. poslanstva, štono obnavljaju poje dince i čitave općine; na brojne vjerske časopise, među kojima se osobito ističu Glasnici Srca Isusova kod sviju katoličkih naroda; na naučavanje crkvenog učiteljstva, kojim je vazda raspršivalo savre-

menu tamu krivovjerja i bezvjerja i t. d. Koli krasno zelenilo, cvat i bogati plod! — A kod nekatoličkih sljedba? Ništa od svega toga! Vjera ko da je mrtva. A kako i ne bi, kada puk živi u tami neznanja, a često ne umije ni „Očenaša“; ne čuje i ne zna ništa o Kristu i milosti. Bogoslužje, ispunjava i pričest postadoše praznom vanjštinom, bez utjecaja na osobno usavršivanje. Utjecaj crkve prema njezinom vrhunaravnom cilju je zamro.

Tako kod raskolnih istočnjaka. Još je gore kod zapadnih otpadnika, protestanata i drugih. Mi katolici i ne slutimo često, koliko dobro imamo, kad čujemo po svim crkvama svijeta svećenike da istu nauku uče, jednako bogoslužje obavljaju. Kod protestanata, kalvina, nazarena i drugih jedva ima još koja temeljna nauka, u kojoj bi se svi slagali; a kod obreda svojih više pobuduju na sažaljenje i smijeh, nego da dignu misli i osjećaj k Božanstvu. Ispunjena se riječ sv. Pavla (Rim. 4, 3): „Bit će vrijeme kad ne će više podnositi zdravu nauku, već će si prikupiti načitelje prema prohtjevima svojim, koji će im draškati uši; odvratiti će od istine uho svoje, a otvoriti će ga bajkama.“

Tako evo doista propada kršćanstvo izvan katoličke Crkve. A nije ni čudo. Što je izvan tijela mojega, to ne oživljuje duša moja. Što je izvan duhovnoga tijela Kristova — Crkve katoličke — to ni duša toga tijela — Duh Sveti ne oživljuje; u to glava toga tijela — Krist Gospodin — ne ulijeva životne snage. Istina je, da je i u katoličkoj Crkvi već bilo žalosnih vremena, n. pr. u doba sv. Franje i Dominika, kadno je bio vrhunaravni život oslabio. No on nije bio ipak zamro, jer je stablo sv. Crkve odmah zatim kao iza zimskog sna u divno proljeće prolistalo i procvalo. Kod odsječenih pak grana zaludu to već stoljeća očekujemo.

Što je ovdje rečeno o drugim vjerama, vrijedi o njima kao zajednicama, a ne o pojedinim članovima njihovim. Pojedinci naime baš po tom, što su mnogo puta najbolje volje i pripravljeni da priznaju istinu, kad bi je upoznali, po tom su sličnog duha s katolicima, koji tu istinu već imadu i drže. Ako oni nastoje ljubiti Boga i zapovjedi njegove držati, kako ih glas savjesti opominje, ne će im Duh Sveti svoje pomoći uskratiti. Oni će pripadati k duši sv. Crkve; oni će se naći poslije smrti u zajednici proslavljenog tajinstvenog tijela Kristova.

No ipak, kako je žalosno njihovo stanje! Sto li ima jedan ovakav nesjedinjeni od ljepote i bogatstva svrhunaravnih dobara, što nam ih Krist donio? Kao prosjaci su, koji na dvoru u zimskoj noći drhture, dok se domaći u toploj sobi griju i odmaraju. Među tom duhovnom sirotinjom može Hrvat da opazi mnogo braće svoje po krvi i jeziku. A njegovo meko srce još najviše dira, što na njegov mili poziv da uđe, braća hladnim pogledom i nehajem odgovaraju. Naravna oporost milosti još nije umekšana, snažni dah Duha Svetoga još nije privabljen. Na nama je, koji smo bliže Ocu u njegovoj kući, da posredujemo.

Posredovat nam je molitvom kod Oca, da oprosti uvrede otaca i djece; da izvanrednim darom Duha Svetoga umekša srce zalatalog sina, e bi zabluđu uvidio i u očinski se dom povratio. Posredovat nam je kod braće, da saobraćajem našim s njima upoznaju sreću djece u očinskoj kući; da se darovima našim za

missionare omogući onima, koji su dobre volje, povratiti se sv. Crkvi. Sirimo u tu svrhu i potpomažimo što više „Apostolat sv. Cirila i Metoda. Tko još ništa ne zna o njemu, neka se obrati na tajnika svoje pokrajine (imena njihova i adrese naći ćeš u kalendaru Srca Isusova i Marijina) ili na središnje tajništvo Apostolata u Zagrebu, nadbiskupski dvor.

E. S. D. S.

Molimo se za vjerne mrtve!

Metni desnicu u vatru, vidjet ćeš kako peče. A kako je onome, tko je čitav u plame: u što bukti! Začas mu se kosa osmudi, koža pocrni, progori, oči oslijepi, tijelo se počne trzati, nagrdeno, iznemoglo klone, i — nesretnik je izgorio. Tko bi mogao, makar i zakletoga dušmanina, gledati, kako se u plamenu peče, previja i izgara?

Ali, ipak, tko bi rekao! Ima sinova, ima kćeri, roditelja, ima prijatelja, drugova, rodaka, koji mirne duše gledaju, kako im oci, majke, djeca, prijatelji, drugovi i rodaci u najžešću vatri gore i trpe, a ne mogu niti da izgore niti da se oslobole, nego neprestano gore, uzdišu i vapiji: „Smilujte mi se, smilujte mi se, barem vi, prijatelji moji!“ — Duše svete u čistilištu su to. Trpe, jer nijesu posve čiste pošle s ovoga svijeta pred pravednoga Suca. U grozne čistilišne muke bačene su, dok ne isplate dug sve do zadnjeg filira (Mat. 5). O da ti je vidjeti jednu dušu u tim mukama! Sigurno bi sa svetim Cirilom volio „do sudnjega dana sve muke ovoga svijeta trpjeti, nego jedan dan samo u čistilištu biti.“ Jer tu je vatra strašna, jednaka onoj vatri paklenoj, samo što nije vječna.

Slušati strašne vapaje i gledati grozne muke, a ne htjeti pomoći: zar to ne bi bilo kameno srce? — O da! Ja bih pomogao milom ocu, dragoj majci, dobrom bratu, ljubljenom prijatelju, ali čim, kako?

Pobožna dušo! Znaš li, gdje se prikazuje Ocu vječnome kalež krvi za oproštenje grijeha? U sv. Misi. Ako hoćeš dakle dušama pomoći, očistiti ih od njihovih ljaga i nesavršenosti, i oslobođit će se svojih muka. Najbrže, najlakše i najsigurnije će ih očistiti u krvi Spasitelja našega t. j. ako za njih sv. Misu čitaš, slušaš ili dadeš čitati (Sabor Trid. sjednica 75). Po sv. Misi se dušama mukotrpnicama pruža krv Isusova, da se okrijepe, u njoj očiste, oslobole vatre i muka, te kao Božje miljenice odlete u vječnu slavu nebesku. Tko dakle nema srce od kamena, i nije gluhi na vapaje teških uznika čistilišnih, tko ima mrvu ljubavi u svom srcu: taj će svim marom tražiti zgodu, da što više sv. Misa posluša ili dade odslužiti za svete duše u čistilištu. A preporučuju se i druga dobra djela: sv. Pričest, molitva, post, milostinja i t. d.

Sv. duše su zahvalne; zahvalnije nego i najzahvalniji ljudi na zemlji. Ne će ti toga zaboraviti. Brinut će se, da ne dodeš u iste muke; ili, ako dodeš, da dugo ne uzdišeš zaludu: Smilujte mi se; smilujte mi se barem vi, prijatelji moji! nego da skoro slavno dodeš k njima u nebo.

A. Jurić, D. I.

Česta Pričest!

(Svršava se.)

Beata: Ja sve to ne vjerujem! To su popovske izmišljotine! Svećenici i onako nemaju drugog posla, nego da se takovim glupostima bave...

Zdenka: Ti si Beato tvrdokornal! Ne smiješ takova biti, jer to nije lijepo; moraš se dati podutiti u stvarima, koje ne znaš.

Beata: No dobro! Govori dalje, ja slušam!

Zdenka: Kažeš: da ti to ne vjeruješ, da su to svećenici izmisili? Slušaj me i dobro promisli; kazat' će ti jedan primjer. — Uzmimo jednog svećenika na selu. Selo, njegova naime župa, jako je velika. Usred zime je. Kada najednoć, navečer oko 10 sati, dove neki seljak iz jakačizmo, sat udaljenog sela, te molí župnika, neka bi pošao s njime i podijelio umirućemu bolestniku svetu pomast. Snijeg pada, vjetar duva, put je dalek, kola ne ima, tamno je, kasno; sve su to uzroci, radi kojih bi mogao župnik kazati, da ne ide. — Ali ne — ne čini on tako! Znajući da se tu radi o spasu neumrle duše, za koju je Spasitelj dao svoj život, usteje i ide s čovjekom da obavi svoju dužnost. Kaži mi iskreno, je li to lagana služba?!

Beata: Ne, nije!

Zdenka: No, dakle! Da li bi svećenici ovu tešku službu vršili samo tako, kako kažu neki ljudi »od običaja — iz besposlice«? Oni to rade jer su uvjereni, da je tako, kako uči sv. vjera. Pa da su to oni sami izmisili! Ja bih htjela vidjeti toga, koji sebi izmišlja što mu nije ugodno, što mu može jako nauditi, stajati ga dapače i života! Ne, ne! Jasni su to dokazi, da presvetu Pričest nijesu svećenici izmisili, već da ju je, kako uči sv. vjera, ustanovio sam Isus Krist, na Veliki četvrtak pred svojim apostolima. Pa to dokazuje i povijest Crkve katoličke, a i svaki čovjek, koji pristupa često na sv. Pričest čuti slatkost, ubire plod ovih velikih moći...

Beata: Vidim da pravo govorиш, ali ipak ne mogu da se povedem za tobom.

Zdenka: Ne znam, da li bi moglo još kakve zaprijeke biti ovdje Izvoli mi reći, a ja će ti odgovoriti.

Beata: Bez sv. ispovijedi ne možešćići na sv. Pričest; a ispovijed je meni vrlo mrska... Da ti pravo kažem, ja ne mogu da idem na ispovijed.

Zdenka: Tebi je sv. ispovijed mrska? Daj molim te, kaži mi, zašto ti je mrska?

Beata: Ne mogu dokučiti, kako može jedan čovjek da svoje pogreške kaže drugome običnom čovjeku; ne znam, kako se ljudi toga ne stide.

Zdenka: Poslije svojeg slavnog uskrsnuća ukazao se Isus svojim učenicima i dao im vlast oprštati grijehu riječima: »Primite Duha Svetoga! Kojima oprostite grijehu, bit će im oprošteni; kojima zadržite, zadržani su im.« Iste ove riječi govori biskup, kada redi svećenika. Ovima je riječ ma ustanovio Spasitelj sv. pokoru, sv. ispovijed. Svećenici dakle imaju od Boga vlast oprštati grijehu; stoga, kada oni vrše tu svoju Božansku službu, zastupaju samoga Boga, i zato jednom pravom katoliku, koji to sve znaće, nije teško da svoje grijehu kaže namjesniku Božjem, ne običnom, kako ti veliš, čovjeku. A zašto da se stide ljudi ispovijedati svoje grijehu? Svaki je svećenik dužan o svemu što u

sv. isповijedi čuje, strogo sutjeti. Dapače! U sv. isповijedi svatko tko je iskren, dobije utjehu, dobije savjet. U ispvjedniku gledaju kršćani dobrog oca, mudrog savjetnika, anđela čuvara svojih duša; sv. ispvjed je put u vječno veselje. Zašto da onda čovjek ne ide na sv. ispvjed? Zašto da se ne služimo sredstvima, koja nam je Bog dao za spasenje duša naših?

Beata: Mila moja Zdenko! Oduševila si me svojim zanosnim riječima, te mogu samo toliko da ti kažem, da će u nedjelju na ispvjed i onda na sv. Pričest.

Zdenka: Vrlo me veseli i zahvalna sam ti, što si moje riječi toliko uvažila, te odlučila pogaziti obzir ljudski i svladati samu sebe. Samo nemoj klonuti; sotona i njegovi pomagači u svijetu ne će propustiti ništa, da te od tvoje odluke odvrate. Drži se junački! Čuj! Neka gospoda, koja je prije bila vrlo zlobna, živjela bez vjere, postala je na veliko čudo svojih znanaca dobra i pobožna žena. Kada sam se s njom upoznala, pričala mi je, da je morala mnogo, mnogo pregorjeti prije nego je mogla kazati, da se je samo malo popravila. Ali, otkrila mi je iskreno jedno jako sredstvo, koje joj je u tome pomoglo. Ovo sredstvo je sv. ispvjed. »Prije sam — pričaže ona — »mrzila svećenike i Crkvu, a pogotovo sv. ispvjed. Kada me je moja prijateljica nagovarala na sv. Pričest, ja sam joj se rugala i ismjehivala sv. Pričest. Napokon me neki svećenik svojim propovijedima tako ganuo, da sam odlučila obaviti sv. ispvjed. Tamo sam dobila savjet, utjehu; po sv. ispvjedini sam upoznala pravi put, koji vodi do prave sreće. Zato sam vrlo zahvalna osobi, koja me je toliko nagovarala na sv. ispvjed.« Tako govori ne samo ova gospoda, već stotine i stotine drugih ljudi, koji dostojno primaju svete sakramente.

Beata: Što sam odlučila, kod tog ostajem. Vrlo sam ti zahvalna za tvoje mile savjete i nauk. — Današnji dan bit će za uvijek upisan zlatnim slovima u povijesti moga života. Još jedneč od srca ti hvala, a od Boga ti plač!

Zdenka: Nijesam zasluzila ljudsku hvalu, a još manje Božju plaču. Žao mi je, što nijesam mogla opširnije razjasniti tajne moći presvetе Euharistije. Ali u buduće ču ti, ako Bog dà, vise pričati.

Beata: Hvala ti, i da si mi zdravo! S Bogom!

Karla.

Štovanje mrtvih sada i negda.

Mjesec studeni, posvećen je uspomeni preminulih. Sv. Crkva na-kon što je proslavila blagdan Svih Svetih, dozivlje nam u pa-met naše mile pokojnike. Pozabavimo se malko ovom misli: »Sveta i spasonosna je misao«, kaže nam Sv. Pismo, »moliti se za pokojnike«. Oni su se odicili od nas; ipak između njih i nas ostaje vez, što ga smrt ne prekida. Štovanje pokojnika nije samo zahtjev srca, nego stroga dužnost.

Crkva je posvetila našu bol. Ali od nekoliko godina, na žalost, štovanje pokojnih nije kako je bilo prije: lijepi, sveti običaji izčezavaju dan na dan i kod samih obitelji, koje hoće da budu kršćanske.

Negda, po savjetu Apostola sv. Jakova, »je li obolio tko među vama, neka zove svećenika«, rodbina bi kod najmanje pogibelji zvala svećenika; njegova prisutnost ne bi preplasila bolesnika, nego bi ga tješila i mirno pripravljala na smrt. Sada se zove svećenik samo u

zadnji čas, kada umirući jedva može primiti sv. Sakramente i to dvojbenim uspjehom.

Negda, kad bi bolesnik bio na umoru, crkveno bi zvono navijestilo cijeloj župi, da se svi župljanii mole za njega, i svima su bile poznate one lijepe i ganutljive molitve za umiruće. Danas zvono ne zvoni i na te se molitve već zaboravlja.

Negda se nosila sv. Pričest velikim sjajem; rodbina, prijatelji, susjedi, prolaznici, pratili su sv. Otajstvo; soba bolesnikova bila nakićena, blizu njegova kreveta Isus bi našao svoj oltar. Sada sa svećenikom, koji nosi sv. Hostiju, nema nikoga do jedinog ministranta. Od onih, koji ga susreću, neki prignu koljeno, nekima je dosta skinuti šešir ili se samo glavom nakloniti, a dosta je i takvih, koji se na Gospodina i ne obaziru. Koliko je gradova, gdje se ni to ne čini! Svećenik ide sam, nosi sasma privatno Euharističnog Boga, da ne bude tako izložen uvredama bežbožnika.

Negda, kad bi tko umro, zvono bi javilo smrt i tužni bi glas odjeknuo u srcima; otkrila bi se glava, a usne bi izmolile »Pokoj vječni«. Sada ono zvono zvoni, ali često ne budi drugo čustvo van znatiželjnog. Mnogi traže, tko je umro; malo se koji moli za njega.

Negda bdijenje kod odra i pokapanje brojilo se među pobožna djela; to se obavljalo sveto u obitelji. Sada se pokapanje prepusta plačenicima, a bdijenje nema ništa svetoga. Bože daj, da ne bude još i gore!

Negda je sprovod bio kršćanski, sabrano mu se prisustvovalo, od srca molilo i o prolaznosti svijeta ozbiljno razmišljalo. Danas često i predesto, samo je vanjština još kršćanska, a kad god ni to. Prisustovanje kod pokapanja za mnoge nije više kršćanska dužnost, nego neka pristojnost rodbinska, susjedska, prijateljska. Sv. Misa kao da je suvišna; sva je briga samo za vanjski sjaj.

Negda, u selima uvjek, a često i gradovima, grobište je bilo u sjeni crkve; dobre duše, u nedjelju kad bi izšle iz crkve, klekle bi na grob svoje obitelji. Pokojnici bi ostali u sredini onih, koji su molili za njih; još su na neki način prisustvovali vjerskim obredima, slušali bi »Vjerujeme svoje vjere i na one riječi »Puti uskrsnuće, život vječni« njihove bi kosti regbi uzigrale od nade. Danas, pod izlikom zdravstva, pod izlikom, da bi pepeo mrtvaca, mogao škoditi zdravlju živih (!), grobište je daleko od hrama, daleko od živih; nije više negosamljeno, tužno mjesto, gdje su mrtvi dvostrukoz a nas izgubljeni.

Negda groblje bilo katoličko: Crkva je mogla uskratiti svojim blagoslovom posvećenu zemlju onima, koji su odbili sv. sakramente; bilo, ista, u zemlji mesta i za javne grješnike, samoubojice, odmetnike, ali to mjesto nije blagoslovljeno od Crkve i tako nije bivalo oskvrnuto od njih. Danas su groblja zajednička, sveti grob dobrog kršćanina nalazi se uz grob razvratnika, bežbožnika; znakovi slobodnih zidara su uz križ; okršteni i nekršteni, grješnik i pokajanik, koji je psovao do zadnjega časa i koji je do zadnjega časa molio: svi ti počivaju u istoj zemlji, nedostojno pomiješani.

Negda ne bi svršilo sve, kad bi se izšlo iz groblja. Ne bi se zapamtilo tijelo, ali bi se brinulo i za dušu; kitio bi se grob; ali bi se molilo za pokojnika; tražilo bi se od Crkve, da dugo još iza smrti prikazuje sv. Misu, ustanovile bi se zaklade za Misu pokojnika, i kad bi bila godišnjica, cijela bi se obitelj okupila oko oltara. Danas mnogi misle da su udovoljili svojoj dužnosti, kad su se pobrinuli za sjajni spro-

vod, za glazbu, za vijence; mirni su, kad su pokrili grob sa cvijećem i postavili bučni natpis. Sjaj je sprovoda prošao, suze su se osušile, na grobu cvijeće uvehnulo, natpis vrijeme izbrisalo; duši, koja možda nije još isplatila svoj dug, ne ostaje ništa do crne zemlje ili hladnoga i golog kamena, kao zadnja uspomena srđaca, koja su ih nekoć toliko uvjeralova o svojoj žarkoj ljubavi...

Evo što je duh vremena učinio od štovanja pokojnih! Tužne su to činjenice. Je li se boljemu možemo nadati u budućnosti? Odsuditi valja ovaj nemar za naše stare običaje, povratiti se treba kršćanskom svačanju.

Don D. T.

Sv. Otac o posveti obitelji Srcu Isusovu.

(Novi oprostil)

»Pobožnost prema Presv. Srcu Isusovu držimo da valja svom pominjom njegovati, budući da to odgovara božanskoj želji Spasiteljevoj, a svim njegovim štovateljima, osobito obiteljima, njemu posvećenim, pribavlja svaku pomoć tog vrele vječnoga spasa. Radosno dakle uslijedimo prošnju, da se dubovnim blagom Crkve obdari strjelovita molitvica: »Presveto Srcu Isusovo,štiti obitelji naše«.

Svaki dakle vjernik, koji skrušenim srcem ovako zove Presv. Srce, može dobiti dnevice 300 dana oprosta; a jedamput na mjesec potpuni oprost uz obične uvjete ako je svaki dan moli.

Mila naša Gospo od Presv. Srca Isusova, moli za nas!

Gospa nagradila ustrajnost.

Margareta Hallahan bila je čedna sluškinja u Londonu. U pobožnom srcu rodila joj se živa želja da postane redovnicom. Da, al zato mora biti čovjek posve zdrav i razvijen, a ona bila grbava. Kad je radi toga manjka redovnice odbile, uteće se živom molitvom Gospo, da joj pomogne. Moli mjesec, moli dva; moli godinu i dulje, a ona sveder grbava. Teško joj bilo; ali joj pouzdanje raslo, da će ipak biti uslišena. Čvrstom vjerom i stalnim pouzdanjem dove jednom pred Gospin oltar, pa te joj se potužiti: »O nebeska Majko, da sam ja Majka Božja, a Ti da si slaba Margareta, ja bih Tebe već odavna bila ozdravila.«

Jedva je to izgovorila, kad očuti, kako joj se ojačalo tijeće i ona se uspravi ko vittu mlada jela. — A znala je Gospa zašto je zatezala s uslišanjem. Baš dok je Margareteta pod pritiskom nevolje svu svoju nadu stavljala u Gospodina Boga, toliko je napredovala u kreposti, da je stupivši u Belgiji u samostan svima bila uzorom. Povrativši se opet u Englesku osnovala je ondje redovničku zajednicu trećeg reda sv. Dominika, utemel-

Ijila s samostana, sagradila 3 crkve, jednu veliku bolnicu za neizlječive, 3 sirotišta i mnogo škola. U svem radu bila joj je lozinka: »Jedino za Boga!« Od svih štovana kao sveta duša preminula 13 svibnja 1860. Sad se radi kod sv. Stolice o tom, da se proglaši »blaženom.« (»Život M. Marg. Hallabane« od biskupa Ullathorne,« Mainz.) V.

NAŠI DOPISI.

Bilice: Javljam Vam, da je naše Djev. Društvo primilo u svibnju 514 — a u lipnju 490 sv. Prcesti. — Pred blagdan Presv. Srca Isusova obavismo devetnicu u crkvi pred izloženim presvetim oltarskim Otajestvom. Crkva bila puna pobožnog puka. — Članovi i članice primaju kroz sve dane devetnice sv. Prcest, a na sam blagdan 400. U cijeloj osmini bilo je 2000 sv. Prcesti među članice razdijeljeno. — Na blagdan presvetog Srca Isusova bilo je izloženo Svetootajstvo od Jutra u 7 sati do svršetka druge Mise u 12 sati o podne. — Kod tih pobožnosti molile smo se posebno mi djevojke u naknadu za sve uvrede te da učini srca naša po Srcu svome, i da možemo u djevičanskoj čistoci gospodinu Bogu služiti i širiti slavu Presvetoga Srca Njegova.

Juršić Monika, glavarica.

Hvar: Mjeseca lipnja primiše članice Djev. Društva 140, i posebno na blagdan sv. Petra i Pavla, da se izprosi željeni mir, 70 sv. Prcesti. 13. lipnja preminula je članica Alma Tecil. Bilo joj istom 13 god; a 26. lipnja 24 godišnja Uršulina Novak. Cijelo društvo odpratio je pokojnice i primilo sv. Prcest za ispokol duša njihovih. Bile su dobre i revne članice.

Mađarevo: U mjesecu lipnju primile su članice 170, na blagdan sv. Petra i Pavla 50 sv. Prcesti.

Murter: (b. Šibenska). — Vršeći svoju ugodnu dužnost čast nam je dati ovo izvješće za godinu 1917./18.: Pod revnom upravom glavarice Mudronja Kunegunde naše je društvo lijepo napredovalo i cvalo, isticalo se u dobroti, posluhu i pobožnosti, čestim pristupanjem k sv. sakramentima. Od blagdana Presv. Srca Isusova g. 1917. do sv. Petra i Pavla ove godine društvo je primilo ukupno 4.892 sv. Prcesti, od tih za iskorjenuće psovki ukupno 662.

Društvo širilo dobru štampu među narodom, te sakupilo 70 pretplatnika za „Glasnik Srca Isusova“, za „N. G. Lurdsku“ 30, za „Euhar. Glasnik“ 30, za „Glasnik sv. Ante“ 10, za „Glasnik sv. Josipa“ 10, za „Kršćansku obitelj“ 5. Osim toga širilo je društvo i razne molitvenike. — Na blagdane Marijine preko godine, društvo se natjecalo, da bude u potpunom broju kod stola Gospodnjega. Svoju osobitu ljubav k Majci Mariji Društvo je očitovalo kupeći uz ostale milodare i za gradnju crkve „N. G. Lurdské“ na Riječi (1.734 K.). Isto smo tako sabirale milodare za Crveni križ, za siročad i udove palih vojnika i t. d. Društvo nam sada broji ukupno 104 članice.

God. 1917. na 21. listopada vjenčala se je naša dobra i revna stara glavarica Lovrić Cvita, koju je društvo tom prigodom počastilo lijepim darom. —

Dne 19./V. t. g. bio je izbor novog starješinstva, a na dan sv. Tijela Gospodnjega, 30./V. bila je uprava svećano ustoličena. Izabrana je za glavaricu: Turčinov Šimica. Imamo i 4 revniteljice. Na blagdan sv. Petra i Pavla cijelo je društvo prisustvovao svećanoj službi Božjoj, te molilo po nakani sv. Oca Pape za ml. Toga dana pristupilo je k Trpezi Gospodnjoj ukupno 30 članica.

Varaždin: U samostanu č. ss. Uršulinka osnovano društvo Pomlatka. Od svibnja do sada primisimo 900 sv. Prcesti. U župnoj crkvi postoje dva Djevoj. društva: jedno za građanske djevojke sa 77 članova, a drugo za služavke sa 60 članova. Oba društva primiše u srpnju 400 sv. Prcesti.

Sisak, u rujnu primljeno 215 sv. Prcesti.

Velika Ludina: U lipnju primiše djevojke 115 sv. Prcesti.

Iz perivoja Sreća Isusova na Visu. Između brojnih društava djevojačkih ponajrade spominjem društvo, osnovano u Visu prigodom svetog poslanja, što se držalo u prosincu 1909. Ako je kod nekih i jenjala gorljivost, a kod nekih i iščezla, ipak se društvo čvrsto na okupu drži i poput perivoja bajnog rada miomirisom cvijeća raznoličnih kreposti. Ali što je najveća utjeha revnemu župniku, čast mjestu, a, nadamo se i radost Srcu Isusovu, jesu smrti tolikih dobrih djevojaka, na kojima se sjajno ispunilo obećanje Isusovo o sretnom zaključku života, posvećena štovanju njegova Presv. Srca. Neka mi je dopušteno, da te sretnice spomenem na duhovnu korist čitatelja Glasnika, a osobito članica djevojačkih društava.

U samom društvu umrlo je djevojaka od 31. kolovoza 1910. pa do 16. kolovoza 1918. osamnaest, a o svima se može nedvojbeno ustvrditi, da su umrle najvećom odanošću u volju Božju i upravo svetom smrti.

Te djevojke jesu: Brajčić Jelisava (31/8. 1910.), Sorić Uršola (2./2. 1911.). O ovoj je Glasnik lijepo pisao u broju 9. 1911. Kvetka Petrica (9./4. 1911.), Radišić Andrijana, Beuzon (8./9. 1911.), Golč Tambaća Anka (4./2. 1913.), Peribonio Barbara (28./3. 1913.), Perić Vinka (10./6. 1913.), Selak Šima (22./3. 1913.), Antičević Kata (10./7. 1913.), Klasić Marija (24./7. 1913.), Ruljančić Katica (10./9. 1914.), Peribonio Katica (23./4. 1915.), Cvitanović Anka (25./12. 1915.), Vodanović Jakica (21./3. 1914.), Kuzmanić Magda (25./1. 1917.), Šćirković Petrica (14./12. 1917.), Skladnica Jele (14./8. 1918.), Žitko Jakica (16./8. 1918.).

Spomenut će nekoje napose koje su se ill za života ili za smrti, ili u oboje vrijeme ponajviše pobožnošću istakle.

Najprije moramo da spomenemo Vjekoslavu Roki, prvu glavaricu društva, koja je izkratke bolesti preminula, ali izvan društva, jer bijaše udata. Kad su dobre viške djevojke saznale za njezinu smrt, sve su zaplakale, dale čitati svetu misu, prikazale za nju svetu pričest, a opći je glas bio: Nikad takve glavarice! Već sama njezina pojava bila je djevojkama primjer i opomena, a gdje njezine riječi, gdje njena odlučnost, gdje revnost za dobro društva i slavu Bož. Srca?

Brajčić Jelisava pričešćivala se svake sedmice, a pri svršetku života i više puta na sednicu. Peribonio Barbara često se pričešćivala zdrava, a još češće bolesna. Osobitim miljem spominju mnoge viške duše svetu smrt Selak Šime, koja ode k svome božanskom zaručniku na sam Uskrs g. 1913. Mnoge, pa i pobožne duše, ne shvaćaju neprocjenjivu korist i milu utjehu česte ili svagdanje pričesti u bolesti, pa s kojekakvih šupljih razloga ne zovu svetčenika k sebi. Drukcije misli sveta Crkva i dragi Isus, a s njim je osjećala i dobra djevojka Ruljančić Katica, koja se svih zadnjih 15 do 20 dana svoje teške bolesti u krevetu pričešćivala i u tom crpla neodoljivo snagu i takvo raspoloženje, da je korila svoje roditelje, što plaču za njom mjesto da se veseli. Svaku pak drugaricu iz društva, koja bi je poholida, poticala bi na točno vršejanje p avila i opominjala na svet život. Sve je za svoj sprovod točno odredila, a osobito odijelo bijelomodre Gospe Lurdske. Htjela je, da ga vidi i da joj bude blizu. Riječ ujedno, kao da se spremala na pir; pa i jest: illa je u naručaj Božanskog Zaručniku svome!

Peribonio Katica nije bila doduše u društvu za života i to s izvanjskih razloga, ali je svakako htjela u Društvu Srca Isusova umrijeti. Upisa se dakle u Društvo u krevetu, primi medaliju i s njom na prsimu iza nekoliko dana spokojno preminu. Uvjek je sveto živjela: ponizna, dobra, bogoljubna. Tako se sudilo i o Petrici Šćirković. Za bolesti pak bavila se samo molitvenikom i krušicom. Više puta primi svete sakramente, pa i iste večeri u 7 sati, t. j. četiri sata prije blažene smrti, primi nanovo sv. Pričest. Dirlijiv je bio posjet sviju djevojaka iz njezinog okružja, što joj ga napravise iza ove zadnje njenе pričesti, da se s njom oproste. Krasno zaključiše svoj život i dvije zadnje, naime Skladnica Jele i Žitko Jakica.

Neka uspomena na ove krasne smrti bude poticalom i ostallima djevojkama ovog Društva, da ostanu nepokolebitivo vjerne u službi Bož. Srca, koje ovako sjajno nagraduje one, koji ga odano štuju!

M. Stipković, D. I.

Voća: Blagdan Presvetog Srca sprovele smo dostojno. Nedjeljom, po blagdanu pristupili smo sve sv. Pričesti, — a po podne obnovismo posvetu Presvetome Srcu. Mjeseca lipnja primisimo 266 — a Pomladak 65 sv. Pričesti.

Zagrebačko djevojačko društvo, primilo je u travnju, svibnju i lipnju 1.010 sv. Pričesti.

Zajezda: Mjeseca lipnja primilo je djevojačko Društvo 150, posebno na dan sv. Apostola Petra i Pavla 60 sv. Pričesti.

Zaton (b. zadarska). — Ubava ova primorska župa broji samo 650 duša. Već dulje od 15 godina slavi se tu blagdan Srca Isusova u petak iza osmine tijelovske velikim slavlјem. Svake se godine, pak i ove, drži i ophod s kipom Srca Isusova. Ove godine posvetisimo na blagdan Srca Isusova svoje obitelji istomu Presv. Srca. Mjesno Djevojačko društvo istaklo se i ove godine kao i svake druge usrđnom pobožnošću i primanjem sv. sakramenata. Broji do 30 članica. Redovito prima sv. Pričest svake prve nedjelje u mjesecu. Društvo ima lijep barjak, okičen svilenom trobojnom vrpcom. *Savez Djev. draščava.*

Daljne poruke Uprave.

Prije svega pročitaj pozorno poruke, što su štampane u prošlom broju Glasnika na strani 186. i slijedećoj, a onda čitaj ovo:

12. Sada napokon možemo javiti svima cijenj. preplatnicima, da će Glasnik Srca Isusova stajati od nove godine 1919. pet kruna godišnje.

13. Kad god se šalje preplate ili naručuje Glasnik, valja reći, da li je onaj koji piše stari ili novi preplatnik. Isto tako, ako tko drugi šalje novce ili naručbu za drugoga a ne za sebe, treba da to izrijekom navede, jer ćemo imati upisati njega, a onaj pravi ostat će kratkih rukava.

14. Povjerenici ne trebaju nama dati popis svojih preplatnika. Mi ćemo posla samo s njima, povjerenicima. Neka stoga oni taj popis čuvaju za se, da znaju, kome će Glasnik davati i od koga će preplate tražiti.

15. Ako tko vratí koji broj ili čitav omot, neka u omot staví i točnu svoju adresu, jer se prvotni omot često puta tako rastraga, da ne znamo ni komu je omot bio poslan ni odakle se vratio; a to je krivo, da mu i po drugi put šaljemo, premda je jednu pošiljku već povratio.

16. U ovo skupo ratno doba ne možemo nažalost nikomu dati nikakvu nagradu; ali što ne možemo mi, može Onaj, o čijoj se proslavi radi. Stoga i preporučujemo sve naše vrle povjerenike svaki mjesec u pobožne molitve članova Apostolstva molitve.

17. Tko nam pošalje samo imena onih, koji žele držati Glasnik, nije još povjerenik, već samo sabirač preplatnika. Takve sabirače molimo, da nam s imenima redovito pošalju i preplate, kako se ne će poslije nijedan upisani moći izgovoriti, da on od nas nije naručio. Povjerenik je onaj, koji na svoje ime dobiva Glasnike pa ih svakog mjeseca dijeli onima, koji se njemu prijavili i koji njemu plaćaju preplate, a on ju šalje nama.

18. Svekolike preplatnike molimo, da preplate što prije uplate. To vrijedi najavštito za nove preplatnike, koji s naručbom treba da i preplate odmah posalju, a ta iznosi za godinu 1919. pet kruna.

19. Povjerenike molimo, da uberi što prije svu preplate i da nam ju što prije pošalju Nepouzdane preplatnike neka ne unose u svoj popis prije nego im plate. Prvi broj za godinu 1919. morat ćemo dati prema sadanjim adresama — osim ako nam tko kakvu promjenu javi najkasnije do Bezgrješnog Začeća. — Da se omogući redovito odašiljenje i slijedećih brojeva, molimo svekolike, da se najkasnije do nove godine prijave i preplate pošalju. Najbolje je, da se napiše naručba na kuponom poštanske doznačnice, gdje je slobodno na njima pisati. A slobodno je pisati na doznačnicama u svim krajevima, koji ne potпадaju užem ratnom području. Oni pak iz užeg ratnog područja neka ne šalju novac prije nego su i na otvorenoj dopisnici napisali, za što i za koga novac šalju.

20. Jedan vrli gosp. župnik pridodao je nedavno svojoj novčanoj pošiljci 1 krunu s opaskom: „Ovo za Vaše pisanje!“ Hvala mu! Kad bi svatko znao i video, koliko imademo piskaranja i dangube te kako dva čovjeka gotovo ništa drugo i ne rade nego samo pišu, da isprave razne nerede ili podsjetite dužnike na njihovu dužnost: drage bi volje i on nešto u tu svrhu doprinio, a čuvao bi se, da nam svojom krvnjom ne zadaje još više nepotrebogn posla.

21. Napokon još jedno vrlo važno! Mnogi pretpatnici traže, da im posaljemo razne knjige, krunice, škapulare, slike, zemljovide, kipove i — tko bi sve izbrojio! Na ovakve naručbe mi se niti ne obaziremo, a to stoga, što mi nemamo nikakvu trgovinu niti knjižaru, pa stoga ne možemo nikom takve stvari ni dati. A ne možemo ih ni kod drugoga za njih naručivati, jer nam i to zadaje ne malo posla i odgovornosti. Molimo, da nam to nitko ne zamjeri, pa ma bio i stari preplatnik, jer što je odviše, odviše je. Samo one dakle stvari za koje izrijekom kažemo, da se dobivaju u Upravi Glasnika Srca Isusova, samo te se kod nas naručuju; ništa drugo.

22. Ove su godine mnogi ostali bez Kalendara Srca Isusova i Marijina, a to zato, što su ga prekasno naručili. Molimo stoga sve, koji ga žele imati, da ga naruče što prije. Cijena mu je tri krune i 50 filira.

Uprava Glasnika Srca Isusova, Zagreb 1.

Ustrijed poskupljenog uveza vrijede odsele za molitvenik „Srce Isusovo spisanje naše“ ove cijene: u platnu K 5—; crni: K 6—; zlatores: K 8—. Molimo da se sve ih cijena svatko drži, a ne onih na omotu Glasnika.

Sastanak Marijinih ženskih kongregacija biskupije Đakovačke.

(Svršava se.)

Da popunimo naš izvještaj u br. 10. od prvoga dana sastanka.* Podpredsjednicom biraće gospoda Klementina Koharić. Za »Središnji Savez Marijinih Kongregacija« dopriniješe ova gg. i kongregacije: Vražić 50 K., Galović 50 K., Jelenčić 20 K., Flodin 10 K., Oršić 20 K., Kongregacija gospoda u Osijeku 250 K., gospojica u Osijeku 250 K., gospoda u Zemunu 66 K., gospojica u Zemunu 74 K., djevojaka u Đakovu 100 K. i Kćeri Marijine u Osijeku 55 K. Ukupno 945 K. G. Vražić predlaže, da svaka kongregacija svake godine doprinese što u tu svrhу, makar priredila kakvu akademiju ili predstavu, pa na taj način namakla novaca. Bez požrtvovne saradnje nema napretka.

Rezolucije, primljene prvoga dana, glase ovako:

1. Neka svaka kongregacija nastoji osnovati knjižnicu, u koju neka nabavi što više knjiga, što podupiru duhovni život kongregativic. Svaka kongregativica neka si, ako ikako može, nabavi najnužnije knjige duhovnog života prema uputi svog duhovnog vode.
2. U svakoj kongregaciji neka se osnove euharistička sekcija za često primanje sv. Pricašti i klanjanje presv. oltar. Sakramantu.
3. Svaka kongregacija neka nastoji osnovati fond za duhovne vježbe, da se tako za 2—3 godine omogući držati duhovne vježbe svima kongregativicama.
4. Svaka Marijina kongregacija uvada molitre za svećenike uopće, a za podmladak sveće ički napose. (Tiskane molitve mogu se dobiti kod preč. g. Grge Galovića, duhovnika u sjemeništu, Đakovo.)
5. U svakoj će se kongregaciji po mogućnosti uvesti sabiranje za podupiranje takvih mlađića ili djevojaka, koji žele stupiti u samostan ili se posvetiti svećeničkom staležu, a nemaju dosta sredstava.
6. Kongregativice smatraju, da je u današnje vrijeme osobito potreban apostolat nevinosti i čistoće, govorom, a osobito primjerom.
7. Neka se osnuje prema § II. pravila „Hrv. katol. ženske Sveze“ u Đakovu kao sijelu biskupija bosanske ili đakovačke i srijemske, središnji biskupijski odbor „Hrv. katol. ženske Sveze“.

* Prvi dan prisustvovao je sastanku urednik Glasnika, te po njegovim privatnim bilješkama donijesmo onaj izvještaj; ovaj pak izvještaj donosimo po službenom izvještaju samog sastanka, koji nam je prekasno stigao za broj 10. Urednik nije drugi dan mogao radi svojih posala prisustvovati sastanku.

8. Središnji biskupijski odbor neka zamoli preč. kapitularni vikarijat, da „Pravila hrv. katol. ženske Sveze“ odobri i propiše za ove biskupije te mu u smislu ovih pravila dodijeli vrsnog svećenika kao duhovnog savjetnika.

9. Neka se središnji biskupijski odbor „Sveze“ pobrine, da nađe što više dobrih, agilnih, naobraženih, samostalnih članova, koje će i sâm upotrijebiti u svrhu propagande po biskupiji i staviti na raspolaganje središnjoj „Svezi“ u Zagrebu u istu ili u koje druge svrhe u smislu pravila.

Drugi dan sastanka otpočeo je isto tako sa svečanom službom Božjom i propovijedu g. Ivankovića.

U 9. s. otvara sastanak predsjednik dr. Al. Vincetić sa svojim referatom o emancipaciji žena. Primljene su 4 rezolucije, što ih priopćujemo niže.

Slijedi referat gde Paule Belić, predsjednice sastanka: Kongreganistica i lektira. U raspravi istakla se želja, da bi uredništva „Glasnika Srca Isusova“ i „Za vjeru i dom“ svojom kritikom i preporukom dobrih knjiga bila na ruku upraviteljima kongregacija gledom na izbor štiva pa se u tu svrhu prima i posebna rezolucija.

Referat bolesne gce R. Šarčević čita g. Kosina, a raspravlja o Kongreganistici i modi.

Toga dana primljene rezolucije glase:

10. Marijina kongregacija nastojati će, da uputi zbornice u dužnosti, što ih imaju kao faktične ili buduće supruge i majke. Ako pak koja od njih bude ili silom prilika ili dobrovoljno na to pozvana, da provodi život izvan braka, kao u savršenijem staležu prema svojim kršćanskim dužnostima, vodit će život čist i neokaljan.

11. Članice Marijine kongregacije će u privrednom poslu, na koji će biti prisiljene, paziti na to, da ovo svoje zanimanje dovedu u sklad sa svojim kršćanskim dužnostima; pa kada zahtjevi privrede dođu u opreku s ovim dužnostima, bit će pripravne prije odreći se vremenite koristi, nego prekršiti kršćanske dužnosti.

12. Zbornice uvjerenje, da je prirodni djelokrug žene: obitelj, vršiti će u njoj dužnosti tako, da iz nje izadu dobiti građani, i na ovaj način uplivati na politički život.

13. Kongreganistice ne će nikada čitati ništa, a da se o djelu ne posavjetuju s isповjednikom, odnosno upraviteljem kongregacije.

14. Same ne će čitati ni kupovati knjiga Zabavne, Humoristične i Merkurove knjižnice, te časopise „Ženski svijet“, „Hrvatska njiva“, „Pravda“, „Savremenik“ i „Koprive“, već će

15. svadje, gdjegod vide te knjige i listove, nastojati, da ih se ne čita te da se iz čestitih domova izbace.

16. Bit će pretplatnice i apostolice lista „Za vjeru i dom“ i ostalih katoličkih časopisa.

17. Umoljavaju se urednišva „Glasnika Presv. Srca Isusova“, kao vijesnika Marijinih kongregacija, i „Za vjeru i dom“, neka uvijek oglase, koje se knjige smiju, a koje ne smiju čitati.

18. Svaka se kongreganistica svečano obvezuje, da će se uvijek odijevati primjerno svome staležu, a odlučno izbjegavati i pobijati svaku nečednu i pretjeranu „modu“.

19. Sve će kongregacije, koje mogu, uvesti sekcije za crkvenu paramentiku, gdje će ozbiljno proučavati motive hrvatskog narodnog

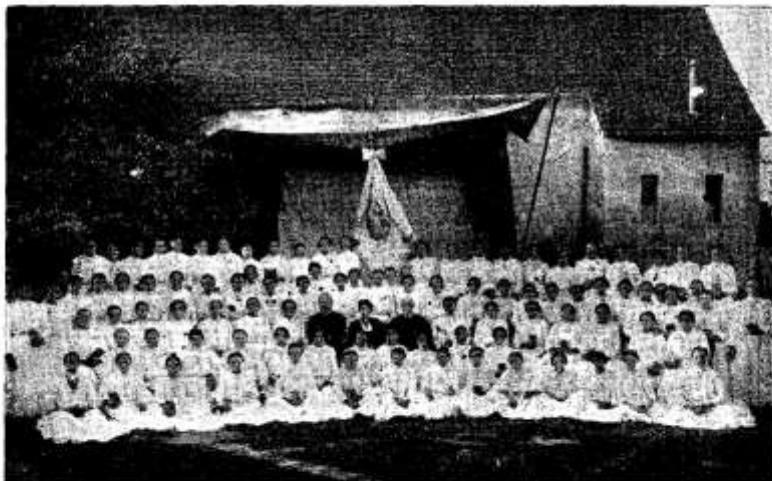
veziva i ručnog rada, te ih onda primijeniti na crkveno ruho i rublje. Ujedno će u svom odjevanju s ljubavlju prigrlići narodnu nošnju.

Na koncu se predsjednik zahvaljuje svima na tako lijepom odzivu te stavlja kongreganicama na srce, da sve ovo privedu u život, kako ne bi protivnici posumnjali i o osobnoj dobroti i o vrijednosti naših načela. Zahvaljuje se gg. referntima na njihovu trudu, a napokon i čestitama na njihovoj gostoljubivosti. Živa je želja njegova, da se do godine i opet svi ovako sastanu i porazgovore.

Tako si dakovacke ženske Marijine kongregacije osvjetlaše lice po-kazavši svima, da ozbiljnoj volji i požrtvovnoj ljubavi ne smeta ni rat, da se sastanu. Preporučamo najtoplje svim hrvatskim kongregacijama, i muškim i ženskim, da prouče prihvaćene rezolucije, je se uz male iznimke i neznatne promjene svagdje dadu izvesti. Gg. upravitelji imat će u njima lijepo vrelo pobudnih misli za svoje govore u kongregaciji.

Pitanja i odgovori.

4. *Osnovao bih M. kongregaciju na jednom srednjem zavodu; ali nailazim na poteškoće od strane škole: kako mi se je vladati?*

Marijina kongregacija djevojaka u Goli.

Odgovor. — Postupajte ovako: Zatražite kanon. podignuće od svoga Ordinarijata; onda pošaljite tu povelju Ordinarijata službeno (preko župnog ureda) Superioratu Družbe Isusove u Zagrebu, da vam ishodi pripojenje; a kad je sve već gotovo, prijavite ravnateljstvu svoje škole, da se je među učenicima osnovala Marijina kongregacija, slobodno priložite i istisak „Općih pravila“, jer je sasvim u redu, da ravnateljstvo škole znade, čim se učenici bave i izvan škole; i — više ništa. Ravnateljstvo je dužno prijavu primiti na znanje, a ne može samoj kongregaciji smetati niti najmanje. (Vidi glede toga: Smrekar, Priručnik za polit. upravu. Knjiga II. str. 976.) Prijede li ipak samovoljno svoj djelokrug, valja izvjestiti Ordinarijat, a bit će dobro, da se svaki takav slučaj priopći i Središnjem Savezu Marijinih kongregacija u Zagrebu. — Vidi o tom stotom predmetu „Glasnik S. I.“ g. 1915. strana 92.

5. Povela se u našoj kongregaciji riječ o tom, bi li mogla i smjela naša kongregacija kao takova pristupiti kao redoviti član „Hrvat. katol. ženskoj Svezi“ (§ 5. b) Svezinih pravila.) Kako stanovlje da u tom pitanju zauzmemo?

Odgovor. — U tom pitanju valja da svaka kongregacija zauzme isto stanovlje, što ga je već prošle godine 1917. zauzelo i sastanak hrvatskih upravitelja M. k. u Zagrebu (vidi istoimenu knjigu str. 71.), prema kojem ni pojedini zbornici ne mogu bez znanja i privole svoga upravitelja stupiti u druga mjesna, pogotovo pak u strana društva, a još manje kongregacija kao takova.

Razlog je tomu taj, što zbornici i zbornice imadu u samoj kongregaciji „najnužnija i najbolja sredstva, da se potuči svrha kongregacije“ (Opća pravila VI, § 32) te ih ne treba tražiti pomoći u drugima društvima, to manje, što odatle prijeti prečesto kako pojedinim zbornicima tako i cijelim kongregacijama pogibelj, da se opterete raznim dužnostima da ih dužnosti dodu u sukob, uslijed česa bi mogao strdati duh i stega, što treba da vlast u Marijinim kongregacijama. — Imamo gledje toga i jedan pozitivan odgovor o generalu Družbe Isusove, koji jedini imade vlast i pravo, da „Marijinoj kongregaciji može pravila dati, ispraviti ili preinačiti“, dosljedno i autentično ih tunčaći (Opća pravila u uvodu). Kad se naime pred tri godine u Italiji stale neke kongregacije povadati za raznim omiladinskim katoličkim društvima, te počeće uvadati razne sekcije čak za šport i gimnastiku, a zbornici pristupati takvima omiladinskim katoličkim društvima, razasla tadašnji general Fr. Wernz naputak svim talijanskim provincijalima Družbe Isusove, u kome veli doslovno ovo: „Može se duduše dopustiti, da gdjekoji stariji zbornici, ako ih na to potiče njihova gorljivost, dragovoljno pohadaju i katolička društva... ne će ih ipak upravitelj na to nego samo veoma razborito poticati. Ali se ni na koji način ne može dopustiti, da katoličko društvo (Circulus Catholicus) bude kao kakvo posjelo ili pače kao kakva sekcija Marijine kongregacije“ (veluti quidam Ristretto aut etiam Sectio quaedam Congregationis M.). Ako pak katoličko društvo ne može da bude ni kao sekcija u samoj kongregaciji, premda bi tada bilo u smislu Općih pravila sasvim pod upravom kongregacije (V, 13), tko ne vidi, da još manje cijela kongregacija kao takova može da bude član bud kojeg drugog društva, ma bilo i katoličko, pošto bi tada stajala pod upravom i nadzorom toga katoličkoga društva?

A što, ako je koja kongregacija već pristupila k „Svezi“? Bit će najbolje, da uplaćeni prinos pokloni Svezi kao svoj dar; ali ju ujedno zamoli, da ju radi toga nipošto ne smatra svojim redovitim članom. Odbor same Sveze ne će to nipošto zamjeriti, pošto i sam znade, koja društva može primiti za članove, a koja ne. — Mogu li pak po jedine zbornice pristupiti k „Svezi“ kao pravi članovi, o tom neka odluci upravitelj dotične kongregacije.

Ovo što rekosmo gledje „Hrv. katol. ženske Sveze“, koja inače zastituje svaku pažnju i potporu, vrijedi i za svako drugo društvo i svaku drugu Svezu ili Savez — osim „Središnjeg Saveza Marijinih kongregacija“, koji je osnovan prema Općim pravilima M. kongregacija (IX, 68).

Vijesti iz kongregacija.

Gola Kongregacija djevojaka. — Na Vel. Gospu ove godine doži vjesmo blagoslov našega barjaka. Izrađen je od bijele svile te nosi sliku Beogradske i sv. Franje. Stajao je 1.300 K. Dopratismo ga u svečanoj povorci u lijepo iskušenju Crkvu. Blagoslov je obavio preč. g. dr. J. Pazman, profesor iz Zagreba. Kuma Marija Jareš uresila je barjak ukusnom vrpcom, što je stajala 600 K. Sv. Misu je odslužio i lijepu propovijed rekao isti preč. gospodin Pazman. Našu radost umnažalo je svojom prisutnošću Djevoj. društvo iz Ždale sa župnikom g. I. Hrdokom. Poslije blagoslova prikazasmo igrokaz „Djevice Orlanske“. Cist prihod od 1000 K namijenit će se dobrotvornim svrhama.

Orahovica. Marijina kongregacija djevojaka Prošle smo godine imale dva primanja u svibnju i prosincu, a ove jedno u svibnju. Sada imade u kongregaciji 110 pravih članica i 14 kandidatkinja. Kongregacija nas spremi i utiči, kako ćemo biti dobre katolikinje i zato svaku, koja toj svrši i nakon opomena upraviteljevi ne odgovara iskjijućimo. Ali ona nas potiče i na apoštolsko djelovanje, što je druga svrha kongregacije. Ove godine smo raširile 180 Glasnika Srca Isusova, 30 Gospe Lurdske, 11 Sv. Antuna i blizu 200 Kalendara Srca Isusova. Za članarinu Apostolata Sv. Cirila i Metoda skupile smo oko 100 kruna. Lijepu smo svetu sabrale i za kongregacijski prozor u župnoj

crkvi. Posjetile smo kongregacije u Našicama i Peričancima; načinile smo par izleta u okolici i održale kućnu tumbolu.

Na Malu Gospu smo hodočastile u Kutjevo, gdje nam je porečka učiteljica gdjica Sofija Dušić držala lijepo predavanje, i još nas bolje oduševila da ustražemo na započetom putu pod zaštitom nebeske Majke. Ako još uz to pripomenem, da kongreganistice pjevaju u župnoj crkvi pod sv. Mismom i večernjicom, jer nemamo ni orguljaša, onda bi vam javila sve naše novosti. Ove je godine nadstojnica Petra Vočinkić, a tajnica K. Grbić.

Split, kongr. gospoda. — Iako je naša kongregacija ustanovljena još god. 1912., nije se javila Glasniku, premda je u njoj bilo prilично života. Tome su krive sadašnje prilike, bolje: neprilike. — Pobudom ovdašnjih kongregacija, a među njima i naše, držalo se 4. travnja 1918. hodočašće blaženoj Gospoj Sinjskoj, da se isprosi mir. Hodočašće je pošlo jutrom posebnim vlakom. Putovanje smo prikratili moljeći krunicu i pjevajući pobožne pjesme. U Sinju nas dočekala velečasna OO. Franjevci, odaslanstvo općine i glazba te mnoštvo po-

Marijina kongregacija djevojaka u Orahovici.

božnih Sinjana. Od kolodvora podosmo u procesiji do svetišta Majke Božje. Crkva je već bila prepuna pobožnog svijeta, kad smo došli u nju. Tu je organizator hodočašća o. Stipković pozdravio hodočasnike, zahvalivši svemu puku na ardačnu dočeku. Na svim oltarima se služila služba Božja, te se hodočasnici preko sv. Mise pričestili. Iza propovijedi bilaže otkrivena mramorna spomen-ploča hodočasnika, uzdiana kod Gospina oltara, s natpisom: Uspomena hodočašća grada Splita 14./IV. 1918. Iza svećanosti hodočasnici se razidoše, da pregledaju mjesto. Pri odlasku je voda ponovno zahtvalio općini i Sinjanima na sjajnom dočeku. Uz pratnju glazbe ostavimo Sinj, a u Slijetu se veselo rastadosno radosni, što je ova skromna svečanost tako lijepo uspjela.

Spomenut ćemo još duhovne vježbe, držane kongregacijil gospoda i gospodica od 22. do 26/VII. Razmatralo se jutrom i popodne. Odaziv i uspjeh bio je dobar, premda je vrijeme bilo nezgodno radi sile vrucine. Vježbe je držao otac Stipković, zamjenik upravitelja kongregacije. Završili smo ih zajedničkom sv. Pričestii. Ako još spomenemo Svečanost Gospe Lurdske II. veljače, koja je ovđe osobito čašćena o i kongregacije, spomenuli smo najglavnije.

Olga Škarica, tajnica.

Zahvalnice.

Svaku zahvalnicu vajza potpisati punim imenom i prezimenom te pridodati točnu adresu, toče se može izvrstiti. — Svome običaju uđovoljava svatko, ako zahvalnicu u rednici i u posjeti, makar je ono i ne oglasilo. Za oglas zahvalnicu ne plaća se ništa, a dragovoljni misionari upotrebljavaju se za razbrijanje Glasnika.

Tri očite pomoći.

Hrvatska. — Više godina mučila me teška zuba bol, koja mi se povrata svaki treći mjesec. Mučila me po osam dana neprestano, da mi je sve lice oteklo, a da nikakovi lijekovi nijesu pomogli. Stoga odlučim potražiti još jednog galiječnika, koji bez svakoga lijeka može izlječiti: preporučim se Presv. Srcu Isusovu i obećam, ako me Presv. Srce usliši, da će svake godine dati misionar za svetište Srca Isusova 2 K. i da će svaki dan moliti na čast Srcu Isusovu 5 Očenaia i 5 Zdravju Marija, i da će se zahvaliti u Glasniku, a Glasnik držati dok budem živa i drugima ga preporučivati što budem najviše mogla. A sada neizmjerena hvala i slava Božanskemu Srcu Isusovu, koje me je uslijedalo, jer mi se ova teška bolest više nikad nije povratila.

Još se imam Božanskemu Srcu zahvaliti za druge mnoge milost, koje sam od njega primila. Ali da spomenem još samo dvije, za koje sam obećala javnu zahvalu. Imali smo jednu lijepu juniku, koja nam je naglo oboljela tako, da tri dana nije ništa jela niti pila. Već smo čekali, kad će parnuti. Taj isti dan muž mi je izgubio sto kruna novaca. Što cu sada: dvije nesreće pohodile nas u jedan dan. Komu će se uteći za pomoći, ako ne onomu koj me još nikad u nijednoj teškoći zapustio nije? I ovaj puta zazovem zaufano na pomoći Presveto Srce Isusovo i precisto Srce Marijino. Objećam, ako me uslijedi, da će na svetkovinu Srca Isusova u Zagrebu dati odslužiti jednu svetu misu na čest Srcu Isusovu, i da će se ispovjediti i pričestiti i dati po mogućnosti misionar za Svetište Srca Isusova i zahvaliti se javno u Glasniku. I ovaj puta sam bila uslijedana. Junika je sasvim ozdravila i novci se našli. Zato budi opet najveća hvala i slava Presv. Srcu Isusovu i precistom Srcu Marijinu.

Na rubu groba.

Hrvatska. — Koncem travnja ove godine bio u pogibiji mladi život, supruga jednog natporučnika, vrijednog katolika i Hrvata. Jedva bila povila prvo

čedo svoje, kad li opazio liječnik da joj se otrovala krv. Ne može jesti, ne može spavati; slab i otice i — približuje se kraju. Najvećom pažnjom i nježnosti nastoji suprug, da joj olakša bol; zavilje liječnike, nabavlja lijekove, no uspjeh svega — po pričanju samih liječnika — tek da se zategne smrt. Mjesec i pol lebjdela je nad njome.

Odmah u početku svatili supružnu ozbiljnost, te kao pravi katolici počeli računati i sa nadnaravnim silama. Budućnost i sreću obitelji svoje stavili su u ruke Stvoritelja. Mjesec i pol primala je bolesnica gotovo svaki dan sv. Prcišć. I dole je ona mogla samo strjelovitim molitvama prikazivati Gospodinu svoje boli, suprug je žarkom revošću stavljao na tezulu života molitve i dobra djeja sve jedno za drugim. Krememom ustrajnošću činio je devetnice Presv. Srcu i bl. Djevici, primao i sam često sv. Prcišć, velikim pouzdanjem dao prikazivati sv. Mise, a još više toga obećao za budućnost. Pogled je njegov isao bolesnice prema nebu, s neba prema bolesnici.

I pouzdanje ih njihovo nije prevrnilo. Duševni je mir i dobro raspolaženje nuždan uvjet, da čovjek preboli ovako teške boli. Taj mir, to raspolaženje stvarala je ona svrhunaravna sila, kojom se dnevne snabdjevala bolesnica i tako jačala tjelesnu otpornost. Danas su majka i dijete sasvim zdravi. Jačila me sv. Prcišć! Spasila me sv. Prcišć! — priznaje zahvalna ozdravljenica. — „Kod Boga je sve moguće“, tvrdi i zahvalni suprug.

U svjetlu smrtnе svijeće!

Bosna. — Bio sam teško bolestan na tijelu, no još teže na duši. Jednoga dana nastupi smrtna pogibao, a pred mojim očima ukaže se strašno stanje moje duše. Tada me taknu milost Božja, preporučim se sv. Antu i obećam Presvetom Srcu Isusovu, ako mi dade vremena, da će se posve promjeniti i zahvaliti u njegovom Glasniku. Presveto Srce Isusovo me uslijeda, bude mi lakše. Sada sam zdrav i radosno vršim svoja obećanja.

Sadržaj: Povratak odjeljene braće sv. Crkvi 193. — Molimo se za vjerne mrtve 195. — Česta Prcišć 196. — Stovanje mrtvih nuda i negda 197. — Sv. Otac o posveti obitelji Srcu Isusovu 199. — Gospa nagradila ustrajnost 199. — Naši dopisi 200. — Datije poruke Uprave 202. — Sastanak Marijinih ženskih kongregacija 203. — Pitana i odgovori 203. — Vijesti iz kongregacija 206. — Zahvalnice 208.

GLASNIK
PRESVETOГA
SRCA ISUSOVA

Broj 12.

PROSINAC 1918.

Tečaj XXVII.

Procvat Apostolstva molitve.

*Opća nakana molitava i dobrih djela u prosincu,
blagoslovljena od sv. Oca pape Benedikta XV.*

Za posljednji mjesec u godini preporuča evo Sv. Otac Apostolstvu molitve, da m li samo za sebe. I pravo je, da obređavši tokom godine sve važnije potrebe kršćanstva, moli na koncu i samo za svoj procvat. Dobre je to tim više, što procvat molitvenog Apostolstva znači ujedno i procvat katoličke stvari; napredak njegov jest i napredak sv. Crkve.

Ka olička vjera i Crkva računa nai ne u svome radu vazda s dvije sile: s dobrom čovjčjom voljom i s milošću Božanskog. Za oboje pak ovo valja moliti puno molti.

Što želi Isus što želi njegova Crkva? Zemaljskog čovjeka oživjeti nebeskim životom. „Dodoh da imadu život i da ga u obilju imadu“ — uvjerava Spasitelj (Iv. 10, 10). Pogledaj sad onog bijednika iz „zelenog kadera.“ Kao vojnici otidu se domu, urednom životu i redovitom radu; naviknuo je na grabež i krv; izgubio ple menitije osjećaje. I sada vodi tužan, kako sam vei „pasji život“ ne misleći na pravo i poštjenje. Eto ti siike čovjeka i čovječanstva, kome želi Isus da dade život, novi, svihunaravski život.

Čovjek grijehom odbijeg o ispod zastave Božje, iz službe Božje; Isus ga i Crkva opet sjeca na pravi njegov, nebeski dom i oživje ga, da se vrati k Oci. Čovjek po ivlja slijedeći strasti; Isus ga i Crkva kroti i plemenjuje dižuci ga milošću do cijelika račavi i života Božanstva. Čovjek oslabio i iznenadeno za dубro i plenjenito; Isus mu i Crkva pruža jaksost, kojom će nadnaravnna snaga zastrujiti njego im životom.

No kako će taj novi život u čovjeka, kad se njegove misli kreću samo oko imetka, kad mu gotovo jedina želja tjelesni užitak, kad ne priznaje nad sobom nikoga, skoro ni istog Božanstva?

Raspoložiti ga valja. Od čovjeka zle i slabe volje, treba da postane čovjek dobre volje, koji će otvoriti nebu srce svoje. Onu pak vrhunaravnu silu valja privući bliže, da sjajnije zasvijetli umu, žarče da ogrije srce, da gane i umekša čovjeka.

To jedno i drugo postizava se osobito molitvom. Ona diže pamet i srce gore prema Božanstvu, ona privlači nebesku silu i život. Kad bi čovjek hotio sam moliti, brzo bi se raspoložio, jer bi priznao potrebu svoju i jakost Božju; zaželio bi si duševnog mira i kajanjem bi se k Bogu povratio. No jer premnogi to ne će da učini sam, valja da za nj mole oni, koji ga znaju i ljube. Njihova molitva djeluje na tvrdo srce prvo time, što vidi dobar primjer njihov, pa će mu se dobre misli ma i polagano silom nametati, a čud krotiti. Vrhunaravna toplina, što zagrijje molitelja, djelovat će i na okoliš. Drugo što čini molitva jest, da ublažuje Božanstvo i gane ga te govori duši jačim glasom, grijaju srce većim žarom. I tako se sastaje u zagrljaju dobra volja i milost Božanska, pa evo novog čovjeka, novog života. „Nitko ne dode k meni, osim ako ga Otec moj priuči“ — veli Gospodin Isus; ali i uvjera: „Otec će moj dati Duha svoga dobrogona, koji ga traže.“

Iz ovog uvjerenja, da je spas ljudski, obraćenje grješnika, napredak i djelatnost sv. Crkve, Božje djelo i djelo dobre volje, a za oboje da je potrebno i korisno moliti, moliti u zajednici, iz tog uvjerenja nko je Apostolstvo molitve. To uvjerenje i želja razveseliti Bož. Srce podržaje i širi svetu ovu svezu, gdjegod ima duša, koje zele da se Bog časti, a ljudi spase. Više od 25 milijuna katoika pristupilo je već ovome društvu.

I širom hrvatskih krajeva imade već 400 središta redovito uvedenog Apostolstva molitve i više od 300 „Vojski Srca Isusova“ i Djevojačkih društava, koje također pripadaju organizaciji Apostolstva zajedno s onih više od 20.000 Presv. Srcu posvećenih obitelji. Lijepi su ovo duduše brojevi, ali je to za potrebe cijelog naroda tek dobri početak. Kako pojedinac, tako ni narod naš „ne može bez Gospodina ništa“ u smjeru svog vjerskog i duševnog napretka. Gospodnju pak pomoći privlači mu molitva. Što će više dakle imati apostola molitve, što će ovi revnije sjedinjavati svoje molitve, rad i trpljenje sa molitvama, radom i trpljenjem Božanskoga Srca, to će se bujnije razviti i vjerski život u nas.

A nije to baš ni tako teško. Možeš biti članom Apostolstva ako samo svako jutro izmoliš prikaznu molitvu Presv. Srcu, n. pr. onu što je na zadnjoj stranici „Glasnika“. Dapaće članovi „Vojske“ i „Pomladka“ mogu biti, samo ako ih primi ovlašteni svećenik, također pravi Ap stoli molitve i samim onim svojim jutarnjim prikazanjem: „Isuse, danas neka bude sve na nakanu Srca Tvoga!“ To su evo članovi prvoga stupnja u Apostolstvu.

Drugi stupanj sačinjavaju, koji dnevice izmole Očenaš i 10 Zdravo Marijo, ili desetku krunice, na nakanu sv. Oca pape, što je oglašuje svaki mjesec „Glasnik.“

Treća je vježba: naknadna sv. Pričest barem jednom u mjesecu. Time, što su si Djevojačka društva uzela ovu vježbu, ona su u trećem stupnju Apostolstva. A mogu to biti i članovi „Vojske“ te „Revniteljice Srca Isusova“, ako sami od sebe pristupaju barem jednom u mjesecu na sv. Pričest sa željom, da

zadovolje za uvrede Presv. Srcu nanesene. Velike oproste što ih podjeljuje sv. Crkva svim ovim članovima Apostolstva možeš naći u molitveniku Srca Isusova i na upisnim slikama.

Jedinstvo i gorljivost, u svim ovim društvima podržaje „Glasnik“, stoga i valja, da ga svaki član Apostolstva po mogućnosti imade i revno čita. Neke su si dapače od spomenutih skupina i uzele za ugodnu dužnost, da ga svake nedjelje barem četvrt sata u obiteljskom krugu čitaju. Kako upravo ovo čitanje u Glasniku prati osobita milost Božja pripovijeda nam jedna revna članica Apostolstva iz Bačke: Vozila sam se željeznicom Majci Božjoj Radnoj. Bilo oko mene puno vojnika koji su svašta ružno govorili. Da ne slušam njihov razgovor, izvadim naš „Glasnik“ i stanem ga čitati u po glasa, da od njihovih riječi uzmognem razumjeti, što čitam. Hotimice sam po više puta okrenula prema njima sliku Srca Isusova, što je na „Glasniku“. I odjednom se zgleda jedan u nju, a njihov razgovor prestade.

„Kamo ćete vi, gospojo?“ zapita me.

„Majci Božjoj, da molim za mir.“

„Idem i ja, da se već jednom ipak isповједim. Nijesam kanio onamo; ali sad ćutim da moram.“

I nije izašao na postaji, na kojoj bi morao, već se pod puškom vozio dalje i uz sve straže žandara i časnika dospio do prošteništa, gdje je skrušen primio svete sakramente.

„Otkada čitam „Glasnik“ sav sam se promijenio,“ piše j'dan naš junak s talijanske fronte. „Od to doba sam uvijek i dobre čudi i pun pouzdanja u dragoga Boga.“

Evo kako mogu članovi Apostolstva čitajući „Glasnik“ poraditi za čest Gospodnju!

J. V. D. I.

Glasnik u godini 1919.

Ništa lakše, nego oboljeti; a ništa teže, nego ozdrđiviti. Tako ram je i s ovim ratom: Buknuo je za mjesec dana, a trebat će godinu, dok se sve opet smiri i u pravu kotolećinu dođe. Posljedice nemilog rata osjećat ćemo dugo i dugo na svakom koraku, mi osobito u našoj novoj državi, u kojoj treba toliko toga iznova u život prvesti, česa nije bilo. U dugotrognom ratu izginuće nam ponajbolje sile; drugi postradaše Izgubivši koje uđo; a treći se zanemariše, zalijeniše i odučiše posta i zanata. Sve se to ne daju ispraviti i nadoknaditi u nekoliko mjeseci. — Mi nemamo svega što trebamo u svojoj zemlji. Morat ćemo dovažati izdaleka. A dok se sklope trgovачki ugovori, dok se nadomjestite tolike potopljene lade: trebat će i opet više godina. Neka se stoga nitko ne čudi, što će skupota još dugo i dugo potrajati.

Svakako će sada razumjeti, zašto nema papira, zašto nema slagara i tiskara, zašto se svaki posao mora deseterostruko i još više plaćati nego prije rata. Sad će eto svakako razumjeti i to, zašto smo prisiljeni udariti ove cijene Glasniku za cijelu godinu: 550 K s poštatom (5—K za one, koji ga osobno nose iz uprave), 10—K za inozemstvo, a 50 fil. po jedini broj. Molimo, da se ove poteškoće uvaže te da i do godine svi dojakašnji preplatnici ostanu Glasniku vjerni, a po mogućnosti, da mu i novih nadu.

Kako je zapeo ustijed povratka vojske golovo sav promet, moglo bi se dogoditi, da nam ne stigne papir za prvi broj na vrijeme, pa da ne uzmognem ni izaći kao obično. Molimo već unaprijed svekliske, da se strpe i tu neuskloniva poteškoću uvaže; mi ćemo od svoje strane učiniti sve što je do nas.

Požurite s narudžbama; šaljite unaprijed svu preplatu. Tko ima još kakvog obraćuna s Upravom, neka to što prije obraćuna i dugove uredi. Stari dug neka ne pretazi u novu godinu!

Sveta noć.

Iznad grada Betlehema
Kano zvijezdā milijuni
Andela se krile čete,
S krila im se zlato runi.

Lete čete zlatokrile,
K štaciji su skromnoj paoe,
Pak su milo ko u roju
Svetu pjesmu zapjevale.

U štaciji leži Čedo
Kano sunce, zvjezda krasna,
Pokraj njega Majka kleči
Čista kano zora jasna.

Majka kleči, Čedo gleda:
U očim' mu nebo sjaji,
A na ust'ma posmeh lebdi:
Slatki rajske uzdisaji.

Ručice mu raširene
Kó da cieli svijet grli,
Iz sreca mu život svice,
Novi život neumrili.

Andeli se smjerno bliže,
Klanjaju se Božjem Sinu,
Klanjaju se, pjevaju mu,
Pjesma im se k nebu vinu:

Spas se danas svjetu rodi,
Slava Bogu na visini!
Nebu nova radost sinu,
A mir ljud'ma u nizini.

M. R.

Jeste li svoju obitelj već posvetili Srcu Isusovu?

Ako nijeste, što čekate i zašto se nećkate? Možda koji član vaše obitelje neće ni da čuje za posvetu? Ne klonite duhom! Kod Boga je sve moguće. Kako izvanredna milost Božja prati djelo posvete obitelji Presv. Srcu, svjedoči i ovaj dogodaj, što ga doživio veliki revnitelj za tu posvetu O. Mateo.

Jednoga dana dode k meni mlađa Portugiskinja; bilo to u Valparaisu (Chile). Pozdravi me i reče:

„Vele časni, od srca ču rado širiti posvetu obitelji Srcu Isusovu; ali bih time htjela tla isprosim i obraćenje svoga oca. A to ne će biti tako lako. Baš je sada zabranio mojoj majci i meni, da polazimo svetu Misu u nedjelje i blagdane. Što da učinim?“

„Dijete moje, pa vi to znadete: Ljubite Isusa iz sve duše, posvetile se njegovu Presvetcu Srcu, a sklonite na to i sve svoje družice. Poradite revno oko posvete i gledajte, da se Isus udomi i u bogatim i u siromašnim obiteljima.“

U par je mjeseci ta djevojka bila već mnogo uradila. Nato će jednoga dana opet doći k meni:

„Vele časni, sve je užalud! S vremenom bi možda ipak djelovala na oca ovdašnja katolička okolina. Ali vidite, sad mu je liječnik savjetovao, da ide u Svajcarsku.“

„Pa onda?“

„Da, Vele časni, ali ja znam, šta će učiniti. Poči će u kakvu protestantsku kliniku, i potonje će zlo bi i gore od prvoga.“

„Dijete moje, a zar vi nijeste radili za Srce Isusovo? Mislite li, da će se sad ono oglušiti na vaše molbe? Dakle, prije negoli otac krene na put, molite ga, da posveti cijelu obitelj Božanskome Srcu.“

„Ma, Vele časni, to nije nikako moguće! Tata je vrlo žestoke naravi; ražljutit će se, pa će tad biti još gore.“

„Drago dijete, a zar vi imadete tako malo pouzdanja u Pre-sveto Srce? Sjećate li se, što sam vam rekao: Sve je moguće onome, koji vjeruje.“

U petak iza toga reči će djevojka ocu: „Tata, prije nego odes u Svajcarsku, rado bih, da mi nešto dopustiš, što bi me vrlo veselilo!“

„No, š a?“

„Bojim se, da ćeš se ljutiti!...“

„Ne ču se ljutiti, velim ti! Misliš li, da mi nije do toga, da te razveselim, prije nego što se ukrcamo?“

„Ali, tata, znaš... to ti je malo škakljiva stvar. Možda ti ipak ne bude po volji?“

Na prostoj slami Isus se nami narodi!

„Ma kad ti kažem, da se ne ču srditi! Pogledaj me! Jesam li doista tako zločest čovjek?“

„Dobro, dakle! Znaš, tata, lijepo te molim: Dopusti, da se naša obitelj posveti Srcu Isusovu!“

„Drugo ništa?“ odvrati otac, i odmah pridoda: „Ma dakako! Za posvetu treba, zar ne, i lijep kip Srca Isusova: evo ti 50 pijsastera, pa nabavi jedan. Ja ču se pobrinuti za cvijeće. Bit će, da ga treba za tu zgodu? A mama će pozvati goste, — —“

Na sve je mislio. Nije li to milost Božja učinila? Pače još je dometnuo: „Neka i svećenik dođe, da izvrši posvetu.“

„Poznam jednoga,“ odgovori kćerka, „Ići ču po Oca Matea!“

„Dobro, neka dođe!“

Svanuo i dan posvete. Porazdijeliše knjižice ukućanima, samo se njemu ne usudiše ponuditi. Ali on će sam: „Zar mislite, da ja ne znam čitati? Kao glava obitelji valja i ja da sudjelujem.“

I počne glasno da moli. Ali kad je došao do riječi: „Isuse, Ti si uz nas bio u časovima ljeskobe i bola, budi s nama i u da-

njima veselja," — jedva je od ganuća mogao da svrši molitvu. Kad su svi ustali, pristupi gospodin k meni i reče: „Vele časni, bih li mogao s vama za jedan sat govoriti?"

„O, dakako!" odvratih brzo. Još je iste večeri klečao pred mnom pun dubokoga kajanja. Duševno mu stanje bilo, da ne može bolje. Za mjesec dana pošla je cijela obitelj u Švajcarsku. Putovali su kroz Brazil'ju, gdje je ta djevojka pohodila jednoga biskupa i izradila, da se u toj zemlji osnovao poseban odbor, koji će se bri-nuti za posvetu obitelji.

„Ovdje je veči od Salamona“ (Mat. 12, 47).

Tko ne zna za kralja Salamona? Tko nije čuo pripovijedati o njegovoj mudrosti i bogatstvu? Dok je još živio, po cijelom se svijetu o njemu zborilo. Glas o njegovoj moći slavi, bogatstvu i mudrosti dopro i u daleke krajeve Abisinije. Tu vladala kraljica sabska. I ona čula glase o tom slavnom izraelskom kralju. Misliša spočetka, da su to samo istočnjačke bajke, i nije htjela, da toga vjeruje. Ali, kad glasovi i dalje unaokolo kolali o slavnom Salamonu, zaputi se sama da viđi to čudovište, da vidi Salamona.

Lijepo ju primili. Dugo ona govorila za Salomonom. O svemu ga i svačemu pitala. Pa kad je čula onu nebesku mudrost Salamonovu, sva ushićena usklikne: »Tvoa mudrost i tvoja djela veća su, nego li se po svijetu čuje«. Stala još sretnim nazivati puk, kojim Salamon vlasti vedeći: »Sretni ljudi twoji i služe twoje, koje uvijek pred tobom stoji i tvoju mudrost slušaju. Da je blagoslovjen Gospodin Bog tvoj, kojemu si ugodio i koji te je postavio na izraelski prijestolje, jer Gospodin uvjek ljubi Izraela, i tebe je krajem odabran, da krojiš pravicu puku. Pa budući je kraljica sabska došla s mnoštvom darova, dade ih Salamonu. Bilo je: »Sto i dvadeset telenata zlata, a uz to mnogo mirodija i dragog kamena«. Salomon pak da joj ne ostane dužan, dade joj sve što je željela i još preko toga mnogo od svoje volje.

Spasitelj reče jedampot: »Kraljica južna ustat će na sud s rodom ovim i osudit će ga, jer dode s kraja zemlje, da čuje mudrost Salamonovu«; a gle, »ovdje je veči od Salamona« (Mt. 12, 42).

I zaista o veličini, o djelima, o dobroti i mudrosti Spasiteljevo, sve nam pripovjeda. A o tom nam znadu lijepo pričati osobito dvorjanici Isusovi to jest oni, koji se češće snjim sastaju na euharističkoj Gozbi. Oni znaju čudne stvari pričati, da čovjek skoro ne bi vjerovao.

Neki zaista i nijesu htjeli da vjeruju govorima onih pobožnih duša, koje se svaki dan okrijepljuju kruhom nebeskim. Ne htjedoše, re koh, mnogi s početka vjerovati, ali poput kraljice sabske, zaputiše se sami k otsjtenjem Isusu, da vide i osjete svi ono, o čemu su čuli pričati.

I dogodi im se isto što i sabskoj kraljici, te usklikuše s njom: »Tvoja mudrost i tvoja djela veća su, nego li se u svijetu čuje. Da, Isuse! Tvoja dobrota, ljubežljivost, milosrđe jest veće nego li su to pobožne, tebi odane duše znale pričati. Sada smo se svi ujerili. Sretni su ljudi twoji i služe twoje, koje uvijek pred tobom stoji i mudrost twoju slušaju. Da, Isuse! blaženi on, koji se često s tobom sastaju. Zemlja im se u raj pretvara. Sve gorko činiš im slatkim, teško im breme olakšavaš; tužno i nemirno njihovo sreće tješiš i miris. Sretni ljudi twoji i služe twoje, o Isuse!

Jesi li kadgod mislio i na ovo?

Ljubav je temelj svakoga dobrog djela. Srce Isusovo, što toli silno plamti ljubavlju spram nas, ne želi ništa toliko, kao da sva srca naša raspali tom žarkom ljubavlju spram Boga i bližnjega. To je ono, što reče sv. Ivan Krstitelj: „On će vas krstiti Duhom Svetim i ognjem“ (Matej 3, 11); to je ono što i Isus sam reče: „Oganj sam došao donijeti na svijet, i što hoću, nego da se rasplamsa?“ (Luka 12, 49). Tu svoju namjeru i živu želju postizava Srce Isusovo ratom i mirom, kod onoga dakako, koji mu od svoje strane ne stavlja zapreka.

Ili zar nije Srce Isusovo doista upravo u ovom ratu mnoge k sebi privuklo? Gle, prije rata odvračali su mnoge razni stvorovi od Boga, primjerice briga za zdravlje i život, rodbinske i obiteljske sveze, skrb oko imetka i t. d. Dode rat i oduze imetak, rastavi muževe od obiteljskog ognjišta njihova, odijeli ih od rodbine, od dragoga i prijatelja, pokvari im zdravlje, iznakazi tjelesnu ljepotu i cjelebitost, otvori vrata smrti. Rat eto presječe odjednom sve veze, koje su mnoge i mnoge vezale s ovim svjetom, da nije dospio ili mario misliti na Boga, pa sada može da nesmetano srce svoje prikloni Bogu, kojemu jedino i pripada.

Blago onom, koji znade malo samo misliti, pa razmišljajući s jedne strane tolike nevolje, što nas tiše sa svih strana, a s druge strane opet sve ono što je za nas dragovoljno podnio Gospodin Isus u svojoj pregorkoj muci i smrti: sad istom može barem donekle dokučiti neizmernu ljubav Srca Isusova, kojomu nas je ljubilo sve do smrti, i to smrti na križu. Sada istom, kad smo na svoje oči gledali bijegunce, a možda i sami morali bježati, razumijemo, kako je negdje moralo biti pri Srcu Gospodina Isusa na njegovu bijegu u Egipat. Istina, bijaše tada dijete; ali ne zaboravimo, da je to bilo Božansko Dijete, da je Gospodin od prvog časa svoga začetka bio pri potpunoj svijesti i porabi razuma. — Skromni život Isusov u Nazaretu bijaše nam prije dosta zagonetan; sada, kad smo i sami hoćeš ne češ morali i te kako strogo i savjesno slušati svoje starije, bilo da vršimo strogi vojnički zapt, bilo da se pokorno podvrgavamo radi općeg dobra prerazaim i po sebi vrlo teškim odredbama i ograničenjima zakonitih oblasti: sada laglje razumijemo, što znače one riječi, napisane o Gospodinu: „I bijaše im poslušan.“

Ostaviti očinski dom i rođenu Majku, pa živjeti od tude dobre volje, a ne rijetko i od prave nevolje, kako je to učinio Isus, nije nam se pričinjalo prije tako teško. Sada, kad smo se i sami morali dijeliti od svojih mith i dragih, kad smo i sami morali ostaviti rođenu grudu svoju, a u neizvjesnosti, hoćemo li je ikada više ugledati: sada razumijemo i tu žrtvu Srca Isusova, koju je tako velikodušno doprinijelo Ocu svom nebeskom za naš spas. Maslinska gora pogotovo bijaše nam tuda, zagoretna, nepojmljiva; sada, kad smo i sami toliko puta iskusili, što to znači: gledati smrti u oči, iščekivati smrtonosne ude ce, zrnje ili kamenje, drhtati nad dragocijenim životom svoga hranitelja, druga, brata, vojna: sada znademo i dokučujemo, što je sve moralo pretrpjeti ovo Božansko Srce u svojoj smrtnoj stisci na Maslinskoj gori. Sad znamo, što je strah, što briga, što tuga, što žalost, što neizvjestnost,

Što sigurna nesreća, što smrt... Više manje sve je to danas naša, rekao bih, svagdanja hrana.

Na muku Isusovu rijetko smo kada prije mislili; sada je ponovljenu u raznom obliku na svoje oči gledamo na sebi i na drugima. Koliko nepravda, nasilja, otimačina, lopovština; koliko himbe, prevare i zlobe! Koliko oskudice i u najpot ebitijem za život, koliko tvrdih i nesmiljenih srđaca! Koliko i bolesti i drugih nedrača u obitelji; u gospodarstvu! Koliko vaja i boli među ranjenicima u svakoj bolnici, a tih je danas toliko! Nema sela, nema grada, nema gotovo obitelji, u kojoj se ne bi danas na tako osjetljiv način i tako živo i vjerno prikazivala muka Isusova.

Za losna Gospa ima danas puno, puno majki, koje s njome gorko plaču i nariču radi mukā i nevoljā, dà i radi iste smrti ljubljenoga sina, možda isto tako jedine nadе i potpore njezine starosti. A eto, sve je to, što nas danas boli i tišti, puno više trpjelo Božansko Srce Isusovo u svojoj pregorkoj muci i smrti; puno više jer su nepravde bile za njega veće; puno više, jer su muke bile brojnije i raznovrsnije, koje su se na njega jedinoga survale; puno više, jer je on bio sama Svetost i Nedužnost, dočim smo mi i te kakvi krivci u očima Božjim; puno više, jer je njegova čovječanska narav poradi svoga združenja s božanskom naravlju neprispodobivo više osjećala svaku nepravdu i svaku uvredu, svaku bol tjelesnu i duševnu, nego to mi osjećamo.

Čuju se nepametne tužbe: „Imat će pravo, koji kažu, da nema Boga; jer da ga ima, ne bi smio sve te nepravde mirno gledati. Ili je okrutau i nemilosrdan te uživa kao kakav krvolok u našim mukama. Što sam mu tako skrivio?...“ Ali zar niješte čuli i na Kalvariji tužbu, ali tužbu razumljivu i opravdanu: „Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?... Žedan sam!... Svršeno je!...“ Tu se nije govorilo proti providnosti Božjoj; tu se nije kipjelo mržnjom i osvetom na neprijatelje; već naprotiv tu su se čule do, tada nečuvene riječi: „Ne upiši im ovo u grijeh, jer ne znadu što čine.“

Na Kalvariji vidjesmo eto ranu, krv, trnov vijenac i križ u Srcu Isusovu. U riječima: „Sinko, evo ti Majke!... Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj!“ cuti se sav žar ljubavi, kojom plamti ovo Presv. Srce za Oca nebeskog i za neumrle duše naše. — Ah, istom u mukama i nevoljama svojim upoznaše i mnogi od nas ovo Bož. Srce. „Bog me je sâm čuvaо; Srce Isusovo mi je pomoglo; Majka Božja me je spasla...“ tako i tomu slično govore oni, koji si ne znadu protumačiti, kako su inače ostali na životu, ako nije bilo pomoći odozgora, koju su neprestano zaufano zazivali.

*

Nastupila je tama; zavladala tuga i žalost; ratu jedva kraja dogledati, a živjeti je svakim danom sve to teže... „Sve to mora da bude; ali još nije svršetak“ (Matej 24, 6). Doći će međutim jednom i on; a tada? Tada će doći mir, koji nijesmo prije znali dovoljno cijeniti, na kojem nijesmo prije bili Bogu zahvalni...

Srce Isusovo postići će namjeru svoju i u miru, kako ju sada postizava kod svih, koji su dobre volje, u ratu; što je sada veća naša žalost, bit će onda veća naša radost.

„Ne zaslužujemo mira; odviše smo grijesili,“ govore malodušni. Ali zar je zaludu prolivena tolika nedužna krv naše djece? Zar su zaludu tolike molitve onih, koji su baš za ovoga rata sretno dopriši do prijestolja Božjega? Zar da Bog ne čuje i naših vapaja i uzdaja? ... Prestat će, oj prestat će i ova oluja na uzburkanom moru čitavoga svijeta; provirit će i opet blago sunce dobrote i ljubavi Božje — doći će svijetu Uskrs iza rata.

„Mir vama! Ne mojte se bojati, ja sam!“ ponoviše nebrojeni junaci, kad se nenadano kući povratili i padose u naručaj svojih dragih, koji su ih negdje kao izgubljene oplakivali ... Grli ćo majka sinove svoje, savija seka ruke oko vrata svome bratu; skupljaju se djeca oko svoga dragoga oca, koga tako dugo vidjela nijesu ... I svi ga znatiteljno sa svih strana ogledaju, ne vjerujući gotovo svojim očima, da je to on glavom, da je svemu sada kraj, da ih više ne će ostaviti ...

„Dà, bit će negdje tako bilo. Ali moja dječica ne znadu za tu radost i veselje ... Moj se drûg nikad povratiti ne će ...“ Obrisi suze i ti, kršćanko! Istina, tvoj se drûg ne će više vratiti k vama, ali ćete za to vi svi doći k njemu. Oj vjero sveta, vjero silna, koja pridižeš slomljena i klonula srca! ... Da tamo ćete se s njime sastati, da se nikad više ne rastanete. — — —

A. Buković D. I.

Isuse creslatki, od sunca sjajniji,
Želi te svaki nas, jer si najmiliji;
Slava si nebeska i okrepa prava,
Koja duše oživljava.

Slava u visini Bogu, a na zemlji mir ljudima!

*Mir bijaše po čitavom svijetu
Prigodom rođenja Isusa Krista;
To nam odaje volju mu svetu:
Neka je zemlja od ratova čista.*

*Zato se rodi u noćnoj tišini,
Zato su pjevali Andeli tada:
Neka se slavi vijek Bog u visini,
Mir pak na zemlji, među ljudima
nek vlada!*

*Učite se od mene, Gospod nam veli,
Jerbo sam krotka i ponizna Srca,
Holost i zavist nek se iseli,
Ljubavi nek se duša nakreia!*

*Kad bi se toga držali ljudi,
Kako nas Isus Gospod naš uči:
Rat bi u brzo taj prestao hudi,
Mir pak bi nastao vijekom trajuci.
Fr. Gj.*

Kako ćemo pomoći mlađeži?

To najbolje znaju dobre kršćanske majke, koje se naprežu da očuvaju od pokvarenosti svoje najveće blago, od Boga im darovanu djecu. Evo kako piše jedna takova iz C.:

Velika me tjeskoba hvata u briz, da mi se vlastita djeca ne pojavljaju s drugima, koj već od sedme godine strašno krunu i stramotno govore. Imam ih petero pa moraju i moji na psu. Ali ih držim od drugih po strani, a kod kuće učim i strašim, da ne pojavljuju sto od drugih ružna čuju.

Jedan mi sinčić navršio šestu godinu, te stao biti nesto neposlušan. Po uputu g. župnika spremila sam ga, da prima česte sv. pričest. Sada je to drugo dijete. Uvjet ne pita: »Mama, kada tu ja opet na sv. pričest?« Nедjeljom znade biti do podne bez jela. Kad se vrati iz crkve pitam ga: »Đuro, jesli gladan?« »Nisam, mama!«

Dao mu g. župnik medaljicu. Ta mu je uvijek o vratu, pa makar mu se druga djeca i rugala. (Malima medaljica, a velik maže biti pobožno društvo vez, što će ih vezati uz Boga i poštujelj.) Hvala Gospodinu Bogu, koji uslišava moje moga supruga i moje.

Koliku radost uživa majka u ovakovoj djeci! Njihove su joj otice zvezdice na nebu.

V.

Miri . . .

*Miri, kruno radosti,
Sreće istino!
Brene skidaš,
Rane vidas!
Ljubovi si naslada,
Vršak sreće, Božji dar!
Uvijek stvaraš,*

*Ti ne haraš!
Zemne nad neravnosti
Dušu dišeš Ti!
Iz krila si Božanstva trak,
Božanstven Ti je dah;
Mira Božji,
S neba silaziš!*

S. M. Mihaela Pinter.

NAŠI DOPISI.

Donja Stubica. Imade nas 106 članica, glavarica je Draga Šimek, zamjenica joj Pepica Lacković, blagajnica, Janica Žukina, barjaktarica Marica Lončarić, zamjenica barjaktarice Pavica Žimec. Uz njih je još 10 revniteljica. Svake nedjelje imademo sv. isporudu i Pričest za izkorjenuće psovke. U svibnju imadosmo svibanjsku pobožnost sa propovijedi, a u lipnju moljasmu svake nedjelje poslije sv. mise krunicu. Na sam blagdan pristupimo sve k Stolu Gospodnjemu. Djevojke skuplje ljepe svetu novac i kupiše sliku Bezgrješnog Začetka. Tu sliku nosimo u procesijama. — Ove godine izgubismo jednu našu dragu sestrlicu. Članice ispratiše ju pod barjakom do groba moleći se za pokoj dobre joj duše.

Seća na Braču. Djevojačko društvo primilo je svibnju 110 sv. Pričesti u lipnju 270, po nakan sv. Oca 40 sv. Pričesti. Društvo lijepo napreduje. Blagdan Presv. Srca dostoјno proslavljen, slika presv. Srca krasno iskišena, crkva bila puna pobožnog svijeta. Za prve svete misi primilo Djevoj društvo sv. Pričest i žene Revniteljice Apostolstva molitve, i mnoštvo ostalog svijeta. Popodne je bio blagoslov sa Presvetim; molila se krunica i otprošnja.

Gornja Jelenska. U svibnju primisimo 50, a u lipnju nakon trodnevnicu pred svetkovinu Presv. Srca 50 sv. Pričesti; u srpnju 46. I u radne dane, kad

djevojke mogu, ugrabe vremena i prisustvuju sv. Misi, primaju sv. Prcest, marno kute oltar u crkvi.

Milni Dalmacija. Na svetkovinu Presv. Srca za sv. Mise sve se djevojke pricestile, zatim bila procesija sa slikom Presv. Srca; pjevale se litanije, molila krunica; na koncu opća posveta i blagoslov sa Presvetim, a zaključilo se sa pjesmom "Do nebesa".

Savezu Djevojačkih društava prijavili broj sv. Prcesti ove društva: Bebrina: u lipnju 59, u srpnju 67. Cirkvena: u lipnju 96, u srpnju 96. Radikovci: u srpnju 40. Rastelnica: u lipnju Djev. društvo i Revniteljice: 279, Podmladak 15; u srpnju 167, Podmladak 34, u kolovozu 190, u rujnu 215. Sisak: u listopadu 81. Stara Bistrica: u lipnju 81, u srpnju 73. Varaždin: u lipnju 434, u srpnju 400. Voća: u srpnju 229. Podmladak 63, u kolovozu 306. Podmladak 39.

Voća kraj Varaždina. U nedjelje na 15. rujna doživjela su naša društva: "Djevojačko društvo" i "Vojska Srca Isusova" osobito veselje i radost, jer se taj dan blagoslovili njihovi novi barjaci. Već ranim jutrom dolazili članovi i članice spomenutih društava na sv. ispuđaj, da na taj svečani dan pristupe zajedničkim sv. Prcestima. Oko 10 s. poveo domaći kapelan, voda društava, procesiju od župnog dvora s novim barjacima. Nakon propovijedi i službe Božje, obavio se blagoslov barjaka, a obavio ga preč. g. Franjo Tomc, zač. kanonik i župnik na Vinici. Obodrio je vojnike Kristove i djevojke posvećene Majci Božjoj, neka vjerni ostanu svojem obecanjem, kad su se posvetili Srcu Isusovu i Majci Mariji, neka čuvaju barjak svoj i za njim vjerno stupaju. Crkva, inače stara i trošna, bila taj dan lijepo ukrašena i oklopljena vijencima i cvijećem, a uresile su je djevojke društva. Otkada su ova društva u župi osnovana mnogo su dobre učinila, a nadamo se od njih još i više. Barjake su vrlo ukušno izradile časne sestre mišostrnice u Zagrebu pod vodstvom sestre Kordeline. Za Vojsku Srca Isusova zastava je od trobojne svile sa slikom Srca Isusova na jednoj strani, a sv. Izidora seljaka — kojega ovdje narod jako štuje — na drugi strani. Zastava za Djevojačko društvo je od bijele svile sa slikom Srca Isusova na jednoj a Srca Marijina na drugoj strani. Zastave prema današnjoj skupljini nijesu preskupe, a naručene su za sakupljene novac od čitavog naroda. K.

Varaždinske organzacije. Ako i nijesu — općenito uzeto — Varaždinci zadnji u vjerskom životu, nijesu tako ni zadnji u staroj hrvatskoj rakrani psovki. Kako se pak vidjelo, kolika dobra drugdje čine organizacije „Vojske Srca Isusova“ nijesu smjeli biti ni Varaždinci u tome zadnji, pa se zato udario temelj ove godine za korizmenih duhovnih vježbi, koje je vodio poznati organizator vlč. g. o. Vinko Michelić D. I. Kako je Varaždin u mnogočemu osebujući od drugih župa i mjeseta nije se nažalost ta organizacija mogla onako jedinstveno i odmah sva provesti kao drugdje, pa još ni do sada nijesmo gotovi s muškom organizacijom. Započeto pak po vlč. g. o. Micheliću nastavlja naš gradski kapelan vlč. gosp. Janko Gjud, pa se nadamo, da će on uz potporu druge gg. svećenika to i dovršiti.

Još za boravku ovdje vlč. o. Michelića potpuno je uvedena organizacija i odmah obavljeno primanje „Djevojačkog društva“. Zapravo su to prema mjesnim prilikama dva društva, jedno sluškinja, a drugo gospodica i građanskih kćeri, sa svojim posebnim glavaricama i upraviteljima (g. gradski kapelani), ali koja spram vani stupaju kao jedno.

Društvo „Revniteljica Srca Isusova“, koje je za vrijeme duhovnih vježba bilo samo sazvano, bolje je uvedeno poslije. Sastvilo se od najuglednijih gospoda kao i od najjednostavnijih građanka, a broji preko 200 članica. Budući da se svečano primanje u „Djevojačko društvo“ dojmilo srdaca nazočnih, molile su i „Revniteljice“ da budu javno i svečano primljene, što se i učinilo na blagdan Srca Isusova. Primanje je obavio prečasniji gosp. kanonik Milčić s vlč. g. kap. Gjudom, koji je i držao krasnu prigodnu propovjed.

„Podmladak djevojačkog društva“ lijepo rukovodi kateheti vlč. gosp. Valentin Canjko. Muški podmladak Vojske Srca Isusova baš sada organizuje vlč. g. kateheti Mihovil Kanot. Nadamo se, da će poznatom njegovočušu društvo i lijepo uspjeti.

Svi do sada organizovani članovi vrše lijepo svoje dužnosti, a djevojačko društvo napose primilo je do sada od svog osnutka (od travnja do rujna) za iskorjenjenje psovke do 2000 sv. Prcesti, i dobilo za svoj barjak 140 K.

Zahvalnice.

Švaku zahvalnicu važa potpisati punim imenom i prezimenom te pridodati točnu adresu, inače se ne može uvrstiti. — Svoje obećanje udovoljava svatko, ako zahvalnicu u redniju poštu pošalje, mukar je ono i ne oglasilo. Za oglas zahvalnice ne plaća se ništa, a dragovoljni miodarci upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

Dobila stan.

Zagreb. — Stanovala sam u kući, koja je prodana, a novi vlasnik mi je otkazao. Nigdje u Zagrebu nijesam mogla naći stan od tri sobe, a imala sam jednomjesečni otkaz. U skrajnoj nuždi zavjetovala sam se Presvetom Srcu Isusovu i Marijinu i svom zaštitniku sv. Antunu, da će obaviti devetdnevnici i javno se u "Glasniku" zahvaliti, ako kojim čudom ipak nadem stan. Slijedećeg jutra dobijem pismo jedne nepoznate gospode, koja mi piše, da je čula za moju nepriliku i da mi želi pomoci. Ona da je udova i da će mi privremeno od svog velikog stana ustupiti tri sobe, kuhinju i uporabu kupaone. Bila sam presretna i u duši uvjerenja, da je plenitost i dobrota te gospode, po Božjem nadahnuću meni namijenjena, kao nagrada za moje veliko pouzdanje, te iskreno štovanje Presvetoga Srca Isusova i Marijina, te im se ovime najsrdačnije zahvaljujem.

Obratio se tvrdokorni brat.

Hrvatska. — Četiri godine imala sam brata na bojnim poljama. Prije nije bio pravi kršćanin, a sada prošav sve strahote, stradanja i boli izgubio je vjeru sasvim. Došav kući teško oboli. Tri mjeseca patio je toliko boli. Jedan svećenik posvećivao ga gotovo svaki dan: mi svi ga nagovarali, da se ispovjedi i pričesti, jer smo vidjeli, da mu zdravlja nema, što on sam nije znao. No sve bijaše uzalud. Ja sama paži se uteku Božanskom Srcu Isusovu i obećam, da će za devet dana svaki dan primati svetu priest na tuncaku. Osmi dan zatraži brat sam svetu ispovjed. Prije smrti primi još jedanput sveto odrješenje i sv. Pričest i umre u velikoj skrušenosti i pokajanju.

Velika duševna bijeda.

Slavonija. — Obecala sam Božanskom Srcu Isusovu još na svršetku 1916. da će postiti godinu dana o kruhu i vodi, da mi se Božansko Srce smiluje, te što prije dođem do dostojnog ispovjedi i do tajne svete Pričesti. I obećala sam, da će poslati 10 K i ako se budem mogla ispojaviti, pa da će se odsele ispojedati svakog prvog petka u mjesecu. Sada se zahvaljujem Božanskom Srcu, koje mi se smilovalo, jer sam ga ja strašno uvrijedila u sakramenu ženidbe, što sam ostavila svoga muža. No poslije sam se za to strašno

pokajala i molila Gospodina Boga, da mi oprosti toliku uvredu. I hvala Božanskom Srcu Isusovu, koje mi se smilovalo, te sam se s mojim mužem pomirila baš na prvi petak u mjesecu kolovoza ove godine. Zato na mojoj radost šaljem za svetište Srcu Isusovu 10 K i puno se zahvaljujem Božanskom Srcu. Božansko Srce, ne dozvoli nikom više da dopadne u taku bijedu, košto sam ja bila, jer je to velika raskrana, koja grize kršćansko srce!

Nestalo katara.

Damacija. — Već je prošla dvadeseta godina, da bolujem na crijevima, t. j. od crijevnog katara. U listopadu prošle godine obratio sam se Presvetom Srcu Isusovu molbom, ako ozdravim da će mu se javno zahvaliti u njegovom milom Glasniku, i da će ja devet mjeseci izasebice na najsvećaniji način proslati i svetkovati svaki prvi petak.

Od listopada eto je već 10 mjeseci prošlo, kad ovo pišem, a moja crijeva, hvala Bogu, od onda kao najzdravija, trpi i podnose najteža jela, te puo harnosti, šaljem malu svotu za njegov mimo svište, uz poklik: Nek bude hvala i slava presvetom Srcu Isusovu na vijek!

Oslobodile se iz kužne bolnice.

Zagreb. — Bijah određena u gradsку kužnu bolnicu sa sestrom, koja je oboljela od kozlica. Tako smo bile odijeljene od naših sestara i lišene najveće utjeche duševne: sv. Mise i sv. Pričesti. Već prvu dan počele smo moliti zajedno devetnicu sv. Josipu za zdravlje sestri; i premda bolest išla na bolje, nije bilo nade, da će nas skoro otpustiti iz bolnice. Baš se približavala svetkovina Presvetoga Srca Isusova; a mi smo se bojale, da ćemo i na taj toli mili blagdan ostati bez sv. Pričesti. Za to smo se čvrstim pouzdanjem utekle Presvetom Srcu s devetnicom i obećale mu zahvaliti se u njegovu Glasniku ako nas uliša, te budemo do njegova blagdana iz bolnice otpuštene.

I otpuštene smo iz bolnice baš u oči svetkovine Presvetoga Srca Isusova. Sada dodosmo u našu bolnicu, gde pune zahvalnosti primisimo svetu Pričest na njegov blagdan, dok na sv. Misi još nijesmo smjele idti. No i iz te kušnje izbavismo se po zagovoru sv. Antuna: na njegovu svetkovinu prvi put tza mjesec dana približavamo i sv. Misi.

Razočaranja u kongregaciji.

Zar i tib ima? pitaš ti mene. A ja ču tebe: zar još nijesi ne edno doživio?

Eno gimnazijalca, koji je čuo za literarnu sekciju u kongregaciji pa je mislio, da je upravo to mjesto, gdje će razviti svoju govorničku vještina, ukus i smisao za ljepotu, organizatorni svoj duh, i t. d. I evo ga kod slijedećeg primanja, gdje obećaje Gospo, da će joj do smrti vjerno služiti. No nesreća htjede pa, u sekciji »ne razumiju« njega, a na općim sastancima on ne razumije njih. Eto razočaranja!

Eno mladog akademičara, koji si je svijestan pogiovi velegradskog života i potrebe da izgradi svoj nazor o svijetu i životu u skladu s našukom Kri-tovom. Eto i njega u kongregaciji s mišljem: trostruka se veza teže kida (zapovijed Božja — obećanje Mariji — obz r drugova) i tražit će zakon iz usta svećenika. Svom ozbiljnošću uznaštojao da provede svoj idealni naum, kad li čuje kritičareiza sastanka: »Kako je ovaj naš upravitelj malo aktuelan!« Ne obazire se ni na narodne potrebe — brzo će držati. I t. d. Naš novajlija snužden zašutio One lijepe ideje o vlastitom usavršivanju stanu blijedjeti; sastanci su mu nekud pusti i službeni. Domela je i njemu koji privatni posjet preći od zbornickog sastanka, a kad ga slijedećih praznika pita ko i abiturijent: kako u kongregaciji! »Bratel! Razočarao sam se!« — Nekad bilo, sad se spominjalo.

I članica koje ženske kongregacije povjerljivo će znati prijetili drugarici: »Vidiš onu? konzultorica je pa kad ju vidjeti kod pričasti!« »A kakova je doma!? Mislima sam, da su u kongregaciji sv. baš potpuno dobri!«

Dapače i seoska djevojka će se potuziti: »Ja sam misjila, da mi bude u društvu sasvim lako dobra biti; da ču se uvijek onako milo čutjeti, kako mi je ono bilo pri posveti barjaka. A sad ipak...«

No čujmo još i razočaranog upravitelja kojeg društva. »Nadao sam se, da će se mladež kazniti pogibeljnih sastanaka, igara, polaziti crkvu i širiti dobro stvo. A ipak i članice društva... Jo, teško je, teško!«

Ima i drugih razočaranja. U drugim društvima možda još i više nego u kongregaciji. Posljedice su im žalosne. »Razočarani« postaju malodušni, nesavjni. Rastvorno djeluju na druge; ostavljaju društvo; ozloglašuju ga. Padaju i sami u vjerski neha; ne rijetko se i izgube.

»Razočaranje pak voditelji društva stanicu sumnjati uopće o vrijednosti društava ili barem o njihovu uspjehu u nas.

»E, pa zar ne imadu toliko puta jedni i drugi pravo?« Sigurno da imadu! Ta slabost je ljudska nakazila već i veta dječa Božja, a kako da postedi kongregaciju! Pogotovo pak će se u ljudskom nastojanju uvek naći značajka čovječje nesavršenosti. Bez dvojbe se mladost već često opravdano potužila na nerazumijevanje starijih; no mnogo se češće i opravdanije potužili stariji na preuzetnost, nestalnost i slabu volju mlađih. Može dakle da bude razočaranje i opravdano, ali samo radi pomanjkanja bilo članova bilo vodstva; nipošto pak radi društva samoga.

Kongregacija raspolaže obilnim sredstvima da udovolji svome cilju: stovanju bl. Djevice, osobnom posvećenju i djelatnosti za bližnjega. Nad njom se dakle samom ne može nitko razočarati, ako je samo poznaje. Ona je vrsno, vjekovima prokušano oruđe! Valja ga tek znati rabiti. Dogodi li se gdjegod da kongregacija omlohvavi, valja samo segnuti u ljekaru njezinih pravila i evo dosta jakih sredstava, da ponovno život zastruji. Ona krije sama u sebi dostatnu silu za svoju obnovu. Kraj svih dakle razočaranja pojedinaca ostaje ona visoko u vrijednosti među ostalim vjerskim društvima.

A odakle ipak razočaranja?

Prvo iz nepoznavanja kongregacije i njezinih ustanova. Ako si dak n. pr. zamislja zbor Marijin kao kakovo đačko udruženje za vježbanje umnih sposobnosti ili za upriličenje izlet* i zabava, iznenadit će ga dakako onaj niz bogoljubnih vježba, što ih zbor imade; prevarit će ga nada u sjetilne ugodnosti. Jer zbor Marijin istina pruža zgode da se članovi i umno razvijaju i osjetno razvesele, ali su mu to tek neka sredstva za vši cilj, za svrhunaravno usavršenje.

Drugi je izvor razočaranjima pretjerani idealizam poletne mladosti i sposobnib, ali neuvidljivih starijih. Zamisle si, kako bi nešto moglo i moralо biti, a ne računaju sa slabоšću ljudskom i teškoćom prilika, pa se odmah izgube, ako nije sve onako u svijetu, kako je u njihovoj glavi.

Treće je bujno veliko razočaranjima slaba volja za vjerski život u članova. Htjelo bi se dobrim biti, jer je to lijepo, časno i korisno; ali se ne bi htjelo žrtvata doprinosti, što ih krepstan život iziskuje. Očekuje se, da će sama milost Božja djelovati, a zaboravlja se da »kraljevstvo nebesko silu trpi i silovati da ga otimaju.«

Cetvrti napokon razlog jest katkada doista u slabosti vodstva vjerskog društva, koje nije dosta upućeno, sposobno ili kraj velikih posala duhovne pastve a malog broja svećenika, ne dospije da sve kako bi valjalo izvede.

Kako da se doskoči razočaranjima?

Začepiti im valja izvoće! Prijе svega dobro poučavati kandidate. Upravitelj kongregacije i poučavatelj kandidata kao njegov pomoćnik, valja da ih dobro upute, kako je kongregacija posve vjersko društvo, kojemu je svrha da pomogne katoliku kako će po katoličkoj nauci živjeti i spredovati. U toj pouci ima se odmah razviti primjereni smisao za osobni napredak i nutarnji život. Kandidat valja da steče uvjerenje, kako nu je kongregacija potrebna ili barem vrlo korisna za osobno usavršenje. To uvjerenje treba da i kasnije podržaje

upravitelj zgodnim govorima; a sam član vjerskog društva imajući pred očima, da dandanas ne imati smisla za društveni vjerski život, znači ne imati smisla za jezgroviti katolički život u opće. Bude li k tome upravitelj dosta oprezan u izboru i primanju članova prišedit će sebi i članovima dosta razočaranja.

Drugo valja da su i upravitelj i članovi umjereni idealiste, t. i. da idu za velikim idealima, ali razboritim načinom. Kršćanska je savršenost najveći ideal, što si ga može staviti čovjek. A u sadanjem se redu Providnos i tek iznimno mogu velike ideje bez nesavršenosti ostvariti. Sve velike građevine imadu svoje nedostatke. Svijet se n. pr. divi veličanstvenim tornjevima i pročelju kôlnske katedrale. Vještom oku ipak nagrdaju tu ljepotu ona razmjerno premalena vrata te crkve. Slično imadu svoje manjke, i druge umotvorine ljudske: slike, pjesmosti i t. d. A tako nas uči i o nastojanju oko svetosti trientski sabor, da bez izvanredne povlastice i milosti Božje nije moguće čovjeku, da se cijeli život uzdrži od svakoga i lakoga grijeha. Ele će u običnim prilikama biti toga i više, a da ne moramo odmah za to u jadikovke.

Prilika, kada će voditelj kongregacije tu idealnost i pobudljivati i na pravu mjeru svoditi, pruža se osobito, kada govor o naslijedovanju bl. Djevice i Svetaca. U tom pogledu može naći lijepih misli, pravila i primjera u djelu: Huber, »Die Nachamung der Heiligen« 2. sv. Herder. Ispovjedaonica pak i osobni saobraćaj sa članovima društva dat će mu zgodre, da tugajive obodri, malodušne pridigne, zdvajače da pouči.

Kada sluša pravnik predavanja o državi kao blagovornome čimbeniku čovječanske sreće i napretka, sjaji mu ona u duhu kao uvišeni ideal. Kad pak stupa u službu pa nađe na kruti otpor mase, na slabost jednakih i viših, na tolike neurednosti i manjke — tada i te kako poblijeđi njegov ideal. No za to ipak nije prestala država biti blagovorna čimbenikom. Slično valja da i dušobrižnik kraj svih slabosti članova zadrži u visokoj cijeni samo društvo. Popravak jednog kraja jest posao desetljeća i više! Članov društva ostaju u svom prijašnjem krugu, koji lako djeluje na njih nepovoljno, dok oni na krug svoj teško u dobrom smjeru. Postojanošću se ipak uspijeva, ako i polako. U koliko se pak opažaju veti nedostatci u samome društvu, t. i. njegovim članovima, to valja isporediti pravila sa životom članova, pa onda: ili, ili!

Kongregacija dakle sama ne razočarava. A što su bolje poučeni članovi i što su voljniji, pa što su vrsniji voditelji, to će biti i manje razočaranja nad — njima.

J. Vrbanek D. I.

Vijesti iz kongregacija.

Vinogora. Marijina konkregacija djevojaka. — Dan 6. listopada bila je za naše kongregantice slavan, a za cijela župu radostan. Taj smo naime dan dvojaku slavu slavili: blagoslov kongracionog barjaka i primanje novih članica — njih petnaest — u kongregaciju. Oboje je obavio upravitelj kongregacije, domaći župnik uz asistenciju g. Fr. Vučera, župnika desiničkoga i jednoga bogoslova. Barjak, umjetna izrada, djelo je čas. sestara milosrdnica zagrebačkoga samostana sa likom Gospe Lurdske s jedne i sv. Josipa s druge strane. Do nogu Gospe kleći Bernardicu.

Kod blagoslova barjaka, koji je obavljen pod védrim nebom, u prisutnosti mnogoštva naroda rekao je g. župnik Vučer vrlo lijep i ganutljivi govor, a kod primarja kandidatkinja upravitelj sam o blagoslovnom djelovanju Marijinih kongregacija na cijelu župu. Bilo na slavu Božju, a na čast neokraljano začete Djevice!

Marijin Zbor nadomiješta joj dom.

Krasno mi proleće probudilo mile uspomene djetinjstva, što sam ga proživila u dragoj mi domovini Českoj. Dušom mi se nizale slike cvjetnih livada i bajnih šuma, kuda sam skakutala u zlatnoj mladosti ne znajući, što je borba za svagdanji krub. Obuzela me živa želja, da dođem malo iz službe na slobodu, da vidim roditelje i roditeljski dom. Što sam zaželjela, to sam i poduzela.

Daleki me put svu izmorio. Ali srce mi od djetinje ljubavi sve jače kucalo i duh mi čeznuo, da poletim roditeljski naručaj. Jos samo malo i radosnice tople suze tekle mi niz lice, kad sam iza dugog vremena opet mogla izljubiti ruke milom oca i majci. Iz lica i govora razabirala sam im, kako su svi sretni, što sam im se vratila nepokoren, kakvu su me i poslali u svijet. Ni slutili nijesu, da je Marijin zbor zamjenio njihovu brigu, pa da samo njemu imam zahvaliti, što me nije zamamila žatina i svjetsko veselje.

Sve mi je bilo drago u rodnome domu, a najdraži mali vrtić, gdje sam mogla saviti toliko lijepih kćitica Gospo na oltar. Glas zvona me jutrom zovnu k sv. Misi i Prcišti. Ali kako tužna razlika! Nije tu bilo milih drugarica, s kojima sam u Zagrebu, pristupala k andeoskom stolu. Nije bilo srca, koje bi razumjelo moje srce: ljubav Isusu i Gospo. Osjetila sam, kako mi krv udarila u lice, jer me svi začudeno gledali, kad sam se pričestila. Još žalosnije bilo u nedjelju po podne. Ne ima našeg milog sastanka. N'jesam čula onih blagih riječi našeg g. upravitelja, koji se za nas brine, kao pravi otac, da smjerno kročimo skliskom stazom života. Nema pobožnih drugarica, s kojima bih uživala ono nedužno veselje. Doma sam bila, ali mi neki glas u duši govorio: »Pravi si dom ostavila. Ovdje nema za te pravog veselja.«

Krasote su ljeta prošle kao i mladost života. Nastala ljuta zima, a meni uvijek grijale blage uspomene na naše društvo. Prošla je i zima ko san, pa dosao željeni svibanj. Svud se budi novi život; svaki cvjetak diže glavicu i čedno je opet naklanja, ko da želi pozdraviti Kraljicu svibnja. Oživjelo i srce moje, jer se opet veselim među susestrstrma u kongregaciji Matijinoj, gdje sam našla svoj pravi dom!

M. D. kongreganistica.

Najbolja trgovina.

„Hoćeš li, da budeš pravi trgovac pošten, dovikuje sv. Augustin kršćaninu „a ti daj amo, što i onako ne možeš zauvijek zadružati; a zato ćeš primiti, što ne ćeš nikada izgubiti. Za malenkost primit ćeš stostruko, za vremenito dobro, vječnu baštinu. — Čije je srce puno ljubavi, vazda ima odakle da dijeli.“ J. D. I.

Svim dragim povjerenicima i preplatnicima: Sretne Božične blagdane i sretno mlado ljetu — žele: Uredništvo i Uprava Glasnika S. I.

Sadržaj: Procvat Apostolstva molitve 200. — Glasnik u godini 1919. 211. — Sveti noć (pj.) jesu li svoja obitelj već posvetili Srcu Isusovu? 212. — Ovdje je već od Salamona 214. — Jasli li kad god mislio i na ovo? 215. — Slava i vlasnik Bogu (pj.) 217. — Kako ćemo pomoći saladeži? Miru (pj.) Nasli dopis 217 — Zahvalnice 220. — Razotvaranje u kongregaciji 221. — Vijesti iz kongregacija 223. — Marijin Zbor nadomiješta joj dom.

Urednik Stjepan Babunović D. I.

Isak C. Albrechta, Zagreb.